

山人丁人 d i c h
M I K I T O C H I N E N

Chú chó tử thần

CHÚ CHÓ TỬ THẦN

Tác giả: Mikito Chinen

Người dịch: Wata

Phát hành: AMAK

Nhà xuất bản Phụ Nữ Việt Nam 2021

ebook@hotaru-team

Mikito Chinen

Sinh năm 1978, quê ở tỉnh Okinawa. Hiện sinh sống tại Tokyo. Tốt nghiệp đại học y học Jikei Tokyo với chứng chỉ bác sĩ của Hiệp hội Nội khoa Nhật Bản.

Năm 2011, tại giải Soji Shimada lần thứ tư, ông đã được trao giải Nhà văn mới thuộc thể loại văn học kỳ bí Fukuyama, thành phố hoa hồng với tác phẩm “Raison d’être” (Lý do tồn tại). Năm 2012, ông chính thức ra mắt với vai trò nhà văn bằng tác phẩm “Raison d’etre” đã được đổi tên thành “Lưỡi dao giành cho ai” và được nhiều người biết đến hơn với series “Hồ sơ bệnh án lý luận của Takao Ameku”, nhận giải thưởng Keibundo Award năm 2015 với tác phẩm “Phường đeo mặt nạ”, trở thành best seller. Ngoài ra còn có thể kể đến các tác phẩm “Bloodline”, “Hồ sơ bệnh của bác sỹ thẩm mỹ ngoại khoa thiên tài, Takayuki Tsuji”, “Cạn ly ở phòng khám rượu thần” và cả tác phẩm cùng series với cuốn sách mà bạn đang cầm trên tay: “Dạ khúc nhỏ của mèo đen”.

Là một trong những nhà văn có các tác phẩm mới được nhiều người chú ý nhất hiện nay.

Mở đầu

Cơn gió cuốn theo những vụn tuyết lạnh lẽo đập vào bộ lông vàng của ta và cướp đi nhiệt độ cơ thể.

Lần đầu tiên nếm trải cái cảm giác gọi là “lạnh” này, ta sợ. Không, giờ không phải lúc để sợ sệt. Do sự nhầm lẫn của cấp trên mà cơ thể này chỉ có bộ lông ngày hè thôi, nên nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta chắc chắn sẽ bị đông lạnh chết. Chỉ vồn vện ba tiếng kể từ khi đặt chân xuống mặt đất mà đã kết thúc sinh mệnh thì quả thật khó có thể chấp nhận được. Không nhắc đến cấp trên của ta thì cũng quá có lỗi với “chủ nhân của chúng ta” rồi.

A, xin lỗi, quên chưa tự giới thiệu. Ta là một con chó. Hiện vẫn chưa có tên.

... À không, điều đó không đúng đâu. Không thể không sửa lại lời giới thiệu được. Vì ta là người rất để tâm đến mấy thứ tiểu tiết. Tuy hay bị mấy người đồng nghiệp cảm râm là “thần kinh quá nhạy cảm”, rồi còn bị so sánh với “chị dâu em chồng” của loài người, hay soi mói từng li từng tí, thế nhưng nếu không để ý những chuyện nhỏ nhặt, vật vãnh như thế thì không thể xứng với công việc hầu cận “chủ nhân của chúng ta” được.

Ta xin tự giới thiệu lại. Từ ba tiếng trước, ta bắt đầu trú ngụ vào xác thịt của chú chó này, là linh hồn cao quý tồn tại trên mặt đất này. Đương nhiên ta có tên thật vô cùng tuyệt vời do “chủ nhân của chúng ta” ban cho, nhưng đó lại là cái tên mà tất cả các sinh vật trên mặt đất này đều không thể nghe đến được. Chính vì lí do như thế, có thể nói là ta vẫn chưa có tên trên mặt đất này.

Hiện tại, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì con người sẽ cho rằng ta là một chú chó Golden Retriever. Một chú chó với lớp lông vàng lấp lánh đang bị những cơn cuồng phong vùi dập. Thế nhưng, đây chỉ là bộ da giả, một “vật chứa” mà thôi. Bản thân ta vốn dĩ là một linh hồn, là một sự tồn tại mà loài người hạ đẳng không thể biết đến cũng như đo lường bằng thiết bị được. Thế nhưng, nếu nói con người không biết sự tồn tại của chúng ta thì cũng

không đúng lắm. Bọn họ, vì một lí do nào đó, biết đến sự tồn tại của chúng ta (dù không thể xác thực được), và tự tiện gán tên gọi cho chúng ta theo ý mình.

Bọn họ gọi chúng ta là... Ừm, gọi là gì ấy nhỉ? Lạnh quá, đầu óc ta cũng không hoạt động tốt được nữa. Mà hơn nữa, vốn dĩ ta cũng không có hứng thú với việc tìm hiểu xem chúng ta được con người gọi là gì... A, ta nhớ ra rồi.

Là “tử thần”! Đúng rồi, con người gọi chúng ta là “tử thần”.

Tử thần trong tưởng tượng của con người chính là những bộ xương khô mặc áo choàng đen, cầm theo lưỡi hái khổng lồ chuyên đi lấy mạng bọn họ. Thật bất lịch sự. Đừng nói là chúng ta làm gì có hình dạng như vậy, loại chuyện dã man như thế chúng ta cũng không làm.

Công việc của ta là hiện diện ở những nơi có cái chết của con người, dẫn dắt “linh hồn” được giải thoát từ lồng giam thể xác về lại với “chủ nhân của chúng ta”. Thu thập, chỉ đường cho những con người đã trở thành dạng linh hồn mới từng là công việc của ta. Đúng,... “từng là”.

Nếu người hỏi tại sao một sự tồn tại cao quý như ta lại trú thân nơi xác thối một con thú và hạ xuống mặt đất này, thì có rất nhiều nguyên nhân sâu xa.

Để nói một cách đơn giản, ngắn gọn thì... ta bị “cách chức” đó mà.

Những linh hồn của người đã chết sẽ theo chỉ dẫn của chúng ta để trở về với “chủ nhân của chúng ta”. Nhưng thi thoảng, cũng có những người chết còn lưu giữ những “lưu luyến” cực kỳ mạnh mẽ với cuộc sống, sau khi chết đi, họ bị những “lưu luyến” này trói buộc và cứ thế lưu lại thế gian. Con người gọi đó là “ám linh”.

Những ám linh này luôn khiến tử thần dẫn đường cho họ phải đau đầu (dù rằng tử thần không có đầu). Dù cho tử thần chúng ta thuyết phục thế nào đi chăng nữa, thì những “ám linh” này cũng vẫn không hề có ý định đi về nơi của “chủ nhân chúng ta”. Mà tử thần thì không thể ép buộc linh hồn đi được. Những linh hồn đã mất đi thể xác, nếu cứ lưu lại một thời gian dài thì chẳng mấy chốc sẽ bị bào mòn như sắt bị ôxy hóa, cuối cùng sẽ tan biến. Hoàn toàn biến mất trên thế gian. Hoàn toàn là “không”. Những linh hồn vốn là vật sở hữu của “chủ nhân của chúng ta” sẽ biến mất. Đó là việc đáng xấu hổ nhất đối với chúng ta.

Số lượng linh hồn mà mình đảm nhiệm biến mất càng nhiều thì sẽ càng ảnh hưởng tới thứ hạng của tử thần chúng ta, kẻ đó sẽ bị xét là thành tích công việc yếu kém. Và đáng tiếc là, gần đây thành tích công việc của ta rất rất tệ.

Thế nhưng, vấn đề ở đây không phải là do năng lực của ta kém. Mà do thời đại mà ta đảm nhiệm, vùng đất đó có vấn đề. Chính vì thế, hoàn toàn không thể so sánh thành tích của ta với một tử thần đảm nhận nước Nhật của thế kỷ hai mốt.

Bởi vậy, ta đã phát linh ngôn tới cấp trên trực tiếp của ta: “Thành tích của ta kém là do ở thời đại này, đất nước này có vấn đề.”

Cấp trên của ta là một người rất thông hiểu cho người khác, nên đã lắng nghe vấn đề của ta (tất nhiên cấp trên của ta cũng là một linh hồn, nên đương nhiên là không có tai rồi). Còn ta lúc đó cứ nghĩ như vậy là tốt, nên sau đó đã nói mà không thèm nghĩ rằng “Nếu không tiếp xúc với con người ngay từ khi họ đang còn sống, thì chúng ta rất khó mà nâng cao thành tích lên được.”

Đáp lại linh ngôn của ta, cấp trên biểu đạt đồng tình chỉ bằng một câu “Ra vậy.” rồi lại nói ra một chuyện không thể tin được.

“Nếu vậy thì cậu hãy đảm nhận nhiệm vụ đó đi.”

Ta câm lặng. Nhưng tồn tại ở một thế giới khác như chúng ta, con người không thể nào biết đến được. Tuy chẳng phải là chúng ta không thể tiếp xúc với con người bằng những cách như tiếp xúc trực tiếp với linh hồn và trao đổi bằng linh ngôn, hay xuất hiện trong giấc mơ báo mộng gì đó, nhưng dù có làm như vậy thì phần lớn con người đều sẽ nghĩ “chắc do mình tưởng tượng quá” rồi cứ thế cho qua, hoặc thậm chí còn có trường hợp bị cho rằng “mắc bệnh thần kinh”.

Ban đầu, ta còn lạc quan mà nghĩ rằng cấp trên chỉ đang nói đùa. Thế nhưng ngay lập tức, ta lại nhận ra rằng cấp trên cứng nhắc của mình chưa bao giờ nói đùa cả, ta cuống lên.

“Con người nếu chưa trở thành dạng linh hồn thì không thể nào nhận ra chúng ta được. Chúng ta cũng không thể tiếp xúc quá sâu với những người đang sống. Hơn nữa, việc để con người biết về chúng ta chắc chắn là bị cấm mà.”

“Vậy thì cậu hãy mượn một thân xác giả ở thế giới đó đi. Như vậy thì con người sẽ không biết đến sự tồn tại của chúng ta, mà cậu cũng có thể tiếp cận với bọn họ.”

Thân xác giả? Sự bất an của ta càng gia tăng.

“Vậy công việc vốn dĩ của tôi thì làm thế nào?”

“Không sao. Quả thật cậu là một ‘người dẫn đường’ xuất sắc, nhưng ‘người dẫn đường’ vẫn còn đông lắm. Mọi người sẽ cùng nhau hợp tác để lấp chỗ trống của cậu.”

“Nhưng...”

Ta đã thử cố gắng để phản biện. Một tồn tại cao quý như ta lại phải sống chung với con người hèn mọn bị quần quanh bởi đầy những dục vọng ấy hả? Chuyện này thật đúng là cơn ác mộng.

“...! Hãy chờ đã.”

Ngăn lại linh ngôn mà ta đang định truyền tới, cấp trên của ta bỗng im bật. Ta nhận ra cấp trên đang làm gì và cũng im lặng theo. Sau chốc lát, cấp trên trịnh trọng thốt lên, “Quả đúng là chủ nhân của chúng ta”.

Cấp trên đã nhận được lời truyền dạy từ “chủ nhân của chúng ta”. Ta thấy an tâm hẳn. Chắc chắn “chủ nhân của chúng ta” đã nói rằng để một “người dẫn đường” ưu tú sống cạnh con người là một việc không hợp lý, ta đã nghĩ vậy đó. Nhưng những linh ngôn mà cấp trên của ta mừng vui thốt lên kia lại khiến kì vọng của ta tan thành mây khói.

“Ta vừa nhận được lời dạy từ chủ nhân của chúng ta. Ngài nói rằng ý tưởng của cậu rất thú vị nên hãy để cậu làm thử xem.”

Ta ngây ra khi nghe thấy những lời đó và từ bỏ mọi ý định kháng nghị của mình. Việc đi ngược lại ý kiến của cấp trên thì chỉ cần kiên quyết một chút sẽ có thể làm được, nhưng nếu là những lời từ chủ nhân của chúng ta thì ta không thể làm trái được. Bởi vì những kẻ như chúng ta, được sinh ra để thể hiện ý chí của chủ nhân, và cũng chỉ vì lí do đó mà tồn tại.

Và ta thì chỉ có đúng một linh ngôn nên nói ra, một linh ngôn duy nhất có thể nói ra. Ta cung kính mà thốt lên rằng “Quả đúng là chủ nhân của chúng ta...”, để che giấu đi nỗi tuyệt vọng sâu trong trái tim.

Ô kìa, trong lúc ta đang lải nhải trình bày thì tầm nhìn bị phủ trắng bởi tuyết bắt đầu rung lắc, đây là cái gọi là động đất hả?

... Không, đây không phải động đất. Nếu là động đất thì tầm nhìn của ta chắc chắn không thể đảo lộn ba trăm sáu mươi độ thế này được.

À, cái này gọi là “hoa mắt” đúng không? Ừm, cảm giác thật không khỏe chút nào. Bụng dạ như lộn tùng phèo hết cả lên. Hửm? Cái thứ được gọi là “chân” này, đoạn xương gắn với phần thân cơ thể, chuyên dùng để di chuyển ấy, sao ta không dùng được tí lực nào? Nếu cứ thế này thì sao ta tiến lên phía trước được. Rắc rối thật.

Ta không còn tí sức nào, cứ như vậy khụy xuống. Ta quên đi tất cả mọi thứ và cứ thế nhắm mắt lại.

... Tuy ta không hiểu lắm, nhưng có vẻ đây là tình huống không tốt chút nào ha? Ta nhớ là trước kia, linh hồn được ta “dẫn đường” ở núi tuyết trước khi chết đã bị người xung quanh nhắc nhở rằng “Nếu cậu ngủ thì sẽ chết đó”.

Không hiểu sao, trong đầu ta không ngừng hiện lên những hình ảnh mà ta đã nhìn thấy trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua. Đây chính là “thước phim của một đời” ư? Thế nhưng, một kẻ mới chỉ xuống thế gian này có vài tiếng như ta thì thước phim mà ta nhìn thấy có gì chứ? Chỉ có duy nhất cảnh tượng những thân cây đóng băng và tuyết phủ đầy trên đường núi.

Nói đi cũng phải nói lại, trong một ngày tuyết bay dày đặc thế này, lại đưa ta đến một nơi cách xa mục tiêu ban đầu, cộng thêm một bộ lông cho mùa hè, đây đều là do cấp trên quá tồi.

Vào lúc mà ta bắt đầu nghĩ đến chuyện phải cảm rằm tới “chủ nhân của chúng ta” thì đầu ta lại được một thứ mềm mại, ấm áp chạm vào.

“Nhóc làm gì ở một nơi thế này vậy?”

Từ trên đầu truyền đến một giọng nói, ta yếu ớt ngẩng đầu lên. Một giống cái loài người còn rất trẻ...

Cô gái đang vừa nghiêng đầu vừa xoa đầu ta.

Tuổi cô ấy chắc xấp xỉ hai mươi đi? Một thân thể nhỏ bé được bọc kín trong “áo phao”. Sống mũi cao xinh xắn, mắt hai mí cộng thêm bông mắt đặt trên khuôn mặt nhỏ càng làm đôi mắt càng to hơn.

Khuôn mặt như thế này, theo những hiểu biết sau bao năm tháng làm dẫn đường cho con người của ta, thì trong thế giới loài người đáng được xưng là “người đẹp”.

Có vẻ cô ấy bị lạc đường vì tuyết rơi. Có chỗ nào để sưởi ấm cơ thể không nhỉ?

“Oảng”, khi ta định mở miệng nói vài câu theo ngôn ngữ loài người, thì từ trong miệng ta lại chỉ phát ra một tiếng kêu vô nghĩa như vậy.

Phải rồi, lưỡi của loài động vật gọi là “chó” này không được cấu tạo để có thể phát âm ra ngôn ngữ của loài người. Tuy bị nhốt trong thân xác thú vật, nhưng ta vẫn giữ được một vài năng lực của một tử thần. Nếu ta muốn thì vẫn có thể phát linh ngôn. Cơ mà, nếu dùng linh ngôn để nói chuyện trực tiếp bằng tinh thần, con người có thể nghe được, nhưng nếu vậy sẽ bại lộ chuyện ta không phải một con chó bình thường mất. Ta không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng ánh mắt lơ đãng mà nhìn cô gái. Chính là dùng “ánh mắt biết nói” đó.

“Ra vậy, ra vậy. Nhóc lạc đường hả.”

Tuy ta không biết cô ấy lí giải ánh nhìn của ta thế nào, nhưng sau đó cô ấy lại lần nữa xoa đầu ta. Xúc cảm truyền đến từ lòng bàn tay ấm áp quá tuyệt vời, khiến ta không tự giác mà vẫy đuôi mừng.

Nhưng cô gái này từ đâu đến đây vậy? Đột nhiên ta phát hiện, lộ ra dưới vạt áo phao của cô ấy chính là “áo blouse trắng”, loại trang phục mà những người làm việc trong cơ sở điều trị cho người bệnh mới mặc.

“Nào nào, bệnh viện của chị ở ngay đằng kia thôi. Nhóc đứng dậy được chứ?”

Cô gái chỉ về phía xa xăm trong nền tuyết bay. Ta cố gắng trừng hai con mắt. Cánh cổng sắt to lớn đang hé mở, từ đó ta có thể nhìn thấy khu vườn rộng lớn đang bị tuyết phủ kín. Bàng qua hết khu vườn là một tòa nhà ba tầng kiểu tây ẩn hiện sau màn tuyết. Tám biển treo trên cánh cổng để “Bệnh viện Oka-no-ue.”

“Oảng!” Ta bật lên tiếng kêu vui sướng.

Chính là chỗ này, đây chính là nơi mà cấp trên đã giáng chức ta xuống... À không, là nơi làm việc mới.

Ta dồn tất cả sức lực còn lại để đứng lên và đi theo cô gái về phía cánh cổng đang mở đó.

“A, nhóc vẫn cử động được. Quá tốt. Nhân tiện, chị tên là Naho, Asahina Naho nhé. Nhóc thì sao?”

Cô gái tên Naho vừa vuốt ve phần lưng bị phủ trắng tuyết của ta vừa hỏi. Ta lúc đó đầu óc trống rỗng, đã định nói ra tên thật được “chủ nhân của chúng ta” ban cho, nhưng tất cả những gì mà ta có thể phát ra tiếng chỉ là “Gâu”. Mà thôi, cho dù có nói được thì một con người như cô ấy cũng không thể nghe được tên của ta.

“Phải ha. Vậy để chị đặt cho nhóc một cái tên khi ở đây nhé.”

Naho cứ thế tự mình lý giải tiếng kêu của ta, rồi bắt đầu chau mày suy nghĩ. Cô gái này thậm chí còn suy nghĩ rất nghiêm túc.

“Phải rồi, ‘Leo’ thì sao? Bộ lông của nhóc xinh đẹp y như mái tóc vàng của Dicaprio^[1] vậy.”

Dicaprio?

“Ừm, nghe hay đó. Leo. Nhóc thấy sao?”

Naho cười toe toét mà vờ vò lông trên đầu ta.

Leo? Hừm... Cũng không tệ lắm đi? Một cái tên nước ngoài nhưng không quá xa lạ, thậm chí còn gợi lên cảm giác không đâu có. Để biểu đạt sự đồng ý, ta sửa một tiếng “Gâu!” thật to đáp lại.

“Nhóc thích hả? Tốt quá. Giờ thì phải nhanh chóng làm ấm cơ thể đang lạnh cóng của nhóc đã.”

Lần này không biết có phải ngẫu nhiên không, nhưng Naho lý giải hoàn toàn đúng ý nghĩ trong đầu ta. Ta vừa lặp đi lặp lại cái tên mới trong đầu, vừa bước đi khắp khiên bên cạnh Naho.

Nào, giờ thì để ta tự giới thiệu lại một lần nữa.

Ta là một tử thần bị phong ấn trong thân thể một con chó. Tên của ta hiện giờ là “Leo”.

Chương 1

TỬ THẦN BẮT TAY VÀO CÔNG VIỆC ĐẦU TIÊN

1.

Sau khi nhét hết đồng “thức ăn cho chó” đầy ắp trong đĩa vào bụng, ta vươn lưỡi liếm láp quanh mồm và tận hưởng mùi vị ngọt ngào của thịt bò còn sót lại. Ta đã từng nghĩ việc bị bó buộc trong thân thể xác thịt thì chỉ có thống khổ, thế nhưng cái hành động “ăn uống” này thì không tồi chút nào. Đương nhiên là một tồn tại cao quý như ta thì không có chuyện bị chi phối bởi những lạc thú như con người hạ đẳng được, ta chỉ là hưởng thụ một cách điều độ thôi.

“Nhóc ăn sạch quá ha. Có muốn bánh quy ăn vặt nữa không?”

Naho này giờ vẫn mỉm cười nhìn ta ăn xong liền hỏi. Trong tay cô ấy là ba miếng cứng cứng màu nâu đang tỏa ra mùi thơm, mãnh liệt kích thích cơn thèm ăn của ta.

... Hừm, ăn cũng đâu có sao. Ta đứng dậy bằng hai chân, một chân trước đặt lên tay cô ấy làm động tác “bắt tay”. Không biết sao, nhưng mặc kệ ý chí của ta, nước bọt trong miệng ta cứ không ngừng trào ra.

“Thông minh lắm.” Nói rồi Naho đặt bánh quy xuống bát ăn của ta.

Ta nhanh chóng ngọam mấy miếng bánh nướng đó. Không, đương nhiên là ta không bị chi phối bởi dục vọng ăn uống đâu. Chỉ là ta không thể để bị nhận ra là một tồn tại đặc biệt, nên phải làm những động tác giống như một chú chó thôi. Đúng, chỉ vậy thôi.

“Ngon không?” Naho khuyu gối xuống nhìn ta.

Không tệ. Ta đáp lại “Gâu”. Trong ba ngày kể từ khi đến bệnh viện này, một kẻ khôn ngoan như ta đã học được cách làm sao cư xử giống như một chú chó bình thường.

“Tốt quá ha.” Naho xoa đầu ta, rồi cầm cái đĩa đi về phía căng tin. Chắc là cô ấy thu dọn nó mang về nhà bếp phía sau căng tin. Ta dõi mắt trông theo bóng lưng tinh tế được bao bọc trong lớp áo blouse trắng của cô ấy.

Một cô gái rất tốt trong số loài người hạ đẳng. Cô ấy cố gắng dành ra thời gian từ công việc bận rộn của mình để chăm sóc cho ta, lúc này chỉ

đơn giản là một chú chó đi lạc. Và người đã thuyết phục ngài viện trưởng nghiêm khắc của nơi này cho một chú chó yếu ớt ở lại bệnh viện ba ngày trước cũng chính là Naho.

Nếu không có Naho thuyết phục viện trưởng, à không, trước đó nữa, nếu Naho không đi kiểm tra cửa đóng cẩn thận chưa và phát hiện ra ta trong trời mưa tuyết, thì có lẽ sự sống chảy trong thân xác chú chó này đã biến mất, còn ta thì sẽ nhận sự trách mắng của “chủ nhân của chúng ta” và hiện tại chắc ta đang cố hết sức để đẩy trách nhiệm cho cấp trên rồi. Chỉ vài chục tiếng kể từ khi ta đặt chân xuống thế gian này, ta đã mắc nợ Naho quá nhiều, đến mức không sao trả hết. Phải làm thế nào mới đáp lại cô ấy được đây? Phải rồi, mấy chục năm sau, khi Naho mất đi, ta sẽ trực tiếp hướng dẫn linh hồn của cô ấy về bên “chủ nhân của chúng ta”. Quyết định xong, ta ngáp một cái thật lớn. Cơ thể này, cứ hễ no bụng là cơn buồn ngủ liền kéo đến. Nếu ta là một chú chó bình thường thì lúc này sẽ tuân theo bản năng mà đánh một giấc ngon lành, nhưng hiện giờ ta đang mang trên lưng sứ mệnh cao cả được “chủ nhân của chúng ta” giao cho và có mặt ở nơi này.

Khẽ lắc đầu để xua đi cơn buồn ngủ đang kéo đến, ta cất bước dọc theo hành lang. Tắm tắm mềm mềm trải trên hành lang khiến cảm xúc chân đặt lên thật tốt. Ta vừa nhìn ngó xung quanh vừa tạo nhã bước trên dãy hành lang rộng rãi trải dài về phía trước.

Trên hành lang này đặt đầy những đồ gia dụng cao cấp mang theo thứ mùi cổ xưa. Ví dụ như chiếc đồng hồ cây to lớn nằm ở cuối hành lang giờ đã ngừng công việc đếm thời gian của mình chẳng hạn, tất cả đều toát ra một cảm giác cổ kính.

Một bên hành lang là hai cánh cửa lớn nối với căng tin và nơi mà ta vẫn sống mấy ngày nay, phòng sinh hoạt chung. Cả hai căn phòng đều rộng đủ để có một phòng khiêu vũ dạng nhỏ bên trong. Sâu hơn một chút, ngay phía trước chiếc đồng hồ cây là một cánh cửa nhỏ nối đến nhà bếp. Trên bức tường phía đối diện của dãy hành lang là bốn cánh cửa sổ lớn, để ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào nhiều nhất.

Ta, cho tới giờ, do tính chất công việc là người dẫn đường linh hồn, cũng rất hay nhìn thấy các bệnh viện. Thế nhưng, bệnh viện này lại hoàn toàn khác với những bệnh viện ta từng thấy. Nếu là một bệnh viện bình

thường, thì một con thú có khả năng mang theo những vi khuẩn gây bệnh như ta sẽ không thể nào được phép ở lại.

Sự thật là ban đầu, khi Naho dẫn ta tới nơi này thì y tá trưởng tầm tuổi trung niên với dáng người nở nang đã trừng mắt nói “Hãy quăng nó ngay đi.” Nghe lời đó, Naho đã tức khắc đáp lại “Làm vậy thì tội nghiệp nó lắm. Hãy để nó ở lại đây cho đến khi tìm được chủ của nó đi”. Có lẽ cô ấy cũng rất hiếm khi cứng rắn như vậy, nhưng cô ấy đã làm thế vì ta.

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí giữa hai người trở nên thật căng thẳng, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy quyết tâm của Naho, y tá trưởng chỉ còn biết thở dài nhượng bộ và nói, “Nếu viện trưởng đồng ý thì được”.

Tuy Naho vừa mới tỏ ra rất mạnh mẽ, khác hẳn bề ngoài của mình khi đứng trước y tá trưởng, nhưng khi cô ấy dẫn ta đến chỗ viện trưởng, chủ của bệnh viện này, thì cô ấy đã rất căng thẳng. Khi gõ lên cánh cửa một căn phòng ở tầng ba có treo biển “Phòng viện trưởng”, tay cô ấy run thấy rõ.

“Mời vào...” Một giọng nói không mang theo cảm xúc gì vọng qua cánh cửa, Naho dẫn theo ta đi vào bên trong căn phòng. Một căn phòng với một chiếc bàn cũ kĩ cùng kệ sách cực lớn đựng đầy sách y học vô cùng “sát phong cảnh”.

“Có chuyện gì?”

“Chuyện là... thưa viện trưởng. Nhóc này bị lạc, nếu được thì con muốn xin cho nó ở lại đây ạ...”

Người đàn ông trung niên gây nhem được gọi là viện trưởng ngẩng đầu lên và nhìn ta bằng ánh mắt đánh giá từ sau cặp kính dày cộp.

“Con có biết đây là chỗ nào không hả?”

“... Con biết.”

Naho co rúm người lại và đáp lại lí nhí đến gần như không nghe thấy.

“Con biết mà vẫn muốn để cho chú chó này ở đây hả?”

Nhìn Naho không thể đáp được gì mà chỉ biết cúi gằm mặt, ta vô thức khẽ gằm gừ trong họng. Naho khuyu chân xuống, một tay ôm cổ, một tay xoa đầu ta. Có lẽ cô ấy cho rằng ta sẽ nhảy bổ vào ông viện trưởng cũng nên.

“Con... Con sẽ nuôi nó ở ngoài sân, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến các bệnh nhân...”

“Không được.” Viện trưởng không chút chần chừ phủ định ngay ý kiến của Naho.

Thật là một kẻ không có nhân tính. Khi ông ta chết, ta sẽ để linh hồn ông ta ở vài ngày dưới đáy biển cho đáng đời. Ta quyết định như vậy và tiếng gầm gừ cũng càng lớn hơn. Thế nhưng, trước đó thì phải làm cho ông ta thay đổi quyết định hiện giờ đã. Bởi vì bệnh viện này là “chỗ làm việc” mới của ta.

Không còn cách nào. Ta tập trung tinh thần lại. Năng lực của tử thần, dù ta có bị giam trong thân xác một chú chó thì cũng không mất đi. Đối với một linh hồn cao quý như ta thì việc can thiệp vào linh hồn con người thấp kém hơn, điều khiển lời nói hành động của bọn họ trong nhất thời gì đó, không có gì là không làm được.

Việc can thiệp vào linh hồn được bảo vệ bên trong cái lồng là thân xác vốn dĩ không phải chuyện dễ dàng, nhưng hiện tại ta đang có thân xác, con người có thể nhìn thấy, lý giải ta. Chỉ cần có vậy thì việc tập trung can thiệp vào linh hồn quá dễ dàng. Chỉ cần nhìn vào mắt đối phương là được. Ánh mắt nối liền với ý thức. Chỉ cần tầm mắt giao nhau thì ta có thể chạm tới linh hồn kẻ đó.

Năng lực này gần giống với thứ mà con người gọi là “thuật thôi miên”, nhưng đương nhiên năng lực của một tử thần như ta không phải thứ mà các nhà thôi miên loài người có thể so sánh được. Năng lực của ta không chỉ thao túng con người làm một hành động cụ thể nào đó, mà còn có thể đọc được suy nghĩ của người đó, và khi con người ngủ, ta có thể xâm nhập vào bên trong giấc mơ của họ.

Thế nhưng, trước khi ta kịp sử dụng năng lực của mình thì viện trưởng đã lên tiếng lần nữa.

“Nếu con nuôi nó thì hãy nuôi trong nhà đi.”

Một câu nói nằm ngoài tưởng tượng khiến ta dừng việc tập trung tinh thần lại và mở tròn mắt nhìn.

“Dạ? Vậy là được ạ?” Naho cũng giống hệt ta, xoe tròn đôi mắt vốn rất to của cô ấy và hỏi lại viện trưởng.

“Động vật mang lại ảnh hưởng rất tích cực với các bệnh nhân. Nên con có nuôi thì hãy nuôi nó bên trong để các bệnh nhân có thể tiếp xúc với nó.”

“A, dạ, con...” Có vẻ Naho không biết lúc này phải đáp lại gì mới tốt nên thành ra lắp bắp.

“Con còn việc gì nữa hả?”

“Không ạ, cảm ơn viện trưởng.”

Naho cúi sâu người cảm ơn, khiến ta cũng học theo mà cúi đầu làm lễ chào.

“... Việc chăm sóc nó là do con phụ trách hết đó.”

Viện trưởng nhìn hành động cúi đầu của ta với ánh mắt nghi ngờ, giọng nói vang lên vẫn không chút tình cảm, rồi chuyển tầm mắt từ chúng ta về quyển sách đang đặt trên bàn.

Hay là nói, so với sự nguy hiểm của việc vi khuẩn sẽ theo vào, thì lợi ích về mặt tinh thần đã được nhìn nhận là cao hơn, và ba ngày trước, ta đã xây dựng được vị trí cho mình: Trở thành biểu tượng của bệnh viện này. Chính là thứ mà con người gọi là “linh vật” hay “thú cưng”.

Thế nhưng, mặc kệ sự tao nhã thánh thần của ta có thể xoa dịu tâm hồn của bệnh nhân đến thế nào, nếu đây là một bệnh viện bình thường thì ta đã không thể tự do đi loanh quanh trong nhà thế này được.

Vừa đi trên hành lang, ta vừa tập trung tinh thần. Và rồi ta ngửi thấy một thứ mùi ngọt ngán thối rữa khó chịu. Ta hướng về phía thứ mùi này truyền đến. Ngay phía trước đoạn cuối của hành lang, hướng cầu thang lớn dẫn lên tầng trên.

Ta biết thứ mùi này. Khứu giác của loài chó rất nhạy, nhưng nếu là một chú chó bình thường thì chắc chắn không thể nhận ra mùi này được. Thứ mùi này ta cảm nhận được, không phải vì bản thân đang là một chú chó, mà do bản chất của ta vốn là một tử thần, nên mới nhận ra được.

Con người khi đang chờ đón cái chết của mình, sẽ tỏa ra một loại hơi thở, một thứ mùi mà chỉ có những linh hồn ở tầng cao mới có thể cảm nhận được.

Những người mãn nguyện với cuộc sống, yên ả chết đi sẽ tỏa ra mùi thơm tươi mát như lá non. Những linh hồn có mùi thơm như vậy lúc còn sống thì sau khi chết sẽ không còn vướng bận gì, sẽ theo sự dẫn đường của chúng ta và đến bên chủ nhân. Còn phiền phức là những kẻ phát ra thứ mùi ngọt ngán, như mùi quả chín bị thối. Đó là những người còn ôm hối tiếc sâu nặng với cuộc sống, không thể chấp nhận được cái chết đang tới

gần. Thứ hơi thở khó chịu mà bọn họ tỏa ra, được tử thần chúng ta gọi là “hơi thối”.

Thứ “hơi thối” này càng nồng thì người đó sau khi chết sẽ càng bị quẩn chặt bởi những “lưu luyến”, tỷ lệ trở thành “ám linh” càng cao. Và “hơi thối” đang tỏa ra từ tầng trên nồng đến mức ta không thể không nhăn mày.

Đúng, nơi đây không phải là một bệnh viện bình thường. Bệnh viện chăm sóc giảm nhẹ. Hay có tên khác là “hospice”. Nơi chăm sóc cuối đời cho những người mắc phải bệnh nan y, để họ có thể trải qua những ngày bình yên, thoát khỏi những khổ đau về thể xác cũng như tinh thần.

Ta nhìn lên cầu thang và vươn dài người. Ba ngày kể từ khi rơi xuống nơi đây trong thân thể một chú chó, ta đã quen với cơ thể này, cũng quen với bệnh viện này. Nếu ta còn không nhanh nhanh bắt đầu công việc, thì sẽ bị cấp trên lăm chuyện cảm rằm mất.

Tiếp xúc với những bệnh nhân có khả năng trở thành ám linh^[2], tránh cho họ khỏi biến thành “ám linh”. Đó là sứ mệnh mà ta nhận được từ “chủ nhân của chúng ta”. Tuy không phải là công việc mà ta mong muốn, nhưng ta vẫn sẽ dốc hết sức để hoàn thành. Ta lần theo “hơi thối”, nhẹ nhàng di chuyển lên tầng hai.

Nào, công việc đầu tiên của ta trong thân thể này!

2.

Leo đến tầng hai, rồi tầng ba, ta nhìn thấy được phòng tập trung của các y tá. Hay chính xác hơn, nơi này được gọi là “nurse station”. Ta cúi thấp người để không bị các y tá phát hiện.

Thế nhưng cái tên “nurse station” rốt cuộc là thế nào vậy? Ta biết nó là một từ tiếng nước ngoài, nhưng không thể hiểu tại sao lại dùng loại từ đó ở đây.

Ta đã làm một “người dẫn đường” ở đất nước này từ rất lâu rồi. Tuy ta không có hứng thú với loài người thô tục, nhưng trong quá trình làm việc, ta lại có hứng thú với những thứ liên quan đến văn hóa, nghệ thuật như âm nhạc, hội họa mà con người tạo ra. Cũng có thể là do thiện cảm sinh ra sau một quá trình tiếp xúc lâu dài, nhưng ý thức thiện mỹ “wabi-sabi”^[3] được sinh ra ở đất nước Nhật Bản này lại mãi giữa nên những linh hồn thanh tịnh, kiên cường và xinh đẹp, một nét văn hóa tuyệt vời nhất.

Thế nhưng gần đây, văn hóa nước ngoài không ngừng xâm nhập mạnh mẽ vào đất nước này, những truyền thống đẹp đẽ, ảo mộng cũng bắt đầu bị phá hủy nhanh chóng, hết như những cánh anh đào nở bung rồi vội vàng rụng rơi trên đất nước họ. Ta thật sự rất đau lòng vì điều đó. Việc lạm dụng từ nước ngoài gì đó, chỉ nghĩ tới thôi cũng khó chịu đến nôn nao rồi.

A, giờ không phải là lúc bàn chuyện đó. Ta giữ thân mình cúi sát sàn nhà, mắt hướng lên trên quan sát và nhìn vào trong phòng trực. Bên trong có hai y tá đang bận rộn đi qua đi lại, và một người chính là Naho. Vừa đúng lúc, cả hai đều đang bận ghi chép cũng như kiểm tra thuốc nên không nhìn về phía bên này.

Tuy ta được cho phép ở lại tòa nhà này, nhưng việc đó chỉ giới hạn ở tầng một. Nếu như bị phát hiện bước vào phòng bệnh ở tầng hai, thì tình huống xấu nhất có thể là ta sẽ bị đuổi khỏi nơi này. Trong miệng ta khò khốc, còn trái tim thì đang đập loạn điên cuồng.

Thời cơ đến rồi! Ta dồn sức vào bốn chân, vọt chạy lên tầng ba, bằng tốc độ nhanh nhất lao qua phòng trực. Sau khi ra khỏi hành lang tầng hai, ta núp sau bóng một chậu cây cảnh lớn đặt trên hành lang, nhìn lại phía sau. Không hề có bóng dáng y tá nào. Có vẻ ta không bị họ phát hiện.

Trước khi bị phong ấn bên trong cơ thể này, ta có thể mặc kệ ánh mắt của con người, thậm chí không cần quan tâm đến trọng lực hay những bức tường mà có thể tự do di chuyển, còn giờ thì thật phiền phức.

Tầm mắt ta bay về phía cuối hành lang. Hành lang trên tầng này cũng rộng như tầng một và kéo dài, mỗi bên hành lang lại là năm căn phòng riêng biệt.

Từ thông tin mà ta thu thập được qua những câu chuyện của Naho trong ba ngày qua, thì chỉ có mười phòng bệnh và đều là phòng đơn. Có nghĩa là, nhiều nhất thì cũng chỉ có mười người có thể nhập viện. Hơn nữa, hiện tại chỉ một nửa số phòng bệnh là có người.

Ta khịt mũi thăm dò. Từ hành lang cho đến trần nhà cao đều bị thứ “hơi thối” ngọt ngào bao phủ.

Nào, giờ thì bệnh nhân ở đâu sắp sửa biến thành ám linh nào? Ta bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của “hơi thối” cực nồng đang bao trùm khắp hành lang.

... Cái gì thế này? Chỉ sau mười mấy giây dùng mũi phân biệt thứ, ta nghiêng đầu tự hỏi.

Một... Hai... Ba... Bốn... Khắp hành lang có đến bốn loại “hơi thối” đang tản ra.

Thứ gọi là “hơi thối” đó ở mỗi người sẽ có phần khác nhau rất nhỏ. Ở nơi này chỉ có vài bệnh nhân như vậy mà có đến bốn loại “hơi thối”. Nói cách khác, hầu hết những người đang nằm viện đều có khả năng trở thành ám linh, và ta phải “làm việc” với tất cả những người đó.

Ta chóng mặt quá. Cho dù đất nước này đang ở thời đại có tỷ lệ ám linh hóa cao đi chăng nữa, thì trong mấy chục người cũng mới có một người trở thành ám linh mà thôi. Nếu như không phải có “lưu luyến” đủ mạnh thì không dễ gì mà trở thành ám linh được. Với một linh hồn đã rời khỏi thể xác, không có chỗ trú ngụ, việc lưu lại thế giới này cũng giống như ở trần chịu đựng tiết trời giá lạnh vậy. Việc đại bộ phận bệnh nhân nhập viện đều phát ra “hơi thối” nồng độ mạnh là một việc vô cùng bất thường.

Không lẽ bởi vì tình hình nơi này như vậy nên ta mới được phái đến đây? Việc này chắc sẽ khó nhằn đây.

Sau khi quay người lại xác nhận không có bóng dáng một y tá nào, ta nhanh chóng tiếp cận một trong những cánh cửa đang tràn ra “hơi thối”. Ta dùng chân trước bám vào cửa và kéo nó hơi trượt sang ngang, lợi dụng khe hở đó chen người vào.

Căn phòng mà ta đi vào rộng chừng mười chiều. Ta cảnh giác mà nhìn xung quanh. Nơi này cũng giống hành lang bên ngoài, mùi trong căn phòng này cũng hoàn toàn khác với một phòng bệnh bình thường.

Đồ gia dụng phong cách Tây Âu được đặt trong phòng làm toát lên bầu không khí sang trọng mà cổ kính. Trên bức tường đối diện là một cái cửa sổ lớn, và ngay trước nó là một cái giường cũng theo phong cách Tây Âu. Chiếc giường được trang trí bằng những hình chạm khắc xung quanh, dày dặn, cao cấp. Một người đàn ông đang nằm trên đó.

“Một chú chó...?” Người đàn ông trên giường mở to hai mắt khi thấy ta.

Ấn tượng đầu tiên khi ta nhìn thấy người đàn ông chính là: “một cái cây khô héo”. Trên cánh tay gầy gò lộ ra từ bộ quần áo bệnh nhân là làn da khô vàng nhìn như sắp nứt ra đến nơi. Hai má hóp lại, quầng thâm xung quanh mắt rất đậm. Và trong đôi mắt đang nhìn ta, phần lòng trắng bị nhuộm một màu vàng y như lòng đỏ trứng. Từ kinh nghiệm nhiều năm làm người dẫn đường, ta biết đó là chứng vàng da, xảy ra khi bộ phận cơ thể được gọi là gan không còn thực hiện được đúng chức năng của nó.

Dù chỉ là một con người bình thường, khi thấy dáng vẻ này thì cũng có thể dễ dàng nhận ra người trước mắt đã đến rất gần với cái chết.

“À phải rồi, Naho từng nhắc đến... Cô ấy đang nuôi một chú chó.” Người đàn ông tự hỏi tự đáp.

Có vẻ Naho đã kể chuyện về ta cho các bệnh nhân. Nếu vậy thì công việc của ta lại càng dễ dàng.

Thật sự là một cô gái tốt. Không hiểu sao khi nghĩ về Naho, ta lại tự động vẫy đuôi. Phản ứng sinh lý này là chuyện gì vậy?

Trong lúc ta còn đang mải băn khoăn có phải đuôi của ta có vấn đề gì không, thì vẻ mặt của người đàn ông đã giãn ra và vẫy tay với ta. Ra thế, đây là công việc của “thú cưng” hả? Nhờ vào những tiếp xúc thân cận, trái tim của con người sẽ được xoa dịu. Đây có lẽ là một công việc rất ý nghĩa.

Đương nhiên là vẫn chưa sánh bằng công việc “người dẫn đường” của ta được.

Ta đến gần bên giường. Người đàn ông yếu ớt vươn tay ra xoa đầu ta. So với Naho thì đó là một bàn tay đầy những vết chai sần, nhưng cảm giác cũng không tệ chút nào. Có vẻ mỗi chú chó khi được con người xoa đầu đều sẽ cảm thấy rất dễ chịu.

Vừa khám phá ra điều mới về cơ thể dùng tạm, ta vừa lâm vào suy nghĩ. Nào, giờ thì nên làm gì đây? Ta là một kẻ được “chủ nhân của chúng ta” tạo ra để làm một “tử thần dẫn đường”. Nên ta chưa bao giờ làm việc gì ngoài công việc dẫn dắt linh hồn cả. Không, kể cả các tử thần khác, cũng sẽ không biết tiếp theo nên làm gì. Bởi vì những vị diện cao cấp hơn như chúng ta, cho đến giờ hầu như chưa từng có chuyện tiếp xúc, tiếp cận trực tiếp với con người vẫn đang còn sống.

Thôi thì trước tiên cứ làm từ việc mà ta có thể làm được đi. Ta hít sâu một hơi và tập trung hai mắt nhìn. Chẳng mấy chốc, cơ thể người đàn ông dần trở nên trong suốt trong mắt ta và ta nhìn thấy được nội tạng bên trong cơ thể này.

Bên phía bụng phải, ta thấy “nó”. Một khối u lớn gần bằng đầu của một em bé sơ sinh. Nó ăn sâu vào gan, lan ra xung quanh như đang tan ra vậy.

... Nghĩa là chỉ còn một tháng nữa à? Ta ước lượng thời gian còn lại của người đàn ông.

Tử thần không có năng lực để thay đổi sinh mệnh của con người, nhưng lại có được rất nhiều năng lực cần thiết để thực hiện công việc. Và năng lực nhìn ra bệnh tình của con người chính là một trong số đó.

Thọ mệnh chỉ còn một tháng, có nghĩa trong thời gian đó ta phải làm cho người đàn ông này được giải thoát khỏi nỗi “lưu luyến” của mình.

“Nhóc, tên nhóc là gì?”

Người đàn ông bắt chuyện với ta. Ta vô thức mà định trả lời là “Leo”, nhưng lại chỉ phát ra một tiếng sủa “gâu”.

“Ra thế ra thế, Leo đúng không?”

Ta mở tròn mắt. Làm cách nào mà ông ấy từ tiếng sủa của ta có thể suy ra được cái tên đó? Nhưng ngay lập tức, ta bỏ qua nghi vấn này.

“Lần trước, Naho có nói rồi.”

Thế nhưng... Rõ ràng người đàn ông này biết rằng một chú chó không thể nói, vậy mà sao vẫn hỏi ta nhỉ? Ta thật không thể hiểu được suy nghĩ của con người. Ta nghiêng đầu và chờ đợi ông ấy nói tiếp. Vì ông ấy đã hỏi tên của ta, nên theo phép lịch sự thì tiếp theo sẽ giới thiệu tên của mình. Nhưng mặc cho ta đợi bao lâu, người đàn ông vẫn chỉ dùng một ánh mắt âm thầm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vừa nhìn vừa xoa đầu ta.

Không còn cách nào, ta đành nhìn về phía túi dịch truyền đang truyền cho ông ấy. Trên đó ghi một cái tên là “Minami Tatsuo”. Đây chắc hẳn là tên của người đàn ông trước mặt ta rồi.

Dù một bên mặt của Minami được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu rọi thì màu da của ông vẫn trắng xanh, không có chút sức sống như cũ. Minami vươn tay cầm lên một vật nhỏ màu đen được đặt trên bệ cửa sổ, ông giơ nó lên trước mặt và nhìn đầy âu yếm.

Nó là cái gì thế? Tất cả những gì mà ta nhìn thấy chỉ là một viên đá đen mà thôi.

Vài phút sau, Minami mới thôi nhìn viên đá đen như than đó mà chậm rãi xoay đầu sang nhìn ta, mở ra đôi môi nứt nẻ.

“Ta ấy à... sắp chết rồi.”

Ta biết.

Người đàn ông này không biết đã im lặng bao lâu rồi nhỉ? Ta nghĩ trong lúc vẫn được Minami xoa đầu.

Buông một câu “ta sắp chết rồi”, Minami lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ kia, nơi mới ba ngày trước tuyết phủ đầy trời mà hôm nay lại nắng trải vàng, cùng viên đá nhỏ màu đen nọ. Thành thật mà nói, ta đã nghĩ rằng sau câu tự nhận “sắp chết rồi”, người đàn ông này sẽ kể về nỗi “lưu luyến” của mình. Nhưng chờ rồi chờ, ông ấy không hề có ý định gì sẽ làm như vậy.

Bị xoa đầu một thời gian dài nên phần đỉnh đầu ta nóng lên vì ma sát. Nếu cứ thế này thì cả bộ lông vàng đẹp đẽ của ta sẽ có riêng phần đầu bị hói mất.

A, chuyện chẳng có tí tiến triển gì cả. Ta thở dài một hơi đầy mùi thức ăn cho chó rồi nâng giọng sửa “gâu” một tiếng.

Minami khẽ run lên và nhìn về phía này, chạm vào ánh mắt của ta. Ngay khoảnh khắc đó, ta liền xâm chiếm ý thức của Minami. Tiêu cự hai

mắt của người đàn ông biến mất. Với một người đã quá yếu như vậy thì mọi chuyện rất đơn giản. Bởi linh hồn của người này đã suy yếu trong nỗi sợ hãi cái chết cùng những ân hận nuối tiếc, cho nên chẳng khó để có thể can thiệp vào linh hồn.

Giờ thì, rất xin lỗi nhưng ta sẽ cưỡng chế để lấy được thông tin nhé. Gì cơ? Việc này không gây hại gì cho cơ thể đâu.

Nào, hãy cho ta nghe câu chuyện về nỗi “lưu luyến” của ông đi. Ta trực tiếp thúc đẩy linh hồn của Minami.

“Đó là chuyện ngay trước khi chiến tranh kết thúc...”

Minami bắt đầu kể lại, cứ như bị thứ gì đó thôi miên... À, người đang thôi miên ông ấy là ta mà?

Thế nhưng, chỉ nghe kể thôi thì không thể nắm thông tin một cách chính xác được. Ta lần nữa tập trung tinh thần, điều chỉnh cho bản thân đồng điệu với ý thức của Minami. Và như vậy, một thước phim nhuộm màu đỏ nâu nhàn nhạt chạy vào trong đầu ta.

Đây là ký ức khắc sâu trong linh hồn của Minami. Là sợi xích kỷ niệm đang giam cầm ông ấy. Việc này không tốt lắm, nhưng ta cũng vì công việc thôi. Hãy cho ta thấy quá khứ của ông nào. Ta nhắm mắt lại và để mặc cho ý thức trôi theo dòng chảy ký ức.

3.

Đây là hiện thực sao? Minami Tatsuo tự hỏi khi bản thân đang ngồi trên bờ đê ven sông mọc đầy cỏ non. Phải hỏi như vậy, bởi thế giới đang hiện lên trước mắt ông vụn vụn, nhầy nhụa. Giống như trước mặt ông bị căng lên một tấm màng bần thủ nhẵn nhéo.

Độ nhót của thời gian tăng lên. Ông cảm giác mình đã thất thần ở bờ sông này hàng chục tiếng đồng hồ rồi. Nhưng rõ ràng ông mới tới đây sau buổi trưa. Đừng nói là ánh mặt trời có chuyển đỏ tí nào không, hiện giờ nó vẫn đang cách rất xa đường chân trời. Nghĩa là mới chỉ tầm hai, ba tiếng kể từ khi ông chạy khỏi nhà.

Chỉ vồn vện hai, ba tiếng, nhưng trong khoảng thời gian đó, Tatsuo có cảm giác như đã nhìn lại cả cuộc đời suốt mười tám năm của mình. Tựa như thấy được thước phim tua chậm về cuộc đời mỗi người hiện lên khi họ sắp chết.

Lơ đãng nhìn về phía mặt nước, ông nghe thấy tiếng cỏ xào xạc sau lưng.

“Em đang làm gì đó?”

Một giọng nói vang lên trên đầu, xé rách bức màn ngăn cách Tatsuo với hiện thực.

“Không có gì...”

Tatsuo trả lời mà không cần quay đầu lại. Dù không quay lại nhìn thì chỉ cần nghe giọng nói, ông đã biết đó là ai rồi.

“Không phải không có gì đúng không? Cái kiểu trầm tư suy nghĩ đó không có hợp với Tatsuo đâu.”

Câu nói đùa đó lại khiến Tatsuo bĩu môi: “Để em yên đi.”

Giọng nói phát ra từ chính miệng mình lại ??? tới mức bản thân ông cũng phải ngạc nhiên.

Phía sau không có ai đáp lại. Có phải vì ban nãy mình gằn giọng mà người đó về mất rồi không? Tatsuo vội vàng quay đầu lại. Thế nhưng trước đó thì không khí bỗng xao động, một bóng người đã ngồi xuống bên cạnh ông.

“Đã có chuyện gì? Kể chị nghe nào.”

Hiyama Youko mặc chiếc áo kimono tím mím cười đầy dịu dàng, đôi mắt khẽ híp lại. Chỉ vậy thôi mà xung quanh dường như bỗng bừng sáng. Tatsuo theo phản xạ cúi mặt xuống. Ông thật sự không muốn để cho người bạn thân từ bé, hơn mình một tuổi, lại còn là người con gái ông thầm mến nhìn thấy bản mặt chán nản như một chú cún bị vứt bỏ của mình chút nào.

“Không liên quan... đến Youko...” Tatsuo giữ nguyên khuôn mặt cúi gằm và lẩm bầm đáp bằng giọng nói bé xíu.

“Ái chà, sao nói thế được. Vừa mới đây chúng ta vẫn còn chơi cùng nhau cơ mà.”

“Không phải vừa mới đây. Đã một năm rồi.”

“Vậy hả? Thời gian trôi nhanh thật đó.”

“Hẳn là Tokyo vui lắm, nên chị mới thấy thời gian trôi nhanh đúng không.”

Một năm trước, Youko đã chuyển lên học tại một trường nữ sinh ở Tokyo. Bỏ lại ông khi đó đang làm việc ở một công trường tại địa phương.

“Tokyo gì chứ, chán lắm ấy. Toàn mấy đứa béo phì. Còn chẳng trèo cây nổi.”

“Ở Tokyo thì cần gì trèo cây chứ.”

“Không trèo thì làm sao hái được quýt chín trên cây hả?”

“Thì đi mua quýt là được mà. Nhà Youko giàu thế cơ mà.” Không nghĩ gì đã buột miệng nói ra những lời đáng ghét như vậy khiến khuôn mặt Tatsuo cũng méo mó đi vì căm ghét chính mình.

“Tự mình hái ăn vẫn ngon hơn mà.” Youko hóm hỉnh đáp lại.

“... Chị ra đây có sao không? Lần trước chú đã tức giận tới vậy...” Tatsuo nhìn về phía một ngọn đồi xa xa. Từ chỗ này, phải đi bộ chừng ba mươi phút để lên đến ngọn đồi đó. Trên đó là một tòa nhà kiểu tây to lớn, đồ sộ, cũng chính là nhà của Youko. Sau khi sơ tán khỏi Tokyo bị ném bom, rõ ràng chẳng hề có hẹn ước gì, nhưng mỗi ngày Youko đều sẽ đến chỗ bờ

sông này. Và Tatsuo, sau khi kết thúc công việc ở công trường, nơi công việc đang ngày một khó khăn vì thiếu thốn nguyên liệu, sẽ đi thẳng tới nơi đây.

“Đến đây cũng đâu có khó gì, chỉ cần xuống dốc thôi mà. Tuy lúc về hơi mệt một tẹo.”

“Tại sao mỗi ngày chị lại tới đây vậy?” Tatsuo hết như một đứa nhóc tiu nghỉu lằm bằm nói.

“Đương nhiên là để gặp Tatsuo rồi.” Youko không chút để ý, cô nói rồi lấy từ trong túi dây rút bên người ra một viên kẹo ngậm to, dùng ngón trỏ đẩy vào trong miệng Tatsuo. “Nào, chị mang từ nhà tới đó. Ngon lắm.” Tatsuo không biết phải đáp lại lời bộc bạch của Youko như thế nào, nên chỉ im lặng ngậm viên kẹo. Vị ngọt như muốn hòa tan quyện trên đầu lưỡi. Bốn năm kể từ khi chiến tranh bắt đầu, tình trạng thiếu thốn vật chất ngày càng tệ hại, những thứ cao cấp như kẹo ngày càng khó có được. Đặc biệt là với một người nghèo như Tatsuo. Những lời vừa rồi chỉ là để trêu chọc mình thôi đúng không? Vừa thưởng thức vị ngọt đã lâu không nếm, Tatsuo vừa nhúu mày suy nghĩ. Youko và Tatsuo từ thuở bé đã học chung trường, rồi từ chung đường về nhà dần chuyển thành lúc nào cũng chơi cùng nhau. Và nơi vui chơi của hai người chính là bãi cỏ ven sông này.

Hai người dần trưởng thành, thi thoảng Youko sẽ rủ Tatsuo tới nhà mình, và đó cũng là lúc Tatsuo bắt đầu nhận ra rằng Youko không phải người cùng một thế giới với mình, ở đó Tatsuo đã gặp bố của Youko, từ bộ kimono ông ấy mặc đến cách đi đứng lẫn sự trí thức toát ra từ cách nói chuyện của ông ấy đều hoàn toàn khác hẳn.

Tatsuo đã rất hâm mộ bố của Youko, nhưng ngược lại, ông ấy không hề có thiện cảm với cậu thiếu niên quá thân thiết với con gái mình này. Khi hai người đến cái tuổi biết tương tư, bố Youko đã cấm cô gặp Tatsuo. Và đó cũng là lúc những ý nghĩ về Youko trong Tatsuo không còn là tình bạn nữa, mà đã biến hóa thành tình yêu.

Bố của Youko là một người đàn ông bận rộn, luôn bay vòng quanh thế giới. Đặc biệt là sau khi chiến tranh bắt đầu. Thế nên việc tránh khỏi sự quản lý của ông bố như vậy để gặp nhau không hề khó. Hai người trẻ tuổi, càng bị cấm đoán sẽ càng muốn làm ngược lại, họ bí mật gặp nhau nơi bờ sông này, rồi cả hai sẽ cùng kể cho nhau nghe về những ngày không thể gặp mặt. Một năm trước, trong buổi hẹn tạm biệt trước ngày Youko đến

Tokyo, Youko đã ấn đôi môi mềm mại của mình lên má Tatsuo. Sau khi Youko lên Tokyo, họ vẫn giữ liên lạc với nhau qua những bức thư.

Ông hoàn toàn không hiểu Youko nghĩ gì về mình. Chỉ đơn giản coi ông như một người em trai lớn lên bên cô từ nhỏ? Hay cô cũng ôm một chút tình cảm giống như ông đối với cô?

“Nào, chị vẫn chưa nghe em kể vì sao nhìn em ủ dột như vậy đó.” Youko cũng bỏ một viên kẹo vào mồm ngậm.

“Không liên quan đến Youko.”

“... Vậy hả, nếu không liên quan thì thôi vậy. Chị không hỏi nữa.”

Nghे thấy những lời như không quan tâm đó, Tatsuo không kịp nghĩ gì mà ngẩng phắt đầu lên. Có lẽ ông cũng không biết mình đang lộ ra vẻ mặt như thế nào. Chỉ là ông quá sợ hãi mình sẽ bị cô gái ngồi bên vút bỏ.

Youko nhẹ nhàng mỉm cười. Biểu tình giống hệt như một người mẹ đang nhìn đứa con của mình.

“Thay vào đó, em thử nói như mình đang độc thoại đi?”

“Độc thoại?” Tatsuo vẫn chưa hiểu nên lặp lại.

“Đúng, độc thoại. Như vậy thì em sẽ thấy thoải mái hơn đó.”

Chuyện này, cho dù có nói với Youko thì cũng chẳng thay đổi gì. Đúng, nếu nói thì cũng chỉ khiến cô ấy khóc thôi.

Tatsuo đã định cắn chặt răng không nói ra. Nhưng, những lời đã tràn lên đến cổ họng lại quá mãnh liệt, chúng đảo vòng bên trong miệng và bật ra ngoài.

“Giấy hồng... tới rồi...”

Giọng nói gần như run rẩy bật ra từ kẽ răng cắn chặt.

“Giấy hồng gửi tới nhà rồi! Em sẽ ra chiến trường! Em sắp chết rồi!”

Chân ông run lên bần bật như không còn là chân mình nữa.

Thật ra, ông đã mơ hồ đoán được trước rồi. Trong cuộc kiểm tra binh dự bị năm ngoái, khi độ tuổi quy định đã giảm từ mười chín xuống mười bảy, một cậu nhóc leo đồi trèo núi từ thuở nhỏ như Tatsuo trở thành người đầu tiên vượt qua. Mặc dù ngay lúc đó ông đã vào doanh trại tập huấn nên việc sẽ bị triệu tập cũng chẳng lạ gì, thế nhưng khi lệnh triệu tập thực sự đến, biết chắc rằng mình sẽ phải tới chiến trường, lần đầu tiên trong đời, Tatsuo cảm giác thấy “cái chết” đang gần kề đến thế.

Youko tới gần Tatsuo và vòng tay ôm lấy đầu ông.

“Thật đáng sợ ha.” Lời nói dịu dàng như những sợi lông tơ ôm lấy toàn thân Tatsuo.

“Không có chuyện đó!” Tatsuo ngẩng mạnh đầu lên. “Em vì tổ quốc mà hy sinh! Không có gì để sợ cả. Vì đế quốc Nhật Bản mà chiến đấu...”

“Chúng ta thua mà.”

Giọng gào khản cổ của Tatsuo bị chặn đứng chỉ bằng một câu nói khẽ của Youko.

“Hả?”

Tatsuo há hốc miệng mà nhìn Youko. Ông không hiểu Youko đang nói gì.

“Chiến tranh sắp kết thúc rồi. Đất nước này... thua. Bố chỉ nói vậy đó.”

Youko mỉm cười đầy đau buồn, rồi từ tốn lặp lại với một giọng nói như đang cố kìm nén cảm xúc.

Tatsuo vội vàng nhìn xung quanh, ở cái nơi như bãi cỏ ven sông của vùng nông thôn này thì chẳng thể có cảnh binh xuất hiện được, nhưng vẫn phải xác nhận rằng những lời vừa rồi không bị ai khác nghe thấy.

“Không sao, không có ai đâu.” Youko dường như nhìn thấu được Tatsuo đang nghĩ gì.

“Tại sao lại như vậy... Nhật Bản sao lại có thể thua được...” Đầu lưỡi ông cứ lú lại với nhau.

“Tất cả những người bạn của bố chỉ đều biết. Rằng Nhật không còn cơ hội thắng nữa. Chính phủ cũng đang dự định nhờ Xô Viết giúp đàm phán với Mỹ.”

“Sao có thể...”

“Nhật Bản là đất nước của thần tôn thờ Thiên Hoàng.”

“Chỉ cần quốc dân nhất trí đồng lòng thì thần phong sẽ tới mang theo thắng lợi.”

Những điều đó đã được cha mẹ, thầy cô khắc sâu vào tư tưởng lũ trẻ từ khi còn rất nhỏ, và tồn tại tận trong gốc rễ bản ngã của Tatsuo.

Nếu như đó không phải là bố của Youko nói, thì ông sẽ cười phá lên mà bảo rằng: “Nhật không thể nào thua được!” Thế nhưng lời nói của bố Youko, so với lời cha mẹ, thầy cô lại có trọng lượng hơn nhiều.

Ông ấy đã rời thôn quê một mình đến thủ đô, thành lập nên một công ty thương mại, gây dựng được gia sản khổng lồ và thành danh dựa vào chính mình. Không những vậy, ông ấy còn mở rộng kinh doanh, xây dựng cả nhà máy ở ngay vùng đất này, mang lại rất nhiều ơn huệ cho nơi đây.

“Bố chị dự định sẽ dẫn gia đình rời khỏi Nhật. Mọi việc cũng sắp xếp xong rồi.”

“Sao có thể... Chị... nói đùa... đúng không?”

Ông đã mong chờ rằng Youko sẽ ngay lập tức bảo rằng “Nói đùa đó, em tin thật hả?” Thế nhưng Youko vẫn giữ nguyên vẻ mặt u sầu đó mà nhìn Tatsuo.

Bên tai Tatsuo như vang vọng âm thanh thế giới đang sụp đổ.

Nhật thua. Và Youko thì vứt bỏ đất nước này để trốn đi.

Cảm xúc u ám xâm chiếm toàn thân ông.

Cho tới vừa rồi, ông thật sự thấy sợ, nhưng cảm giác bản thân có sứ mệnh phải bảo vệ đất nước này, hơn hết là bảo vệ người con gái mình yêu đã giúp ông chống lại nỗi sợ hãi cái chết cùng cực. Nhưng, cửa lồng đã mở ra mất rồi. Một khi con quái vật sống ra thì gần như không thể bắt lại.

“... Không sao.” Xung quanh cổ ông được một thứ mềm mại bao quanh, mùi hương thanh mát như cỏ non tràn vào khoang mũi. “Bình tĩnh nào, mọi chuyện đều ổn.”

Cái đầu nóng lên như bị hun của ông dần nguội xuống.

“Nè, chị cũng có một chuyện không thể không nói với Tatsuo được.”

Youko vẫn cứ ôm đầu Tatsuo như vậy và thì thầm vào tai ông.

“Chị, cũng sắp phải kết hôn rồi...”

“Hả?” Tatsuo bất ngờ thốt lên. Khi những lời Youko nói dội sâu vào não bộ, mọi thứ trước mắt ông bỗng trở nên trắng xóa.

Cái cảm giác bủn rủn, tứ bề thụ địch hết như lúc ông nhận được lệnh triệu tập lại chạy khắp toàn thân.

“A, cùng... cùng với ai? Tại sao?”

Giọng nói run rẩy, yếu ớt đến nỗi ông không nghĩ rằng nó bật ra từ cổ họng mình. Youko buông hai tay đang ôm Tatsuo ra và nhìn về phía mặt sông.

“Con trai một người quen của bố chị. Nghe nói gia đình họ có dòng máu kazoku^[4]. Tuy là kazoku nhưng cũng chỉ là một kazoku nghèo túng do làm ăn khốn khó, túng thiếu tiền bạc thôi. Hiện bọn họ đã lánh khỏi Tokyo và đang sống ở nhà chị.”

Rõ ràng là kể về vị hôn phu của mình, mà Youko lại nói một cách chẳng hề hứng thú gì.

“Chị có... thích người đó không?” Giọng nói của Tatsuo vẫn run rẩy, yếu ớt như cũ.

“Thích thế nào được chứ. Tên đó nhìn như con cóc ấy. Chỉ cần hắt ta ở gần thôi là chị nổi da gà da vịt hết cả.”

Youko lượm một viên sỏi cạnh chân và liệng ngang về phía mặt sông. Viên sỏi nảy tung tung trên mặt nước.

“Vậy, tại sao chị lại kết hôn với một kẻ như vậy...?”

“Vì bố chị quyết định vậy. Gia đình đó cần tài sản của ông. Còn người đã thành công chỉ trong một thế hệ như ông thì lại muốn trở thành thân thích của kazoku. Thật ngu ngốc. Nếu thua cuộc trong chiến tranh, thì kazoku gì đó cũng có giá trị gì đâu chứ.”

Tatsuo đã không biết phải trả lời thế nào. Vì sao Youko lại kể với ông chuyện này nhỉ?

“Nè, Tatsuo.” Youko gọi như thế vừa hạ quyết tâm làm gì đó, rồi cô áp miệng lại gần tai Tatsuo, “Cùng chị... đi trốn nhé?”

“Hả? Cái gì? Chị nói gì c...”

“Hai người cùng nhau trốn đi ấy. Trốn đến một nơi thật xa, nơi không ai biết đến chúng ta, chỉ hai người sống với nhau. Quên cái giấy triệu tập kia đi, cả việc kết hôn của chị nữa.”

“Việc... Việc đó sao có thể...”

Trốn tránh việc chiến đấu cho đất nước. Chuyện đáng sợ như vậy sao có thể làm được.

“Sao lại không được?”

Youko vòng ra trước mặt Tatsuo và nhìn chăm chăm vào ông. Tatsuo nghẹn lại không thể trả lời.

“Tatsuo cũng không còn gia đình nữa, nên sẽ không gây phiền phức cho ai mà.”

Nghe Youko nói vậy, mặt ông nhăn lại. Đúng là gia đình ông đã không còn ai. Trước khi ông kịp nhận biết được mọi thứ xung quanh thì mẹ ông đã mất vì bệnh tật, còn cha ông cũng vừa mất vài tháng trước trong một vụ tai nạn ở nhà máy. Người chú hiện đang chăm sóc ông rõ ràng chỉ coi ông như một gánh nặng làm ông ta phải đèo bồng thêm một cái miệng ăn, thế nên khi giấy hồng đến, khuôn mặt ông ta rạng rỡ thấy rõ.

Không gia đình, đó chính là vết thương mà Tatsuo vẫn luôn giữ trong tim.

Vài tháng sau cái chết của cha, những trứng ghẻ vẫn ủ trong tim ông nở ra, những bong ghẻ lại vỡ đầy nước mắt. Cho dù người nói ra những lời đó có là người ông thương đi chăng nữa, ông cũng chẳng thể xem như không có gì được. Ngay lúc ông định mở miệng kháng nghị thì Youko lại áp trán cô vào trán ông. Một tiếng “cốp” giòn tan vang lên. Youko thì thầm bằng giọng nói tựa như đang nỉ non.

“Thế nên, hãy để chị trở thành gia đình mới của em. Trở thành gia đình của em, mãi bên em. Và thứ em sẽ bảo vệ không phải đất nước này... mà là chị.”

“You...ko...?”

Khi Tatsuo còn đang ngơ ngác thì Youko đã đứng lên, nở nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương và nói “Có rất nhiều thứ phải chuẩn bị đó, hẹn em 0 giờ đêm mai mình sẽ gặp nhau ở đây nhé. Dù Tatsuo có tới hay không thì chị cũng sẽ trốn khỏi đây. Nhưng hai người thì vẫn tốt hơn là một người chứ. Chị đợi em...”

Tatsuo chỉ có thể im lặng nhìn theo Youko nhẹ nhàng xoay người và trèo lên trên bờ đê.

Mười mấy phút sau khi bóng dáng Youko đã biến mất, Tatsuo vẫn tiếp tục ngồi lặng im trên bãi cỏ và nhìn chăm chăm về phía mặt nước.

Youko nói thật à? Bản thân ông nên làm gì bây giờ?

Bỗng ông nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Ông vội vàng quay lại vì tưởng rằng đó là Youko. Nhưng đứng đó lại là một tên đàn ông cao lớn mà ông không hề quen biết. Hắn ta tuổi chừng bốn mươi, mặc dù trời không nóng lắm nhưng mồ hôi lại chảy ào ào trên khuôn mặt núc ních mỡ của hắn. Phía sau hắn, không biết từ lúc nào, trên bờ đê đã đậu một chiếc ô tô sơn đen, trên ghế lái là một gã đàn ông to như con gấu nâu đang ngồi.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Tatsuo đã thấy ác cảm với kẻ đang đứng trước mặt. Từ vẻ ngoài xấu xí đến ánh mắt hằn ta nhìn ông như nhìn một hòn sỏi ven đường, ông đều không thích nổi.

“Mày đã nói chuyện gì?” Cái cảm hai ngón rung lên theo từng tiếng lè nhè của hắn.

“Hả?”

“Mày đã nói chuyện gì với Youko?”

Nghe thấy tên Youko phát ra từ miệng của một kẻ xấu xí như vậy, Tatsuo vô thức siết chặt nắm tay lại.

“Ông là ai? Liên quan gì đến ông?”

“Có liên quan chứ. Bởi vì Youko là vợ của tao.”

Trên khuôn mặt gã đàn ông hiện lên nụ cười ghê tởm. Tatsuo đã nhận ra thân phận gã - vị hôn phu mà Youko vừa nhắc đến.

“Đừng có lại gần Youko. Loại như mày không cùng một thế giới với bọn tao đâu.”

Lời nói ngạo nghễ của tên đàn ông đã đánh mạnh vào lòng tự trọng của Tatsuo.

“Nhiều lời! Câm mồm. Tao là...”

“Minami Tatsuo. Bạn thân từ nhỏ của Youko đúng không?”

Bị nói đúng tên, Tatsuo im bặt.

“Điều tra về những kẻ xung quanh vợ mình là chuyện đương nhiên rồi. Tao cũng biết từ khi về đây, mỗi ngày Youko đều tới gặp mày đó. Nhưng đừng có tưởng bở. Cô gái đó là người của tao.”

Hai mắt hắn ta sáng lên đầy dục vọng. Và sự ác cảm đối với hắn đã mạnh tới mức ông cảm thấy buồn nôn.

“Youko không phải là vợ của mày!”

“Cô ta sắp kết hôn với tao rồi. Hãy nghĩ đến cảnh cô ta được tao ôm vào lòng mà biết đường rút lui đi.”

Não ông như muốn nổ tung. Tầm nhìn bị sự tức giận nhuộm đỏ. Ngay khi ông giơ nắm đấm lên định thụi vào mặt tên kia, thì từ bên cạnh, một bàn tay vươn ra tóm lấy cổ tay Tatsuo.

Không biết từ lúc nào, gã lái xe đã đứng ngay sát bên người ông và vươn cánh tay to lớn, chắc nịch của hắn ra. Gã lái xe nâng cái chân đang đi một

đôi giày da chẳng được gia công lên, húc đầu gối vào bụng Tatsuo. Cú húc mạnh đến mức Tatsuo phải tự hỏi rằng không biết bụng mình đã thủng một lỗ hay chưa. Dịch vị màu vàng trào ra từ miệng ông.

Gã hôn phu rung rung cái cằm hai nọng của mình và nhìn xuống Tatsuo một cách hả hê sung sướng. Tatsuo ôm bụng rít qua kẽ răng.

“Một tên kazoku nghèo kiết xác mà còn ra vẻ...”

Khuôn mặt tên đàn ông đang cười hênh hệch căng cứng lại. Hai hàm răng hắn nghiến chặt lại, môi thì cong lên. Hắn đánh mắt về phía gã lái xe. Tên kia vẻ mặt vô cảm gật đầu rồi đánh đấm túi bụi vào người Tatsuo.

Khi Tatsuo cuộn tròn người lại vì đau đớn thì gã hôn phu nhổ nước bọt lên người ông.

“Lẽ nào mày không có mấy ý nghĩ quái đản về Youko ư? Chỉ khi trở thành vợ tao thì cô ta mới được hạnh phúc. Cùng một tên bản hàn như mày trốn đi thì sẽ thế nào hả?”

Hắn ta, phát hiện ra kế hoạch chạy trốn rồi sao? Tatsuo vô lực ngẩng đầu lên.

“Đi thôi.” Hắn ta thúc giục gã lái xe rồi vác theo cái cơ thể rung rinh đầy mỡ đó trèo lên trên bờ đê. Từ chiếc xe thải ra thứ mùi khó chịu xộc vào mũi Tatsuo.

Làm sao giờ? Tatsuo vừa bước trên con đường dưới ánh trăng lơ mờ, vừa tự hỏi chính mình. Thời gian hẹn với Youko đang tới gần. Ông đã bối rối cả một ngày nay. Nên trốn đi cùng Youko, hay là nên bước ra chiến trường? Câu trả lời cứ vẫn thay đổi theo từng phút, mãi không thể đưa ra một kết luận.

Thời gian để xuất phát đến trại tập huấn chính là chiều ngày mai. Chú của ông tâm trạng vui chưa từng có vì sắp tổng cổ được một kẻ phiền phức, còn không ngừng nhắc nhở ông “Vì đất nước, hãy sẵn sàng”.

Sẵn sàng cái gì, ý tứ mà ông ta muốn nói được truyền đạt đầy đủ đến mức đau lòng.

Sẵn sàng mà chết đi.

Trên thế gian này chỉ còn duy nhất một người cần đến mình. Tình cảm mà ông dành cho Youko vẫn lớn lên từng ngày. Nhưng ông lại không có lòng tin rằng trốn đi cùng với ông thì Youko sẽ hạnh phúc.

Ôm nỗi băn khoăn, bối rối đến choáng váng đầu óc đó, Tatsuo đã đi đến bên dưới bờ đê. Chỉ cần vượt qua con đê này là sẽ đến nơi hai người hẹn gặp nhau. Tatsuo bắt đầu trèo lên đê. Đôi chân tự động mà bước nhanh hơn.

“Youko!” Ngay khoảnh khắc trèo lên đến bờ đê, ông vô thức gọi tên cô ấy. Tiếng gọi đó bị cuốn theo gió đêm vọng mãi. Thế nhưng, dưới bãi cỏ xanh lại chẳng có bóng ai cả.

“Ha, ha ha ha...” Từ trong cổ họng ông tràn ra tiếng cười khô khốc.

Chuyện đương nhiên mà. Ông đã kỳ vọng cái gì chứ. Tatsuo cất tiếng cười to, giơ hai tay lên cào đầu. Móng tay xé rách da đầu, máu tươi chảy ra.

Ngày mai đi tới trại tập huấn. Giống như lời của chú, sẵn sàng chết vì đất nước này.

“Em làm gì mà kêu kỳ quái vậy?” Một tiếng nói vang lên từ phía sau lưng làm Tatsuo nghẹn lại.

“Xin lỗi nhé, chị đến chậm một chút.”

Quay đầu lại, ông thấy Youko trong bộ đồ Tây thẳng thớm đang ôm một cái ba lô to bằng cả hai tay. Khuôn mặt rụt rè được ánh trăng chiếu sáng nhàn nhạt. Trước khi Tatsuo kịp mở miệng nói gì thì ông đã dùng toàn bộ sức lực để ôm chặt lấy cơ thể xinh đẹp của Youko.

“Tatsuo, sao vậy?”

Tatsuo vẫn im lặng không nói gì. Bởi vì nếu ông có mở miệng thì chắc ông sẽ hét to lên mất. Mọi nỗi băn khoăn giờ đây đã biến mất rồi. Cho dù có phải làm gì thì ông cũng sẽ bảo vệ bằng được người con gái mến thương đang trong vòng tay ông lúc này.

Sau vài phút cố thu lại cơn bão tố cảm xúc, Tatsuo từ từ buông Youko ra.

“Chị... đã đến thật.”

“Đương nhiên rồi. Chị là người khơi ra cơ mà.” Youko ngạc nhiên nói.

“... Bộ quần áo đó hợp lắm.”

“Đúng ha. Cứ mặc kimono như mọi khi thì khó đi lại lắm.”

“Không ngờ chị trốn ra được, không để chú cũng như gã kazoku đó phát hiện.”

“Chị đã vất vả lắm đó. Cái gã đó hình như biết chị định trốn đi hay sao ấy mà cả ngày cứ giám sát chị chăm chăm. Thậm chí chị còn phát hiện dấu vết hằn vào phòng chị lúc chị không có ở đó nữa. Thật kinh khủng. Thế nên, tối đến, chị phải từ cửa sổ leo qua cành cây để chạy đi đó.”

Youko nhún vai một cái.

“Quả nhiên kỹ năng trèo cây rất quan trọng.”

Hai người họ cùng cất cao giọng cười. Nhưng sau khi cười xong, trong lồng ngực Tatsuo lại dâng lên một sự bất an nhức nhối.

“Thật sự không sao hả, đi cùng em ấy? Em không có tiền, còn trốn triệu tập nữa...”

Youko giơ ngón trỏ đặt lên môi Tatsuo khiến ông im lặng.

“Chị có cái này muốn cho em xem.”

Youko lấy chiếc túi dây rút từ trong cái ba lô có vẻ rất nặng ra. Chính là cái túi hôm qua cô ấy đựng kẹo. Youko lấy từ trong đó ra viên kẹo ngậm tròn vo giống như ngày hôm qua.

Viên kẹo ngậm này làm sao? Tatsuo khó hiểu nhìn chăm chăm vào viên kẹo, còn Youko thì mở to mắt. Viên kẹo lăn từ trên tay cô rơi xuống đất.

“Xin lỗi, Tatsuo, em đợi ở đây nhé. Chị quay lại ngay.”

“Ơ, có chuyện gì vậy?”

“Chị quay lại ngay, nên đợi ở đây nhé.”

Tatsuo ngơ ngác, Youko không trả lời ông mà chỉ lặp đi lặp lại một câu “đợi ở đây nhé” rồi nhồm người dậy và chạy khỏi bờ đê.

“Ơ...” Tatsuo không kịp nói gì mà chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Youko đã chạy xa mất.

Chỉ vài chục giây sau, tiếng động cơ đập vang màng nhĩ làm Tatsuo quay người lại. Vừa nhìn, đập vào mắt ông là một chiếc ô tô cực lớn đang chạy lên đê. Chiếc xe lao đến gần Tatsuo rồi phanh gấp lại, từ cửa sau xe, tên đàn ông trông như con ếch phi ra ngoài. Là gã hôn phu của Youko.

“Youko đâu rồi?!” Tên đàn ông nắm lấy phần áo trước ngực Tatsuo và gào lên khiến nước bọt văng tung tóe.

Tatsuo không biết phải trả lời thế nào nên chỉ đứng đực ra đó.

“Súc sinh, mày giấu cô ta đâu rồi? Cô ta ở đâu?!”

Tầm nhìn của tên đàn ông đang gào thét chuyển xuống cái túi dưới chân Tatsuo. Ngay khoảnh khắc đó, trên khuôn mặt vốn tràn đầy thất vọng của hắn lan rộng một nụ cười độc ác.

“Mày, bị vút bỏ rồi.”

“Ơ?” Tatsuo không hiểu tên đàn ông nói gì, ông ngạc nhiên bật thốt lên.

“Cái túi đó là của Youko đúng không? Cô ta đã chọn tao. Cô ta đã nhận ra rằng trốn đi cùng kẻ như mày sẽ chẳng có tương lai gì. Bây giờ cô ta đang trở về nhà và tự kiểm điểm về những việc ngu ngốc mình đã làm rồi.”

“Sao có việc đó được! Youko sẽ không làm chuyện như vậy!” Tatsuo hét lên.

“Vậy thì mày nói xem Youko đi đâu rồi? Bỏ mình mày ở đây.”

“Chuyện đó...”

“Mày cứ đợi tiếp ở đây đi. Còn tao phải về nhà tao để phạt Youko mới được.”

“Căn nhà đó không phải của mày!”

“Sắp rồi. Cả căn nhà lẫn Youko.”

Hừ mũi cười khẩy trước sự phản kháng yếu ớt của Tatsuo, hắn ta điềm nhiên trèo lên ô tô.

Sau khi chiếc xe đi khỏi, xung quanh đều im ắng lại. Cơn gió đêm rét lạnh cuốn đi hơi ấm nơi trái tim.

Youko đã vút bỏ ông à? Không, phải hỏi là Youko đã từng ở đây thật à? Kể cả việc lúc này đã ôm lấy Youko, ông cũng đang tự hỏi có phải là do tưởng tượng của mình không.

Đột nhiên, đập vào tai Tatsuo còn đang thất vọng, đau khổ là âm thanh còi tín hiệu báo động vang âm ỉ. Tim ông cũng run lên từng đợt theo tiếng còi báo động. Đây là âm thanh gây hãi hùng bậc nhất đối với những người đang sống tại đất nước này. Cảnh báo không kích.

Tatsuo ngẩng lên nhìn bầu trời. Một hình dáng khổng lồ cắt ngang vầng trăng nhàn nhạt.

“B29...” Tiếng rên khàn khàn phát ra từ cổ họng khô khốc.

Từ chiếc máy bay khổng lồ như một con thằn lằn sấm thả xuống rất nhiều hình cầu nhỏ. Chỉ vài giây sau, tiếng xé gió rít gào như dây đàn rung

lên vang vọng, cột khói lửa bốc lên cao từ đằng xa. Ở nơi thôn quê chẳng có một cơ sở quân sự nào như nơi đây, từ trước đến nay chưa từng phải chịu không kích. Chắc hẳn trên đường trở về sau khi tấn công khu thành thị, chúng đã dùng phần bom đạn còn sót lại tùy ý thả xuống nơi chúng ngẫu nhiên đi qua này. Khuôn mặt của Youko chợt hiện lên trong đầu ông.

“Youkooo!” Tatsuo hét lên rồi chạy xuống khỏi bờ đê.

Nhà của Youko nằm trên một ngọn đồi. Nó sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu ném bom. Nếu như Youko trở lại nhà giống như lời tên đàn ông đó nói thì sẽ rất nguy hiểm.

Nỗi nghi hoặc liệu có phải Youko đã vứt bỏ mình hoàn toàn bị ông quăng ra khỏi đầu.

Tatsuo dốc sức chạy băng băng trên mặt đất.

Ông chạy ào lên ngọn đồi đang bị lửa bao quanh. Chỉ một chút nữa là ông sẽ chạy tới được căn nhà. Hơi nóng tỏa ra từ vụ nổ khiến làn da ông bỏng rát, khói bốc lên làm lồng ngực quặn đau. Mỗi lần hít vào là một lần không khí nóng hừng hực tràn vào phổi thiêu đốt, nhưng cho dù như vậy thì Tatsuo vẫn không ngừng bước chân lại.

Youko vẫn an toàn chứ? Đầu óc ông ngập tràn ý nghĩ về người trong lòng, thậm chí cả thống khổ ông cũng chẳng cảm nhận thấy. Trong tầm nhìn bị nhuộm đỏ bởi lửa cháy, ông bước qua cánh cổng. Ông thấy chiếc xe của gã hôn phu đang dừng cạnh cổng.

Chỉ một chút nữa thôi. Tatsuo dồn hết sức lực sau cùng vào đôi chân đang kêu gào vì vận động quá độ suốt gần hai mươi phút. Phía xa xa ông có thể nhìn thấy gã to con ngày hôm qua vừa mới đánh đập mình đang ngồi trên xe. Gã đó sẽ không để ông dễ dàng bước vào căn nhà được.

Làm thế nào bây giờ? - Tatsuo đang nghĩ vậy thì chiếc xe đã bị lửa bao quanh và thổi bay lên trời.

Một viên đạn pháo phát nổ ngay bên cạnh, toàn bộ chiếc xe bị con rồng lửa nuốt chửng. Tatsuo đứng ngây ra như phỗng trước quang cảnh rất không thực này. Rồi một âm thanh oanh động vang lên, chiếc xe nện âm xuống đất.

Tatsuo đứng loạng choạng gần cánh cổng và nhìn chăm chăm vào chiếc xe còn đang bốc cháy. Bên trong xe là vật thể màu đen đỏ hình người vẫn lách tách cháy. Giống hệt một bức tượng đất nung, hoàn toàn không

thể tin được chỉ mấy chục giây trước đó vẫn là một con người còn sống sờ sờ. Mùi thịt cháy khét xộc vào mũi khiến Tatsuo nôn thốc nôn tháo.

Đây là chiến trường... Phải cứu Youko ra khỏi chốn địa ngục này.

Bước từng bước loạng choạng không vững, Tatsuo giẫm lên cánh cổng đã bị vụ nổ đánh sập. Khu vườn được trồng đầy hoa đủ sắc màu giờ chỉ còn những cánh hoa nhuộm lửa rơi rụng khắp nơi. Xuyên qua màn lửa có thể nhìn thấy căn nhà kiểu tây vện vẹo trong dòng hơi nóng. Căn nhà có vẻ không bị quả đạn pháo nào rơi xuống trực tiếp, nhưng rất nhiều chỗ đều đã đổ sập.

Cửa chính của căn nhà đang mở. Tatsuo mở căng hai mắt. Youko và gã hôn phu nọ bước ra từ trong cánh cửa. Cổ tay Youko bị hắc ta nắm lấy, khiến cả người cô xiêu vẹo. Ngay lúc đó, một thứ âm thanh không may truyền đến trong tai Tatsuo. Tiếng động cơ âm âm hòa lẫn với tiếng xé gió. Tatsuo ngược nhìn lên bầu trời cao. Một chiếc máy bay đang rải bom. Và ngay phía bên dưới là...

“KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Tatsuo gào lên bằng tất cả sức lực, nhưng tiếng kêu đó lại không thể truyền tới tai hai người.

Giây phút tiếp theo, sức nổ và ngọn lửa nuốt chửng lấy Youko cùng gã hôn phu, thối bay cơ thể của họ hết như hất văng một cành cây khô.

“Aaaaaa!!!!” Tiếng gào thét tuyệt vọng đau đớn như muốn xuyên thủng màng nhĩ. Tatsuo thậm chí còn không nhận ra đó là tiếng gào thét của chính mình.

Tatsuo chạy tới. Gần như không cảm nhận được lửa đang vây kín con đường. Chỉ đơn thuần chạy thẳng về phía Youko. Gã hôn phu đang bị ngọn lửa bao trùm toàn thân và gào thét âm ỉ, nhưng điều đó không hề lọt vào mắt Tatsuo.

“Youko!” Tatsuo chạy tới và ôm lấy Youko đã ngã quỵ.

“Tatsuo...?” Youko khẽ mở hai mắt đang nhắm chặt.

“A...” Từ cổ họng Tatsuo không thể thốt ra một lời nào.

Từ vai phải cho đến bụng của Youko đã bị lửa cắn phá. Tatsuo mở trừng mắt nhìn.

“... Là Tatsuo.” Youko nở nụ cười. Một nụ cười mong manh như chỉ cần đụng vào sẽ vỡ tan.

“Chị đừng nói! Sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn thôi!”

“Xin lỗi nhé... Thật sự xin lỗi em.”

Youko dùng cánh tay trái vẫn còn lạnh lẽo xoa má Tatsuo. Từng giọt nước mắt lăn dài.

Cảm thấy tội lỗi với Youko, Tatsuo nhận ra rằng quả nhiên là ông đã bị vứt bỏ. Youko, sau cùng vẫn lựa chọn gã hôn phu kia. Nhưng cho dù vậy cũng tốt. Chỉ cần Youko đừng chết.

Youko vươn tay lấy túi dây rút rơi ngay bên cạnh. Chiếc túi đã bị ngọn lửa thiêu cháy đến gần như không còn nhận ra được chút nào hình dáng ban đầu. Lấy được cái túi rồi, cô lấy từ bên trong ra thứ gì đó và nhét nó vào tay Tatsuo.

Tatsuo mở lòng bàn tay ra, nhìn thứ bên trên. Đó là một viên than to bằng quả trứng chim cú.

Là viên kẹo ngậm đã bị đốt cháy? Tại sao?

“Thứ mà chị có thể cho em, chỉ còn có cái này thôi,... em cầm nó đi.”

Youko khẽ thì thầm bằng giọng nói yếu ớt đến mức không ghé sát tai lại sẽ không nghe được.

Viên kẹo ngậm như thế này là ý gì chứ. Tatsuo nhét viên than vào trong túi áo thô của mình rồi há miệng, nhưng lời ông muốn nói đã chẳng bật ra được. Sự tự trách ăn mòn trái tim ông.

Tại sao lúc đó ông lại để Youko đi cơ chứ? Tại sao bản thân lại không thể bảo vệ Youko?

Youko khẽ mấp máy môi. Nhưng đôi môi mềm mại đó đã không thể nói gì được nữa. Trong vòng tay Tatsuo, thứ vốn không có hình dáng mang tên “sinh mệnh” cứ thế trôi đi mất.

Ôm thi thể của Youko trong tay, Tatsuo cảm nhận cơ thể đó đang dần lạnh đi trong những tiếng gào thét của ông.

Mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi...

Khi ngọn lửa bao trùm căn nhà, khu vườn, kể cả cánh cổng đã tắt đi, khi mặt trời đã lên cao, những người dân ở vùng quê này tới căn nhà, kéo Tatsuo khỏi xác của Youko. Tatsuo gần như đã không còn sức lực để phản

kháng. Ông được đưa vào thị trấn để trị liệu những vết thương, vết bỏng trên khắp cơ thể.

Trong công cuộc tìm kiếm sau đó, bố mẹ của Youko, những người trong căn nhà đó được phát hiện đã chết cháy tại nơi trú ẩn ở trong rừng.

Khi được đặt lên cáng và khiêng về trong trấn, Tatsuo vừa nhìn lên bầu trời không một gợn mây, vừa lấy từ trong túi áo ra một viên than nhỏ. Nước mắt tưởng như đã cạn khô lại một lần nữa làm nhòe hai mắt ông. Tatsuo đã định ném nó đi. Thế nhưng cánh tay đang cầm nó lại như bị xích cứng lại, không thể cử động. Đó là kỷ niệm cuối cùng của ông với Youko, là vật mà vì một lý do nào đó Youko đã đưa cho ông vào phút cuối. Thế nên ông không thể nào buông tay được.

Trong lúc Tatsuo đang dưỡng thương tại nhà, thì giống như lời dự đoán của Youko, Nhật Bản đã thua trong chiến tranh. Nghe Nhật Hoàng thông báo, nhìn chú của mình khóc đến sục sùi, Tatsuo lại thấy hoang mang vì bản thân không cảm nhận được chút gì về việc đó.

Chiến tranh qua đi, một thời gian sau Tatsuo trở thành cảnh sát. Khi ông gần ba mươi tuổi, các cấp trên đều quan tâm bảo ông đi xem mắt, nhưng Tatsuo từ chối tất cả. Kể trong tim chỉ đầy ắp bóng hình của một người con gái như ông thì không thể nào kết hôn được. Cho đến khi gần bốn mươi, những lời giới thiệu làm mối cũng đã không còn nữa.

Chẳng biết có phải vì bản thân là một người độc thân không, mà quá trình làm việc ông cũng chẳng mấy lần được thăng tiến, nhưng Tatsuo vẫn tiếp tục làm một cảnh sát cho tới khi về hưu và sau đó sinh hoạt bằng tiền lương hưu. Không có chút cảm giác gì là cuộc sống sinh hoạt của một người, mà nó khiến người ta cảm thấy ông chỉ sống như một nghĩa vụ. Có lẽ vì vậy nên khi ông được thông báo đã mắc ung thư gan giai đoạn cuối, thay vì tuyệt vọng, ông lại cảm thấy thanh thản.

Đối với một người từ chối tất cả tất cả phương pháp trị liệu nhằm kéo dài cuộc sống như Tatsuo, bác sĩ điều trị chính đã đề nghị ông đến hospice. Tatsuo vốn đã định nhờ bác sĩ điều trị chính đã chăm sóc ông thời gian này bỏ qua trị liệu, nhưng trong danh sách những hospice mà mình nhận được, ông phát hiện một bệnh viện được xây lại từ căn nhà đó và chọn nó làm nơi sống cuối đời của mình.

Sống tại nơi mà ông đã không thể bảo vệ được Youko, gặm nhấm nỗi hối hận và rồi chết đi, ông coi đó là vận mệnh của mình.

Sau khi nhập viện, Tatsuo vẫn luôn ở trong căn phòng bệnh này, trải qua từng ngày với việc nhìn ngắm khu vườn nơi Youko đã mất đi sinh mạng cùng viên than mà ông vẫn luôn mang bên mình suốt bảy mươi năm sau chiến tranh.

Đợi cho sinh mệnh của mình cháy hết.

4.

Hai mắt Minami dần lấy lại tiêu cự sau khi kết thúc câu chuyện. Ta mở mắt ra và ngẩng đầu nhìn lên thăm dò tình trạng của Minami. Minami thở ra một hơi nghẹn trong phổi. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt khắc sâu sự mệt mỏi.

Năng lực của ta chắc chắn không hề khiến con người tiêu hao thể lực, nhưng nghĩ lại thì ta đã bắt ông ấy phải nhớ lại toàn bộ vết thương hằn sâu trong tim. Nói là bị công kích về mặt tinh thần cũng không hề sai. Trong chớp mắt, ta cảm thấy “hơi thối” từ cơ thể Minami tràn ra mạnh hơn.

“Này... Để ta một mình một chút có được không?” Minami cất giọng nói chẳng chút sức lực.

Trong căn phòng này chỉ có ta và Minami. Có nghĩa là ông ấy đang nói với ta.

Không còn cách nào, chủ nhân căn phòng đã muốn đuổi khách thì theo đúng lễ nghi ta phải làm theo thôi. Hơn nữa, ta cũng có chuyện muốn bình tâm suy nghĩ lại.

Ta đứng dậy, lững thững đi về phía cánh cửa rồi dùng đệm thịch kéo cánh cửa tạo ra một cái khe nhỏ.

Ra tới hành lang, ta lại lần nữa giấu mình trong cái bóng của những cây cảnh và nhìn lại cánh cửa phía sau.

À mà, một chú chó như ta có thể nghe hiểu và ngay lập tức rời khỏi phòng như vậy liệu ông ấy có thấy kỳ lạ không nhỉ?

... Mà thôi. Suy nghĩ chốc lát, ta đưa ra kết luận. Ông ấy có vẻ là người thường hay bắt chuyện với mấy chú chó, nên mấy chú chó có hiểu những điều ông ấy nói thì cũng không có gì lạ. Thay vào đó, có chuyện khác càng quan trọng hơn mà ta cần suy nghĩ.

Làm cách nào để cứu lấy linh hồn của Minami đây?

Ta suy nghĩ với vận tốc cực nhanh, nhìn thời gian rồi nhảy khỏi bóng của cái cây đang trú, chạy đến phía cầu thang xuống lầu dưới. Lần này cũng đầu xuôi đuôi lọt, ta chạy đến tận cầu thang mà không bị y tá nào phát hiện.

Chỉ một hơi đã chạy xuống tới hành lang tầng một, ta đi qua cánh cửa mở hé để vào phòng sinh hoạt chung, trèo lên cuộn tròn trên một chiếc ghế dài kiểu Âu được người ta gọi là xô pha đặt ngay cạnh cửa sổ. Ánh nắng chiếu chiếu vào sưởi ấm cơ thể ta. Tiếng chày lách tách của củi trong lò làm trái tim dần bình lặng. Ta dần khép mắt lại.

Cũng không phải là ta định đi ngủ. Trong quá trình quan sát “lưu luyến” của Minami, nhờ sự thông minh nhạy bén của mình mà ta đã nhận ra được những điểm kỳ lạ. Nếu thuận lợi thì ta sẽ có thể cứu được Minami. Ta nhắm mắt và mở rộng dòng suy tưởng của mình.

Nào, sắp rồi. Đôi tai lớn của ta khẽ cử động, ta nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trên bầu trời là mặt trăng tròn vo treo cao. Chỉ còn một chút nữa là đến thời khắc chuyển giao ngày mới.

Vài tiếng sau khi nhìn xem quá khứ của Minami, ngoại trừ thời gian ăn tối ra thì ta đều nằm trên xô pha trong phòng sinh hoạt chung này.

Giữa chừng tuy có một y tá trung niên nói bóng gió “Thong thả như mày thích quá ha”, nhưng ta hoàn toàn không phải đang thảnh thơi nằm ngủ. Mà là đang suy nghĩ về thứ cảm giác kỳ quái mà ta đã cảm nhận được trong dòng hồi tưởng của Minami.

Kết quả của việc vận dụng trí não tuyệt vời là ta đã đưa ra được kết luận đối với những chuyện xảy ra trong quá khứ của Minami. Một kết luận có lẽ có thể giải phóng Minami khỏi “lưu luyến”.

Ta nhảy xuống khỏi ghế, rồi lại chạy xuyên qua hành lang, trèo lên cầu thang. Có lẽ vì hồi chiều đã làm một lần rồi nên giờ ta không cảm thấy quá căng thẳng nữa.

Ta thấy bên trong phòng trực chỉ có mình y tá trung niên. Có vẻ bà ấy đang ngồi ghi chép gì đó nên ánh mắt đang nhìn xuống bàn. Ta chạy thật nhanh lên cầu thang, xuyên qua hành lang tầng hai rồi đến trước cửa phòng của Minami, sau đó lại dùng móng chân luồn qua khe cửa như lúc chiều, đẩy cửa ra lách vào.

Căn phòng bị bóng đêm bao phủ. Thế nhưng, với một kẻ sở hữu đôi mắt của loài động vật về đêm như chó là ta, thì chỉ bằng ánh trăng mờ mờ chiếu từ cửa sổ vào, ta đã có thể nhìn rõ toàn bộ căn phòng. Ta tới gần giường ngủ của Minami.

Với cơ thể gầy yếu, khi ngủ trông Minami chẳng khác gì một cái xác đang an tường yên nghỉ.

“Ừ...” Minami đang nằm trên giường khẽ rên một tiếng. Có lẽ ông đang mơ thấy gì đó. Vừa đúng lúc, cho phép ta can thiệp chút vào giấc mơ đó nào. Chính là cái mà người ta hay gọi là “báo mộng” đó.

Ta nằm cuộn tròn dưới sàn và bắt đầu tập trung tinh thần, hòa hợp tinh thần với trường sóng linh hồn của Minami. Ý thức của ta cũng hòa tan vào ý thức của ông ta.

5.

Khi lấy lại ý thức thì ta đã thấy mình đang đứng trên bãi cỏ ven sông dưới ánh chiều tà rồi. Đây chính là nơi mà Minami vẫn hay gặp Youko trong quá khứ. Nhìn lại thì Minami đang ngồi ngay trên bờ đê. Nhưng Minami đang ngồi đó lại không phải là cậu thiếu niên mười mấy tuổi, mà mang dáng dấp của một ông lão héo hon với khuôn mặt vàng vọt do chứng vàng da.

“Ông đang làm gì vậy?” Ta lại gần Minami và cất giọng nói.

Nơi này là thế giới giấc mơ, thế giới tinh thần. Và kẻ bước vào đây lại là ta, một thể tinh thần cao quý không có thể xác. Ta có thể biến thành bất cứ hình dạng nào, sử dụng bất cứ năng lực nào. Việc ta lựa chọn giữ nguyên hình dáng một chú chó là chỉ là vì ta quen với thân thể này nhất và để không làm Minami quá ngạc nhiên. Ta đặt người xuống ngồi cạnh Minami.

“Tại sao... Một chú chó lại biết nói?” Minami nhìn chằm chằm ta.

“Nơi này là trong mơ. Một chú chó biết nói, thậm chí là biết bay cũng đâu có gì là lạ.”

Ta khẽ cử động khớp xương bả vai, bắt chước theo động tác “nhún vai” của loài người.

“A, ra vậy... Là mơ à? Nếu là mơ thì không cách nào.”

Ông ấy chấp nhận chuyện này đơn giản hơn ta nghĩ nhiều.

Hay nói đúng hơn, ông ấy không hề có hứng thú với ta?

“Bỏ qua chuyện đó, ông vẫn chưa trả lời ta. Ông đang làm gì một mình ở nơi như thế này vậy?”

“Không làm gì cả...” Minami đáp bằng giọng nói thiếu sức sống.

“Vậy sao? Chứ không phải ông đang ngồi đây chờ người trong lòng hả?”

“... Sẽ không ai tới đây đâu.”

“Đúng ha, ai cũng sẽ không tới... Bởi vì ông không hề định gặp ai cả.”

Minami vẫn cúi đầu im lặng.

“Thế nhưng sự thật là ông muốn gặp người trong lòng đúng không?”

“Cô ấy... chắc chắn không muốn gặp ta.”

“Sao ông lại nghĩ vậy?”

“Cô ấy đã chọn hôn phu của mình, thay vì ta. Hơn nữa... Ta đã không thể bảo vệ được Youko. Cô ấy đã chết trong vòng tay ta.” Minami nói bằng giọng đầy đau đớn như đang khoét một mảnh linh hồn ra vậy.

“Ông đúng là đã không thể bảo vệ được cô ấy, nhưng...”

Ta vòng ra đằng trước, áp sát mặt ông ấy và nói.

“Thật sự là cô ấy đã vứt bỏ ông à?”

“Im mồm. Mà chẳng biết gì thì đừng nói linh tinh...”

Ta càng áp sát mặt ông ta hơn, chặn ngang lời Minami. Gần đến mức hai đầu mũi sắp chạm vào nhau.

“Ta biết hết đó. Biết tất cả. Khác với kẻ đầu óc kém cỏi như ông.”

“Mày nói gì...” Bị ta gây sức ép, Minami khó mà mở miệng.

“Người trong lòng ông đã để ông lại mà quay về nhà. Vì sao lại thế?”

“Vì sao? Là vì... cô ấy đã vứt bỏ ta. Cô ấy đã chọn gã hôn phu của mình.”

“Chính cô ấy đã đưa ra ý định chạy trốn, đến gặp ông, rồi khi nhìn thấy mặt ông thì nhanh chóng đổi ý ấy hả? Và còn lựa chọn quay về bên gã hôn phu cô ấy căm ghét ấy hả?”

Ta nhanh chóng nói tiếp. Minami há miệng nhưng lại chẳng thể bật ra được lời nào.

“Cô ấy bỗng thấy sợ tương lai phía trước, sau khi cùng ông trốn đi hả? Sống cùng một tên đàn ông bản hàn, hèn nhát trốn tránh chiến tranh, cô ấy chấp nhận bỏ qua cuộc sống như vậy để nắm lấy cái tương lai dư dả, hạnh phúc sẽ có được nếu lấy một kẻ xấu xa từ trong ra ngoài ư? Ra vậy, xét về ý nghĩa nào đó thì đúng là một phán đoán rất lý trí. Người trong lòng ông quả là một người đàn bà quá vụ lợi coi tiền bạc là toàn bộ cuộc sống hả.”

Ta thử đánh cuộc.

“Cô ấy không phải người như vậy.” Minami nói như rít qua kẽ răng.

“Ông nói vậy nhưng sao lại không tin cô ấy. Tại sao lại nghĩ mình bị vứt bỏ rồi giận dữ, ngồi đây ủ rũ như một đứa trẻ?”

Ta liên tục đưa ra những câu hỏi, Minami vô lực cúi đầu.

“Nhưng... đúng là cô ấy đã để ta lại và trở về nhà.”

“Thế nên ông cho rằng mình đã bị cô ấy phản bội? Ông không hề nghĩ còn có nguyên nhân khác sao?”

“Cô ấy đã ở đó cùng tên đàn ông kia! Hơn nữa, cuối cùng cô ấy còn nói... ‘Xin lỗi!’”

Minami bị thương rít qua kẽ răng nghiến chặt.

“Làm nguội cái đầu đi. Và dùng nó để nghĩ kỹ hơn vào.”

“Dùng cái đầu?”

“Đúng thế, ông đang không thể đưa ra phán đoán một cách bình tĩnh được. Bình tĩnh hơn đi, đừng để cảm xúc chi phối.”

“Cho dù có làm thế thì cũng không có gì thay...”

“Im đi!” Ta quát lên với Minami đang kích động. “Ngậm miệng và nhớ lại cho kỹ!”

“Nhớ lại...?” Trên mặt Minami hiện lên vẻ hoang mang.

“Chính là lúc mà ông chia tay với cô ấy. Trước khi cô ấy để ông ở đó và trở về nhà, đã có chuyện gì xảy ra?”

Ta nhìn Minami. Nếu ta nói cho ông ấy tất cả thì sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nếu Minami không tự tìm ra câu trả lời và thuyết phục được bản thân mình, thì sẽ không thể ngăn được việc biến thành ám linh.

Điều quan trọng đối với ta không phải sự thật là gì, mà là tìm ra một câu chuyện để Minami chấp nhận nó, rồi từ đó cắt đứt được “lưu luyến”. Quá khứ tuyệt vọng của loài người mặc kệ có cái gì, đều không phải là điều mà một kẻ cao quý như ta cần biết.

“Trước khi Youko trở về nhà...?”

“Đúng vậy, cô ấy không làm hành động gì khác thường sao?”

“Đúng là, đã có thứ gì đó bị đánh rơi... Đúng rồi, là kẹo ngậm. Cô ấy đã đánh rơi viên kẹo ngậm.”

“Sau đó?” Ta tiếp tục gặng hỏi.

“Nhìn thấy vậy mặt cô ấy lập tức biến sắc. Sau đó, cô ấy bỏ ta lại và trở về nhà...”

“Tại sao nhìn thấy viên kẹo xong cô ấy lại muốn trở về nhà?”

“Là vì... nếu cùng ta bỏ trốn thì cô ấy sẽ không thể có những thứ xa xỉ như vậy nữa...”

“Gâu!” Đối với những lời lảm bảm của Minami, ta sửa lên đe dọa để khiến ông ấy im lặng. So với dùng ngôn ngữ của loài người thì cái này có sức đe dọa hơn nhiều. Minami ngửa người ra sau và ngậm chặt miệng.

“Ta đã nói từ nãy là hãy dùng cái đầu của mình đi rồi mà. Nghĩ thử khả năng khác xem nào. Thật là, bị một con chó nói dùng đầu óc cho cẩn thận, là một con người mà ông không thấy xấu hổ hả?”

Dù, thật ra ta cũng chẳng phải một con chó bình thường.

“Cô ấy nhìn viên kẹo rồi giật mình...” Vừa nhìn lên bầu trời, Minami vừa nói.

Đúng, chính là vậy. Tại sao nhìn thấy những viên kẹo cô ấy lại giật mình?

“Youko... có lẽ đã cho rằng thứ ở trong cái túi đó không phải là kẹo ngậm?”

Chính xác. Ta phát ra một tiếng cười giống hệt như một con người, điều mà nếu không ở trong mơ thì ta sẽ chẳng làm được và đứng thẳng dậy.

“Đi nào.”

“Đi? Đi đâu cơ?” Trên trán Minami hằn sâu lại những nếp nhăn.

“Đương nhiên là đến căn nhà đó rồi. Nơi mà hiện giờ ông đang nằm viện, nơi mà người trong lòng ông đã mất.”

Khuôn mặt như nhuộm màu vàng đất của Minami vắn vẹo như bị co giật.

“Sao thế? Nhanh đứng dậy đi.”

Minami lắc đầu.

“Ông định ở mãi nơi này sao?” Ta lại lần nữa đứng trước mặt Minami. “Định cứ mãi chạy trốn như vậy hả?”

“Tha... cho ta đi.”

Minami dời tầm mắt như đang trốn tránh. Nhưng, ta đuổi theo và nhìn thẳng vào khuôn mặt đang cúi gằm xuống của ông ấy.

“Ông sắp chết rồi.”

Từ trong cổ họng của Minami vang lên âm thanh như đồ ăn đang bị nghiền lại.

“Thời gian còn lại của ông rất ít. Ông đã sống lâu đến vậy, nhưng cho đến phút cuối vẫn không muốn thoát khỏi lời nguyên bó buộc này mà cứ thế biến mất sao? Ông chấp nhận một cuộc đời như vậy hả?”

Minami vẫn im lặng và quyết tâm tránh tầm mắt của ta. Nhưng lần này, ta đã dùng một tốc độ không thể tưởng được ngoài đời để di chuyển tới trước mặt Minami. Ở thế giới trong mơ, chuyện này rất đơn giản.

“Ông chỉ là đang đẩy trách nhiệm về một cuộc đời không ước vọng của mình cho cô gái đã chết đó, không phải sao? Sự thật là ông sẵn sàng đón nhận cái chết mà quên đi cô ấy đúng không?”

Ta lại đánh cược lần nữa.

“Không phải, ta thật sự yêu cô ấy! Cô ấy đã là tất cả của ta!”

Minami vươn người về phía ta mà hét lên.

“Nếu vậy thì ông nên biết. Khi mà cô gái ông yêu chết đi thì đã có chuyện gì.”

Cơ mặt Minami vặn vẹo, co rúm. Còn cần một cú thúc nữa hả?

“Đi thôi, để biết ngày hôm đó đã có chuyện gì xảy ra. Để xóa bỏ lời nguyên vẫn quấn thân ông.”

Ta khẽ hát hàm, còn Minami ngập ngừng gật đầu.

Ta có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập ở sau lưng.

Thật chậm! Ta đứng lại, nhìn xuống Minami đang thở hổn hển trèo lên dốc.

Đúng là vốn dĩ với cơ thể già cả đó, cộng thêm căn bệnh ung thư thì việc leo dốc quả là một nhiệm vụ khó khăn. Nhưng đây đâu phải thế giới hiện thực. Đây là trong giấc mơ của chính Minami. Nếu Minami cảm thấy được điều đó thì ông có thể đi bộ nhanh như những người trẻ tuổi, có thể bay lên trời, thậm chí có thể di chuyển tức thời đến căn nhà đó nữa. Nhưng, ông lại đi quá chậm, hầu như không xê xích được mấy. Có lẽ trong sâu thẳm ý thức của Minami sợ hãi phải tới gần căn nhà trong quá khứ, nên bất giác mà phản kháng điều đó. Thật hèn nhát.

Hửm? Không lẽ nếu cứ để vậy thì ông ấy sẽ mãi thế này mà không tới căn nhà đó hả?

... Thật hết cách, bắt đầu từ đây vậy. Ta chạy xuống dốc, rồi đi bên cạnh, cùng nhịp bước với Minami.

“Xa thật.” Ta lên tiếng.

“Ừm, xa lắm.” Xen giữa những tiếng thở hổn hển, Minami đồng tình.

Ông đang làm cho nó xa thêm.

“Có vẻ vẫn còn tồn kha khá thời gian mới đến đó được. Trong lúc đó chúng ta tán gẫu chút chuyện phiếm đi?”

“Chuyện phiếm?”

“Đúng, chuyện phiếm, tùy tiện nói thôi. Giết thời gian là chính.”

Khuôn mặt vốn đã đầy nếp nhăn của Minami lại càng hằn thêm, trên đó hiện lên biểu cảm bối rối. Nhưng ta mặc kệ nó mà bắt đầu câu chuyện. Người nào mà hy vọng mấy chú chó hiểu được vẻ mặt của mình thì hơi bị lạ đó.

“Người trong lòng ông là một cô gái thế nào?”

“Cô ấy... là một người rất đẹp.”

“Ta không có hỏi về ngoài. Bên trong ấy, bên trong.” Thứ làm nên khuôn mặt cũng chỉ có lớp biểu bì lỗi lồm thôi.

“Cô ấy... là một cô gái rất thông minh. Cũng có thể là do cô ấy hơn tuổi ta, nhưng so với ta thì chín chắn hơn rất nhiều.”

“Ra vậy, một cô gái như vậy lại vứt bỏ tương lai rục rờ để quyết định trốn đi cùng ông sao?”

“Chắc chắn cô ấy chỉ là nhất thời lầm lỡ thôi. Chính vì thế nên đến lúc đó cô ấy mới tỉnh ra và về nhà...”

“Lại nữa, ông thôi đi! Đừng có tự tiện suy diễn theo hướng tiêu cực nữa. Ta chính là muốn nói.” Dừng một chút ta mới lại tiếp tục, “Cô ấy đã yêu ông đến thế đó.”

“Yêu... ta sao?” Minami dừng bước, ngỡ ngàng lắm lắm.

“Đương nhiên rồi. Cô gái đó cho dù phải vứt bỏ hết tất cả cũng muốn cùng sống với ông cơ mà. Nếu không yêu ông thì vì sao mà cô ấy phải trốn khỏi nhà của chính mình chứ?”

“Vì, cô ấy ghét gã hôn phu...” Minami không tự tin nói.

“Sai rồi. Nếu vậy thì cô ấy sẽ không chọn thời điểm đó, vào lúc đất nước này đang hỗn loạn nhất. Hoàn toàn không biết phải đi đâu, ở đâu mới an toàn. Nếu muốn đi biệt tăm thì cô ấy hoàn toàn có thể đợi cho tới khi đã ra nước ngoài. Dù là thế, vì sao cô ấy lại chọn cái lúc mà chiến tranh thất bại đang ập đến, còn có một gã hôn phu ở ngay cạnh bên dễ dàng bị phát hiện đó chứ?”

Minami chớp mắt liên tục rồi mở to ra. Ngay cả đồng tử cũng giãn to. Dù có là trong mơ thì điều này cũng yêu cầu kỹ thuật diễn rất cao đó.

“Có lẽ nào... vì ta...”

“Đúng, để cứu ông.” Ta nói nốt lời ông ấy ngập ngừng.

Cô gái trốn đi không phải vì bản thân mình, mà là vì người trong lòng sắp sửa phải ra chiến trường.

“Thế nhưng, nếu chỉ đơn giản nói ‘đừng đi’ thì sẽ không thể thuyết phục được kẻ trong đầu đã ăn sâu bám rễ tư tưởng vì đất nước mà chết như ông được. Thế nên, cô ấy làm cho ông tin rằng đất nước này đã thua, tiếp đó cô ấy đưa ra mong muốn được cứu khỏi gã hôn phu. Nhằm kéo đến một kết luận sau cuối là trốn đi. Ra là vậy, quả là một cô gái thông minh.”

“Thế nhưng, cuối cùng thì cô ấy đã quay trở về nhà. Vứt bỏ ta.”

“Cô gái vì cứu ông khỏi tờ giấy triệu tập đã bình tĩnh tính toán mọi thứ, rồi quyết tâm vứt bỏ tất cả của mình. Một cô gái như vậy sẽ sợ hãi mà chùn bước ngay thời khắc quyết định sao?”

“Vậy thì tại sao cô ấy lại về lại nhà...”

“Đã trốn khỏi nhà, rồi lại vội vàng quay lại. Vì sao vậy?”

Trước câu đố như vậy, Minami lâm vào suy nghĩ trong vài giây, vừa nhìn sắc mặt của ta vừa trả lời.

“Cô ấy quên thứ gì...?”

Chính xác. Ta khẽ nhếch một bên khóe miệng về phía Minami đang không mấy tự tin. Minami khẽ nhăn mày khi nhìn thấy một vẻ mặt chắc chắn không thể có ở một chú chó trong hiện thực được, ông đã đưa ra được câu trả lời đúng nhưng lại ngay lập tức bắt đầu tự hoài nghi lời nói của mình.

“Thế nhưng, thứ đó quan trọng đến mức khiến cô ấy phải quay về nhà trong hoàn cảnh như vậy sao...”

“Chúng ta đang đi xem nó đây. Cơ mà sắp đến rồi hả? Căn nhà đã gặp không kích ấy.”

Khi ta đang dẫn dắt ông ấy, thì bỗng nghe thấy tiếng cảnh báo vang lên từ đâu đó. Cùng lúc đó, con đường đêm được ánh trăng nhuộm lên một màu đỏ. Những chiếc lá cây mọc hai bên đường đột nhiên bốc lửa cháy rực lên như hóa thành lá đỏ. Đây chính là quang cảnh mà Minami đã thấy trước đây. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ nghênh đón quá khứ mà Minami đã thấy.

“Youko...” Minami khẽ nói, rồi như một con thú đã phát hiện con mồi trong biển lửa, ông lao đi. Một cử động không thể nào có được ở một ông lão sắp chết.

A, đợi đã. Ta vội vàng đuổi theo sau Minami. Mới vừa nãy vẫn còn thở hổn hển mà giờ lại chạy nhanh thế!

Trèo lên hết con dốc, đập vào mắt ta là một khu vườn rất quen mắt, và căn nhà kiểu tây đứng đó. Thế nhưng, khu vườn đang bị lửa bao bọc, căn nhà thì rất nhiều chỗ đã sụp đổ.

Ở nơi chỉ còn cách cách cổng vào căn nhà có một chút, Minami đứng sững ở đó, run lên bần bật. Rõ ràng đã đến được tận đây rồi, nhưng có vẻ ngay trước thời khắc đối mặt, ông sợ hãi.

“Ông không đi sao?”

Dù ta có đánh tiếng thì Minami vẫn nhìn căn nhà bằng ánh mắt nghi hoặc như cũ mà không hề động đậy. Người đàn ông này đang sợ cái gì? Sợ một lần nữa thấy người trong lòng mình chết đi, hay là, hay là sợ khả năng rằng quả thật cô gái đã vứt bỏ ông ấy?

Thật là, muốn người ta phải hầu tặn rằng.

“Cô ấy đã quay lại nhà lúc còi báo động kêu lên. Vốn dĩ lúc như vậy thì nên đến hầm trú ẩn mới đúng. Rốt cuộc là có cái gì khiến cố ấy vội vã tới vậy.”

Ngay lúc ta như đang lằm bằm tự nói, phía sau lưng liền vang lên tiếng bước chân. Quay đầu lại, một cô gái trẻ đang vừa lo lắng nhìn lên bầu trời vừa chạy lên dốc. Ta nhớ gương mặt của cô gái này. Người trong lòng của Minami, Hiyama Youko.

Cảnh này chắc chắn Minami không thể thấy được. Có lẽ từ những lời của ta, nó đã được dựng lên từ sự tưởng tượng của Minami và phản ánh lại

bóng dáng Youko đang chạy về lại căn nhà.

“A...” Minami vươn tay ra khi Youko chạy sát qua bên cạnh ông. Nhưng cánh tay định nắm lấy vai Youko lại cứ thế xuyên qua thân thể cô. Cả người Minami lung lay thật mạnh, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Youko. Youko biến mất bên trong căn nhà.

“Ông ngỡ ngác cái gì. Suy nghĩ đi. Cô ấy quay lại lấy cái gì?”

“Biết chuyện đó thì sao chứ!” Minami vừa ôm đầu vừa gào lên.

“Ông cần phải biết. Rằng người con gái ông yêu vì sao mà chết. Trước khi ông kết thúc sinh mệnh của mình.”

“Cô ấy, chuyện Youko quay về để lấy cái gì quan trọng đến vậy sao?”

“Đúng, quan trọng. Rất quan trọng. Nghĩ đi, nghĩ cho kỹ vào.”

Trước những lời thuyết phục liên tiếp của ta, Minami dường như hơi bình tĩnh lại, ông dùng một vẻ mặt đau khổ nhìn về phía căn nhà.

“Cô ấy khi nhìn thấy viên kẹo ngậm đã vô cùng kinh ngạc. Có lẽ nào... cô ấy đã cho rằng nó là một thứ khác.”

Tình hình tốt đó. Ta dùng ánh mắt cổ vũ.

“Youko đã bỏ nhầm vào ư...? Không, một vật quan trọng đến mức khiến cô ấy phải quay về lấy thì cô ấy không thể nào quên được. Nếu vậy...” Minami lăm bầm lúng búng trong miệng, rồi đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên. “Là tên đó!”

Cùng lúc Minami gào lên, ngay bên cạnh chúng ta, một chiếc ô tô màu đen xoay ngang đỗ lại. Từ bên trong, một tên đàn ông xấu xí với cơ thể núc ních mỡ xuất hiện. Chính là gã hôn phu của Youko.

“Ta sẽ không để cô trốn thoát đâu!”

Hắn ta thè lưỡi liếm như một con bò sát rồi rung lắc cái thân thể nặng nề của mình đi về hướng căn nhà.

“Hắn ta đã đổi đồ trong túi. Để không cho cô ấy trốn đi. Thế nên hắn ta mới thông thả như vậy.”

Giống như bị giội vào đầu một chậu nước lạnh, Minami nhanh chóng nói bật ra.

“Nhưng, thứ gì lại quan trọng tới như vậy...?”

Quả là với trí tuệ của con người thì không thể chú ý tới đó được ha?

Mà thôi, may mà có một kẻ thông minh như ta ở đây, ta sẽ cho ông câu trả lời. Không còn cách nào, chuẩn bị làm sáng tỏ mọi chuyện thôi? Ông đã dùng cái đầu của mình được tới tận bước này rồi. Đã đủ để thỏa mãn, có thể cắt đứt được “lưu luyến” rồi.

“Nếu cùng trốn đi với ông, thì thứ quan trọng nhất ông nghĩ là gì?”

“... Thứ quan trọng?” Minami cắn môi dưới, lâm vào suy nghĩ.

Ta đã chờ đợi câu trả lời đến lúc này rồi, nếu còn chờ nữa thì sẽ là cái gì mà “tình yêu”, mấy thứ mơ mộng hoàn toàn chệch hướng sẽ được kê ra mất, nên ta liền mau chóng cho ông ấy câu trả lời luôn.

“Là tiền đó.”

Một trong những thứ tiện lợi nhất nhưng cũng nhiều tội lỗi nhất mà con người đã tạo ra. Thứ trái cây nguy hiểm ngọt ngào hấp dẫn loài người hạ đẳng.

Youko quả thật là một cô gái loài người thông minh. Chính vì vậy nên cô ấy hiểu rõ. Sau khi hai người trốn đi, thứ có thể dựa vào không gì khác ngoài “tiền”. Một cô gái nhà phú hào Youko đương nhiên sẽ lựa chọn lấy tiền đi.

“Tiền...” Có vẻ như đó là một câu trả lời mà ông hoàn toàn không ngờ tới nên Minami há hốc miệng.

“Đúng vậy. Để có thể sống trong một đất nước rồi ren, cô ấy hiểu rằng hai người cần tiền hơn bất cứ thứ gì. Nhưng gã hôn phu đã nhận ra kế hoạch chạy trốn nên trước đó đã lén đổi đồ trong túi đi... Hửm?”

Ta còn đang say sưa nói chọt ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời bị ánh lửa nhuộm đỏ. Những con chim săn mồi bằng sắt khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, vẻ mặt Minami méo mó bởi nỗi sợ hãi. Bóng của chúng, nhìn như đang đẻ trứng, thả ra những quả cầu hình ê-líp từ phần bụng.

A, cảnh tượng mà trước đây ta rất hay nhìn thấy. Trong thời kỳ chiến tranh, thời đại mà ta bận rộn làm việc nhất ở đất nước này, không biết bao nhiêu lần những quả cầu sắt khổng lồ đó đã biến những thành phố thành biển lửa. Ta cảm nhận sự hoài niệm và nhìn những quả trứng chết chóc đó chịu lực hút của Trái Đất rơi xuống.

Cánh cửa căn nhà mở ra, từ bên trong hai người nam nữ dính lấy nhau lao ra. Ngay giây phút tiếp theo, ngay bên cạnh hai người, một viên nhộng

thép xòe cánh ra. Lưỡi lửa lao đến tấn công hai con mồi của nó, thổi bay thân thể họ.

“AAAAAA!!” Từ trong cổ họng Minami vang lên tiếng gào tuyệt vọng như của dã thú.

Ta nghe thấy tiếng bước chân chạy tới gần từ phía sau. Quay đầu lại, chính là thiếu niên Minami khuôn mặt cũng đỏ bừng như lửa đang chạy tới. Minami của thời thanh niên như bị Minami đã nhiều tuổi hút vào. Bóng dáng của hai người trở thành một, chạy ào về phía căn nhà. Ta đuổi theo sau.

Quang cảnh trong ký ức của Minami mà ta đã nhìn thấy được tái hiện lại. Minami lao tới chỗ Youko và nâng thân thể bị lửa liếm qua từ phần vai phải cho đến bụng lên. Điểm duy nhất khác với ký ức mà ta nhìn thấy đó là, bóng dáng của Minami không phải là cậu thiếu niên với khuôn mặt vẫn còn vương nét ngây thơ nữa, mà là một ông lão gầy còm với màu da vàng vọt.

“Xin lỗi nhé... Thật sự xin lỗi em.”

Youko dùng cánh tay trái vẫn còn lành lặn xoa má Tatsuo, rồi cũng cánh tay đó vươn ra lấy cái túi dây rút đã bị đốt cháy đen, và lấy từ bên trong ra một viên than nhỏ đẩy cho Minami.

“Thứ mà chị có thể cho em, chỉ còn có cái này thôi...”

Nói đến đó, Youko bắt đầu ho sặc sụa. Lửa sinh mệnh biến mất khỏi cơ thể đó.

“Cái thứ này!”

Minami làm ra một hành động khác với trong ký ức. Ông vung tay lên ném thứ trong tay đi rồi ôm lấy thân thể của Youko, cả người vừa run bật vừa gào thét. Viên than đen bị ném đi lăn lông lốc trên mặt đất.

“Ông đang làm gì?” Ta nói với Minami đang run rẩy cả hai vai.

“...Ồn ào.”

“Ông biết mà? Đây không phải hiện thực. Mà chỉ là giấc mơ dựng lên từ ký ức của ông thôi. Cô ấy không chết vào lúc này. Nên ông không cần phải đau khổ.”

“Câm mồm! Ta đã nói mày câm mồm, có nghe không hả!”

Ta nghe thấy chứ.

Người đàn ông này vì sao lại gào khóc như vậy. Rõ ràng ông ấy hiểu đây chỉ là một giấc mơ. Quả nhiên, một tồn tại cấp cao như ta không thể hiểu được hành động của con người hạ đẳng.

Đợi cho đến khi Minami bình tĩnh lại không biết phải đến bao giờ. Ta ngoạm lấy viên than nhỏ lăn trên đất.

“Này, đồ của ông.” Ta hất đầu, ném viên than về bên chân Minami. Nhưng ông lại không thèm liếc viên than đó đến một lần.

“Ông làm cái gì đó. Cầm lấy viên than đó đi.”

“Thứ rác rưởi đó làm gì chứ. Cứ quăng nó đi.”

“Nó không phải rác rưởi!”

Đối với một Minami vẫn cứ ôm khư khư một cái xác không có thật, sức chịu đựng của ta cũng có giới hạn. Minami từ từ quay đầu lại phía ta.

“Đây không phải là rác.” Ta lặp lại một lần nữa giống hệt.

“Là rác rưởi. Một viên kẹo đã cháy đen, không phải rác thì còn là gì được chứ.” Minami nhìn ta bằng đôi mắt vẫn vện đầy tơ máu.

“Ông vẫn còn nghĩ đó là một viên kẹo ngậm sao?”

“Nó đã ở trong cái túi đó mà. Không phải kẹo thì có thể là gì chứ?” Minami nhìn ta trừng trừng bằng ánh mắt sắc lẹm.

“Cô ấy giữa trận không kích, bất chấp nguy hiểm để trở về nhà. Bên trong túi đó không phải là kẹo, mà có khả năng rất lớn là thứ mà cô ấy vốn đã định mang đi nhưng bị tráo đổi.”

Trước lời giải thích đầy lý tính và lý luận của ta, Minami ghen lại.

“Vậy thì, viên than này là gì? Nó quan trọng đến vậy cơ à? Đến mức cô ấy sẵn sàng đánh cược mạng sống của mình.” Minami cầm lấy viên than rồi dùng sức nắm chặt nó.

“Đối với cô ấy.”

“Chẳng phải chính mày đã nói thứ mà cô ấy cho rằng quan trọng chính là tiền ư? Nhưng, đây đâu phải là tiền. Mày sai rồi. Đúng là cô ấy đã vứt bỏ ta.”

Minami nhìn ta bằng đôi mắt đầy nước mắt, ta không hề tránh đi mà đối diện trực tiếp với ánh nhìn đó.

“Nghĩ cho kĩ lại đi. Bố của cô ấy đã nhận ra rằng đất nước này sẽ thua trong chiến tranh. Nên chắc chắn sẽ có chuẩn bị trước. Sau chiến tranh,

tiền giấy sẽ chỉ còn là những tờ giấy vô dụng thôi, điều đó chắc hẳn ông ấy phải biết.”

Trong chớp mắt, Minami đang nhìn vô định vào khoảng không mênh mông, rồi nhìn xuống viên than đen trong tay mình.

“Hơn nữa, nếu trốn ra nước ngoài... thì tiền giấy chỉ là gánh nặng mà thôi...”

Đúng như vậy, chỉ còn một chút nữa là tự ông tìm được ra câu trả lời rồi.

“Bố của cô ấy sẽ tính toán làm sao để dễ mang theo tài sản đi nhất. Chắc chắn... Sẽ đổi thành kim loại quý...”

Minami vẫn nhìn chăm chăm vào viên than và nói. Ta gạt mạnh đầu.

“Để ta nói cho ông biết thêm một điều. Trong các loại đá quý, ‘kim cương’ chịu nhiệt rất kém. Bởi vì nó vốn tạo thành từ các-bon. Nên sẽ biến thành than giống như vậy.”

Minami vẫn không dời mắt khỏi viên than mà há há miệng.

“Kim c...”

Ngay lúc từ đó mới thoát ra khỏi miệng Minami, từ viên than nhỏ bé đó đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt. Thứ ánh sáng trắng lan rộng, như tô lại một lớp lên quang cảnh bị nhuộm đỏ đỏ nát bởi lửa. Tầm mắt bị chi phối hoàn toàn bởi một màu thuần trắng.

Chẳng mấy chốc ánh sáng rút đi, tầm nhìn liền quay trở lại. Ta quay đầu nhìn trái nhìn phải. Chẳng biết từ lúc nào chúng ta đã từ phía trước căn nhà trở lại chỗ bờ cỏ cạnh sông được nhuộm trong ánh chiều tà.

Minami ngồi xuống bờ đê, rồi nhìn chăm chăm vào viên đá xinh đẹp như được cô đọng lại từ ánh sáng đang nằm trong tay mình.

“Cô ấy... đã định đưa cho ta thứ này sao...”

“Đúng vậy. Trước khi chết, cô ấy muốn nói với ông rằng hãy cầm thứ này mà chạy trốn đi. Bản thân sắp chết nhưng lại chỉ lo lắng cho ông.”

“Ta... đã không bị vứt bỏ. Cô ấy đã... yêu ta đến vậy. Ấy thế mà ta, ta...”

Minami không thể nói thành lời, chỉ còn lại tiếng bật khóc sâu kín vụt qua bờ sông đang bị ánh chiều tà thiêu rục. Ta nằm xuống đó, nhìn dòng sông lững lờ trôi.

Giống như phát tiết những cảm xúc đã kìm nén suốt bảy mươi năm qua, Minami vẫn tiếp tục gào khóc.

Lúc này, hẳn là người đàn ông này đã được giải thoát khỏi “lưu luyến” rồi. Vì biết rằng người con gái mà mình yêu nhất đã thương mình tới thế nào. Tuy sự đau đớn vẫn sẽ còn lại trong tim, nhưng khi đón thời khắc sau cùng của đời mình, Minami có thể nhớ tới tình yêu của người trong lòng và thanh thản buông tay khỏi thế gian. “Tình yêu” là thứ được sinh ra từ rất nhiều những dục vọng đan xen mà trước tiên phải kể đến là tình dục, đơn giản chỉ là một thứ cảm xúc nhất thời, nhưng với loài người hạ đẳng thì nó lại rất quan trọng. Đến mức có thể khiến chính họ mẫn nguyện với cuộc sống của mình.

Nào, giờ thì chuẩn bị về nghỉ thôi. Ta đứng dậy. Cứ nhìn mãi một ông lão gầy yếu khóc lóc cũng chẳng có gì hay cả. Công việc của ta cũng kết thúc rồi... Có lẽ đi.

Tuy còn đang băn khoăn có nên để một mình Minami lại đây như vậy không, nhưng ta đã bắt đầu rời khỏi thế giới này.

“Em đang làm gì thế?”

Đột ngột, một giọng nói khiến người ta thư thái như gió mùa xuân vang lên. Minami ngẩng khuôn mặt đắm nước mắt lên. Phía trên bờ đê là một cô gái mặc kimono đang được ánh chiều tà rọi sau lưng.

“You...ko...?”

Cô gái mới này đã trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay Minami hiện giờ lại đang thông thả lại gần ông với mái tóc đen dài tung bay trong gió. Giống hệt bảy mươi năm về trước.

“Ái chà, Tatsuo.” Youko nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng như hai người mới chỉ không gặp nhau có vài tiếng. “Em già rồi kìa.”

Kinh ngạc nhìn Youko, Minami chỉ đáp được một tiếng hàm hồ “Ừ...”, rồi phải hít sâu vào một hơi mới từ từ mở đôi môi đang run lên kia được.

“... Youko... không thay đổi chút nào.”

Minami có vẻ định cười một cái, mà cuối cùng ông không làm được. Cơ mặt ông co giật không theo ý muốn, kết cục khuôn mặt không thể hiện ra được là đang buồn hay đang vui.

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, vì chị đã chết ở tuổi này mà.”

Youko cười nhẹ nhõm, còn vẻ mặt Minami thì lại đượm buồn.

“Đừng bận tâm, đó là vận mệnh của chị. Lúc đó chị rất đau khổ, cũng rất sợ... nhưng chị đã mãn nguyện rồi... Bởi vì lúc đó em ở ngay bên cạnh chị.”

Hai cánh môi cắn chặt của Minami lại run lên.

“Hơn nữa, em đã sống tiếp thay cho chị. Chỉ cần vậy thôi là chị mãn nguyện rồi.”

Youko vươn đôi tay trắng như tuyết ra nắm lấy bàn tay gầy còng như cây khô của Minami. Từ chỗ được Youko chạm tới, một màng ánh sáng bao bọc lấy Minami. Làn da đã nhăn nheo phục hồi trở lại. Những nếp nhăn biến mất, màu da vàng vọt cũng trở lại thành màu lúa mạch như bị hun dưới ánh mặt trời. Khi mà ánh sáng đó như một làn sóng chạy khắp cơ thể Minami rồi biến mất, ở đó đã không còn là một ông lão gần đất xa trời nữa, mà là một thanh niên trẻ tràn đầy sức sống.

Minami đã trở lại là một thanh niên ôm lấy Youko, vui đùa vào bờ vai cô. Tiếng rên vẫn kìm nén bật ra khỏi miệng. “Không sao, đã không sao rồi. Em đã rất khổ sở rồi.”

Youko giống như đang dỗ dành đứa con của mình, khẽ xoa mái tóc đen nhánh của Minami. Tiếng gào khóc mà bấy giờ ta vẫn nghe thấy chuyển từ thống khổ sang tràn đầy an tâm và vui mừng như một đứa trẻ đi lạc tìm thấy mẹ.

Chẳng mấy chốc, tiếng khóc của Minami dần nhỏ đi. Minami khẽ buông hai tay đang vòng quanh người Youko và hơi tách ra. Ông cúi mặt xuống như đang thấy ngượng ngùng.

“Em bình tĩnh lại rồi?”

Minami khẽ gật đầu đáp lại câu hỏi của Youko. Nhìn hai má ông đỏ bừng như vậy chắc không chỉ vì bị ánh chiều tà chiếu vào đâu.

“Chị có rất nhiều điều muốn nói với Tatsuo.” Youko ngược lên bầu trời đang bắt đầu kéo sang màn đêm.

“Em cũng thế.”

Minami cũng học theo Youko nhìn lên trời. Không biết từ bao giờ, bầu trời đang nhuộm đỏ ráng chiều đã đổi thành bầu trời đầy sao. Giấc mơ thật là một thứ tiện lợi.

“Nào, kể chị nghe đi. Em đã có một cuộc sống thế nào.”

“Được. Nhưng mà phải nói bắt đầu từ đâu bây giờ...”

“Ừ nhỉ. Sau khi chiến tranh kết thúc, Tatsuo đã làm gì...”

Hai người tựa vai nhau nói chuyện.

Nhìn bóng dáng hai người, ta nghiêng đầu tự hỏi. Youko đó, là do Minami đã biết sự thật vô thức tạo ra à? Một Minami chìm trong đau khổ vẫn còn có tinh thần làm việc này sao?

Không lẽ nào, “linh hồn” của cô gái đã chết bảy mươi năm trước cũng giống ta, xâm nhập vào trong mơ của Minami... Vì linh hồn cũng là một tồn tại tâm linh giống như tử thần, về mặt lý thuyết thì chẳng phải là không thể.

Suy tư chốc lát, ta lại bỏ đi suy nghĩ của mình. Không cần phải đi xác nhận làm gì. Việc ta cần làm bây giờ chỉ có một. Ta nhắm hai mắt lại để sự tồn tại của ta trong thế giới này mờ nhạt đi. Trong chớp mắt khi ta tan biến giữa màn đêm, Minami đã nhìn về phía ta.

“Tatsuo, sao vậy?”

“Không, không có gì. Quan trọng hơn là...”

Minami lắc đầu, trên mặt ông là nụ cười tràn đầy mãn nguyện, bắt đầu kể chuyện cho Youko nghe.

Nếu giờ còn làm phiên thế giới của hai người họ thì chỉ có là đầu đất bảy mươi năm mà thôi.

Gì thì gì, ta cũng là một tử thần rất “thức thời” đó.

...

Chậm rãi mở mắt ra. Hiện lên trong võng mạc là căn phòng bệnh tối om. Ta đã trở lại thế giới hiện thực. Đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Kể từ lúc ta xâm nhập vào giấc mơ của Minami thì mới chỉ có năm phút trôi qua. Tốc độ thời gian trôi giữa hiện thực và trong mơ cách biệt khá lớn.

Thật là một công việc mệt mỏi. Dù chỉ năm phút trong hiện thực, nhưng ta đã ở cùng một ông lão lắm chuyện đến vài tiếng đồng hồ đó. Ta vươn hai chân trước đuổi người một cái.

Nhìn lên giường, vẻ mặt khổ sở của Minami đã nhu hòa xuống thành vẻ đầy mãn nguyện. Có lẽ ta nhìn nhầm, nhưng hình như sắc vàng như bí ngô trên da ông cũng nhạt đi.

Ta khẽ khịt mũi, hít vào không khí trong phòng này. Mùi tanh ngọt của “hơi thối” đã biến mất, trong xoang mũi tràn ngập thứ mùi thơm mát như không khí trong rừng được nắng mai chiếu rọi. Có vẻ Minami sẽ không trở thành ám linh nữa.

Nhưng mà, thật là một tên đàn ông ngây thơ. Ta hừ mũi. Thực tế viên than mà Youko đã đưa cho ông là viên đá quý đã bị thiêu cháy hay không cũng không biết. Tuy khả năng đó là rất cao, nhưng xét cho cùng thì cũng là khả năng mà thôi.

Cũng có thể thứ đó đúng là viên kẹo đã cháy đen, và giống hệt như tưởng tượng của Minami, Youko ngay trước giây phút quyết định đã thay đổi suy nghĩ và vứt bỏ Minami, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Mà thôi, sự thật có là gì thì cũng chẳng quan hệ đến ta. Quan trọng là làm cho Minami tin vào tình tiết như vậy và không biến thành ám linh nữa.

Nói tóm lại, công việc đầu tiên đã được hoàn thành xuất sắc. Ta thỏa mãn và định rời khỏi căn phòng. Nhưng đập vào mắt lại là viên đá đen được đặt trên bệ cửa sổ. Ta liền dừng bước chân định bước ra khỏi phòng.

... Thôi thì cũng đã làm đến đây rồi. Ta lững thững bước lại gần chỗ cửa sổ, nhồm người lên, ngoạm lấy viên đá. Một âm thanh giòn tan vang lên, trong miệng ta toàn một vị đắng ngắt khó chịu. Lúc ta ngậm vào nó trong giấc mơ hoàn toàn chẳng có vị gì cả, quả nhiên là ở thế giới hiện thực thì không có chuyện như vậy được.

Nhổ cái thứ trong miệng ra. Ta nhìn vào viên đá lăn lông lốc trên sàn nhà và nở nụ cười.

Bỏ đi vỏ ngoài màu đen đã vỡ, thứ bên trong, dưới ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ, tỏa ánh sáng lấp lánh như một mảnh vỡ của ngôi sao.

Chương 2

TỬ THẦN ĐIỀU TRA VỤ ÁN GIẾT NGƯỜI

1.

Nghiêng đầu nhìn lên bức tường dọc hành lang. Đó là gì thế nhỉ? Mới gần tám giờ sáng, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu lên tường.

Kể từ lúc ta kết thúc công việc đầu tiên với tình huống của Minami thì đã ba ngày trôi qua. Trong ba ngày này ta đã làm gì hả... Chẳng làm gì đặc biệt cả.

Không, không phải ta lười. Không biết có phải do liên tục sử dụng sức mạnh của tử thần không, mà ngày tiếp theo sau khi đã cứu được Minami, ta cảm thấy mệt mỏi rã rời, không thể nào làm việc được. Đầu nặng như đeo chì, ngay cả đứng lên cũng khó khăn.

Cái lúc chỉ tồn tại dưới dạng tâm linh ta chưa bao giờ cảm nhận được thứ gọi là “mệt mỏi”. Hay nói cách khác, việc sử dụng năng lực của tử thần gây ra sức ép quá lớn đối với xác thịt. Thật tình, bị giam trong cái lồng xác thịt thật là bất tiện mà.

Một tử thần lại không thể sử dụng được năng lực của mình thật là một chuyện đáng hổ thẹn, nhưng ta cũng chỉ đơn giản là một chú chó mà thôi. Chức trách mà “chủ nhân của chúng ta” ban cho thực tình là quá sức mà. Chẳng còn cách nào, ta đành ở yên trong phòng sinh hoạt chung hoặc hành lang dưới tầng một, chỗ quy định của mình, nhàn nhã ngắm nhìn khu vườn tuyết tan sau nhiều ngày nắng, vung vẩy đuôi ăn thức ăn cho chó mà Naho cho và cố gắng khôi phục thể lực trong suốt ba ngày này.

Nhân tiện thì trong ba ngày qua, ta đã đi lang thang khắp trong ngoài căn nhà và phát hiện rất nhiều điểm đáng nghi. Có những thứ nếu không phải tử thần thì sẽ không phát hiện được, nhưng cũng có những thứ mà con người bình thường chỉ cần tinh mắt một chút là có thể nhận ra ngay. Một trong những thứ đó, chính là “thứ” khắc trên tường hành lang mà ta đang nhìn lên.

“Nhóc làm gì đó? Leo.”

Nghe tiếng gọi, ta ngửa đầu nhìn ra sau. Naho đang đứng đó nhưng đầu với chân lại bị dựng ngược. À không, là ta nhìn ngược à? Ta giữ nguyên vị trí đầu và lật người lại.

“Naho với đầu chân đã về đúng chỗ” lúc này không mặc áo blouse trắng nữa mà mặc một loại trang phục tên là “váy liền” màu xanh. Hình như Naho đã hết giờ làm việc. Cái người phụ nữ trung niên được gọi là “y tá trưởng” cứ hết giờ làm là leo lên một cái hòm sắt thải ra khói đen khó chịu để rời bệnh viện, còn Naho thì hình như luôn luôn ở đây. Có lẽ cô sống và làm việc ở đây luôn.

“Leo thỉnh thoảng có mấy động tác lạ quá. Không giống một chú chó chút nào...”

Vừa đưa ngón tay trắng nõn lên xoa chiếc cảm thon nhỏ, Naho vừa nói một điều đáng kinh ngạc.

Ta điên cuồng vẩy đuôi, vừa thở gấp “hà, hà, hà” vừa lặp đi lặp lại động tác đưa tay.

“... Mà thôi cũng không sao.” Naho hí mắt như nghi ngờ chỗ nào đó.

Ta làm quá rồi à...?

“Gì thế, nhóc có hứng thú với bức tường này hả?”

Naho vươn tay về phía bức tường. Trên đó có hai cái lỗ sâu đến mức không thể nhìn vào sâu bên trong. Không, không chỉ ở đây. Nếu nhìn kĩ, ở những nơi khác trên bức tường còn có tận ba cái lỗ giống vậy bị khoét ra. Từ chỗ này đến tận chỗ đồng hồ cây được đặt cuối hành lang, trên mặt gỗ có hai vị trí đã vỡ, trông giống như bị đập phá. Cả việc chiếc đồng hồ cây này không chạy nữa cũng có nguyên nhân nào đó?

“À, cái này hả.” vẻ mặt Naho khẽ nhăn lại. “Nhóc có hứng thú với toàn thứ kì quái ha, Leo.”

Chỉ nói có vậy, Naho không kể thêm gì nữa. Có vẻ như đó chẳng phải thứ gì hay ho khiến người ta muốn kể cả. Chắc, hết cách à...?

Ngay lúc cô ấy định quay về phòng sinh hoạt chung thì ta liền chặn bước cô ấy lại. Xét cho cùng thì căn nhà này cũng là “nơi làm việc” của ta, ta cũng nên hiểu biết chi tiết về nó. Ta ngược lên nhìn Naho.

“Humm, sao thế Leo? Đói bụng hả?”

Ta đâu có ham ăn đến vậy chứ. Vừa tự kiểm điểm lại mình ta vừa nhìn vào mắt Naho và dùng một chút thuật “thôi miên” lên cô ấy. Cũng không cần phải đặt linh hồn của người đó dưới sự chi phối của mình như ta làm với Minami. Chỉ là làm cô ấy nói ra miệng chuyện mà cô ấy đang nghĩ đến thôi. Chỉ cần khơi gợi một chút là đủ rồi.

Naho khẽ nhú mào, chớp chớp mắt. Chắc cô ấy bối rối về xung động đang dâng lên trong lòng mình đi. Đôi môi mềm mại màu anh đào do dự mở ra.

“Ở bệnh viện này, người ta đồn là có ma đó... Nơi này, vốn là một căn nhà ma.”

Nhà ma? Cái đó, là trong căn phòng tối sẽ có những người hóa trang rồi hét toáng lên, là những người đi vào hét còn to hơn, nghe muốn điếc luôn hai tai, một nơi được dựng lên chẳng biết có ý nghĩa gì ấy hả?

Ta sửa “gâu” một tiếng, thúc giục cô ấy kể tiếp.

“... Căn nhà này đi lại rất bất tiện, trong chiến tranh còn bị tàn phá vô cùng nặng nề nữa, nên trong suốt một thời gian dài không hề có ai sống ở đây cả. Nhưng khoảng tám năm về trước, một người đã mua lại căn nhà này, tu sửa lại thật xinh đẹp và chuyển cả gia đình đến sống ở đây. Gia đình đó là một cặp vợ chồng trung niên cùng cậu con trai nhỏ...”

Naho từ tốn kể.

“Nhưng, gia đình đó lại không bình thường. Họ hầu như không ra khỏi nhà, thi thoảng xuống thị trấn thì cũng là lúc mặt trời đã lặn rồi. Mỗi lần như vậy họ đều đeo chiếc kính râm thật to, bịt khẩu trang rồi đội mũ, che kín hết mặt lại. Hơn nữa còn có tin đồn, gia đình đó chặn toàn bộ cửa sổ của căn nhà từ bên trong. Chính vì thế mà những người dân trong trấn rất e ngại họ, thậm chí gọi họ là “gia đình ma cà rồng”. Ngày xưa chị cũng từng sống ở thị trấn ngay dưới chân đồi nên đã nghe được lời đồn này.”

Hừm, quả là một gia đình kỳ lạ. Nhưng cô ấy vẫn chưa nói về mấy cái lỗ trên tường. Naho ngậm chặt môi, mãi mà vẫn không nói tiếp. Ta lại phải khẽ “gâu” một tiếng để thúc giục cô ấy. Naho không tình nguyện mở miệng.

“Một năm sau khi gia đình đó chuyển đến sống trong căn nhà này, nơi đây... đã xảy ra một vụ án mạng.” Khóe môi Naho khẽ hạ xuống.

Vụ án giết người? Chuyện đó thì không bình thường chút nào.

Ta mở to mắt, rải thuật thôi miên lên Naho mạnh hơn một chút nữa. Ban đầu ta còn nghĩ đây là một câu chuyện không có gì đặc biệt, nhưng đến lúc này thì phải nghiêm chỉnh thu thập thông tin mới được.

“Gia đình sống ở đây có thuê một người giúp việc, nhưng một buổi sáng nọ, khi người giúp việc đó đến đây, lại thấy hai người... cặp vợ chồng sống trong căn nhà này đã chết giữa vũng máu.”

Vẻ mặt Naho càng căng cứng hơn.

“Cả hai đều bị bắn bằng súng, bên trong căn nhà cũng vô cùng hỗn loạn. Ngay lập tức một người thợ kim hoàn, tên là... hình như là Kanemura đã bị truy nã, nhưng đến giờ vẫn chưa bắt được hắn.”

Ra vậy, những cái lỗ trên tường chính là vết đạn à?

Naho thở ra một hơi dài như cảm thấy mệt mỏi khi phải kể câu chuyện này, cô đưa một tay lên ấn ngực. Chẳng cần để ý kỹ lắm cũng có thể thấy được vẻ mệt mỏi của cô. Việc kể lại vụ án có vẻ gây nhiều gánh nặng hơn ta tưởng.

Xin lỗi. Ta thậm chí xin lỗi Naho trong lòng. Chỉ một chút, một chút nữa thôi, hãy cố chịu thêm chút nữa cho ta. Nếu kết thúc câu chuyện ở đây thì sẽ dở dang mất. Như hiện tại thì đây đúng là một câu chuyện bi kịch, nhưng không hề hiếm gặp. Nếu chỉ có thế này thì không thể bị đồn là có ma được.

“Thế nhưng, khi cảnh sát thu thập tin tức thì lại có chuyện lạ xảy ra. Đầu tiên, người ta không tìm thấy xác của cậu con trai. Lúc đầu mọi người đều nghĩ là cậu bé bị tên sát nhân bắt cóc hoặc đã trốn ở đâu đó rồi, nhưng người giúp việc hay đến gia đình này lại nói ra một chuyện rất kì lạ.”

Chuyện kì lạ?

“Người giúp việc đó mỗi tuần sẽ đến ba hoặc bốn lần để dọn dẹp, nấu nướng từ sáng đến quá trưa, nhưng chưa lần nào nhìn thấy đứa trẻ cả. Hơn nữa, khi xuống thị trấn, cặp vợ chồng kia lúc nào cũng che kín mặt, vậy mà người giúp việc lại bảo chưa thấy vợ chồng chủ thuê mình che mặt bao giờ. Người giúp việc đó đến từ một thị trấn khá xa nên hoàn toàn không biết có lời đồn về gia đình kì lạ này.”

Chưa từng nhìn thấy đứa trẻ? Đứa trẻ biến mất? Chuyện là thế nào? Thông tin mơ hồ quá, cho dù là kẻ đầu óc nhanh nhạy như ta cũng không thể nắm bắt được tình hình.

“Họ đã điều tra thế nào, thật sự có đứa trẻ à, những chuyện đó chị không biết, nhưng sau đó trong thị trấn lại có những lời đồn kì lạ. Hai người bị sát hại và cặp vợ chồng che mặt là những người khác nhau, cả gia đình đã chiếm thân thể của ai đó rồi biến mất. Thậm chí còn có lời đồn đứa trẻ là ma cà rồng đã giết chết cha mẹ mình và biến mất. Thị trấn này vốn rất ít thứ để giải trí, nên những câu chuyện nửa thật nửa giả rất dễ được lan truyền, cuối cùng căn nhà này bị đồn thành ‘căn nhà bị nguyền rủa’.”

Naho lắc lắc đầu. Tuy thông tin vẫn chưa đủ nhưng không có cách nào. Khi ấy Naho cũng chỉ mới mười hai mươi ba tuổi, dù muốn biết thêm thông tin gì khác cũng rất khó.

Nhưng, đứa trẻ là ma cà rồng? Tin đồn vớ vẩn gì vậy. Sao con người lại cứ sợ hãi những thứ không tồn tại, hơn nữa còn rất hứng thú với chúng nữa cơ chứ? Ta thật không hiểu được những hành động thiển cận đó.

“Họ hàng của đôi vợ chồng bị sát hại đã thừa hưởng nơi này và rao bán, nhưng nơi này từng là hiện trường án mạng, lại còn có những lời đồn như vậy nên đã không ai mua cả. Nhìn trúng điểm đó nên chúng ta mới mua lại đó.”

Ra vậy, ông viện trưởng cứng nhắc đó thì sẽ chẳng để tâm đến mấy lời đồn đâu.

“Nơi này gần gũi với thiên nhiên, môi trường cũng tốt, so với những chỗ khác thì rẻ hơn nhiều nên chúng ta đã mua luôn cả đồ dùng trong nhà và cải tạo lại thành hospice.”

Kể chuyện xong, Naho thở mạnh ra một hơi và nghiêng đầu tự hỏi. Sao mình lại đi kể câu chuyện dài như vậy cho một chú chó nhỉ?

Dẫu sao, so với dự định ban đầu là hỏi chuyện mấy cái lỗ thì ta cũng đã thu thập được nhiều thông tin hơn mong đợi rồi.

“Nè Leo, có thật là cậu con trai đó đã ở căn nhà này không? Nếu thật thì dù chỉ cứu được cậu bé đó thôi cũng tốt nhỉ.”

Naho vừa xoa đầu ta vừa nói. Với kinh nghiệm trong gần một tuần ở đây thì ta đã hiểu rằng không phải Naho đang mong đợi ta trả lời. Khi con người đặt câu hỏi cho chú chó của mình thì chính là lúc họ đang tự hỏi bản thân mà thôi. Còn vì sao họ lại làm cái việc ngốc nghếch đó thì ta không biết.

Giờ thì, từ câu chuyện vừa rồi ta đã biết được khá nhiều việc, ta ngừng can thiệp vào linh hồn của Naho. Vì không phải loại can thiệp mạnh nên Naho không thấy được thay đổi gì khác thường. Xin lỗi đã làm khó cô. Ta tự nhủ trong lòng rồi vẫy đuôi về phía Naho và đi mất.

“Ơ kìa, Leo nhóc đi đâu đó?”

Quay đầu lại, ta thấy Naho đang đuổi theo mình trên hành lang. Ta đi tiếp về phía thêm cửa và bước ra ngoài.

“À, nhóc đi vệ sinh hả? sắp sửa đến giờ ăn sáng rồi nên nhóc giải quyết nhanh rồi quay vào nhé.”

Naho vò loạn lông trên đầu ta rồi bước về cuối hành lang. Đợi khi bóng lưng thon gầy của Naho đi mất rồi ta liền ra khỏi căn nhà. Cái không khí lạnh lạnh sáng mùa đông quả thật rất dễ chịu.

Ta chạy ra ngoài này cũng chẳng phải vì muốn đi đâu cả. Nghe xong câu chuyện của Naho, ta không chỉ biết thứ gây ra những cái lỗ trên tường kia mà còn tìm được câu trả lời cho một thứ đáng nghi khác nữa. Nên ta phải đi xác nhận lại.

Nào, nó đâu rồi? Ta bắt đầu đi vòng quanh khu vườn. Vì mấy ngày gần đây trời nắng nên phần lớn tuyết rơi đã tan hết. Trận đại tuyết đó đối với nơi này là chuyện không hiếm gặp. Mà lại nói, vào một ngày như vậy lại để ta xuống đây với một bộ lông ngày hè, có phải tên cấp trên đó cố tình chơi xấu ta không vậy?

Ta đang vừa đi vừa nghĩ thì chợt cảm nhận được một ánh mắt và quay đầu lại. Trong bóng râm hiện lên một đôi mắt màu xám như sương. Không phải của vật sống, mà là mắt tâm linh giống như của tử thần.

À, ở đó à. Ta im lặng nhìn về phía đó. Mới nãy Naho đã nói “Cho dù chỉ có đứa trẻ còn sống cũng tốt”. Nhưng đó là một nguyện vọng xa vời không thể thành thật được.

Phía sau căn nhà, trong một góc không được ánh mặt trời chiếu đến, dưới bóng râm của tòa kiến trúc, có ba người, không, ba ám linh đang lặng lẽ đứng bên nhau.

“Các người biết ta là ai đúng không?”

Ta lại gần những linh hồn chỉ to bằng cỡ một nắm tay đó, dùng linh ngôn để đối thoại với họ. Cho dù ở quanh đây có con người nào, thì cũng không cần lo lắng họ sẽ nghe thấy “linh ngôn” của ta. Khác với giọng nói

của con người, giọng nói tâm linh sẽ tác động trực tiếp lên tinh thần và chỉ những đối tượng mà ta cho phép mới nghe thấy được.

Những ám linh không hề phản ứng lại.

Ta híp mắt nhìn. Bề mặt của linh hồn thường sẽ trơn bóng như thủy tinh được mài giũa và phát ra ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt. Nhưng ba linh hồn đang ở trước mắt ta lúc này lại nhăn nhoe, bề mặt đầy những sợi lông xô ra. Đến mức này thì có lẽ năng lực tiếp nhận linh ngôn cũng đã mất rồi.

Nếu như họ đúng là những người bị hại trong vụ án giết người cướp đoạt tài sản kia thì đã gần bảy năm rồi, những linh hồn này không được thể xác bảo vệ mà cứ trần trụi như vậy lưu lại ở thế gian này. Bảy năm, quãng thời gian đủ để làm thoái hóa những linh hồn mong manh yếu đuối. Nếu vẫn cứ tiếp tục ở lại nơi đây như thế này, chẳng mấy chốc họ sẽ giống như tuyết tan dưới ánh mặt trời, hoàn toàn biến mất.

“Các người là gia đình đã bị sát hại ở căn nhà này à?”

Ta tiếp tục hỏi bằng linh ngôn. Bề mặt của một linh hồn trong số đó khẽ rung lên. Có lẽ là biểu hiện khẳng định.

“Nếu cứ tiếp tục thế này thì các người sẽ biến mất. Đừng làm chuyện vô nghĩa nữa. Ngay bây giờ hãy làm theo sự chỉ dẫn của đồng bạn ta và về bên ‘chủ nhân của chúng ta’ đi.”

Ta thuyết phục họ theo chúc trách vốn có là tử thần dẫn đường của mình. Nhưng ba linh hồn sau khi nghe linh ngôn của ta lại đung đưa như chiếc máy bay giấy rời tay một đứa trẻ, bay lên và trốn vào trong mái nhà ở góc đằng xa.

Ta thở dài. Linh hồn của những người bị kẻ khác cướp mất sinh mệnh thường rất hay biến thành những ám linh. Sự oán niệm đã trói buộc họ ở lại thế gian. Nhưng, với một tồn tại luôn lý tính như ta mà nói, hành động của họ thật khó hiểu.

Cho dù ở lại thế gian bao lâu thì họ cũng hoàn toàn không thể có được cơ thể một lần nữa. Nếu đã vậy thì đừng làm mấy việc vô dụng ấy nữa, mau chóng trở lại bên “chủ nhân của chúng ta” mới là sáng suốt nhất, sao họ không hiểu được điều đó?

Lúc ta hỏi ra câu này, cấp trên đã chế giễu ta rằng: “Cậu không hiểu được thứ gọi là ‘cảm xúc’ của con người đâu.” Thế nhưng, ta rất muốn to giọng mà nói. Con người rất coi trọng cái thứ gọi là “cảm xúc” đó, nhưng

với một tử thần đã tiếp xúc với con người quá lâu như ta, biết bao lần ta đã tận mắt chứng kiến con người bị thứ “cảm xúc” đó chi phối rồi làm ra những hành động khó có thể giải thích được.

Cảm xúc quá mạnh mẽ không chỉ là những thứ không thuần khiết xâm nhập vào trong linh hồn của con người, mà vốn dĩ chúng không hề cần thiết. Những thứ như vậy, ta không nghĩ rằng một kẻ cao quý như ta lại muốn hiểu.

Tử thần như chúng ta cũng có những cảm xúc hỉ nộ ai lạc, nhưng so sánh với con người thì hoàn toàn khác biệt về bản chất. Chúng ta tuyệt đối sẽ không để chúng chi phối, khiến bản thân làm ra những hành động vô lý.

Mà thôi. Ta rời tầm mắt khỏi nơi mà những linh hồn đã biến mất. Dẫn đường cho bọn họ đâu phải công việc của ta. Chắc chắn đã có một tử thần khác đảm nhiệm công việc đó rồi. Ta không có nghĩa vụ phải đi cứu rỗi bọn họ. Người cần ta cứu rỗi là những người khác. Đúng, ở ngay đó.

Ta hướng về phía khu vườn rộng gần ba mươi mét vuông phía trước căn nhà. Có lẽ vì đang trái mùa nên trong khu vườn chỉ toàn những luống đất trơ trụi, đan xen giữa chúng là những con đường nhỏ dọc ngang, ở chính giữa là một ngọn đồi nhỏ được đắp lên bởi những thảm cỏ, trên đỉnh của nó là một cái cây đã rụng hết lá nhưng vẫn kiêu hãnh hiên ngang đứng đó, vươn cánh ra bốn phía. Hình như là một cây hoa anh đào. Khi mùa xuân đến nó sẽ nở rộ ra những đóa hoa tuyệt đẹp.

Trước đây, khi gieo hạt xuống những luống đất trong khu vườn này Naho đã nói rằng: “Trở thành y tá ở bệnh viện này từng là ước mơ của chị đó.” Cảm xúc đó không quá khó hiểu. Một nơi tràn ngập hơi thở thiên nhiên như thế này, có môi trường tốt đến mức khiến người ta khó mà nghĩ rằng nó là một bệnh viện.

Ta hướng tầm mắt về phía chiếc ghế dài được đặt trên bãi cỏ dưới cây hoa anh đào. Một người đàn ông đang ngồi đó, đầu cúi thấp, nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Xung quanh người đàn ông bao phủ một bầu không khí giống hệt với khu vườn này.

Nào, nghỉ ngơi đủ rồi. Lại chuẩn bị bắt đầu công việc thôi. Cảm nhận cái lạnh thoải mái từ bên dưới đệm thịt truyền tới khi giẫm lên những vụn tuyết còn sót lại, ta khẽ khịt mũi.

Bên trong hương thanh lạnh của tuyết là mùi tanh ngọt của “hơi thối” tràn vào mũi.

2.

“... Cái gì thế, mày làm gì?”

Người đàn ông đang ngồi trên ghế nhìn thấy ta và nói bằng chất giọng khàn đặc. So với Minami thì trông có vẻ khỏe hơn, nhưng cũng rất gầy. Tình trạng thoái hóa khả năng hấp thụ dinh dưỡng thường thấy ở những bệnh nhân ung thư. Đầu đã rụng hết tóc vì dùng thuốc điều trị ung thư, trên khuôn mặt hốc hác là những vết sưng tấy đen đỏ. Từ đầu đến chân người đàn ông, thứ đập vào mắt người ta đầu tiên chính là hai quầng mắt thâm xỉ như trang điểm.

Đôi mắt đỏ nhìn ta trừng trừng mang theo cả địch ý rõ rệt.

Người đàn ông này tên là “Son”. Trong ba ngày nghỉ ngơi vừa rồi, từ những cuộc đối thoại của các y tá, ta đã biết được tên của hai bệnh nhân nữa ngoài Minami.

Bên cạnh Son đặt một bình kim loại nhỏ, từ cái bình đó, một chiếc ống bán trong suốt có đầu hình phễu kéo dài tới bên miệng Son. Từ đầu ống có chất khí gì đó phun ra.

Ta rời mắt, nhìn xuyên qua lồng ngực của Son. Trên lá phổi bên phải đã biến đen là vô số tế bào ung thư như những viên sỏi mọc khắp nơi, và vẫn không ngừng phát triển. Ra vậy, vì thế nên mới cần có ống thở ôxy.

“Đừng có làm phiền tao!”

Đột nhiên, Son nói như rít gào, rồi giơ chân đá. Ta vội vàng xoay người, tránh đầu mũi chân đang đá tới. Sau khi đứng vững lại, ta nhe răng về phía Son và khẽ gầm gừ trong cổ họng. Con người mà lại dám giơ chân đá tử thần như ta, thật lão xược.

Như nghĩ rằng mình sẽ bị cắn, sự sợ hãi vụt qua trên mặt Son. Thật là, một tồn tại cao quý như ta sao có thể công kích kiểu hoang dại như “cắn” chứ. Cho dù bề ngoài có là một con chó thì trên tinh thần ta cũng sẽ không biến thành giống như thú vật đâu. Mà vốn dĩ, để phạt người đàn ông này cũng không cần phải cắn.

Ta vừa nhìn Son vừa khẽ hừ mũi. Tử thần khác với ấn tượng của con người, chúng ta không được phép cướp đi sinh mệnh, cũng không thể kéo dài sinh mệnh. Nhưng, chỉ cần là liên quan đến sinh mệnh, chúng ta có thể can thiệp vào “căn bệnh” và động tay động chân ở một mức độ nhất định.

“Ừ?!” Son ngồi trên ghế, ôm lấy lồng ngực bỗng nhói lên của mình và bắt đầu ho sù sụ. Vì những cơn ho từ sâu bên trong phổi bật ra, Son không thể thở được, hỗn hển như người đuối nước. Đờm khạc ra lẫn cả máu.

Ta lạnh lùng nhìn khuôn mặt Son từ từ chuyển sang màu tím.

Vài chục giây sau, ta lần nữa hừ mũi, cùng lúc đó cơn ho của Son đột nhiên dừng hẳn. Son vội vàng úp cái phễu ôxy lên mặt, hít ôxy vào và nhìn ta bằng ánh mắt không có ý tốt. Tầm mắt ta và Son chạm nhau.

Giờ thì cái đầu của hắn ta đã nguội đi rồi chứ? Nguội rồi thì kể cho ta nghe về “lưu luyến” của người nào.

Ta híp mắt lại và bắt đầu thôi miên. Cái trán xám xịt của Son nhú lại, khẽ rên “Ừ, ừ?” Nào, đừng chống cự vô ích. Kẻ có tinh thần yếu đến mức sắp trở thành ám linh thì chắc chắn không thể chống lại sự can thiệp của ta đâu. Ngay sau đó, tiêu cự mắt Son dần tan rã.

Nào, đầu tiên thì hãy về chuyện của chính người đi. Ta đưa ra mệnh lệnh, đôi môi dày của Son chậm rãi mở ra.

“Tên của tôi không phải là ‘Son’. ‘Son’ là cái tên tôi đã mua ở Hồng Kông. Tên thật của tôi là... ‘Kanemura Yasuji’.”

Ồ, vậy sao? Kanemura? Ta đã nghe ở đâu rồi thì phải... Nhưng ta không có hứng thú với tên của người. Sao cũng được, nhanh vào vấn đề chính đi.

Son... À không, Kanemura đã định mở miệng nói tiếp, nhưng trước khi hắn ta kịp bật ra cái gì thành lời thì chúng đã bị xé rách ngay trong khoang miệng, cuối cùng chỉ còn lại những tạp âm rời rạc.

Hầu hết những linh hồn đã bị đặt dưới sự chi phối của ta thì sẽ không thể chống lại, một vài trường hợp phản kháng thì cũng chỉ là cái quá khứ đáng xấu hổ thôi.

Yên tâm đi, “lưu luyến” đã bó buộc Minami suốt bảy mươi năm mà ta còn có thể đơn giản giải quyết được. Cho dù nhà người có ôm nỗi “lưu luyến” nặng nề tới đâu thì ta cũng sẽ giải quyết nó cho người. Ta mở to mắt. Kanemura khẽ lắc đầu vài lần rồi từ khẽ bật ra giọng nói.

“Bảy năm trước, chính tại nơi đây, tôi đã... giết người.”

... Này này, dù rằng nói chuyện gì cũng được, nhưng chuyện này có hơi... nặng nề quá đó?

Chỉ thú nhận “đã giết người”, rồi Kanemura lại rơi vào im lặng. Mãi không nói tiếp. Sự hung hăng như ban nãy muốn đá ta đã hoàn toàn biến mất, xếp lếp như lớp xác đã lột của một con ve.

Bảy năm trước đã giết người ở đây thì chính là vụ án giết người trong căn nhà này rồi.

Ta khẽ liếc căn nhà phía sau lưng. Ba linh hồn đó đã biết đúng không? Rằng tên tội phạm đáng phải đền tội vì đã giết họ đang ở nơi này. Có lẽ là biết. Những người bị sát hại rất dễ biến thành những ám linh, nhưng ngược lại cũng rất dễ phong hóa, thường thì sức mạnh liên kết trong linh hồn sẽ dần dần yếu đi. Sau khi chết đi, cảm xúc cũng sẽ theo thời gian mà dần phai nhạt.

Cái nguy hiểm là “lưu luyến” đã nhân lên gấp nhiều lần trong một thời gian dài, giống như trường hợp của Minami. Những cảm xúc đã lên men lâu ngày cũng giống như một hũ rượu nho được ủ lâu năm, sẽ ngăn chặn sự phong hóa, siết chặt lấy linh hồn.

Có lẽ nào, sự tồn tại của người đàn ông này đã ràng buộc những linh hồn đó? Kẻ đã giết hại mình vẫn sống sờ sờ ngay bên cạnh, làm cho “lưu luyến” vốn có thể cắt đứt lại không cách nào cắt đứt được.

Ta có chút nghĩ không thông. Công việc mà “chủ nhân của chúng ta” giao cho ta là cứu vớt Kanemura. Thế nhưng việc đó thật sự ổn hả? Chẳng phải thay vì cứu vớt Kanemura, ta nên phạt hắn ta mới đúng sao? Nếu làm vậy thì ba linh hồn kia có lẽ sẽ được cứu. Những linh hồn bị ràng buộc lại thế gian này, ngày một suy yếu, mòn mỏi chờ bị biến mất, chỉ bởi người đàn ông này.

Không, ta đang nghĩ gì vậy. Ta vội vàng lắc đầu. Ta không cần phải phán đoán như vậy. Làm theo mệnh lệnh từ “chủ nhân của chúng ta” chính là ý nghĩa tồn tại của ta.

Ta nhìn vào người đàn ông đang cúi gằm khuôn mặt đầy đau khổ. Nhưng tại sao người đàn ông này lại ở đây? Sau khi sát hại cả nhà ba người đó, hắn ta đã trải qua cuộc sống thế nào, tại sao lại đổi tên, rồi tại sao lại trở về bệnh viện này khi đã là một bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối? Đầu tiên

phải nắm được những thông tin đó rồi mới nên nghĩ xem sẽ làm gì với hắn ta.

Lúc này đây, nhìn vẻ mặt Kanemura đau khổ như vậy chắc chắn là đang nhớ lại sự kiện của bảy năm về trước. Nào, giờ thì hãy cho ta xem bên trong đầu của tên đàn ông độc ác vô nhân tính đã cướp đi mạng sống của ba con người có gì. Ta hợp nhất sóng tinh thần với hắn ta và im lặng khép mắt lại.

3.

Không biết từ đâu, ta nghe được bài hát Giáng sinh đầy vui nhộn. Chỉ còn mười ngày nữa sẽ tới Giáng sinh, ở cái thị trấn buồn tẻ này, không khí lễ hội đánh lừa sự thừa thớt dân số cũng đang thâm nhập. Trong một góc của khu phố thương mại ở thị trấn đó, tại một cửa tiệm nhỏ treo bảng hiệu “Hiệu kim hoàn Kanemura”, Kanemura đang mở cuốn sổ ghi chép nhập xuất hàng trên mặt quầy và ôm đầu.

Mồ hôi toát ra lạnh lẽo khiến cơ thể đầy mỡ run lên bần bật. Trong suốt ba mươi năm, kể từ khi kế nghiệp kinh doanh đá quý được truyền qua nhiều đời, ở thị trấn nhỏ có thể khai thác được mã não chất lượng cao này, không, trong năm mươi năm kể từ khi sinh ra, chưa bao giờ hẳn ta cảm nhận thấy nguy cơ như vậy.

Tất cả bắt đầu từ một năm về trước.

Trước đó, sự sụp đổ của nền kinh tế bong bóng đã đi đến giới hạn, trong tình hình kinh tế xuống dốc kéo dài, hẳn ta đã dùng di sản mà cha mẹ để lại để duy trì kinh doanh bằng cách bán buôn đá quý cho các cửa hàng trang sức trên toàn quốc. Nhưng, những cửa hàng trang sức mà hẳn ta coi là nguồn sống đó lại bỗng nhiên siết cổ Kanemura, thắt chặt. Năm ngoái, không một dấu hiệu báo trước, những cửa hàng trang sức đó phá sản. Bọn họ không hề chi trả cho Kanemura số tiền đá quý mình đã mua buôn số lượng lớn ngay trước đó.

Cửa tiệm của Kanemura đương nhiên cũng không thể quy đổi hối phiếu thành tiền nữa. Để vượt qua nguy cơ khi đó, Kanemura đã tìm đủ mọi cách để huy động số tiền cần thiết. Hẳn đến thăm hỏi những ngân hàng đã từng làm ăn, quỳ xuống xin vay vốn. Nhưng, cái chuyện đem vàng chất lên con thuyền chở bùn sắp chìm nghiêm như vậy, đừng nói ngân hàng mà ngay cả những doanh nghiệp tư nhân nhỏ cũng sẽ không làm.

Kanemura vò đầu. Những mảng da đầu chết rơi xuống, móng tay cào xước da đầu mỏng manh.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc đó hắn khôn ngoan mà thông báo phá sản thì tốt rồi. Quả thực, ôm một số tiền vay lớn như vậy, khiến gia nghiệp bao năm bị hủy trong tay mình, đó cũng là sự tổn hại danh dự đáng phải nhận. Nhưng, khi đó hắn đã mất đi khả năng phán đoán bằng cái đầu lạnh. Chới với giữa dòng nước hỗn loạn, hắn chỉ biết nắm chặt vào sợi rơm cứu mạng đang trôi nổi ngay trước mặt. Mặc dù biết sợi rơm đó là cỏ độc.

Ngay sau khi Kanemura biết được việc không thể quy đổi hối phiếu, một thanh niên trẻ có dáng người phốp pháp trước kia vẫn thi thoảng đến bán số đá quý không rõ nguồn gốc đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng. Gã tự xưng là “Suzuki”, nhưng chỉ e đó cũng là tên giả.

“Kanemura, ông đang gặp rắc rối về tiền đúng không?”

Suzuki bước vào trong cửa tiệm và nói bằng giọng trầm thấp. Kanemura dùng đôi mắt sung húp với hai quầng thâm đen xỉ nhìn chăm chăm vào cơ thể lực lưỡng đầy cơ thịt của gã.

“Cậu... có thể kiếm được tiền ở đâu à?”

Ngay khoảnh khắc nghe thấy câu hỏi đó, trong mắt Suzuki vụt lên ánh sáng tàn nhẫn, thứ mà không thể nào có ở một người tử tế được. Thế nhưng, tiếng chuông cảnh báo trong đầu lại bị bỏ ngoài tai.

“Cứ để tôi.” Suzuki nhếch môi, giọng nói lại đầy sự thân thiện không hề phù hợp với dáng vẻ bên ngoài.

Ngày tiếp theo, Suzuki mang theo số tiền còn trên cả kỳ vọng của Kanemura đến. Nhận thức được việc mình đã bước một chân vào tổ của loài kiến sư tử^[5], nhưng Kanemura vẫn run rẩy vươn tay đến cọc tiền được đặt tùy tiện trên mặt quầy.

Kanemura có tự tin rằng mình sẽ không kiệt quệ tới mức bị hút đến tận tủy như những con nợ lớn khác. Nếu hắn nhanh chóng bán được hết số đá quý tồn kho thì có thể thu lại tiền. Đúng, chỉ cần biết điểm dừng.

Nhưng Kanemura đã không biết rằng phần lớn những người lui bại vì vay nợ đều từng nghĩ giống như vậy. Và việc xác định được đâu là điểm dừng cũng rất khó khăn.

...Trong lúc bản thân vẫn nghĩ rằng thêm một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi, thì số tiền vay nợ đã chất chồng như những bông tuyết rơi thành núi tuyết.

Bằng việc bán tháo số đá quý tồn kho, nhìn chung hằng tháng hắn đã trả được nợ, nhưng sau đó thì bắt đầu bế tắc. Sau này, mỗi tháng, thậm chí ngay cả lợi tức hắn cũng không trả được.

Khi Suzuki cho hắn vay tiền, gã đã thêm điều kiện. Hắn phải đóng bảo hiểm nhân thọ và người thụ hưởng là một cô gái hắn còn chẳng biết tên. Chẳng phải hắn không biết điều đó có nghĩa là gì, Kanemura đâu phải lần đầu tiếp xúc với những thứ này.

Cứ tiếp tục như vậy, trong một tương lai gần, hắn sẽ phải trả số tiền vay bằng chính mạng sống của mình. Kanemura không biết từ lúc nào đã rơi đến gần trung tâm cái tổ của kiến sư tử. Chỉ cần một cú đẩy nữa thôi, hắn sẽ bị cái cạm như lưỡi cửa kia bắt được, xác thịt sẽ bị hút đến cạn khô.

Chỉ còn cách trốn đi thôi. Vứt bỏ cả cửa hàng, cả số đá quý còn ít ỏi trong kho. Nhưng Kanemura cũng biết chuyện đó nguy hiểm đến thế nào.

Chuyện tiền đang ngày càng cạn đi Suzuki cũng cảm nhận được. Đương nhiên gã cũng đã cảnh cáo về việc bỏ trốn. Thị trấn này quá nhỏ, bất kì một hành động kì lạ gì cũng sẽ bị bàn tán đồn đoán ngay lập tức. Nếu muốn trốn thì chỉ còn nước không động gì vào tài sản cả, quần áo cũng chỉ có y nguyên bộ mình đang mặc rồi trốn đi thôi.

Tuy nhiên, cho dù có làm đến thế thì khả năng có thể ra khỏi thị trấn vẫn thấp. Tiền mà hắn đã vay không phải là tiền của Suzuki. Đứng sau lưng gã đàn ông như một con gấu đó chắc chắn là một tổ chức buôn lậu phi pháp. E rằng mỗi hành động của hắn đều có người giám sát. Để sẵn sàng tóm hắn lại lúc hắn muốn trốn, để quy đổi mạng hắn thành tiền. Từ trong cổ họng hắn bật ra tiếng kêu đầy tuyệt vọng.

Cánh cửa tiệm kẹt một tiếng mở ra. Kanemura ngẩng đầu lên, một cậu bé tiểu học đứng ngay cửa vào. Khuôn mặt đó bị một cái kính râm dùng cho người lớn che khuất gần hết.

Trống ngực của Kanemura đập thành thịch, ác cảm và cả sợ hãi hòa trộn vào nhau. Cậu bé đó nổi tiếng đến mức không một ai trong thị trấn này không biết. Theo ý nghĩa tiêu cực.

Khoảng một năm trước, gia đình ba người đã chuyển đến căn nhà kiểu tây lẻ loi trên ngọn đồi lớn cách xa thị trấn. Bọn họ đã kích thích sự tò mò mãnh liệt của những người dân thị trấn vốn ít thú giải trí nơi này.

Gia đình ấy chặn tất cả cửa sổ của căn nhà, khi xuống thị trấn thì dùng kính râm, khẩu trang, mũ che kín khuôn mặt. Ban đầu bọn họ còn đồn thổi rằng gia đình đó là những tên tội phạm, nhưng đến giữa hè mà vẫn thấy những người đó vẫn mặc quần áo dài tay che hết những chỗ hở da thì lời đồn đã chuyển từ tội phạm sang ma cà rồng.

Kanemura vốn không tin mấy chuyện yêu ma quỷ quái từ miệng của mấy phụ nữ rảnh rỗi. Nhưng, dáng vẻ của cậu bé lại quý dị đến mức khiến hẳn không nghĩ gì mà tin vào lời đồn.

“Nhóc có việc gì?” Kanemura nói với cậu bé như đe dọa.

“Cái này...” Giọng nói của cậu bé đang chìa tay về phía Kanemura vẫn còn ngọng lú lù như một đứa trẻ đang tập nói.

Kanemura đang định quát lên “đi chỗ khác” thì lại bị ánh sáng lấp lánh trong lòng bàn tay cậu bé thu hút.

Hai mắt Kanemura mở to như muốn nứt toác. Trên tay cậu bé là một viên đá nhỏ đang tỏa sáng lấp lánh, nhàn nhạt như ánh trăng cô đọng.

“Xin phép làm phiền.”

Nghe thấy giọng nói đó, Kanemura đã mất đi khả năng nói mới nhận ra trong cửa tiệm còn có một người nữa. Một người đàn ông trung niên cũng đeo một cái kính râm to vĩ đại giống cậu bé và còn dùng khẩu trang để che mặt.

“Nơi này có nhận giám định đá quý đúng không?” Người đàn ông cao cao nói bằng giọng rất truyền cảm.

“A, à, vâng. Chúng tôi có.”

Vô thức, Kanemura vốn đang định tiếp nhận viên đá ánh sáng từ tay cậu bé lại vội vàng rút tay lại.

“Con tôi tìm thấy nó trong căn nhà. Tôi đã bảo chỉ là viên bi thủy tinh thôi, nhưng nó cứ nói đây là đá quý thật...”

Người đàn ông có vẻ như đang cười khở. Thái độ đó hoàn toàn giống với một người bố bình thường chiều chuộng con mình.

“Cho phép... tôi kiểm tra một chút nhé?”

Kanemura nói bằng giọng ngập ngừng và vươn tay về phía cậu bé. Cậu bé chợt rút tay lại, cho đến lúc được bố mình thúc giục “Nào!” thì mới chậm chạp giao giọt ánh sáng đó cho Kanemura.

Kanemura dùng hết sức để ngăn trái tim mình đập mạnh, lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một cái kính lúp và nhìn chăm chăm viên đá trong lòng bàn tay mình. Nhưng, cho dù không dùng kính lúp thì hắn vẫn biết, thứ đang nằm trong tay hắn lúc này là một viên kim cương có độ lớn hiếm có đã được cắt gọt với kỹ thuật cao.

Hàng chục triệu Yên, bàn tính trong đầu Kanemura bắt đầu quay. Chỉ một viên này thôi là đủ để trả hết số nợ của hắn hiện tại, thậm chí vẫn còn dư nữa. Đối với Kanemura mà nói thì giống như hắn nắm được sợi tơ nhện khi thân đang trong địa ngục.^[6]

Kanemura vừa nhìn chăm chăm qua kính lúp vừa thúc đẩy tế bào não của mình hoạt động. Làm thế nào để sợi tơ nhện đó trở thành vật sở hữu của mình đây? Sau vài phút, Kanemura ngẩng đầu lên.

“Thật đáng tiếc... Đây chỉ là thủy tinh thôi.”

Cố giữ vẻ bình tĩnh, Kanemura đã định đưa viên kim cương lại cho cậu bé. Nhưng viên kim cương lại mãi không rời được tay giống như bị dính chặt vào da. Cậu bé vươn người lấy lại viên kim cương từ chỗ Kanemura. Một cơn nhói đau chạy qua tim hắn như bị mất đi một phần cơ thể.

“Đúng ha. Cảm ơn anh. Phí giám định hết bao nhiêu vậy?”

Người bố không có vẻ gì là thất vọng, rút chiếc ví của một nhãn hiệu nào đó rất cao cấp ra.

“Không, tôi không lấy tiền giám định. Có điều, tuy là bi thủy tinh nhưng đường cắt của nó rất đẹp. Có thể gia công làm vòng cổ. Nếu được thì tôi muốn mua lại nó với giá mười nghìn, ông thấy sao?” Kanemura che giấu vẻ căng thẳng đến muốn vỡ tim bằng chiếc mặt nạ tươi cười thân thiện và nói.

“Rất cảm ơn ông, nhưng con trai tôi rất thích chúng, một viên cũng không muốn buông tay.”

“Một viên cũng?”

“Vâng, nó tìm thấy khoảng mười mấy viên bi thủy tinh giống như vậy. Giờ thì tôi xin phép.”

Người bố nhắc con trai mình cùng rời cửa hàng. Nỗi sợ hãi sợi tơ nhện sẽ đứt chỉ phổi toàn thân Kanemura.

“Đợi, đợi chút đã!” Kanemura vừa vươn người khỏi quầy vừa gào lên. “Nếu, nếu ông đưa lại toàn bộ số bi thủy tinh đó cho tôi, năm trăm, và không, tôi có thể trả ông một triệu. Không, không cần tất cả, một nửa cũng được, dù chỉ một viên cũng được...”

Máu nóng xông lên não làm hắn ta không thể dùng những lời cầu xin được.

“... Thật đáng tiếc, nhưng như tôi vừa nói.”

Người bố nói bằng giọng có bao hàm sự cảnh cáo. Hai bố con gần như không liếc Kanemura một cái mà nhanh chân rời khỏi cửa hàng. Tiếng bản lề của cánh cửa lại kéo kẹt vang lên.

Ngơ ngác nhìn cánh cửa đã bị đóng lại, nội tâm Kanemura gào thét. Tại sao lúc cuối hắn lại nói những điều ngu ngốc như vậy? Thái độ như vậy có khác gì bảo hãy nghỉ ngơi giám định của tôi đi. Người bố đó sẽ nhờ một người khác giám định lại cũng nên. Nếu như vậy thì tất cả sẽ kết thúc.

Không còn thời gian nữa. Phải làm thế nào để viên kim cương đó rơi vào tay mình? Nghĩ đi, nghĩ đi nào.

Kanemura vắt óc suy nghĩ đến quên cả chớp mắt.

Mười mấy phút sau, Kanemura ngẩng đầu lên, chậm rãi đưa tay nhắc điện thoại. Hắn cầm lấy ống nghe và bắt đầu bấm số. Dây số mà mấy tháng trở lại đây hắn đã gọi không biết bao nhiêu lần, nhiều đến mức đã thuộc nằm lòng.

“Phư rư rư” Âm thanh điện tử vang lên. “Mày làm cái gì thế? Mau bắt máy đi.” Kanemura lẩm bẩm bằng chút lý trí còn sót lại. Nhưng chưa kịp nói xong thì đầu dây bên kia đã được kết nối.

“Sao thế, Kanemura. Ông chuẩn bị được tiền rồi hả? Hay là ông muốn vay thêm?”

Phía bên kia đầu dây, tên đàn ông to con đã mời mọc Kanemura đến tổ kiến sư tử hóm hỉnh nói. Kanemura nuốt nước bọt cái ực, rồi mở đôi môi khô khốc ra.

“... Có một thứ tôi muốn nhờ anh chuẩn bị giúp.”

Giọng nói phát ra từ miệng mình cứng ngắt và lạnh lùng đến mức hắn không nghĩ đấy là do mình phát ra.

Lạnh, không, đau. Giữa đêm tuyết rơi, Kanemura đứng dựa vào một gốc cây và hà hơi vào những đầu ngón tay lạnh cóng. Đã hơn ba mươi phút trôi qua kể từ lúc hắn đỗ xe cách đây mấy trăm mét rồi đi vào trong rừng đứng chờ. Không khí đông lạnh của một đêm đông không dung từ mà cướp đi nhiệt độ cơ thể.

Hé nửa khuôn mặt ra khỏi bóng cây, Kanemura nhìn chằm chằm về phía căn nhà kiểu tây được xây nổi bật ở chỗ chỉ cách hắn hơn trăm mét.

0 giờ đêm. Khung cửa sổ không chút ánh sáng. Nhưng Kanemura không biết đó là do chủ nhân của căn nhà đã chìm vào giấc ngủ, hay là vì ánh sáng không thể hắt ra khỏi những ô cửa sổ đã bị bịt kín. Hắn vươn tay vào trong túi áo, hơi thở của Kanemura gấp gấp lên, và lấy ra một khẩu súng khá nặng. Một khẩu súng lục ổ xoay. Thứ vũ khí được tạo ra chuyên để làm tổn thương con người, tỏa ra thứ ánh sáng tối tăm dưới ánh trăng nhạt.

Chỉ một tiếng sau khi nhận được liên lạc của Kanemura, Suzuki đã mang theo khẩu súng được bọc trong giấy báo xuất hiện tại cửa tiệm.

“Ông định làm gì với cái này, Kanemura? Không phải định bắn tôi đâu ha.”

Suzuki bước vào trong cửa tiệm, hừ mũi cười.

“Tôi làm việc đó làm gì. Làm rồi sẽ bị đồng bọn của cậu giết.”

“Ông biết điều đó. Thế, ông định làm gì bằng cái này?”

Thừa nhận sự tồn tại của đồng bọn một cách nhẹ nhàng như không, Suzuki nhìn Kanemura bằng con mắt như nhìn thấu tất cả.

“Việc như vậy... không cần phải nói ra.”

“Đúng, không cần phải nói. Chỉ cần ông trả được tiền cho tôi thì tôi sẽ không phàn nàn gì hết. Nhân tiện thì giá của “đặc sản” đó là năm trăm nhé. Đừng quên đó.”

“Chút tiền lẻ như năm trăm gì đó không cần phải lo. Tuần tới tôi sẽ chuẩn bị đủ số tiền đã vay để trả cho các người, thế nên từ giờ đến lúc đó thì bình tĩnh mà đợi đi!”

Kanemura nói bằng giọng như nghiêng răng nghiêng lợi. Suzuki khẽ trợn mắt rồi ngay lập tức nhếch môi chế nhạo: “Được, cố lên!” Nói rồi vừa vẫy một tay vừa rời khỏi cửa tiệm.

Vừa giấu mình trong bóng cây, Kanemura vừa xoa xoa thân súng đen óng. Sự lạnh lẽo của khẩu súng dường như cướp đi cả nhiệt độ trong tim hắn.

Không có cách nào, không còn cách nào. Kanemura lặp đi lặp lại cho chính mình nghe. Nếu không làm thế này hắn sẽ bị giết. Gia đình đó dù có kim cương trong tay thì cũng chỉ coi nó là đồ chơi trẻ con thôi. Nếu vậy thì nên để hắn dùng chúng cho có ích. Mặc cho biết những gì bản thân nói chỉ là ngụy biện, nhưng Kanemura vẫn không ngừng tự lẩm bầm chúng trong đầu.

Hắn không định dùng khẩu súng này. Chỉ đe dọa rồi cướp lấy kim cương là được. Thở ra một hơi trắng thật dài để lấy thêm dũng khí cho bản thân, Kanemura đi về phía căn nhà.

Cả căn nhà chìm trong sự im lặng như chết chóc. Nhưng gia đình đó chắc chắn đang ở bên trong. Đã một tuần kể từ ngày hai bố con đó đến cửa tiệm của hắn, Kanemura dùng tất cả thời gian có thể để nhìn chằm chằm căn nhà này, giám sát gia đình đó. Nhờ vậy mà hắn biết được, căn nhà lớn như vậy những chỉ có một người giúp việc và một thợ làm vườn đến làm rồi lại về, những ngày nắng, cả gia đình hầu như không ra ngoài.

Ban đầu hắn còn nghĩ nên nhẫn nại chờ đến lúc căn nhà không có ai. Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra rằng chuyện đó vô cùng khó. Khi họ xuống núi đều là buổi tối, người bố thường dắt theo đứa trẻ đi bằng ô tô. Cả ba người cùng rời khỏi nhà chỉ trong khoảng mười mấy phút, cả gia đình cùng tản bộ trong vườn với bộ dạng y hệt mấy tên cướp ngân hàng ban đêm vậy. Cảnh tượng ba người bịt kín mít tản bộ trong khu vườn được ánh trăng chiếu sáng, cộng thêm cách đi lắc lư của đứa trẻ, thật không khác gì mấy cảnh phim kinh dị, khiến Kanemura lạnh toát cả người.

Vượt qua hàng rào vào trong khu vườn trước căn nhà, Kanemura co người chạy. Khi đến được phía bên hông cửa chính của căn nhà, hơi lạnh như thấm vào tận xương hắn mới tản đi, cả cơ thể nóng lên như có một ngọn lửa thiêu đốt từ trong bụng. Kanemura hít vào thở ra thật sâu, đem nhiệt độ nóng bỏng tích trong bụng ép hết ra ngoài.

Trên cửa có trang bị một chiếc intercom^[7] không hề phù hợp với căn nhà kiểu tây cổ điển thế này. Kanemura đeo một cái kính râm để giấu đi khuôn mặt mình rồi vươn tay tới chỗ intercom.

Chỉ cần nói “Tôi lạc đường”, rồi đợi ai đó đi ra thì giơ khẩu súng lên là được. Nếu như họ lo sợ không ra thì bắn một phát đạn phá khóa cửa cũng được. Kanemura dùng ngón tay đã trắng bệch vì lạnh ấn nút gọi trên intercom. Nhưng, âm thanh chuông báo điện tử không vang lên như hắn dự đoán. Khẽ nhú mào, Kanemura ấn nút gọi lần hai, lần ba, nhưng đúng là không có tác dụng gì.

Hổng rồi à? Kanemura không nghĩ gì mà vươn tay về phía cánh cửa và kéo tay cầm. Cánh cửa mở ra một cách dễ dàng.

Không khóa? Hắn nhìn vào bên trong qua khe hở. Một hành lang kéo dài tối om. Chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ cánh cửa ở cuối hành lang. Hành lang quá tối, Kanemura đành tháo kính râm mở trừng mắt nhìn.

Cảm giác giống như đang bị mời gọi tiến vào căn nhà làm cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng hắn. Sau vài giây lưỡng lự, Kanemura cầm khẩu súng bằng một tay và lách người vào qua khe cửa.

Thật khó thở, sự căng thẳng bóp nghẹt lồng ngực hắn. Vừa cầm khẩu súng tiến lên trên hành lang tối đen, Kanemura vừa thở gấp. Một thứ mùi khó chịu xâm nhập vào trong khoang mũi. Thứ mùi giống như lưu huỳnh hay có ở các vùng suối nước nóng, thứ mùi chắc chắn bình thường không thể có được.

Kanemura cố gắng mở to mắt. Nhưng vẫn không thể nhìn được đến cuối hành lang dài và tối.

Lẫn trong mùi lưu huỳnh còn có mùi tanh. Khuôn mặt Kanemura nhăn lại.

Mùi máu. Lại còn rõ ràng như vậy... Những lời đồn của dân thị trấn cứ thi nhau hiện lên trong đầu hắn. Ngay lúc Kanemura quyết định bỏ cuộc thì cánh cửa trước mắt hắn mở ra, ánh sáng tràn ra ngoài. Từ bên trong một người đàn ông cao lớn đi ra, hình ảnh này như một đoạn phim quay chậm chiếu lên võng mạc Kanemura.

Người bố đó...? Chân hắn thoát lực. Kanemura đặt mông xuống tấm thảm mềm bên dưới.

Người đàn ông đang liếc nhìn Kanemura, từ phần ngực cho đến ống tay phải chiếc áo sơ mi của gã bị nhuộm đậm màu đỏ đen bởi một lượng máu cực lớn. Trong tay phải của gã nắm một viên kim cương đậm máu, phát ra

ánh sáng lấp lánh quỷ dị. Trong đầu Kanemura hiện lên lời đồn trong thị trấn.

Ma cà rồng...

“Ai? Mà là ai?” Gã nói bằng giọng cực thấp.

“Ư a a a a a!!!” Vẫn ngồi bệt trên đất, Kanemura không nhắm mục tiêu đã kéo còi súng. Âm thanh tiếng đạn nổ vang vọng hành lang.

“Hự!” Người đàn ông chỉ kịp kêu một tiếng rồi bay người ra sau, hết như một tai nạn giao thông. Viên kim cương rơi ra khỏi tay gã.

“AAAAA!!” Kanemura vừa hét vừa tiếp tục kéo còi súng. Nếu không làm vậy thì bản thân sẽ bị giết. Tầm nhìn hẹp đi do hỗn loạn, thậm chí là bóng người đàn ông đã đổ gục cũng không lọt vào mắt hắn.

Đạn bắn hết, hắn nghe thấy âm thanh cạch cạch vang lên khi khẩu súng bắn không còn đạn. Cánh tay hắn nặng như đeo chì. Tay vẫn tiếp tục kéo còi súng, nhưng nòng súng lại dần dần hướng xuống dưới. Rồi khẩu súng rơi khỏi tay hắn.

Kanemura run rẩy đưa tay nhặt lấy viên kim cương rơi trên sàn nhà rồi xoay người. Phải nhanh chóng trốn khỏi đây. Trong đầu hắn chỉ nghĩ được có vậy, nhưng chân hắn lại không chịu chuyển động. Chạy ra khỏi căn nhà, hắn gần như là vừa chạy vừa lăn trên con đường dẫn xuống thị trấn.

Sau khi về đến cửa tiệm và vào trong bằng cửa sau thì Kanemura cũng ngã khuỵu. Cơ thể thường ngày gần như không phải vận động vậy mà lại bị ép chạy liên tục hơn ba mươi phút, hai lá phổi của hắn giống như bị xé rách. Hai chân vận động quá mức cũng nhức nhối tê nhói. Kanemura mở chiếc két sắt đặt dưới quầy. Bên trong đó là một cái túi boston đựng hai triệu tiền bí mật mà hắn đã lén giấu để phòng khi phải chạy trốn trong đêm. Đây là số tiền sinh mệnh cuối cùng. Hầu hết những viên đá trang trí cửa tiệm đều là hàng mô phỏng không có giá trị gì.

Chỉ cần có số tiền này và viên kim cương đã lấy được là hắn đủ vốn đào tẩu rồi. Hắn biết nếu hắn chạy trốn thì rất có thể sẽ bị bọn người Suzuki bắt lại. Nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

Trong cơn sợ hãi, hắn đã bỏ quên khẩu súng lục có dấu vân tay của mình, ngay cả xe ô tô cũng để lại đó. Nếu cảnh sát bắt tay vào điều tra thì ngay lập tức sẽ tra ra hắn. Nhưng hơn cả thế, nếu người đàn ông vừa rời hồi phục lại từ những vết đạn bắn, và đuổi theo hắn thì còn đáng sợ hơn nhiều.

Không có chuyện đó đâu. Hãn nói không biết bao nhiêu lần cho chính mình nghe, nhưng cứ mỗi lần như thế hãn lại nhớ tới hình ảnh gã ta với bộ ngực nhuộm đẫm máu, trái tim cứ như bị bóp nghẹt.

Nơi chạy trốn hãn cũng chọn sẵn rồi. Trước kia khi kinh tế còn phát triển tốt, hãn đã từng buôn lậu đá quý từ Hồng Kông. Hiện giờ chỉ cần lợi dụng con đường đó là có thể trốn đến Hồng Kông được. Từ hàng tháng trước khi bắt đầu có ý định trốn chạy trong đêm, Kanemura đã vô cùng cẩn thận không để cho bọn người Suzuki biết và liên lạc với đồng bọn buôn lậu.

Kanemura ôm lấy cái túi và lao ra từ cửa sau. Lo sợ người đàn ông nhuộm máu kia sẽ đuổi theo, không biết bao nhiêu lần hãn vừa ngoái đầu lại nhìn, vừa chạy thục mạng qua thị trấn tối om đầy gió lạnh.

Gần một ngày kể từ cái đêm ác mộng đó, Kanemura đặt mông ngồi xuống trên cục bê tông cứng ngắc của cảng biển. Chẳng biết do hãn tốt số hay bọn Suzuki vốn không thèm giám sát gì mà hãn hoàn toàn không bị bọn người đó đuổi bắt, nhờ các phương tiện giao thông công cộng mà đã đến được bến cảng chờ tàu hàng lậu này.

Đôi tay hãn run lên khi mở tờ báo địa phương số mới nhất. Trên tờ báo đó, phần chuyên mục xã hội có đăng tải sự việc tối hôm qua ở ngay đầu trang.

“Vợ chồng nhà tư sản bị bắn chết tại nhà riêng, đứa con trai tám tuổi mất tích, nghi ngờ bị bắt cóc.”

Trên đó viết rằng cặp vợ chồng sống trong căn nhà kiểu tây đó tối hôm qua đã bị bắn chết, cậu con trai của hai vợ chồng hiện đang mất tích. Nhưng, việc trước khi hãn nổ súng, phần ngực người đàn ông đã nhuộm đầy máu thì lại không hề được nhắc đến.

Rốt cuộc là chuyện quái gì đã xảy ra? Kanemura không hiểu nổi. Người hãn đã giết chắc chắn chỉ có người bố thôi. Hãn không biết gì về chuyện của đứa trẻ cả.

... Không thể nào. Thật sự là như vậy à? Kanemura chợt ngó ra, như vừa bị dội một chậu nước lạnh vào người.

Sau khi gã đó gục ngã, trong cơn hoảng loạn hãn đã không ngừng bóp cò súng. Nếu như khi đó, vợ của người đàn ông nghe thấy tiếng động và chạy ra thì rất có khả năng đã trúng đạn lạc.

Hắn đã giết tận hai người sao...? Cơn run rẩy từ hai bàn tay lan dần ra cả cánh tay, đến vai và toàn thân hắn. Hai hàm răng va lạch cạch vào nhau.

Hình ảnh người đó toàn thân đầy máu không lẽ chỉ là ảo giác sinh ra từ sự sợ hãi và ám ảnh bởi những lời đồn sao? Còn đứa trẻ, đứa trẻ đó đã biến đi đâu rồi? Đó cũng là do hắn ư? Rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

Không biết, không biết, hắn không biết...

Kanemura vội vàng mở cái túi đặt giữa hai chân đang khoanh tròn của mình. Sau khi trả một triệu cho vé tàu đến Hồng Kông, hắn chỉ còn lại có một triệu cùng viên kim cương mà thôi. Kanemura lôi viên kim cương được hắn bọc bằng khăn tay và nhét trong một góc túi ra.

Vì một viên đá như thế này... Nhìn vết máu trên cạnh viên kim cương, Kanemura gần như muốn quăng cái thứ đang trong tay mình xuống biển. Nhưng hắn không làm được. Trên tờ báo còn ghi rằng cảnh sát đang tìm kiếm kẻ tình nghi là một người đàn ông mở cửa hàng kinh doanh tư nhân sống gần đó, hiện không rõ hành tung. Không nhầm được, hắn chính là kẻ được nói tới. Nếu không có viên kim cương này, hắn không thể trốn được. Giết người cướp của, sát hại hai mạng người... Nếu bị bắt, nhẹ nhất là tù chung thân, nặng hơn chính là treo cổ.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Mọi chuyện đều bắt đầu từ lúc hắn vay tiền của Suzuki. Vào giờ khắc đó, hắn đã bước chân vào một vũng bùn không đáy. Sau đó chỉ có thể tiếp tục chìm xuống. Sâu đến tận cùng, tận cùng.

“Đến giờ rồi. Ông còn lưu luyến gì với đất nước này không?”

Gã Hồng Kông đã giúp chuẩn bị tàu trốn dùng chất giọng lơ lớ nói với hắn. Kanemura vô lực gật đầu. Còn có lưu luyến gì được nữa. Bản thân ở đất nước này cứ coi như đã chết rồi.

Kanemura khó khăn đứng dậy, hết như một võ sĩ đấm bốc bị thua knock-out, rồi hắn đi về phía tàu chở hàng to lớn. Một cơn gió biển thổi qua, cuốn tờ báo đã rời tay Kanemura lên cao.

4.

“Sau khi tới Hồng Kông, tôi bán viên kim cương đi rồi dùng nó làm vốn để kinh doanh. Chính là kinh doanh gian lận gia công những loại đá quý phế liệu, tạo giấy giám định giả và bán chúng cho những kẻ nhiều tiền, ở đất nước đó, tuy không biết vì nguyên nhân gì mà xảy ra hiệu ứng bong bóng, những kẻ giàu lên nhanh chóng cứ như nắm mồi trong bồn tắm vậy. Đó thật là những khách hàng tuyệt vời. Tôi hét giá càng đắt họ càng mua nhiều. Thế nên sau đó tôi cũng trở thành một kẻ giàu có. Nhờ tiền có được do giết người cướp lấy.”

Ta mở mắt ra, trở lại từ thế giới hồi tưởng. Còn Kanemura thì như tự ngược mà cười khùng khục rồi ho mãi liệt. Trên bàn tay chặn trước miệng còn ho ra cả máu. Cơn ho vừa tạm dừng, Kanemura lại bắt đầu nói tiếp như bị bắt ép (có lẽ là do năng lực của ta cũng nên).

“Nhưng, từ đầu năm ngoái, tôi bắt đầu ho ra đờm nên đã đi khám... Bọn họ nói ung thư phổi, đã không thể phẫu thuật được nữa. Tôi đã bỏ một số tiền lớn, thử rất nhiều phương pháp trị liệu, nhưng chỉ có tóc rụng đi, người gầy rạc. Quả nhiên, một kẻ như tôi thì tử thần không thể bỏ qua được ha...”

Ta khẽ hừ mũi. Mồm thì nói là tử thần chúng ta cướp đi sinh mệnh của nhà người, nhưng nhìn lá phổi đen xì kia mà xem, rõ ràng chính người đã hút rất nhiều thuốc vì mặc cảm tội lỗi. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, tử thần chúng ta không can thiệp vào sống chết của con người. Tên đàn ông này bị ung thư là bởi vì đã liên tục hít khói độc vào cơ thể một cách ngu ngốc mà thôi.

“Nếu phải chết, tôi muốn chết ở quê nhà. Thế nên tôi quay lại thị trấn này. Tuy tôi từng nghĩ sẽ bị những tên cho vay nặng lãi kia phát hiện, nhưng vì đang nào cũng chết nên không còn sợ điều đó nữa. Xét cho cùng, tên cũng đã đổi, còn trở thành một kẻ tương nghèo khổ thế này thì sẽ chẳng có kẻ nào chú ý tới. Sau đó, tôi nhập Bệnh viện đa khoa của thị trấn

rồi được giới thiệu đến hospice. Tôi còn nghĩ vậy cũng được và thử tới đây, nào ngờ đó lại là căn nhà này.”

Kanemura lại lần nữa cười đầy đau khổ tự giễu.

“Là oán niệm của đôi vợ chồng đã bị tôi giết đi. Hay là, tên nhóc đã biến mất đâu đó đã thật sự trở thành u linh bám vào rồi? Dù là vế nào thì tôi cũng sẽ ở đây... bị nguyên chết.”

Chắc, đúng là cả đôi vợ chồng lẫn “tên nhóc đã biến mất” đều biến thành “u linh” trong miệng con người và bị trói buộc ở căn nhà này, nhưng bọn họ không có năng lực nguyên rửa giết chết Kanemura. Giống như con người không thể chạm vào linh hồn, những linh hồn đã trở thành sự tồn tại thuộc thể giới thứ nguyên khác hầu hết đều không thể gây ra ảnh hưởng gì đối với những thứ trong thế giới hiện tại.

Giống như đã nói hết những chuyện cần nói, Kanemura rũ đầu xuống thở dài một hơi. Ta vươn người giãn cơ rồi bắt đầu bước đi trên con đường ướt đầm tuyết tan. Ta đã hiểu được “lưu luyến” của Kanemura rồi.

Men theo dòng ký ức của Kanemura, ta phát hiện có rất nhiều điểm đáng chú ý. Đầu tiên phải xác nhận chuyện đó đã.

Một tiếng động cơ lớn đập vào màng nhĩ ta. Quay đầu lại nhìn thì trong bãi đỗ xe ngay bên cạnh khu vườn, ngăn cách bởi hàng rào có một chiếc ô tô vừa dừng. Một chiếc ô tô thể thao thấp trần màu đen.

Cánh cửa xe mở ra và một thanh niên trẻ bước vào. Là bác sĩ thi thoảng đến làm thay viện trưởng. Tên là... “Nashiro” gì đó? Nghe nói là, trong lúc bác sĩ này làm việc ở đây thì viện trưởng sẽ đến khám tại nhà vào buổi đêm ở thị trấn dưới chân đồi. Thật tận tụy.

Ta không có hứng thú với anh chàng này. Cái cơ thể mảnh mai, gầy gò đó nếu bị gió thổi thì chắc cũng bay luôn quá. Naho trước kia có đánh giá khuôn mặt anh chàng này là “dịu dàng”, nhưng đó không phải “dịu dàng” mà là “không nhờ cậy được” thì đúng hơn.

Đàn ông con trai thì phải có mạnh mẽ hơn chứ. Kiểu dũng giống như ta này.

“A, anh Nashiro.” Bên tai ta vang lên một giọng nói êm dịu. Quay đầu lại, Naho đang xách túi rác đi ra từ căn nhà. Naho lướt qua ta và đi tới gần Nashiro. “Hôm nay anh đến sớm quá.”

“Vì ngài viện trưởng có nói muốn ra ngoài từ tầm ba giờ chiều, nên tôi đến sớm một chút.”

Mở chỗ hàng rào được làm như hình cổng ngăn cách khu vườn và bãi đỗ xe, Nashiro bước vào trong khu vườn. Không hiểu sao ta có cảm giác như lãnh địa của mình bị xâm nhập.

“Vậy sao? Anh vất vả rồi.”

Hai người vừa nói cười vừa đi trên đường nhỏ giữa những luống đất hướng về phía bệnh viện.

... Tóm lại là thật khó chịu. Từ trong cổ họng ta phát ra tiếng gầm gừ. Nhưng tại sao bản thân lại thấy khó chịu thì chính ta cũng không biết. Bóng hai người biến mất trong căn nhà. Ta cũng đuổi theo họ vào bên trong.

Ngay khi vừa đến thêm nhà, ta nhận ra không biết từ lúc nào ba linh hồn kia đã quay trở lại và đang lơ lửng trong bóng râm của tòa nhà. Bọn họ vẫn giống như lúc còn sống, để trốn tránh ánh sáng mặt trời, im lặng đứng trong bóng râm ẩm ướt.

“Thói quen” thật là một thứ tuyệt vời. Vừa giấu mình trong bóng của chậu cây cảnh đặt ở hành lang tầng hai, ta vừa nghĩ như vậy. Bốn ngày trước làm cái việc thể này tim ta đập thành thịch, mồ hôi lạnh chảy rào rào (mặc dù trên thực tế, ta là chó thì không có mồ hôi), nhưng hôm nay thì lại nhẹ nhàng như đi tản bộ, tránh ánh mắt của những y tá và nhanh như một cơn gió đã đến được đây. Đều là nhờ sự xuất sắc của ta đã thúc đẩy những năng lực tiềm tàng trong cơ thể chú chó này trong một tuần vừa qua.

Ta khẽ liếc mắt về phía phòng trực. Y tá trưởng đang lơ đãng làm việc như sắp ngủ gật đến nơi. Cũng trong một tuần này, ta nhận ra trong bệnh viện này chỉ có Naho, y tá trưởng và ba y tá trung niên, tổng cộng năm người làm việc. Là một tử thần, trước đây ta rất hay phải đến những nơi như bệnh viện, nhưng nơi này thật sự khác quá nhiều so với những bệnh viện mà ta từng thấy.

Cho dù có nói nó được cải tạo lại từ một căn nhà kiểu tây được mua lại với giá rẻ, là một bệnh viện đặc biệt chăm sóc cho những bệnh nhân sắp chết, thì nó cũng vẫn quá khác thường.

Đầu tiên, số bệnh nhân quá ít. Quả thật thì chỉ với hai bác sĩ là ngài viện trưởng thần kinh thép và Nashiro thì không thể nhận quá nhiều bệnh

nhân được. Nhưng cho dù như vậy thì mười phòng bệnh mà chưa tới một nửa có người thì không phải cũng quá ít ỏi rồi sao?

Hơn nữa, phía trong cùng của hành lang tầng hai có rất nhiều máy móc y tế cùng đồ dùng vẫn còn được bọc kín chất thành đồng. Trong số đó còn có cả thứ được gọi “máy chụp X-quang di động”, một thiết bị lớn dùng để chụp chiếu có cái cần dài giống như cổ của con hươu cao cổ. Nếu là một bệnh viện thì ít nhất nên sắp xếp tử tế hơn chứ?

Mà thôi, ta không rảnh mà đi lo lắng cho phương châm kinh doanh của bệnh viện này. Hiện tại quan trọng là hoàn thành nhiệm vụ cao cả mà “chủ nhân của chúng ta” đã giao cho ta. Ta lại lần nữa quay nhìn về phía phòng trực, xác định y tá trưởng vẫn đang vừa ngáp vừa dụi mắt, rồi lao nhanh trên hành lang đang ngày càng tối đen. Đem thịt cộng thêm thảm trải giữ ấm giúp che đi tiếng bước chân. Ta dùng móng đẩy ra một khe hở trên cánh cửa có bảng tên “Mr. Son Ketsu”, lách người vào và nhìn bên trong căn phòng.

Ồ! Ngay cả một kẻ đã chứng kiến cái chết của con người vô số lần như ta thì cũng phải trợn trừng mắt. Nơi giường bệnh đặt tận cùng căn phòng, trên khuôn mặt gầy hốc hác chỉ còn da bọc xương của Kanemura là vẻ mặt hết như quỷ nữ Hannya^[8], và hắn đang quay mặt về phía này. Nhìn lại mới thấy mắt hắn vẫn đang nhắm lại, nên hắn không phải đang nhìn ta. Có lẽ hắn ta đang mơ thấy ác mộng. Về đêm của bảy năm trước.

Ta lấy lại bình tĩnh, lại gần giường bệnh và nhìn lên khuôn mặt của Kanemura. Từ xa nhìn thì cảm thấy nó rất kinh khủng, nhưng khi lại gần, với ánh mắt của loài hoạt động về đêm, ta có thể thấy rõ những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt đó và sự kinh hoàng cũng tăng lên.

Nào, giờ để ta xâm nhập vào trong giấc mơ xem có thể làm cho vẻ mặt đau khổ này biến mất không nhé?

Ta nằm xuống bên cạnh giường bệnh và nhắm mắt lại, bắt đầu chậm chậm tiến vào giấc mơ của Kanemura.

5.

Tuyết bay múa tán loạn trong ánh trắng bàng bạc. Trên các cành cây đều là hoa tuyết nở rộ.

Ta đang đứng trong một khu rừng mà ánh trắng không thể chiếu tới. Trước mặt ta là Kanemura trong chiếc áo khoác dày đang va hai răng vào nhau lập cập, từ bên cạnh một thân cây lớn nhìn về phía bệnh viện, à không, nhìn vào căn nhà bảy năm sau sẽ trở thành bệnh viện.

Nếu như là nhìn lại quá khứ bảy năm trước qua giấc mơ, thì Kanemura phải là một người đàn ông trung niên béo tốt. Nhưng kẻ đang đứng trước mặt ta lúc này lại là một người đàn ông với cơ thể đã tiêu tụy vì ung thư và các phương pháp điều trị hóa học, chỉ cần nhìn mặt thôi cũng có thể nhận ra rằng người này sắp chết. Minami cũng vậy, có vẻ dù là hồi tưởng về quá khứ, nhưng trong giấc mơ rất dễ xuất hiện chính mình của hiện tại.

Trong tay của Kanemura có một vật màu đen nhánh. Một khẩu súng lục ổ xoay rợn người.

“Nhà người ở chỗ thế này không thấy lạnh hả?”

Ta cất lời bắt chuyện với Kanemura. Với một kẻ chỉ xâm nhập ý thức vào trong mơ như ta thì dù có ở thế giới băng tuyết ta cũng không thấy lạnh, nhưng với Kanemura ngược lại dòng ký ức bảy năm về trước thì lại là chuyện khác. Trên mặt Kanemura mang theo một chút sợ hãi cùng bối rối nhìn về phía ta.

“... Tại sao mày lại ở đây? Tại sao mày lại biết nói?”

Gần đây hay gặp mấy câu hỏi này quá.

“Nơi này là trong mơ. Một chú chó có biết nói hay có ở đây cũng đâu có gì lạ.”

Ta đáp lại hết như những gì đã trả lời Minami.

Kanemura khó chịu chặc lưỡi rồi rời tầm nhìn khỏi ta. Không biết là hẳn ta đã bị thuyết phục hay đơn giản là không rảnh mà để tâm đến ta.

Hắn lại tiếp tục nhìn về phía căn nhà.

“Nhà người không đi sao?” Ta cất giọng như dụ dỗ.

“Lắm chuyện, im đi!”

Kanemura dùng đôi mắt mang theo sát khí nhìn về phía ta và giơ chân lên. Mũi giày da nặng trĩu lại nhắm về phía ta. Nhưng ta chẳng thèm nhúc nhích. Ngay cái lúc tưởng rằng mũi giày sẽ húc vào mạn sườn thì nó lại xuyên qua thân thể ta. Kanemura ngã phịch xuống theo quán tính.

Ta đang ở đây, không phải là một bộ phận trong mơ của Kanemura. Ở đây chỉ có phần ý thức đã thoát khỏi thân thể đang ngủ say trong phòng bệnh của ta thôi, một sự tồn tại giống như sương khói. Nếu như ta không cho phép thì không ai có thể chạm vào ta trong thế giới này.

“Nhà người làm cái gì thế? Mau đi đến căn nhà đó đi.”

Ta nói với Kanemura đang ngã sõng soài bằng giọng khinh bỉ.

“... Không.” Từ khóe miệng Kanemura bật ra âm thanh như tiếng nghiền răng.

“Tại sao? Thực tế là nhà người đã đi vào căn nhà đó rồi mà? Vậy mà trong mơ sao lại không làm như vậy? Nhà người sợ cái gì?”

“...” Kanemura căm ghét nhìn ta trừng trừng.

“Nhà người sắp chết rồi.”

Ta áp sát vào Kanemura vẫn ngồi bệt trên đất, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đó. Cơ thể Kanemura run lên.

“...Chuyện đó... tao biết...”

Giọng Kanemura yếu ớt, như sắp vỡ vụn. Ta lại đưa mặt đến gần mặt Kanemura hơn. Gần đến mức cái mũi tẹt của Kanemura và chiếc mũi có một đường cong rất xinh đẹp của ta sắp sửa chạm nhau.

“Nhà người biết thật hả?”

“Mày... đang nói cái gì?” Kanemura hơi ngẩng đầu lên.

“Nhà người sắp sửa biến mất rồi. Nếu như vậy thì sẽ không thể can thiệp được vào thế giới người sống đâu. Cho dù có cầu mong thế nào, có nỗ lực thế nào thì nhà người cũng sẽ không thể sửa chữa được gì nữa. Hay là nhà người nghĩ chỉ cần mình chết thì tất cả mọi thứ cũng sẽ biến mất theo? Ngay cả tội lỗi đã phạm cũng biến mất, mình sẽ không cảm thấy gì? Nhầm rồi. ‘Cái chết’ mà các người hay nói chỉ là cơ thể tiêu biến thôi. Còn sau đó,

‘linh hồn’ vẫn sẽ gánh chịu tội lỗi và phải tiếp tục tồn tại. Nếu cứ như thế này thì nhà ngươi sẽ bị nỗi ‘lưu luyến’ siết chặt, còn lưu lại trên đời với nỗi hối hận và đau khổ.”

Ta liên tiếp nói ra những sự thật gây đả kích, vẻ mặt Kanemura lúc này không rõ đang khóc hay cười, cơ thể bắt đầu run lên.

“Vậy thì... phải làm thế nào? Thú tội với đức cha, ăn năn về tội lỗi của mình có được không?”

Kanemura vươn tay ra như muốn giữ lấy ta. Nhưng đương nhiên là cái tay đó không thể chạm vào cơ thể ta mà chỉ nắm được không khí. Kanemura ngã dúi cả mặt vào trong tuyết. Rõ ràng ban nãy ông ta đã biết không thể chạm vào ta, giờ còn làm cái gì vậy?

“Chỉ nói ‘ăn năn’ thì có ý nghĩa gì?” Ta ngạc nhiên nói với Kanemura đang ngã sấp xuống đất.

“Đúng thế! Không có ý nghĩa gì cả! Cho dù có làm gì thì tội lỗi của tao cũng không biến mất!”

Kanemura vẫn giữ nguyên tư thế đang ngã trên tuyết đó mà tuyệt vọng gào thét.

“Cái đó thì chưa chắc, ‘tội lỗi’ mà nhà ngươi đã phạm ấy, ngươi vẫn có thể làm gì đó với nó.”

“...Hả?”

Kanemura đang ngã nhoài trên tuyết ngẩng lên nhìn ta với ánh mắt có chín phần là tuyệt vọng đan xen với một phần hy vọng. Thật tình, kẻ đã giờ chân muốn đá ta tận hai lần mà giờ lại nhìn ta kiểu vậy, nghĩ thật đẹp.

Ta khẽ liếc về phía căn nhà kiểu tây to lớn. Cơ mặt Kanemura căng lên, như một đứa trẻ cố chấp mà lắc đầu. Nếu một đứa trẻ làm hành động này hẳn sẽ rất đáng yêu, còn một người đàn ông trung niên lại làm ra vẻ mặt này thì khó mà chịu nổi.

“Nhà ngươi còn muốn trốn tránh tội lỗi của mình đến bao giờ nữa?”

Ta không hề che giấu sự thất vọng của mình, dùng lời nói sắc bén nhắm về phía Kanemura.

“Đi đến chỗ đó thì sao chứ? Tao đã giết người! Mà nói xem tao phải làm gì mới được tha thứ?”

Cả tay lẫn chân đều chống trên nền tuyết, Kanemura như con thú hoang ngược mắt lên trời mà gào thét. Ta neho mắt lại, vẻ mặt yêu cầu độ linh hoạt cao mà một chú chó bình thường sẽ không thể làm được.

“Ai biết chứ? Việc như thế hãy tự mình suy nghĩ đi.”

Ta không nhìn đến Kanemura nữa mà quay người bước vài bước về phía căn nhà. Nghe tiếng khóc của Kanemura vang lên từ phía sau, ta dừng bước lại.

“... Nhưng, tội lỗi của nhà ngươi có lẽ không phải thứ như ngươi vẫn nghĩ cũng nên.”

Ta nói như đang độc thoại. Ta có thể cảm thấy Kanemura ngẩng mạnh đầu lên ở phía sau.

“Nghĩa là sao...?”

“Nếu muốn biết thì lại đây.”

Ta không quay đầu lại mà lại đi tiếp về phía căn nhà tối tăm. Chỉ vài giây sau, ta nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân giẫm trên tuyết. Hai bên mép ta khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Tới chỗ thêm nhà, ta dừng lại chờ Kanemura đang chậm chạp đi tới.

“Mở ra.” Ta nói với Kanemura sắp sửa đi tới nơi.

Kanemura giống như biến thành một pho tượng băng do rét lạnh mà ngừng động tác lại. Ta lại nâng giọng giúp hấn ta già đông, “Nhanh mở ra.”

“Hay là nhà ngươi lại tính trốn chạy? Đồ hèn nhát.” Hấn ta mãi mà không vượt qua được rào cản nên ta đành phải thử khiêu khích.

“Lắm mồm, im đi” Không biết là Kanemura đang nói ta hay đang tự mắng bản thân vô dụng, hấn gào lên rồi túm lấy tay nắm cửa và dùng hết sức kéo ra.

Qua khe hở, ánh sáng nhân tạo không biết từ đâu tràn ra, bao bọc lấy toàn thân Kanemura. Tầm nhìn của ta bị bao phủ bởi một màu thuần trắng.

“A, aa, aaaaaa...” Từ cổ họng Kanemura thoát ra tiếng kêu không rõ là tiếng hét thảm hay tiếng rên la nữa.

Ngay sau khi bị ánh sáng tràn ra từ cánh cửa bao trùm, ta và Kanemura hiện đang đứng trên hành lang tối om. Ta xoay đầu ba trăm sáu mươi độ quan sát xung quanh. Nhìn ta xoay tròn đột sống cổ y như một con cú,

Kanemura trừng như muốn rút cả hai mắt ra, rồi hần bước cách xa ta một bước.

“... Ta nói rồi, đây là giấc mơ. Cổ ta có cử động thế nào thì cũng không phải là điều gì lạ.”

Ta hiện giờ không có bất cứ cái gì bị giới hạn bởi cấu trúc cơ thể. Ta lại tiếp tục tập trung vào công việc ban nãy, quan sát xung quanh căn nhà. Đó là nơi ta biết rất rõ. Tầng một của căn nhà, nơi sinh hoạt chủ yếu của ta. Nhưng vị trí nội thất lại có những điểm nhỏ khác biệt. Nếu nhìn kỹ thì chiếc đồng hồ cây cổ xưa ở cuối hành lang đáng lẽ đã không chạy nữa mà giờ vẫn tích tắc đếm giờ. Hơn thế nữa, trong căn nhà mà ta biết, những cánh cửa sổ lớn luôn vận chuyển ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu xuống hành lang, giúp ta có một giấc ngủ trưa lý tưởng giờ đang bị chặn kín từ bên trong bởi những tấm ván gỗ. Bảy năm trước, khi Kanemura xâm nhập vào căn nhà này, chúng đã có ở đây.

Ta lững thững bước dọc hành lang.

“Ư a a a a!” Đột nhiên, từ phía sau lưng truyền đến tiếng hét thảm của Kanemura.

Ta quay đầu lại xem có chuyện gì thì thấy một người đàn ông xuất hiện từ cánh cửa dẫn tới phòng ăn.

“Đừng lại đây! Đừng có lại đây!”

Tiếng hét inh ỏi đến mức làm đau màng nhĩ, Kanemura nắm lấy khẩu súng và nâng tay lên. Nòng súng tối đen như một cái đầm không đáy hướng về phía người đàn ông. Hần ta làm cái gì vậy, tên ngu ngốc này.

“Dừng lại!”

Ta quát lên tức giận, Kanemura rung mình mạnh một cái, nòng súng vẫn hướng về người đàn ông nhưng đã cứng rắn ngừng lại.

“Đây là giấc mơ của người. Chỉ cần người muốn thế giới này sẽ thay đổi theo người. Hiểu rồi chứ, giờ thì tập trung vào. Tập trung ngừng cử động của gã đó lại.”

Kanemura lại lắc đầu nguây nguậy. Ta đã bảo là không phải trẻ con thì làm cái hành động đó không đáng yêu đâu.

“Thế nào cũng được, tập trung đi!”

Trước mệnh lệnh của ta, Kanemura nhắm chặt hai mắt lại. Cùng lúc đó, cử động của người đàn ông đang đi về phía Kanemura cũng ngừng lại trong khi gã đang nhấc một chân lên lơ lửng trên không. Thử là làm được đó thôi?

Kanemura mở mắt ra và quỳ sụp xuống tại chỗ. Vô dụng. Ta lại gần Kanemura, có chút hối hận muốn sửa lại câu nhận xét vừa rồi.

“Nhà người đã bắn người đàn ông này đúng không?”

Ta nhìn lên người đàn ông đã cứng ngắc như tượng đá.

Một người đàn ông rất cao. Tuổi ánh chừng tầm trung niên? Mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, còn ánh mắt sắc bén đang nhìn Kanemura thì tràn ngập sát khí. Từ phần ngực cho tới cánh tay phải nhuộm một màu đỏ đen, trong tay phải còn nắm một viên đá quý đậm máu.

Hừm, thật là một vẻ ngoài đáng sợ. Cũng không khó để hiểu vì sao Kanemura lại chẳng nghĩ ngợi gì đã giơ súng lên bắn gã ta. Ta quan sát một vòng gã ta rồi quay đầu lại nhìn Kanemura vẫn đang ngồi sụp ở đó.

“Biến hành lang này thành bệnh viện hiện giờ đi.”

Kanemura há há miệng “hả” một tiếng. Thật là một kẻ kém quan sát.

“Ta nói biến hành lang của bảy năm trước này, thành hành lang bệnh viện bây giờ đi. Tập trung nhanh đi.”

Thế giới này là giấc mơ của Kanemura. Dựa vào sức tưởng tượng của Kanemura, có thể khiến nó thay đổi thế nào cũng được.

“Tại sao phải làm việc đó...?”

“Tại sao ta phải giải thích rõ đầu đuôi với người chứ hả? Làm nhanh lên đi.”

Không biết có phải vì bị một con chó đối xử như vậy nên tức giận không mà cơ mặt hắn ta rúm ró lại, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt. Quang cảnh hành lang bắt đầu rung lên. Hành lang quá khứ như đang chồng lên hành lang hiện tại, ta có thể nhìn thấy chúng đang đan xen vào nhau. Theo đó, bóng dáng gã đàn ông đang đứng trung tâm hành lang cũng mờ đi, cơ thể trở nên trong suốt đến có thể nhìn xuyên qua được. Ta vội vàng hô lên.

“Này, người đàn ông này thì đừng xóa mất. Cứ để gã như vậy, chỉ có hành lang là thay đổi thôi.”

“Tại, tại sao...?”

Thứ mình muốn xóa bỏ nhất lại bị bảo để lại khiến Kanemura rất thất vọng. Ngay giây phút đó, những bức tường giống như kẹo dẻo bắt đầu cong queo, vặn vẹo, xoắn lại như ruột vậy. Cảm xúc dao động của kẻ là chủ giấc mơ Kanemura khiến cho thế giới này bị cong vẹo theo. Nếu làm không tốt thì giấc mơ này sẽ tan vỡ, Kanemura sẽ thức dậy.

“Đừng có mất tập trung, ta sẽ giải thích cho ngươi ngay. Hiện giờ hãy chỉ nghĩ đến chuyện biến đổi hành lang này thôi.

Ta thuyết phục.

Kanemura làm ra vẻ mặt khó có thể nói là đã bị thuyết phục được, rồi nhắm lại hai mắt. Cảnh vật vặn vẹo như một bức tranh đánh lừa tầm mắt người xem, hành lang không xác nhận được gần xa dần trở lại trạng thái bình thường. Bóng dáng của gã đàn ông tuy vẫn bán trong suốt nhưng vẫn đứng im ngay tại đó. Chẳng mấy chốc công cuộc biến đổi hành lang thành giống hiện tại đã kết thúc. Ta nhìn lên gã đàn ông bán trong suốt.

“Gã đàn ông này, thật sự là người bố đã đi vào cửa tiệm của ngươi hả?”

Ta nói với Kanemura đã mở mắt ra, run rẩy nhìn lên gã đàn ông với vẻ mặt sợ hãi.

“Mày nói cái gì thế, đương nhiên rồi.” Kanemura trả lời bằng giọng run rẩy.

“Người đàn ông đã đến tiệm của ngươi và nhờ giám định đá quý đã che kín cả mặt đúng không? Nếu vậy thì sao ngươi có thể chắc chắn đây là người đã đến cửa tiệm của mình?”

“Bởi vì chỉ có duy nhất một người đàn ông trưởng thành sống ở căn nhà này thôi. Còn có thể là ai khác nữa.”

“Nếu như, ngoài ngươi ra còn có một kẻ xâm nhập khác thì sao?” Ta khẽ nhếch hai mép lên.

Nhìn Kanemura há hốc mồm ngơ ngác đứng đó, ta thở dài. Thật đúng là một kẻ không biết quan sát. Ta hít sâu vào một hơi và bắt đầu từ từ nói như rít lên việc quan trọng nhất.

“E là nhà ngươi chẳng giết ai cả.”

Lời nói đó có vẻ không thể ngay lập tức ngấm vào đầu Kanemura. Hắn ta cứ chớp mắt lia lịa, chớp xong mới mở trừng ra như muốn lột cả tròng ra ngoài.

Ta khẽ hất đầu ra hiệu hắn đi theo mình về phía cuối hành lang. Trên bức tường hai bên hành lang cũng có những cái lỗ khảm trên đó giống với thực tế. Bản thân Kanemura bình thường sẽ không chú ý tới những cái lỗ nhỏ này đâu, nhưng lại thực sự biến hành lang này thành giống hệt với thực tại. Ý thức tiềm ẩn của con người thật là một thứ tuyệt diệu.

Ta cùng Kanemura đi đến cuối hành lang, chỗ có chiếc đồng hồ cây, rồi ta quay về hướng thêm cửa.

“Người đã bắn gã đàn ông kia bằng súng từ vị trí chỉ cách thêm cửa một chút đúng không?”

Kanemura sụp hai khốe môi xuống và lâm vào im lặng.

“Đúng không?” Ta nhấn mạnh thêm và lặp lại cùng một câu hỏi.

“Đúng vậy...” Bằng thái độ như phản kháng, Kanemura lúng búng trả lời.

“Dù gã đàn ông đã ngã quỵ, nhưng người vì sợ hãi nên đã bắn toàn bộ số đạn còn lại. Sau đó thì chỉ cướp lấy viên đá quý rồi ngay lập tức chạy khỏi căn nhà này. Đúng không?”

“Ừm... Đúng vậy.” Giọng nói của Kanemura vẫn không hề có tí lực nào.

“Bao nhiêu phát?”

“Ơ.”

“Người đã bắn hết số đạn có trong súng. Vậy là bao nhiêu phát?”

Đường nhìn của Kanemura rơi xuống khẩu súng mình đang cầm trên tay và đếm số ổ đạn.

“... Sáu phát.”

“Đúng thế, sáu phát.” Ta trở lại đoạn giữa hành lang, nhìn lên tường. Ở đó có khảm hai cái lỗ nhỏ.

“Ở đây hai.”

Tiếp một chút bức tường tiếp đó, trên đó cũng có ba dấu vết giống hệt.

“Ở đây ba, còn lại là...”

Ta quay lại, quay trở lại chỗ chiếc đồng hồ cây đặt cuối hành lang.

“Chuyện quái gì đây. Tất cả đều là vết đạn tao đã bắn!”

Kanemura lắc đầu. Ta làm lơ như không thấy Kanemura và đi vòng sang bên cạnh chiếc đồng hồ. Ở đó có hai vết đạn bắn.

“Ở đây hai...”

“Hả?” Kanemura bật thốt lên, “Ồ, nếu tổng tất cả lại...”

“Đúng, bảy phát, ở hành lang này có tất cả bảy vết đạn bắn.”

“Sao có chuyện... ngu ngốc như thế được...”

“Rất đơn giản. Ngoài người ra thì trong căn nhà này còn có một kẻ dùng súng khác.”

“Kẻ khác? Chuyện đó... sao có thể?”

“Người đang nói cái gì thế? Nhìn cho kỹ vào. Không phải đã có chứng cứ có một kẻ khác ngoài người cũng đã nổ súng rồi sao?”

“Chứng cứ...?”

“Người không bắn trúng đồng hồ.”

Như không hiểu ta nói vậy có nghĩa gì, Kanemura khẽ nhíu mày.

“Viên đạn bắn vào chiếc đồng hồ này là từ phía bên cạnh. Ở góc độ đó thì chỉ có kẻ ở sâu trong hành lang hoặc ở trong phòng bếp ngay bên cạnh chỗ đặt đồng hồ cây mới bắn được thôi. Nếu như từ chỗ người mà bắn thì viên đạn sẽ trúng vào mặt kính chính diện.”

“Nhỡ đâu nó trúng vào tường hay gì đó...”

“Không chỗ nào có dấu vết đạn bật lại cả. Mà nếu đạn bật lại được thì bức tường cũng mềm quá rồi. Tất cả các viên đạn đều ghim vào trong.”

“Vậy... làm thế nào mà...?”

“Nên ta mới nói trước người đã có một kẻ khác xâm nhập vào căn nhà này. E rằng còn là rất nhiều người. Bọn chúng đã giết đôi vợ chồng từ trước khi người vào đây rồi. Và đúng lúc bọn chúng đang lục đồ thì nhà người xuất hiện. Người đã bắn một tên trộm nhận ra có tiếng động nên đi kiểm tra. Nếu là vậy thì cũng có thể hiểu được vì sao gã đàn ông lại cả người đầy máu như vậy. Bởi vì gã đang mò tìm đá quý trên người nạn nhân.”

“Chuyện như vậy...” Kanemura há mồm như con cá mắc cạn.

“Vẫn còn có chứng cứ khác nữa. Trên báo có ghi là căn nhà đã bị lục tung lên đúng không. Chính là do những kẻ đã xâm nhập vào nhà trước người gây ra. Thêm nữa, nhà người còn ngửi thấy mùi hôi của lưu huỳnh và mùi máu, đó chính là mùi khói thuốc súng và mùi máu chảy ra từ xác hai vợ chồng bị sát hại. Có lẽ ở phía tận cùng của hành lang tối đến mức nhìn không thấy có hai cái xác nằm đó.”

Kanemura đưa hai cánh tay run rẩy lên bưng mặt, lẩm bẩm sung sướng.

“Tao, tao không giết người? Không một ai...? Sát nhân và tao không có liên quan?”

Ta liền hắt nước vào sự hưng phấn của Kanemura. “Hoàn toàn không có liên quan? Không có chuyện đó đâu.”

“Có... liên quan sao?”

“Nhà người, vẫn chưa nhận ra thân phận thật của gã đàn ông này sao?”

“Thân phận thật?” Kanemura nhắc lại lời ta như một con vẹt.

Ta đã nói đến vậy rồi mà hắn ta vẫn chưa nhận ra à? Không lẽ hắn không động não tí nào hả?

“Gã đàn ông mà người đã bắn, chính là kẻ đã đưa súng và tiền cho nhà người đó.”

“Cái gì?!", Kanemura cao giọng lên rồi chạy lại phía hành lang, đến gần gã đàn ông bán trong suốt đang đứng chờ. “Không phải! Gã ta không phải là Suzuki!”

“Kẻ gọi là ‘Suzuki’ đó là tên đã đến cửa tiệm đưa tiền và súng cho nhà người đứng không. Gã đàn ông này quả thật không phải là ‘Suzuki’ đó, nhưng nhà người cũng biết, ‘Suzuki’ chỉ đơn thuần là một cách gọi mà thôi.”

“Vậy, gã đàn ông này...”

“Nhìn độ tuổi thì có thể là cấp trên của ‘Suzuki’. Là ông chủ, hoặc là kẻ cầm đầu tổ chức, có vẻ nghiêng về về sau nhiều hơn.”

“Tại... Tại sao một kẻ như vậy lại ở đây...”

Hai mắt Kanemura lộ ra địch ý và hét lên. Đến đây thì ta đã hiểu rồi. Người đàn ông này không phải là không suy nghĩ gì. Chỉ là không muốn khẳng định suy nghĩ của mình thôi. Ta ném về phía Kanemura ánh mắt xem thường, rồi đột ngột nói.

“Đương nhiên là vì nhà người rồi.”

Vẻ mặt Kanemura nhăn lại như lớp mỡ bị thui trên lửa. Ta không quan tâm mà tiếp tục.

“Một kẻ đang bế tắc về vấn đề trả nợ như người lại đột nhiên đòi một khẩu súng, còn khẳng định chắc nịch sẽ trả đủ số tiền đã vay. Nên đương

nhiên là những kẻ cho vay tiền sẽ có hứng thú xem nhà người làm cái gì. Dẫu sao thì người còn dám nói số tiền mua súng chỉ là ‘tiền lẻ’ mà. Hơn nữa, thứ mà nhà người kinh doanh lại là ‘đá quý’. Những kẻ cho vay rất nhạy bén với mùi tiền đương nhiên không thể ngồi im được.”

Kanemura im lặng nghe ta nói.

“Nhà người đã bị giám sát. Kể cả việc sau khi lấy được khẩu súng, người đã nhiều lần đến viếng thăm và quan sát căn nhà này từ trong rừng cũng bị nhìn thấy. Giống hệt như đang nói, trong căn nhà này có ‘báu vật’. Có lẽ, ban đầu những kẻ cho vay đã dự định sẽ tấn công nhà người sau khi người cướp được đá quý. Nhưng nhà người lại chậm chạp không có hành động gì, chúng đã hết kiên nhẫn nên quyết định tự mình ra tay. Hơn nữa, chúng đâu ngờ nhà người cũng quyết định hành động vào ngày đó.”

“Chuyện, chuyện đó chỉ là do may mắn tưởng tượng ra thôi. Làm gì có bằng chứng gì?”

Kanemura nói y hệt như tên tội phạm trong mấy bộ phim truyền hình vẫn nói khi bị cảnh sát bắt.

“Ta không phải là muốn phán tội người. Ta chỉ đơn thuần nghĩ đến khả năng có thể là sự thật cao nhất thôi. Ngay cái lúc mà nhà người định xâm nhập vào căn nhà này thì có một nhóm cướp hoàn toàn không liên quan cũng chọn nơi này. Chuyện ngẫu nhiên như vậy người thực sự nghĩ có thể xảy ra hả?”

“Có, có lẽ họ cũng đã... cho một tiệm đá quý khác xem viên kim cương thì sao.” Xét cho cùng Kanemura vẫn không chịu nhận mình sai.

“Nếu như cần chứng cứ thì có đó.” Ta thử học theo câu nói nhớ được từ “phim truyền hình cảnh sát hình sự”.

“Chứng cứ...” Kanemura liền cách khỏi ta một bước.

“Tại sao nhà người lại có thể trốn khỏi đất nước này?”

“... Sao lại hỏi vậy?”

“Những kẻ cho vay vô cùng thận trọng đó, tại sao lại im lặng để nhà người trốn thoát?”

Kanemura không trả lời.

“Những kẻ cho vay không có sức để bắt người lại. Vì một tên đã bị người bắn. Kẻ bị bắn đã chết hay đã được cứu ta không biết, nhưng như vậy

thì bọn chúng cũng không còn dư sức để ngăn người chạy trốn trong đêm được. Hơn nữa, có thể những kẻ cho vay đã lấy được số đá quý còn lại. Nên không cần phải đi làm cái việc nguy hiểm như là giết nhà người nữa.”

Cả hành lang chìm vào trong im lặng. Kanemura với khuôn mặt đỏ bừng lên như còn muốn phản bác gì đó, nhưng sau đó, khuôn mặt đó lại chuyển màu xanh trắng. Hắn ngã khụy xuống sàn, quỳ bằng hai đầu gối.

“Tao... Tao phải làm gì đây?” Kanemura nói bằng giọng yếu ớt như sắp tan biến đến nơi.

“Tự mình nghĩ đi.”

Ta bỏ lại Kanemura. Với ta mà nói, chuyện quan trọng là làm cho Kanemura không biến thành ám linh nữa. Để làm điều đó thì cần phải khiến Kanemura tha thứ cho chính mình, chứ không phải là làm thế nào để hắn được tha thứ.

Vốn dĩ, cái suy nghĩ làm gì đó thì sẽ có thể chuộc tội là đang nghĩ quá đẹp. Trách nhiệm cho hành động của mình thì lúc nào cũng sẽ còn đó. Cho dù là có mất đi sinh mệnh đi chẳng nữa.

“Nhưng... tao không thể làm gì cả. Tao không thể làm gì... Vì tao sắp chết rồi.”

“Thật như vậy à? Đúng là thời gian còn lại của nhà người còn rất ngắn. Nhưng trong số thời gian ít ỏi đó thì vẫn có thể làm được việc gì đó chứ?”

Kanemura ngồi nguyên đó ôm đầu và bắt đầu run lên. Ta liếc nhìn đáng vẻ đó và chờ đợi. Đợi Kanemura tự tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Vài chục phút trôi qua trong dòng chảy thời gian của giấc mơ. Kanemura chậm chậm bỏ hai tay bưng mặt ra, nhìn lên trần nhà và lầm bầm nói.

“... Tao phải đi thăm mộ gia đình đó. Sau đó, trước khi chết, tao sẽ đi khai báo với cảnh sát chân tướng của sự việc. Như vậy, có thể cảnh sát sẽ bắt được thủ phạm chân chính. Nhưng trước đó... Tao vẫn còn tài sản kiếm được ở Hồng Kông. Số tiền đó... Tao muốn đem đi từ thiện. Cho nơi sẽ dùng số tiền đó vì thế giới này.”

“Nếu nhà người nghĩ mình nên làm như vậy, thì cứ làm thôi.” Ta đáp bằng giọng không có hứng thú.

“Như vậy... đã có thể chuộc tội chưa?”

Kanemura nhìn nhìn sắc mặt của ta. Nhìn sắc mặt của một chú chó, đúng là hiếm thấy đó.

“Tại sao nhà người lại hỏi ta chứ?”

“Vì mày đã nói cho tao hết mà? Rằng tao đã làm gì? Tội lỗi của tao là gì?”

“Mở to mắt ra mà nhìn đi. Ta là gì?”

“Là gì... một con chó?”

“Đúng vậy, một con chó. Nhìn thế nào thì cũng chỉ là một con chó không hơn không kém. Nhà người mong chờ gì ở một con chó hả? Còn muốn một con chó trả lời cho mình sao? Chuyện như vậy ai mà biết được. Việc mà nhà người nên làm không phải là đầu đầu nghĩ mấy thứ đó. Với thời gian ít ỏi còn lại thì hãy dốc sức làm những việc mình cho là đúng đi.”

“A... đúng vậy ha.” Kanemura đưa hai tay lên che mặt. “Có thể không chuộc được tội. Có thể tao sẽ bị đày xuống địa ngục. Nhưng, tao hiện giờ... chỉ làm những việc nên làm thôi.”

Đôi vai gầy gò lại run lên. Từ giữa kẽ hở của những ngón tay tràn ra tiếng rên khóc. Chướng khí vốn lơ lửng xung quanh cơ thể đó dần nhạt đi.

Đừng có khóc khi bị một con chó thuyết giáo chứ. Ta cười khổ. Trong quãng thời gian ngắn ngủi còn lại nên làm gì, tự bản thân Kanemura đã đưa ra câu trả lời rồi. Câu trả lời đó có đúng không, hành động đó có giúp chút nào để cứu được ba linh hồn đang bị bó buộc vào căn nhà này không, ta không biết, cũng không có hứng thú muốn biết.

Nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, Kanemura đã tìm ra được ý nghĩa của cuộc đời mình. Nhờ đó, khả năng Kanemura trở thành ám linh sẽ rất thấp. Cho dù chỉ trong một thời gian ngắn, những con người quyết tâm phải sống sẽ không còn bị trói buộc bởi “lưu luyến” nữa.

Nào, công việc tới đây thôi. Ta thấy hơi mệt rồi. Trở lại thế giới hiện thực thôi. Ta từ tốn nhắm hai mắt lại. Sự tồn tại của ta trong thế giới giấc mơ dần nhạt đi.

Ta mở mắt ra. Trước mắt không phải là hành lang của căn nhà nữa mà là phòng bệnh có người đàn ông gầy gò đang ngủ.

Ta khẽ lắc mình như giữ nước trên lông, nhằm kiểm tra các giác quan của cơ thể. Từ thể tinh thần trở về lại xác thịt, dù thế nào thì cũng sẽ có cảm giác không bình thường. Ở thế giới này, ta không thể nói, cũng không

thể xoay đầu ba trăm sáu mươi độ được. Nếu quên chuyện đó thì sẽ làm đau khớp xương cổ mất.

Sau khi khởi động cơ thể, ta bước về phía cánh cửa. Cảm giác được cơ thể Kanemura khẽ cử động, ta liền quay đầu lại. Trên khuôn mặt đó đã không còn vẻ thống khổ như khi ta mới vừa bước vào căn phòng này nữa.

Hai hàng nước mắt lặn dài trên má Kanemura. Người đàn ông này, đã không biết bao lần làm mấy hành động chỉ phù hợp với phụ nữ và trẻ em, nhưng không ngờ lại rất hợp với nước mắt. Trên mặt ta lại lần nữa hiện lên nụ cười khổ. Ta không thể điều chỉnh vẻ mặt tốt như khi ở trong mơ được.

Ta tiến lại gần cánh cửa, rồi giống như lúc vào, ta dùng móng cạy ra một khe hở, sau đó dùng đệm thịt đẩy cánh cửa ra. Khi đi xuống hành lang trong đầu ta vụt lên một nghi hoặc. Ta ngừng bước chân, nhìn lên trần nhà tối đen và chớp mắt liên tục. Những kẻ cho vay đã giết cặp vợ chồng để cướp đá quý thì chắc không sai. Nhưng đứa trẻ bị mất tích thì đã biến đi đằng nào chứ? Ta không nghĩ là những kẻ cho vay lại cần phải bắt cóc đứa trẻ làm gì.

Nhưng sự nghi hoặc đó cũng giống như bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay, tan biến ngay lập tức. Đứa trẻ đã biến mất ở đâu và tại sao lại thế không quan hệ đến nhiệm vụ của ta. Quan trọng hơn là do dùng quá nhiều năng lực nên ta cảm thấy mệt rồi. Nhanh trở lại chỗ của mình và để cơ thể nghỉ ngơi thôi.

Ta nhẹ nhàng lướt qua trước phòng trực mà y tá trưởng đang đưa lưng về phía cửa.

Quả nhiên, thói quen thật tuyệt vời.

Chương 3

TỬ THẦN NÓI CHUYỆN NGHỆ THUẬT

1.

Thú thật là ta đã gặp rắc rối. Giữa khu vườn đang được chiếu rọi bởi ánh nắng mặt trời mùa đông từ bầu trời không một gợn mây, ta nằm duỗi tứ chi để hấp thu hơi nhiệt từ mặt trời và ngược nhìn lên trời.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi ta cứu Kanemura khỏi biến thành ám linh. Trong một tuần này, sức sống tạm thời đã trở lại với Kanemura khiến hẳn ta trông không còn giống hết một bộ xương nữa. Tình trạng cơ thể đã tốt lên nên hẳn cũng không cần thở ôxy, khi đi dạo trong vườn cũng không phải mang theo cái bình thở nữa rồi. Và mỗi ngày lại có một người đàn ông được gọi là “luật sư” mặc một bộ quần áo trắng thơm đến thăm Kanemura.

Những kẻ gọi là luật sư ấy à, trong hình dung của ta chính là những kẻ ở một nơi gọi là “tòa án” làm công việc dùng miệng cãi nhau, nhưng hình như bọn họ còn đảm nhận công việc phân chia tài sản sau khi chết của con người nữa.

Mà thôi, nhờ đó Kanemura có thể thực hiện việc hẳn cho là chuộc tội và sẽ không biến thành ám linh, nên loại người luật sư này cũng có ích lắm.

Trong một tuần này, ta đã hồi phục lại được năng lực tiêu hao lần trước. Đương nhiên, ta cũng dần chuẩn bị cho “công việc” tiếp theo. Nhưng nó lại không thuận lợi cho lắm.

Tuy ta đã giúp hai người thoát khỏi “lưu luyến” của mình, nhưng trong bệnh viện này vẫn còn hai loại “hơi thối” nữa. Nghĩa là vẫn còn hai người trong hàng ngũ dự bị biến thành ám linh.

Chuyện đó thì không sao. Vấn đề hiện giờ là ta không thể gặp được hai người đó. Một người trong số đó, dù ta đã sống ở trong này gần hai tuần nhưng vẫn không hề biết tên.

Còn một người ta biết tên thì mấy ngày gần đây dù đã cố gắng lén vào phòng bệnh của người đó, nhưng mãi mà chưa được.

Làm thế nào đây? Khi ta còn đang lâm vào suy tư thì một chiếc ô tô nhỏ lao vào trong bãi đỗ xe. Chiếc bánh xe vừa xoay tít vừa trượt ngang rồi mới dừng lại. Cát bụi bị cuốn bay lên mù mịt.

“Leo!”

Naho lộ mặt ra từ cửa sổ của chiếc xe nhỏ màu đỏ. Cô gái này, kỹ thuật lái xe hoàn toàn khác đáng vẻ bình thường, quá bạo lực.

Có vẻ như cô ấy vừa mới đi đâu về. À mà ngày hôm nay sau khi chuẩn bị bữa sáng cho ta xong thì không thấy cô ấy đâu hết. Naho xuống khỏi xe, cầm trong tay một túi giấy to và nhanh chân bước đến gần chỗ ta.

“Chị mua cho nhóc thứ tốt lắm nè.” Naho cho tay vào trong túi lục lọi tìm đồ.

Thứ tốt? Cái gì ngon hả? Nước bọt trào lên trong miệng ta.

“Nè...”

Nhìn thứ Naho lấy ra, sự mong chờ của ta liền xẹt hơi như quả bóng thủng. Thứ Naho đang cầm trên tay, nhìn thế nào thì cũng không thể ăn được. Trên một miếng da dài mảnh có gắn thêm những viên thủy tinh lấp lánh.

“Nào, vì nhóc vẫn chưa có vòng cổ nên chị vừa đi mua đó. Đáng yêu đúng không?”

Vòng cổ? Gọi vậy có lẽ nào... Là thứ ta sẽ phải đeo lên người ấy hả? Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng ta.

Nghĩ sao thì một con chó đực uy phong lắm liệt như ta cũng không thể nào hợp với cái thứ đồ trang trí lòe loẹt đó được. Không chừng còn thành trò cười mất.

“Nào, đẹp mà?” Naho cầm cái vòng cổ bằng hai tay và tiến lại gần ta.

Không, đẹp thì cũng có đẹp, nhưng lòe loẹt quá... Ta còn đang đấu tranh tư tưởng giữa nên trốn đi và lòng tò mò không biết đeo vào trông sẽ thế nào. Chỉ một giây bối rối như vậy mà ta đã bị tóm được.

Naho nhanh chóng vòng hai tay quanh cổ ta. Một tiếng “cách” vang lên từ phía sau cổ, nghe như tiếng tra còng tay vậy.

“Úi trời, Leo đáng yêu quá. Hợp cực kì luôn.”

Naho liệu có quên chuyện ta là một chú chó đực không vậy? Hay là cô ấy có sở thích kì lạ đó? Ta vừa tuyệt vọng nghe mấy lời khen ngợi của Naho

vừa lắc lắc cổ. Âm thanh của những viên thủy tinh khẽ va vào nhau vang lên làm ta càng rơi vào tuyệt vọng. Từ ngày hôm nay tuyệt đối không thể nhìn mình qua gương được. Nếu không ta sẽ có xúc động muốn cắn lưỡi tự vẫn mất.

Nhìn dáng vẻ uể oải của ta, Naho hưng phấn kêu lên rộn rã, nhưng gương mặt đó lại nhanh chóng đánh lại. Đã có chuyện gì xảy ra, ta theo tầm mắt của Naho nhìn thử thì không biết từ lúc nào, một chiếc ô tô màu xanh đã dừng trong bãi đỗ xe, một người đàn ông cao ráo mặc bộ vest màu xanh tím than, đeo cặp kính dày cộp màu xanh lá đang đứng dựa vào chiếc xe.

“... Lại đến rồi.”

Ta giật mình khi nghe thấy Naho nói bằng giọng ghét bỏ. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Naho biểu hiện cảm xúc chán ghét đến như vậy. Ta sửa lên một tiếng như đang hỏi có chuyện gì.

“Tên đó... Hắn ta dự định thu mua lại nơi này.”

Naho vừa xoa xoa lông ở cổ ta, vừa nhìn chằm chằm người đàn ông và kể.

Thu mua? Chuyện là thế nào?

“Tên đó nói muốn mua lại nguyên cả quả đồi này cùng với bệnh viện để dự định biến nơi này thành khu nghỉ dưỡng.”

Hả? Cái gì vậy? Vậy nơi này thì thế nào?

“Bệnh viện này, sắp... bị đóng cửa rồi. Vốn dĩ chúng ta điều trị cho bệnh nhân mà không để ý tới lợi nhuận, nhưng việc thu hồi vốn lại gặp khó khăn. Đúng lúc này, tên đó lại tới và nói sẽ thu mua nơi này với giá cao hơn gấp nhiều lần cái giá lúc trước chúng ta mua nó. Thế nên cuối cùng mọi chuyện thành ra như vậy. Nên là hiện tại chúng ta không nhận bệnh nhân mới nữa. Những bệnh nhân ở đây hiện giờ... đợi đến khi mọi người đều không còn thì bệnh viện này cũng chấm hết. Nếu như tên đó không tới thì bệnh viện vẫn sẽ tiếp tục hoạt động, vậy mà...”

Chuyện gì thế. Trước mắt ta biến thành một màu trắng. Việc bệnh viện này có ít bệnh nhân, cũng như một đồng đồ đạc được đóng gói ở tầng hai đều là vì nguyên nhân này à?

Ta nên làm gì đây? Bệnh viện này chính là nơi ta sẽ thực hiện ủy thác từ “chủ nhân của chúng ta”. Nếu bệnh viện này biến mất, thì chẳng phải ta

không thể làm việc được nữa à? Ta loạng choạng bước vài bước.

Nghe tiếng kêu của Naho, ta mới nhận ra là mình đã giẫm chân vào trong luống hoa.

???

Viện trưởng đi tới bãi đỗ xe và bắt đầu nói chuyện với tên đó. Nội dung câu chuyện ta không nghe được, nhưng nhìn từ xa cũng thấy được đó hoàn toàn không phải là một bầu không khí hòa nhã.

“Không biết vì nguyên nhân gì mà hắn ta cứ muốn đi xem bên trong bệnh viện. Rõ ràng chúng ta đã từ chối rồi mà.”

Trong giọng nói của Naho vẫn còn nguyên sự ác cảm. Một Naho bình thường vẫn rất dịu dàng lại tức giận đến như vậy chắc chắn là phải kiểu ép mua ép bán rồi.

“Chị quay về bệnh viện đây... Chị không muốn nhìn thêm tí nào nữa.”

Naho vừa nói bằng giọng ủ rũ vừa đứng lên.

Ta chỉ biết khẽ “Gâu” một tiếng và nhìn theo bóng lưng uể oải của Naho rời đi. Sau khi Naho đi vào bên trong, ta ngồi xõm xuống tại chỗ.

Trong lúc đó, tên đàn ông cao lớn kia dường như đã từ bỏ ý định, hắn trèo lên xe đi mất, còn viện trưởng thì vẫn vẻ mặt cau có như cũ quay lại bệnh viện.

Chỉ còn mình ta ở trong khu vườn, tắm mình dưới ánh nắng, suy nghĩ từ giờ trở đi sẽ làm gì.

Sau vài chục phút nghĩ ngợi miên man, ta đã đưa ra quyết định. Cứ tắm nắng mãi thế này cũng không có tác dụng gì. Từ giờ cho đến lúc bệnh viện phải “cuốn gói” vẫn còn thời gian, nhưng những bệnh nhân nằm ở đây đột ngột qua đời cũng chẳng phải điều không thể. Nếu cứ để họ ra đi như vậy, lưu luyến nơi này và trở thành ám linh, thì ta sẽ không còn mặt mũi nào đứng trước mặt “chủ nhân của chúng ta” nữa.

Sau khi đã có quyết định của mình, ta đứng lên và đánh một cái ngáp thật to rồi lững thững bước về phía tòa nhà. Ánh dương đẹp để khẽ đổ lên mái tóc,... ấy lỗ mồm, khẽ đổ lên lớp lông vàng óng phía sau đầu ta.

Sau khi đi vào tòa nhà và xác định ở tầng một không hề có ai, ta chúi đất bám trên đệm thịt của chân vào “tám thảm” ở bậc thềm. Từ lần trước, khi hành động này bị y tá trưởng trông thấy và bà ấy dùng vẻ mặt quái dị

nhìn ta, từ đó đến nay ta đều phải ngó trước ngó sau xem có người hay không mới chùi chân được.

Ta bước trên hành lang không người. Khi đi ngang qua trước cửa phòng sinh hoạt chung đang mở, ta thấy bóng dáng Minami đang ngồi đọc sách bên trong. Khuôn mặt vốn vàng vọt khô nứt của Minami giờ đã hồng hào hơn rồi.

Chẳng mấy chốc Minami sẽ đón nhận cái chết. Cho dù đã được giải thoát khỏi “lưu luyến” thì cũng không có nghĩa là thời gian của sinh mệnh sẽ có được thay đổi lớn. Nhưng tinh thần sẽ ảnh hưởng lớn tới thể chất. Nhờ việc được giải phóng khỏi “lưu luyến”, tình trạng cơ thể cũng sẽ được cải thiện rất nhiều.

Ta khịt mũi thỏa mãn với thành quả công việc của mình.

Dường như nghe thấy tiếng đó, Minami nhìn về phía ta. Hai tầm mắt chạm nhau. Những nếp nhăn dưới đuôi mắt Minami sâu lại, ông khẽ gật đầu với ta với khuôn mặt tràn đầy ý cười. Ta nhanh chóng khống chế lại cần cổ suýt chút nữa vô thức gật đầu chào đáp lại của mình, và lần nữa dọc theo hành lang đi tiếp.

Nụ cười của Minami hết như nụ cười khi nhìn thấy đồng phạm vậy, tại sao chứ? Không lẽ là vì trong mơ ta đã nói với ông ấy quá nhiều chuyện nên ông ấy nghĩ ta là một chú chó đặc biệt? Nếu ông ấy không coi đó chỉ là những chuyện trải qua trong mơ thì khá rắc rối cho ta đó...

Cơ mà thôi. Mặc kệ Minami nghĩ thế nào thì cũng không gây hại gì đến “công việc” của ta cả. Chỉ nhìn thái độ ban nãy thì không có vẻ gì Minami sẽ đem chuyện về ta kể cho mọi người đâu, kể cả lỡ như có ai đó nghe nói ta là một chú chó đặc biệt thì chỉ cần làm họ nghĩ đó là những suy nghĩ viển vông trước khi chết của một người, vậy là xong.

Sau khi bỏ những lo lắng thừa thãi đó ra khỏi đầu, ta nhìn lên cầu thang. Không có hơi thở của con người. Ta dùng tốc độ nhanh như bay vọt lên cầu thang và nhìn chăm chú vào trong phòng trực. Bên trong có trưởng khoa và Naho, nhưng Naho thì đang tập trung vào việc điều chế lượng thuốc, mà bác sĩ trưởng thì đang cầm cúi ghi chép. Giờ chắc có thể thực hiện được đi? Không thể bỏ qua cơ hội này được. Ta vọt qua hành lang tầng hai và chạy đến trước cửa căn phòng đầu tiên của tầng này.

Đúng vậy, lí do mà ta mãi không thể đi vào căn phòng này chính là vì nó là phòng gần phòng trực nhất. Thế nhưng, sau khi đã có kinh nghiệm tới phòng của Minami và Kimura thì kỹ thuật mở cửa của ta đã hoàn toàn lên cấp rồi. Trước khi mấy người Naho kịp ngẩng đầu lên thì ta đã khéo léo dùng đệm thịt của mình đẩy cửa ra và lách người qua khe hở đi vào.

Tạm thời có vẻ trót lọt. Ta thở phào một hơi và nhìn quanh căn phòng. Thứ lọt vào mắt ta đầu tiên lại chẳng phải là bóng dáng người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, mà là hai bức tranh trần được đặt dựa vào tường.

Trong đó có một bức tranh cực lớn. Chiều dọc phải cao bằng một người lớn, còn chiều ngang phải gần gấp đôi chiều dọc. Ta nghi hoặc nhìn hai bức tranh được đặt trong căn phòng mờ tối. Đó là một bức tranh sơn dầu vẽ phong cảnh.

Thật ra thì ta có hứng thú không hề nhỏ với những hoạt động như âm nhạc, điêu khắc, thư pháp mà con người gọi là “nghệ thuật”. Những thứ in sâu vào tâm trí ấy sẽ hiển lộ qua những hành động của linh hồn họ. Một trong những hành vi cao quý ít ỏi của loài người hạ đẳng vốn bị chi phối bởi “dục vọng”.

Đương nhiên ta cũng có cái nhìn của riêng mình về hội họa. Ta rời bước để nhìn toàn thể của bức tranh. Những dụng cụ vẽ sơn dầu còn chưa khô tỏa ra thứ mùi gai gai xông vào khoang mũi.

Một tác phẩm tồi. Ta ngay lập tức đưa ra nhận xét. Bức tranh đó vẽ lại khung cảnh khu vườn bệnh viện từ nơi này nhìn ra. Có vẻ như đó là vào một mùa ẩm áp, thế nên khu vườn trong bức tranh là những bông hoa đầy màu sắc đang nở rộ.

Cấu trúc bức tranh rất tốt, chỉ nhìn thôi có thể thấy không phải do một tay mơ vẽ ra. Thế nhưng, màu sắc sử dụng lại không ổn chút nào. Cho dù có nói là bức tranh đến đây vẫn chưa hoàn thiện thì về màu sắc hoàn toàn không hề có điểm nhấn. Sự phối sắc để tạo nên màu sơn là một điểm chí mạng. Và còn có một điểm chí mạng hơn nữa. Bức tranh này không hề có hồn. Nó hoàn toàn không truyền tải được cảm giác “rung động tâm hồn”.

Trống rỗng. Đó là cảm tưởng duy nhất của ta khi nhìn vào bức tranh này.

Tiếp đó, ta nhìn về phía một bức tranh còn lại đang dựng bên tường. Bức tranh này thì không to đến vậy, kích cỡ vừa đủ để có thể nhẹ nhàng mang theo bằng tay. Ta nghiêng đầu nhìn vào bức tranh đó. Bề mặt của nó vô cùng bần. Giống như là trong lúc bức tranh chưa khô bị quẹt vào vậy, rất nhiều chỗ màu vẽ bị dây ra, gần như không thể nhìn ra được nội dung. Thế nhưng ta lại không dời mắt được. Một bức tranh như đang vẽ nháp vậy mà ta lại có thể cảm nhận được xung động của linh hồn từ đó.

Ta nhanh chóng lấy lại tinh thần. Giờ không phải là lúc thanh thoi mà thưởng thức nghệ thuật. Ta không đến đây để trao giải thưởng hội họa. Nếu trong lúc ta đang ngốc ra tại chỗ này mà bị bệnh nhân nhìn thấy và gọi y tá đến thì nguy.

Nhưng khi ta quay đầu nhìn người trên giường bệnh thì anh ta vẫn đang nhắm chặt hai mắt và ngủ một cách không an ổn. Ta thở phào ra một hơi rồi bắt đầu quan sát người đàn ông.

Một chàng trai trẻ với mái tóc được nhuộm màu nâu nhạt. Tuy anh ta cũng gầy nhưng không đến mức chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra người này đang đến bên bờ vực tử vong giống Minami. Khuôn mặt rất ít góc cạnh, gần như không mấy để lại ấn tượng. Độ tuổi chắc chỉ tầm khoảng trên dưới ba mươi?

Ở đất nước này, thời đại này mà nói thì sinh mệnh anh ta trôi qua khá là sớm. Theo thông tin ta thu thập được, người đàn ông này tên là “Utsumi Naoki”.

Ta híp mắt lại và quan sát tình hình bên trong cơ thể của Utsumi. Từ phần khớp xương gắn liền với cẳng chân phải của Utsumi, những cầu thịt cực lớn nhìn như những bông súp lơ màu đỏ đen đang thi nhau mọc lên. Đó chính là những khối u của căn bệnh “Loạn sản cơ xương”^[9]. Cho đến giờ ta đã từng nhìn thấy rất nhiều người trẻ tuổi chết đi cũng vì căn bệnh này.

Nào, nên làm gì đây? Ta phiền não. Vì Utsumi đang ngủ nên ta có thể xâm nhập vào trong giấc mơ của anh ta, nhưng hiện giờ vẫn đang là ban ngày. Có lẽ anh ta vẫn chưa hoàn toàn vào trong trạng thái ngủ sâu. Đã mất công xâm nhập vào mà giữa chừng anh ta lại bị đánh thức thì không hay chút nào.

Việc sau mỗi lần xâm nhập vào giấc mơ của người khác sẽ làm cho cơ thể mệt mỏi thì ta đã có hai lần kinh nghiệm trước rồi.

Nếu có thể, đầu tiên ta muốn tìm hiểu xem “lưu luyến” của anh ta là gì rồi mới thử tiến vào trong mơ. Giờ thì cứ giống như trước kia, chờ Utsumi tỉnh lại rồi dùng thôi miên khiến anh ta kể ra câu chuyện của mình thôi. Giống như biết được quyết định của ta, Utsumi rên lên khó chịu và khẽ cự người.

Ồ, vừa đúng lúc. Nhìn như anh ta sắp tỉnh rồi. Ngay lúc mà Utsumi nhận ra có ta ở đây thì thôi miên anh ta thôi... Trong khi ta còn đang lên kế hoạch thì Utsumi đột nhiên mở mắt.

Anh ta tỉnh rồi? Ta ngay lập tức chuẩn bị thôi miên. Nhưng không ngờ là trước khi anh ta nhìn thấy ta thì tay đã với lên trên đầu và ấn lên cái nút ở ngay đó. Ta trợn trừng mắt. Đó chính là nút gọi y tá.

“Utsumi, có chuyện gì vậy?”

Từ cái “loa” lưới ngay bên cạnh nút bấm vang lên giọng nói khàn khàn của bác sĩ trưởng.

“Tôi đau! Đau quá, ông mau làm gì đó cho tôi đi!” Utsumi vừa vịn vịn người vừa gào lên.

“... Tôi tới ngay.”

“Anh đến thì có tác dụng gì! Gọi viện trưởng đến. Hoàn toàn không thấy tác dụng giảm đau gì cả!”

“... Tôi hiểu rồi.” Giọng nói đó dù truyền qua loa cũng thấy sự cứng nhắc, sau đó liên lạc bị cắt.

Utsumi tặc lưỡi, rồi như để chịu đựng cơn đau, anh ta cắn môi và nhắm chặt mắt lại. Có vẻ như anh ta vẫn chưa hề nhận ra sự hiện diện của ta.

Ta cuống lên. Chẳng mấy chốc bác sĩ trưởng sẽ dẫn ông viện trưởng vô cảm đó lại đây. Nếu là Naho thì còn tạm ổn, còn nếu để ông viện trưởng đó phát hiện thì ta sẽ bị đuổi ra khỏi đây mất. Đây chính là nguyên nhân thứ hai ta vẫn mãi do dự không bước vào phòng bệnh này. Người đàn ông này, ngày nào cũng liên tục gọi y tá đến phòng mình.

Ta vội vàng nhìn quanh căn phòng. Ta có nên ngay lập tức rời khỏi chỗ này không? Nhưng nếu ta mở cửa thì rất có khả năng sẽ đụng phải viện trưởng đang tới đây. Trong phòng có chỗ nào để trốn không?

Ta đưa mắt nhìn, đập vào mắt là bức tranh mà ta đã đánh giá là tồi. Chính nó! Chân sau của ta đập lên đất, vọt vào phía sau bức tranh được dựa vào tường. Gần như cùng lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, bác sĩ trưởng dẫn theo viện trưởng bước vào phòng.

“Anh thấy đau à?” Viện trưởng cất giọng nói bình thản như thường.

“Đau! Đau chết đi được! Ông mau làm gì đi!”

Utsumi nhồm nửa người dậy từ trên giường bệnh, gào lên đến mức nước bọt cũng bắn ra.

“Liều lượng fentanyl hiện giờ là bao nhiêu?” Viện trưởng hỏi bác sĩ trưởng.

“16.8 mg ạ.”

“Thuốc bổ trợ thì sao?”

“Hai giờ trước vừa mới tiêm dịch morphine. Tuy nhiên, gần đây số lần khá nhiều khiến cho anh ta dễ tỉnh ngủ...”

Bác sĩ trưởng nhíu hai mày. Còn viện trưởng thì vẫn vẻ mặt lạnh lùng như cũ, chỉ gật đầu mà không nói gì.

“Cơn đau của anh có kéo dài liên tục không? Hay là thi thoảng sẽ nhói lên?”

“Liên tục! Mau, mau làm cái gì đi!”

Sau khi khám toàn thể cho Utsumi đang gào thét, viện trưởng nhìn bác sĩ trưởng.

“Cho anh ta uống thêm một liều bổ trợ nữa đi.”

“Nhưng nếu lại cho dùng tiếp, tôi sợ sẽ bị quá liều mất...” Bác sĩ trưởng mím môi nói với vẻ khá bất mãn.

“Bệnh nhân đang nói là bị đau đó. Nên chúng ta không thể không chấm dứt cơn đau của anh ta.”

“... Vâng.” Mang theo chút bất mãn, bác sĩ trưởng đi khỏi căn phòng như đi lấy thuốc lại đây.

“Những lúc khó chịu hãy cứ gọi tôi đến. Tôi sẽ tới ngay.”

Từ giọng nói của viện trưởng, ta có thể cảm nhận được độ ảm hiem có.

“Thay vì nói mấy cái đó thì mau mang cho tôi thuốc đi!”

“Thuốc sẽ tới ngay.”

Ngay sau lời của viện trưởng, bác sĩ trưởng đã trở lại, cầm trên tay một cái bình nhỏ. Utsumi gần như là giật lấy cái bình đó từ tay bác sĩ trưởng và nốc một hơi hết sạch chỗ chất lỏng bên trong.

“Nó sẽ có tác dụng sau vài phút nữa.”

“Tôi biết rồi. Các người mau ra khỏi đây đi.”

Utsumi rút trả cái bình rỗng lại cho bác sĩ trưởng và trùm chăn lên với vẻ mặt cau có, co tròn lại quay lưng về phía các bác sĩ. Bác sĩ trưởng tức giận đến mức thở phì phò nhìn chằm chằm lưng của Utsumi.

“Có chuyện này, Utsumi. Mỗi tối anh có thể dùng khóa cửa nữa được không?”

Đúng, đó chính là lý do cuối cùng khiến ta không thể đi vào căn phòng này được. Người đàn ông này không biết vì sao cứ đến tối là sẽ khóa cửa phòng. Chính vì thế mà thủ đoạn thông thường của ta là lên vào giữa đêm không thể thực hiện được.

“Lắm lời. Không khóa cửa thì tôi không thể yên tâm mà ngủ được. Dù sao thì mấy người cũng có chìa khóa tổng mà. Nhỡ tôi có chuyện gì thì mấy người cứ dùng nó là được. Chỉ là vấn đề về cảm giác thôi mà. Cảm giác.”

“Nhưng mà... Nếu như vậy thì những lúc cần cứu chữa ngay lập tức sẽ phải tốn thời gian để...”

Bác sĩ trưởng vừa mím môi vừa nói.

“Ví dụ như khi bệnh tình biến chuyển nguy kịch? Dù sao thì ở cái bệnh viện này, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa cũng đâu có thực hiện các trị liệu lớn.”

Utsumi chỉ ngoái đầu lại và nói như khiêu khích.

“Trị liệu không chỉ có nghĩa là kéo dài sinh mệnh của bệnh nhân. Việc giúp cho họ sống nốt quãng thời gian còn lại một cách thật vui vẻ cũng là một loại trị liệu đáng quý. Chúng tôi muốn lấy đi không chỉ là nỗi đau trên cơ thể anh, mà còn cả nỗi đau trong tâm hồn anh nữa.”

Viện trưởng vẫn giữ nguyên vẻ mặt cứng nhắc như thường ngày, nhưng ngữ điệu giải thích lại rất mềm nhẹ. Vị viện trưởng này cũng có thể nói chuyện bằng giọng điệu như vậy sao? Thật là một phát hiện ngoài mong đợi.

“... Được rồi. Tôi buồn ngủ rồi, mấy người mau đi ra đi.” Utsumi tặc lưỡi một cái.

“Tôi biết rồi.”

Viện trưởng cùng bác sĩ trưởng ra khỏi căn phòng. Tiếng đóng cửa vang lên lạnh lùng.

“Lũ súc sinh, cái kiểu tỏ ra vĩ đại hơn người ở đâu ra thế.”

Utsumi lăm bầm khó chịu, chặc lưỡi liên tục. Ta dõi theo tất cả những điều đó từ phía sau bức tranh, chờ đợi cơ hội để xuất hiện trước mặt Utsumi.

“Đau, đau, đau quá! Lũ súc sinh!”

Sau khi tặc lưỡi không biết bao nhiêu lần, Utsumi bắt đầu giãy đành đạch như một đứa trẻ đang đòi mẹ phải đưa đồ chơi cho. Tuy ta biết anh ta đang thấy đau khó nhịn, nhưng nhìn thế nào cũng thấy quá khổ sở.

Loại hình bệnh viện được gọi là “hospice” này, mục đích chính của nó chính là để giảm đi nỗi đau thể xác cho các bệnh nhân. Nhưng nếu nhìn Utsumi thì có thể thấy công cuộc loại trừ đau đớn có vẻ như không được thực hiện đầy đủ. Có vẻ như vị viện trưởng đó không làm đủ chức trách của một bác sĩ điều dưỡng. Tuy ông nói những điều rất vĩ đại, nhưng ngoài ý muốn lại là một bác sĩ rất vô tình.

Cho đến giờ ta vẫn nhìn chăm chăm Utsumi đang giãy đành đạch trên giường và thở dài một hơi. Nếu cứ tiếp tục thế này thì rất khó để nghe được Utsumi tự kể ra “lưu luyến” của mình. Nỗi đau đớn sẽ làm rối loạn sự bình yên của linh hồn. Linh hồn đã bị nhiễu loạn thì thuật thôi miên rất dễ không có tác dụng.

Hết cách rồi. Ta vẫn ẩn sau bóng của bức tranh, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào Utsumi. Đầu tiên là phải loại bỏ “sự đau đớn” khỏi cơ thể anh ta đã. Gì cơ, chuyện đó không có gì khó hết. Chỉ cần làm ngược lại với lúc ta làm bệnh tình của Kanemura xấu đi trong nhất thời là được.

Nào nào, loại bỏ “sự đau đớn” khỏi cơ thể anh ta và làm anh chàng ồn ào này yên tĩnh đi một tí nào...

“Đau quá, chết tiệt, đau, đau quá!”

... Anh ta không im lặng đi tí nào. Lạ thật. Rõ ràng là ta đã tạm thời loại bỏ cảm giác đau đớn khỏi cơ thể anh ta rồi mà. Không lẽ ta thất bại? Ta lại

lần nữa nhìn chăm chú vào Utsumi và lấy đi “sự đau đớn” khỏi cơ thể anh ta.

“Đau! Đau! Đau!”

Nhưng trái với mong muốn của ta, Utsumi vẫn tiếp tục kêu đau không ngừng như đang đọc chú thuật vậy.

... Ra vậy. Giờ thì ta hiểu rồi. Người đàn ông này không khổ sở vì nỗi đau trên cơ thể. Sự đau đớn của người đàn ông này là sự thống khổ do linh hồn bị gặm nhấm.

Nỗi sợ hãi phải đón nhận cái chết khi còn quá trẻ, nỗi sợ hãi sự tồn tại của bản thân biến mất, sự tức giận với việc không một ai lý giải được những nỗi sợ đó của bản thân. Vô số phiền não xâm thực linh hồn của Utsumi, biểu hiện thành “sự thống khổ”. Nếu là vậy thì ngay cả với năng lực của ta cũng không thể xóa bỏ đi sự đau đớn được. Một phiền toái cực lớn. Utsumi lần nữa ấn lên cái nút ngay bên gối.

“Thuốc giảm đau chẳng có tác dụng gì cả. Sao lại thế hả?”

Utsumi hét lên bằng giọng the thé. Từ chiếc loa vọng ra tiếng trả lời, “Tôi tới ngay”. Ta vội vàng co nhỏ người lại phía sau bức tranh. Cánh cửa mở ra ngay lập tức. Từ trong cổ họng của Utsumi đang nhìn chăm chăm về phía bên ngoài cánh cửa thoát ra một tiếng “Ư...”.

“Anh ổn chứ, Utsumi?” Người bước vào phòng là Naho.

“Naho...” Giọng Utsumi yếu hèn đi. vẻ mặt tràn đầy giận dữ cũng chuyển thành vẻ mặt của một đứa trẻ vừa bị mắng.

“Anh vẫn thấy đau sao? Tôi nghĩ là cần đợi thêm chút nữa để thuốc anh vừa uống có tác dụng...”

Naho nhìn Utsumi với khuôn mặt đầy lo lắng.

“Đã tốt hơn một chút rồi...” Utsumi nhìn đi chỗ khác như tránh né Naho.

“Vậy sao? Thế thì tốt rồi.” Nụ cười trên mặt Naho tựa như một nụ hoa nở rộ.

“Xin lỗi vì gọi cô đến trong lúc cô bận rộn nhé... Tôi đã không sao rồi.”

Utsumi nói với giọng đầy hối lỗi rồi quay lưng lại phía Naho.

“Nếu có chuyện gì thì cứ gọi tôi nhé. Tôi sẽ tới ngay.”

Naho vừa nở nụ cười có chút gượng gạo vừa bỏ lại căn phòng phía sau mình. Ta nghiêng đầu. Thái độ vừa rồi với Naho là thế nào vậy? So với thái độ như gặp kẻ thù khi đối mặt với viện trưởng và bác sĩ trưởng, phải nói là cách nhau một trời một vực.

Tuy là ta biết đàn ông loài người đối với phụ nữ đang trong độ tuổi sinh sản, đặc biệt là những phụ nữ có bộ phận khuôn mặt được đánh giá là “mỹ nhân” thì từ bản năng sẽ khá yếu lòng. Và khuôn mặt của Naho thì hoàn toàn nằm trong phạm trù “mỹ nhân”. Nhưng dù thế thì thái độ của Utsumi cũng quá lộ liễu đi?

Người đàn ông này, lẽ nào đang phải lòng Naho ư? Ta đi ra từ phía sau bức tranh và lại gần giường bệnh, đối diện với tấm lưng của Utsumi đang cuộn tròn trên giường và khẽ “gâu” một tiếng. Utsumi hơi run nhẹ, rồi quay lại nhìn ta. Hai hàng lông mày của anh ta chau lại.

“...Chó?”

Chỉ nói được đến đó thì lời của Utsumi đã bị cắt ngang, đồng tử anh ta rung lên. Đương nhiên đây là do ta đang dùng thuật thôi miên để can thiệp vào linh hồn của anh ta.

Ta không biết lúc nào thì sẽ lại có ai đó đi vào căn phòng này. Ta không rảnh để mà chần chừ. Hơn nữa, mặc kệ là linh hồn anh ta đang bị ăn mòn bởi sự sợ hãi cái chết, thì thái độ vô lý chẳng khác gì một đứa trẻ của Utsumi bắt đầu làm ta tức giận rồi.

Mau mau nói ra “lưu luyến” của nhà ngươi là cái gì cho ta.

Ngắn gọn thôi.

“Tôi rất thích tranh. Thích cả việc vẽ tranh...”

Utsumi bắt đầu kể lại với tiêu cự hai mắt không ngừng lay động, giống như bị sức nóng ảnh hưởng vậy.

Ta lại như trước giờ, đồng điệu với ý thức của Utsumi và nhìn vào bên trong ký ức mà Utsumi nhớ lại.

Nào, người đàn ông này đang có nỗi “lưu luyến” như thế nào?

2.

Tôi thích tranh. Thích cả việc vẽ tranh.

Từ một đài ngắm cảnh ở giữa sườn núi, Utsumi Naoki vừa cầm bút nhìn xuống dưới thành phố vừa tận hưởng niềm hạnh phúc của mình. Thứ mùi hăng của sơn màu tràn vào xoang mũi, đối với Naoki mà nói, nó quyến rũ như mùi hương hoa hồng vậy.

Đài ngắm cảnh hầu như không có người đến thăm này chính là nơi mà anh thích nhất. Những ngọn núi được rừng phủ xanh, nằm lọt thỏm giữa chúng là một thành phố nhỏ, nếu thời tiết tốt thậm chí anh còn có thể nhìn thấy mặt hồ ở xa nữa.

Mùa xuân là thảm hoa muôn màu, mùa hè là sắc xanh tươi mát, mùa thu là lá đỏ thay màu, mùa đông là sắc trắng thuần của tuyết. Ở nơi đây có tất cả những thứ mà Naoki muốn.

Naoki nhẹ nhàng đưa bút. Mỗi lần quệt sơn được pha lẫn dầu thông, niềm vui sướng lại tràn ngập trong lồng ngực anh.

Một Naoki năm ngoái vừa tốt nghiệp trường đại học mỹ thuật Tokyo, trái ngược với những người bạn đồng trang lứa lựa chọn ở lại Tokyo tìm một công việc giáo viên dạy mỹ thuật, anh trở lại thành phố quê hương mình. Việc trở về thành phố này, nơi bốn bề là núi bao quanh, các hình thức giải trí ít ỏi, dân số ngày càng già hóa, Naoki hoàn toàn không có chút băn khoăn nào.

Trong suốt bốn năm đại học, Naoki nói rằng ở Tokyo không có thứ mà anh theo đuổi.

Khu rừng dựng lên bởi những cây đại thụ bê tông và những tòa nhà chọc trời tuy đầy những thú vui giải trí và kích thích, nhưng lại không có thứ gì làm trái tim Naoki rung động.

Suốt bốn năm, linh hồn vẫn luôn khô cằn. Và để xoa dịu nỗi khô cằn đó, ngay sau khi tốt nghiệp, anh ngay lập tức trở lại quê hương, vừa làm thêm kiếm sống qua ngày, vừa vẽ lên giấy những rung động tới từ sâu thẳm lòng

ngực mình. Anh muốn vẽ về thiên nhiên hùng vĩ. Muốn khắc họa lại vẻ đẹp trên giấy. Đó chính là khát vọng sâu thẳm của Naoki.

Ban đầu, tuy cuộc sống khá khó khăn nhưng anh không hề ôm một chút bất mãn nào. Về thể xác tuy bụng có đói, nhưng về tinh thần lại luôn luôn tràn đầy. Nếu có thể, anh muốn tiếp tục vẽ lại thành phố được bao bọc bởi thiên nhiên hùng vĩ này lên tranh cho đến tận cuối sinh mệnh của mình.

Naoki khẽ cựa mình, chiếc áo cổ lọ anh mặc cũng khẽ xoay theo. Mặt trời ngấn ngủi của mùa đông từ hai tiếng trước đã trốn về sau những dãy núi. Nhưng trên giấy vẽ đặt trước mặt Naoki, mặt trời đang lặn dần về sau núi lại hiện lên vô cùng sống động.

Naoki dừng bút, nhắm hai mắt lại. Phía sau mí mắt anh, quang cảnh không gian giữa những dãy núi và bầu trời được nhuộm đỏ vài giờ trước đang sống lại. Naoki mở mắt ra và vẽ lại những hình ảnh đã thấy lên giấy vẽ.

Khoảng nửa năm về trước, Naoki đã nhận được giải Đặc biệt tại một triển lãm vinh danh những họa sĩ trẻ tuổi. Từ đó trở đi, những tác phẩm của anh đã bán được với mức giá mà trước giờ chưa từng ngờ đến. Thậm chí nhà buôn tranh duy nhất của thành phố này đã mua lại tất cả những tác phẩm của Naoki cho đến giờ. So với thời anh phải đi làm thêm để kiếm kế sinh nhai thì hiện giờ anh có thêm rất nhiều thời gian rảnh rỗi, và tất cả thời gian đó được anh giành để vẽ tranh.

Naoki nhìn về phía giấy vẽ. Nơi đó có khoảng không gian như ảo mộng, ngày và đêm chồng lên nhau, hòa vào nhau. Nếu như bán bức tranh này cho nhà buôn tranh thì có lẽ anh sẽ thu được một trăm mấy chục ngàn Yên. Thế nhưng, Naoki lại không hề có ý định sẽ cho người bán tranh quen thuộc xem bức tranh này. Đối với Naoki, tiền chỉ cần đủ để duy trì cuộc sống là được rồi.

Cảm nhận có người xuất hiện, anh ngẩng mặt lên. Ở đó có một cậu bé gầy gò đang đứng.

“Ồ, cậu tới rồi.” Naoki mỉm cười với cậu.

“... Ừm.”

Khẽ đáp bằng một giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, cậu bé cho người ta cảm giác như đang hơi mỉm cười. Nhưng Naoki không

có cách nào để xác nhận xem cậu có thật sự đang cười hay không. Bởi vì cậu bé đeo một chiếc kính râm, mang khẩu trang, còn đội thêm một cái mũ, gần như không chỗ nào lộ ra cả.

Lần đầu tiên Naoki gặp cậu bé này là khoảng một năm về trước. Khi anh vẫn như thường ngày ngồi ở đài ngắm cảnh cô đơn này vẽ tranh, thì một bóng người nhỏ bé bỗng lại gần, cứ như hiện ra từ bóng tối.

Khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh đó, từ cổ họng anh đã tràn ra tiếng hét thảm. Một cậu bé miệng bị che kín bởi một cái khẩu trang cực đại, giữa trời đêm lại đeo kính râm, đội mũ, thật sự kỳ dị không khác gì vừa chui ra từ một bộ phim kinh dị.

“Mày là cái gì thế?”

Naoki nắm lấy con dao vẽ ở một góc khuất tầm mắt của cậu và nói bằng giọng đầy uy hiếp. Nhưng cậu bé lại không hề sợ hãi mà vẫn tiến lại gần.

“Anh... đang làm gì thế?”

Giọng nói lơ lơ của cậu bé làm Naoki càng cảnh giác hơn. Tay nắm dao vẽ của anh đã ra đầy mồ hôi.

“Ryosukeee! Con đâu rồi? Đừng có đi trước chứ.”

Từ sâu trong bóng tối nơi ánh đèn thành phố không chiếu tới, giọng nói của một người đàn ông trưởng thành vang lên rõ ràng. Giữa khung cảnh phi hiện thực vang lên một giọng nói thông thường như vậy khiến Naoki trong phút chốc cảm thấy an tâm trở lại. Nhưng cảm giác an tâm đó, vào khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông có vẻ là bố của cậu bé xuất hiện từ trong bóng tối lại tan vỡ. Người đàn ông cao lớn cũng giống như cậu bé, toàn bộ khuôn mặt bị che phủ bởi khẩu trang và kính râm. Người đàn ông sau khi phát hiện ra cậu bé thì chạy bước nhỏ lại gần, đến gần bên cạnh cậu và nhìn về phía Naoki từ sau cặp kính râm đen xì.

“Xin lỗi, con trai tôi đã làm phiền anh rồi.”

Người đàn ông khẽ cúi đầu. Tuy nhìn thấy hành động rất thông thường như vậy nhưng tâm cảnh giác của Naoki cũng không vì thế mà buông lỏng. Bởi lẽ cảm giác uy hiếp mà vẻ ngoài của hai người đó mang lại quá mạnh.

Sau đó, Naoki nhận ra hai người. Chủ quán trà mà anh làm thêm từ hai tháng trước đã kể về họ. Ở ngọn đồi bên cạnh ngọn núi có đài ngắm cảnh này, trong một kiến trúc kiểu Âu gần đỉnh núi, một gia đình “quỷ hút máu” đã chuyển đến sinh sống.

Lúc nghe thấy câu chuyện như chém gió của chủ quán, anh đã bỏ ngoài tai mà nói “Làm gì có chuyện ngu ngốc như thế.” Nhưng khi thực sự chạm mặt những người đó thế này thì anh không thể nghĩ được gì khác ngoài việc họ chính là “quỷ hút máu”.

Naoki không rời mắt khỏi hai người đó, gấp lại giá tranh bằng gỗ vẫn còn để đầy sơn vẽ, và chuẩn bị rời đi.

“Anh đang làm gì thế?” Thiếu niên nhìn chăm chăm vào giấy vẽ nhuộm màu lá đỏ và lặp lại câu hỏi giống hệt vừa nãy.

“Nhìn là biết rồi... Tôi đang vẽ tranh.”

Naoki không có tí ý định che giấu sự cảnh giác của mình, anh trả lời cộc lốc.

“... Đẹp quá.” Thiếu niên lẩm bẩm với ngữ điệu lơ lớ.

“Đẹp? Bức tranh hả?” Naoki ngừng tay, hỏi ngược lại cậu bé.

“Ừm, rất rất đẹp.” Thiếu niên gật đầu cái rụp.

“Vậy sao, đẹp... sao?”

Naoki không biết làm sao. Rõ ràng là lời nói của một đứa trẻ không hay ho gì, vậy mà lại làm trái tim anh rung động.

Trong suốt bốn năm ở đại học mỹ thuật, những tác phẩm của Naoki gần như chưa từng được khen ngợi. Thầy giáo với mắt nhìn chú trọng cơ bản luôn bỏ qua phần “cá biệt” về cách sử dụng màu độc đáo của Naoki và muốn nắn chỉnh lại. Nhưng Naoki đã cự tuyệt điều đó. Để màu sơn nhảy nhót trên bảng màu, đợi chờ những “màu” mới sinh ra rồi giải phóng những màu sắc ngẫu nhiên ra đời đó trên giấy vẽ. Đó chính là “họa” trong lòng Naoki. Với Naoki, việc sử dụng màu sắc chính là “nghệ thuật” trong anh.

Từ đó về sau, thầy giáo luôn soi mói những lỗi nhỏ nhất trong các tác phẩm của Naoki, rồi đem nó ra làm ví dụ cho thật nhiều sinh viên thấy. Đương nhiên, những đánh giá xung quanh sẽ đều bị cuốn theo ý kiến của thầy giáo, Naoki trở thành “sinh viên cá biệt” trong trường và chuyên bị dán tên lên bảng thông báo. Chính vì thế, khi có một người thừa nhận nghệ thuật của mình, anh đã rất vui, cho dù đó chỉ là một đứa trẻ rất nhỏ.

“Tại sao lại có nhiều màu sắc đến thế?” Cậu bé chỉ vào bức tranh.

“Tại sao à... Vì đang là lúc lá cây chuyển màu.”

Thiếu niên lẩm bẩm nghe như đang nói mơ. Mặc kệ khuôn mặt cậu có bị che kín bởi kính râm và khẩu trang thì Naoki vẫn cảm nhận được rằng cậu bé đang nở nụ cười. Không biết từ lúc nào, ác cảm đối với cậu bé đã biến mất.

“Anh là họa sĩ đúng không?” Người cha vừa đặt tay lên đầu cậu bé vừa hỏi.

“Vâng... À không, cũng chỉ tầm tầm thôi.”

Naoki trả lời một cách không rõ ràng. Anh cũng không biết phải như thế nào mới có thể được xưng là “họa sĩ” nữa. Quả thật là anh tốt nghiệp từ trường đại học mỹ thuật ra, mỗi ngày đều vẽ tranh. Nhưng tranh của anh không bán được, cũng chưa từng nhận được giải vinh danh. Anh thật là một “họa sĩ” ư?

Trong lúc Naoki đang tự hỏi tự trả lời, người đàn ông đã cất bị tiếng xuyên qua chiếc khẩu trang bằng một chất giọng rất mềm nhẹ.

“Nếu như anh không phiền, thì có thể bán cho tôi bức tranh này được không?”

“Hả? Ờ?... Bức tranh này?” Trước một lời đề nghị không hề ngờ đến, Naoki há hốc miệng kinh ngạc.

“Nó vẫn chưa hoàn thành sao? Nếu vậy thì đợi sau khi anh hoàn thành nó cũng không sao...”

“Không, tôi đã vẽ xong rồi, nhưng mà, các bức vẽ của tôi chưa được bán bao giờ cả... nên là phải bán giá bao nhiêu tôi hoàn toàn không biết.” Naoki thành thật nói.

“Hiểu biết của tôi về hội họa cũng không nhiều...” Người đàn ông rút từ túi ngực áo khoác ra một cái ví có vẻ rất cao cấp. “Nhiều đây anh cảm thấy sao?”

Naoki nhận lấy một sấp tiền giấy rồi vội vàng đếm chúng.

“Năm mươi ngàn Yên!”

Tiếng thét cao chói vọt bật ra từ trong cổ họng anh làm cậu bé vẫn đang nhìn chăm chăm vào bức tranh giật bắn mình.

“Anh thấy ít quá sao?”

“Không, đủ rồi! Quá đủ ấy chứ.”

Naoki dùng cả hai tay xua xua trước ngực. Vốn anh còn nghĩ chỉ cần mấy ngàn Yên đủ để bù lại số tiền dùng mua dụng cụ là đã quá tốt rồi. Số tiền năm mươi ngàn Yên này quá đủ để giúp cho cuộc sống của anh thoải mái hơn, có thể giảm bớt thời gian làm thêm rồi dành càng nhiều thời gian cho vẽ tranh.

“Vậy sao, thật tốt quá. Con trai tôi cũng rất vui.”

Người bố nói bằng chất giọng vui mừng khiến cho bầu không khí quái lạ quanh mình biến mất.

Kể từ buổi đêm hôm đó, Naoki cứ một tháng sẽ gặp họ ở đài ngắm cảnh ban đêm hai đến ba lần. Giống như hôm nay vậy.

“Chào buổi tối.” Không biết từ lúc nào, một người đàn ông cao lớn bước xuống khỏi ô tô và đứng gần đó. Khuôn mặt của người đàn ông cũng giống như cậu bé, bị che kín bởi chiếc kính râm và khẩu trang cực lớn.

“Xin chào!” Naoki đáp lại bằng lời chào thân thiện. Lần đầu tiên khi gặp gỡ bố của cậu bé này, anh cũng cảm thấy ông ta thật kỳ quái, nhưng hiện giờ anh đã không còn ôm chút cảm giác khác lạ nào nữa.

“Nè, cái này, là mặt trời đúng không?” Vừa nhìn bức tranh, cậu bé vừa hỏi bằng chất giọng ngọng nghịu của mình.

Naoki còn đang ngơ ngác thì đã bị câu nói tiếp theo của cậu bé làm cho vui mừng.

“Đẹp quá...” Thiếu niên dán sát mắt vào bức tranh đến mức tóc mái gần như chạm vào đó luôn và nói.

“Vậy sao, đẹp sao?” Naoki mỉm cười.

“Ừm, giống như... giống như đá quý vậy.”

Trước lời khen ngợi và sự cố gắng hết sức để diễn tả cảm xúc của cậu bé, trái tim Naoki cảm thấy ấm áp tràn đầy.

“Cậu thích hả?” Naoki xoa đầu cậu bé.

“Ừm.” cậu bé không hề rời tầm mắt xuyên qua kính râm nhìn chằm chằm bức tranh và gật đầu.

“Cảm ơn anh. Bức tranh lần này con tôi cũng rất thích.”

Người bố bắt chuyện bằng giọng nói dịu dàng như mọi khi.

“Được nói như vậy tôi cũng rất vui.”

Naoki nở nụ cười từ tận sâu trái tim. Người bố gãi gãi đầu.

“Có chuyện này, tôi nghe nói là ở bên ngoài các tác phẩm của Utsumi đang được bán với giá cao hơn...”

Đúng như người bố nói, các tác phẩm của Naoki sau khi dành được giải thưởng mang tên Touryumon dành cho họa sĩ nổi tiếng thì đã được bán với giá từ hai trăm đến ba trăm ngàn Yên mang theo cả kì vọng của mọi người. Nếu mang bức tranh này đến cửa hàng thì chắc chắn sẽ được mua với giá không dưới một trăm năm mươi ngàn Yên. Nhưng, chuyện đó thì sao cũng được.

“Giá của một bức tranh chỉ là thứ tương đối thôi. Thành thật là nhận được năm mươi ngàn đối với tôi cũng quá rồi.”

Đó là cảm xúc dỗi lòng. Một năm trước, nhờ những lời của cậu bé mà anh mới lấy được dũng khí, nghệ thuật trong anh mới nở hoa. Nếu có thể anh muốn tặng miễn phí cho cậu bé. Nhưng nếu là miễn phí thì sợ rằng người bố này sẽ không nhận.

“Sơn màu vẫn chưa khô nên hãy để nó ở chỗ nào thông gió tốt trong vòng hai tuần nhé.”

“Được, tôi biết rồi.”

Naoki có thể cảm thấy khuôn mặt bị che bên dưới lớp kính râm và khẩu trang của người bố đang nhoẻn cười.

Tại sao hai bố con này lại che mặt như vậy, Naoki đến giờ cũng vẫn chưa biết. Chắc chắn là có lý do sâu xa nào đó. Chỉ vì vẻ ngoài như vậy mà hai bố con bị người dân trong trấn sợ hãi, khinh miệt. Chỉ có mình anh sẽ tiếp tục làm bạn của họ.

Vừa nhìn theo bóng lưng hai bố con đang nắm tay trở lại ô tô, Naoki vừa thở trong tim.

Hai tuần sau sau khi anh bán bức tranh vẽ cảnh núi nhuộm trong ánh chiều tà cho hai bố con, Naoki đã đến thăm một nhà tranh cách xa thị trấn.

Trong hai tuần này, anh chưa gặp hai bố con đó, nhưng anh cũng không để ý lắm. Không phải là vì bọn họ đã hẹn sẽ gặp lần tới. Thi thoảng họ gặp nhau ở đài ngắm cảnh đó, nếu có bức tranh họ thấy thích thì anh sẽ chăm chút hoàn thành nó rồi vài ngày sau bán cho họ. Quan hệ của anh và họ chính là như vậy. Chỉ những bức tranh nào mà hai bố con đó không mua thì Naoki mới mang tới hàng tranh mà thôi.

Naoki cho nhà buôn tranh xem bức tranh đã được đóng khung. Nhà buôn tranh với khuôn mặt hồng hào béo ú nhìn lướt qua. “Ừm, bức tranh cũng tạm tạm.” Ông ta vừa rung rung cái bụng đầy mỡ vừa nói rít qua kẽ răng một cách khó chịu.

“Cảm ơn ông.” Tạm tạm... Naoki nhếch mép. Đối với người đàn ông trước mặt thì những bức tranh xét cho cùng cũng chỉ là một “mặt hàng”, cho dù tính nghệ thuật có cao đến đâu, nếu như không được giá thì cũng chẳng khác gì những bản vẽ nháp trên vở cả. Thế cho nên, dù có bị phản ứng lại một cách khó tả thì ông ta cũng chẳng quan tâm.

“Nói đến thì, các bức tranh của Utsumi hay vẽ cảnh ban đêm ha. Dùng màu tối thì cậu có thể thể hiện tốt hơn hả?”

Vừa nâng bức tranh của Naoki bằng hai tay, nhà buôn tranh vừa nói như đang độc thoại.

“À, vâng ạ.”

Naoki trả lời qua loa. Cũng không phải anh đặc biệt vẽ nhiều cảnh ban đêm. Nếu nhắc tới thiên hướng sử dụng màu sắc thì anh giỏi việc dùng màu sáng hơn nhiều. Nhưng người đàn ông trước mặt hiện giờ không phải một nghệ sĩ, mà là một “thương nhân”. Anh không nghĩ mình muốn trao đổi lý luận nghệ thuật với một thương nhân.

“Đây, đây là số tiền cho bức tranh lần này. Cậu kiểm tra đi, rồi ký tên vào hóa đơn giúp tôi.”

Nhà buôn tranh cũng chẳng có vẻ gì tích cực muốn bàn luận về nghệ thuật cả, nên ông ta ngay lập tức đưa cho Naoki số tiền mặt được nhét trong phong bì màu nâu.

Phía sau lưng Naoki vừa nhận lấy phong bì, cánh cửa ra vào của cửa hàng tranh mở ra.

Chuông gió gắn ngay trên cánh cửa khẽ kêu leng keng. Naoki quay đầu về phía phát ra âm thanh, ở cửa là một người đàn ông vạm vỡ, khoác trên mình bộ vest chất vải không tốt cho lắm.

“Những bức tranh này, ông xem giúp tôi đi?”

Người đàn ông vượt qua bên người Naoki bằng sải chân dài và tới gần nhà buôn tranh. Mùi thuốc lá xộc vào mũi Naoki.

Người đàn ông đặt cái túi vải dắt bên thắt lưng lên mặt quầy như ném đi. Nếu bên trong đó là tranh thì cách đối xử thật quá tệ. Trên khuôn mặt

của nhà buôn tranh hiện lên sự ác cảm.

“Đây, những cái này. Ông xem chúng được giá bao nhiêu?”

Naoki chỉ lướt khước mắt qua nhìn người đàn ông đang mở cái túi vải bọc ra, rồi định trở về nhà. Nếu cứ ở đây tiếp thì anh cũng chỉ cảm thấy khó chịu hơn mà thôi. Ngay khoảnh khắc anh định xoay người đi thì vải bọc xung quanh bức tranh đã được mở hẳn ra.

Naoki trừng lớn hai mắt như muốn rách ra.

Đó chính là bức tranh mà Naoki đã vẽ. Bức tranh mà hai tuần trước anh đã bán cho hai bố con kia. Hình ảnh mặt trời rực cháy rơi xuống giữa những dãy núi. Nhưng bức tranh đó đã hoàn toàn mất đi sự lấp lánh của ngày đó.

Sắc đỏ gần như trong suốt giống màu ngọc ruby bị bụi bặm dính vào biển đen, ranh giới giữa bầu trời và dãy núi được tái hiện mờ ảo thì bị chỗ sơn vẫn chưa khô nhòe đi, biến dạng.

“Aaa....” Từ miệng Naoki tràn ra tiếng kêu không thành lời.

Giây phút nhìn thấy bức tranh bị vấy bẩn, linh hồn anh giống như bị mục nát. Naoki giơ tay lên che ngực.

Tại sao bức tranh đó lại ở đây? Chẳng phải nó nên được bảo quản một cách cẩn thận ở nhà của hai bố con đó mới đúng sao? Naoki tiến lại gần người đàn ông bằng bước chân loạng choạng.

“Bức tranh đó, từ đâu..., anh từ đâu mà có được nó?” Lưỡi anh co giật đến gần như không cử động được. Những lời phát ra từ miệng anh cũng biến thành lịu ngịu y như cậu cậu bé che mặt đó.

“Hả? Mà là ai?” Người đàn ông nhìn trừng trừng vào Naoki.

“Bức tranh đó, anh lấy được, ở đâu...?” Cơ mặt Naoki co giật nhưng vẫn không từ bỏ hỏi bằng được người đàn ông.

“Gì thế này? Đồ điên. Người quen của tao không cần nên cho tao. Có vấn đề gì à?”

Không biết có phải là do sự quá khích một cách quái lạ của Naoki không mà người đàn ông quay đi và nói như đang né tránh. Dưới chân Naoki mất lực, anh quỳ xuống trên mặt đất.

“Nào, ông mua cái này bao nhiêu?”

Sau khi nhìn thấy Naoki khổ sở cố gắng đứng lên, người đàn ông quay lại phía nhà buôn tranh.

“Cái này, là tác phẩm của ai thế?” Nhà buôn tranh vừa đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn tác phẩm vừa nói.

“A? Sao mà tôi biết được việc đó.”

“Giá của một bức tranh sẽ được xác định bởi ai đã vẽ nó. Nếu như không biết việc đó thì không thể định giá được.”

“Ông là người chuyên nghiệp cơ mà. Ít nhất phải biết bức tranh này là ai vẽ chứ?”

“Câu nói thế thì bức tranh này cũng bị đối xử quá tồi tệ rồi. Nhìn đi, màu sơn còn chưa khô đã bị va vào rồi nên chữ ký cũng nhòe mất. Vậy nên bức tranh này giá bao nhiêu hay nó là tác phẩm của ai tôi đều không biết được.”

Nhà buôn tranh nhún mạnh vai một cái.

“Này, nhìn cho kỹ vào. Không phải đây là một bức tranh vẽ rất tốt à. Nó phải được giá tốt chứ? Một bức tranh nổi tiếng có thể bán với giá vài trăm triệu đó.”

Hai mắt người đàn ông đầy ắp tham lam quay ra cò kè với nhà buôn tranh. Nhà buôn tranh khề hừ mũi, rồi bắt đầu nói như đang khinh bỉ sự thiếu hiểu biết của người đàn ông.

“Đó là chuyện với các đại tác phẩm của những họa sĩ nổi tiếng. Rất xin lỗi nhưng tôi không thể định giá cho bức tranh này được.”

Người đàn ông gãi loạn mớ tóc trên đầu, nhả ra một câu “Súc sinh!” rồi vừa nện giày cồm cộp vừa đi về phía cửa ra.

“A, quý khách. Anh quên tranh này.” Nhà buôn tranh vội vàng gọi với theo phía sau người đàn ông.

“Không cần. Ông cứ tùy tiện xử lý nó đi.”

Gắn lại bằng chất giọng giận dữ do bị kích thích, người đàn ông đi khỏi nhà tranh. Cánh cửa bị đóng sầm lại.

“Cái chuyện gì thế, thật là.” Vừa lẩm bẩm, nhà buôn tranh vừa cất bức tranh xuống dưới quầy.

“Đợi đã.” Naoki không nghĩ gì mà vươn tay ra.

“Hửm? Utsumi, có chuyện gì?”

“Nếu được, bức tranh đó... ông có thể đưa nó cho tôi không?”

“Bức tranh này? Ừm, chắc, cũng được. Cậu định làm gì với những chỗ bị bẩn này? Tô chèn một lớp lên rồi vẽ lại cái gì lên trên sao? Thật là, ai lại làm vậy với một bức tranh chứ. Theo tôi thấy vì nó vốn là một bức tranh rất tốt.”

Nhà buôn tranh dùng mu bàn tay vỗ bộp bộp lên giấy vẽ. Mỗi lần bức tranh bị đập vào, Naoki cảm thấy giống như linh hồn mình có thể cảm nhận được sự đau đớn.

“Không, chỉ là...”

Câu nói còn dở dang trong cổ họng thì Naoki đã giật lấy bức tranh và ôm chặt vào trong ngực. Bỏ lại nhà buôn tranh nghiêng đầu khó hiểu, Naoki lao ra như chạy trốn khỏi cửa hàng tranh. Gió bắc lạnh tựa băng giá thổi qua. Naoki còng lưng lại, ôm bức tranh mình vẽ vào ngực như đang ôm một đứa bé và bước những bước loạng choạng trở về nhà.

Cảm giác trống rỗng thất vọng tưởng như trái tim bị kéo ra khỏi cơ thể chi phối toàn thân anh.

Naoki đã không thể vẽ tranh được nữa.

Không phải là anh từ bỏ việc vẽ tranh. Nhưng, cho dù anh có cầm bút vẽ trong tay, thì cũng mãi không thể đặt bút lên giấy vẽ được. Cho dù anh cố gắng để bắt đầu vẽ được thì bút trên tay cũng không thể di chuyển thuận lợi trên giấy được. Và màu sắc, anh cũng không còn có thể dùng những màu sắc lấp lánh giống như ánh sáng đó được nữa. Làm cách nào để trên bảng màu có thể tạo ra được thứ màu sắc xinh đẹp giống như đá quý đó, Naoki đã không còn nhớ ra được nữa. Cho dù anh cố gắng hết sức pha màu thì ánh sáng cũng không còn ở đó, ngược lại, càng cố gắng, quyết tâm thì màu sắc lại càng tiếm cận thành sắc tối u ám.

Từ ngày nhìn thấy bức tranh của mình bị vấy bẩn, Naoki đã giấu mình trong căn hộ sáu chiếu với một phòng duy nhất của mình, không ăn uống gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào tác phẩm đã bị bụi bám bẩn đến mức không nhìn ra được tí bóng dáng nào của mình. Hai ngày sau, khi anh không chịu được bụng đói và đi ra ngoài thì anh mới biết. Căn nhà kiểu tây mà hai bố con đó sống đã xảy ra một vụ cướp của giết người, và nhà bán đá quý đang bị truy nã là kẻ tình nghi. Giật mình nghe thấy những lời truyền miệng đó, Naoki vội chạy đến chỗ căn nhà. Anh muốn xác nhận. Xác nhận rằng, bức

tranh đó là bị trộm lấy đi, rằng hai bố con đó đã rất trân trọng bức tranh của anh.

Sau khi chạy đến chỗ căn nhà, Naoki vượt qua dây ngăn của cảnh sát, liều mạng chạy vào trong căn nhà. Anh mong chờ rằng ở đó sẽ treo thật nhiều những bức tranh của mình.

Thứ đầu tiên đập vào mắt khi Naoki bước vào căn nhà là chính là vết máu trải rộng ngay bên cạnh chiếc đồng hồ cây nằm trong góc hành lang. Nhìn vào sàn nhà đã biến thành màu đen cả một mảng lớn, Naoki mới thực sự cảm nhận được đây là hiện trường một vụ giết người. Nhưng, Naoki không thể dừng bước chân được. Trước khi bị cảnh sát giữ lại, anh đã chạy đến hết tầng ba của căn nhà. Nhưng cho dù ở chỗ nào, anh cũng không tìm thấy những bức tranh của mình.

Naoki sau đó bị cảnh sát dẫn ra khỏi căn nhà, khi bị hỏi nguyên nhân, anh kể lại mọi chuyện bằng giọng nói mỗi mệt, anh buộc tội, “Chắc chắn những tên trộm đó đã trộm tất cả tranh của tôi đi. Tên đàn ông đến bán tranh ở nhà tranh chính là thủ phạm.”

Nhưng, cảnh sát lại khịt mũi cười trước lời nói của Naoki. Căn nhà quả thật bị lục lọi, nhưng những vật quý giá hầu như vẫn còn nguyên. Nên chẳng có lý do gì mà những bức tranh chẳng mấy nổi tiếng lại bị trộm đi cả. Và có một sự thật, trên bất kì một bức tường nào mà Naoki nhìn thấy, đều không hề có dấu vết đã từng được treo tranh.

Naoki sau khi ra khỏi căn nhà đó, bước chân loạng choạng trở về nhà và lại lần nữa giam mình trong nhà, mặc kệ thời gian trôi vô nghĩa. Trong tình trạng vẫn không thể vẽ tranh.

Sự đổi mới của thế giới nghệ thuật diễn ra rất nhanh chóng. Những họa sĩ trẻ nhưng lại không thể cầm bút lên vẽ nữa thì khác gì loài bướm đêm chui ra khỏi xác, sẽ mất đi nguồn sống vốn có. Một Naoki đã không thể kiếm sống bằng việc vẽ tranh nữa trở lại với cuộc sống cố lấp đầy dạ dày bằng công việc làm thêm.

Sau khoảng nửa năm duy trì cuộc sống như vậy, Naoki bắt đầu cảm thấy khớp chân phải của mình đau nhức. Nhưng anh đã nghĩ là do công việc phải đứng nhiều nên không mấy chú ý.

Cảm giác đau đớn ngày càng nghiêm trọng và bắt đầu khiến Naoki không thể chịu được nữa thì anh mới đi viện khám. Sau nhiều lần xét

nghiệm lẳng nhăng, bác sĩ điều trị chính với khuôn mặt âm trầm nói với Naoki rằng thần kinh chết đã lên đến đùi.

Mang theo suy nghĩ có bệnh vái tứ phương, anh đã thử cả trị liệu bằng hóa chất lẫn phóng xạ, nhưng dù cách nào cũng không thể dừng sự sinh trưởng của các tế bào ung thư đẩy sinh lực phát triển lên từ những tế bào mới.

Một Naoki đã rơi xuống đáy của tuyệt vọng và mắc chứng trầm cảm, bác sĩ điều trị chính đã đề nghị anh tới hospice. Với một kẻ bắt đầu coi những chuyện đen đủi rơi xuống đầu không phải là chuyện của chính bản thân mình như Naoki, anh đã chấp nhận đề nghị đó. Quyết định một việc gì đó với Naoki đã là chuyện của nhiều kiếp rồi. Theo lời giới thiệu của bác sĩ trị liệu chính thì hospice có cảnh quan thiên nhiên, đây cũng là một trong những lý do thúc đẩy Naoki lựa chọn nơi này.

Khi vừa đến bệnh viện hospice này, Naoki đã trợn trừng mắt. Đó là hiện trường án mạng mà vài năm trước chính anh đã xông vào. Trước sự xui rủi của vận mệnh, trước sự thật kích thích quá mức, trái tim trống rỗng của Naoki bốc lên cảm xúc đen tối.

Vô tình nhập viện đúng căn nhà trước đây từng là nơi ở của hai bố con nọ, những người đã một lần mang đến cho anh sự tự tin, rồi lại kéo anh xuống đáy địa ngục, Naoki đã lấy những xúc cảm đen tối đó làm tài liệu để cầm bút lần nữa. Nhằm lưu lại chứng cứ rằng mình từng sống trên đời.

Nhưng...

3.

“Nhưng, quả nhiên là vẫn không thể vẽ được. Bố cục thì còn tạm tạm. Nhưng lại không thể tạo ra được màu sắc. Cho dù có thử như thế nào, thì cũng không thể tạo ra được những màu sắc rực rỡ, sống động như trước nữa!”

Sau khi kết thúc sự đồng điệu ý thức, ta mở mắt ra, Utsumi vừa ôm đầu vừa kêu lên như đang xả hết ra những tích tụ lâu nay trong lồng ngực.

E rằng, vì đã mất đi tự tin nên linh hồn Utsumi mới bị ăn mòn.

Ta dùng ý nghĩ để nói như vậy với Utsumi. Nhưng đương nhiên, Utsumi không hề nghe thấy giọng nói của ta. Tuy nhiên, không nghe thấy cũng không sao. Chuyện đó chính đương sự còn hiểu hơn ta nhiều.

Ta dùng khước mắt liếc Utsumi rồi đi về phía cánh cửa. Đầu óc ta hiện giờ đang nhức như kim châm. Quá khứ của Utsumi mà ta vừa nhìn thấy, trong đó, ta cảm thấy có lời giải hoàn thiện cho tất cả những câu đố của sự kiện đã xảy ra bảy năm về trước.

Những bức tranh của Utsumi, rồi cả đứa trẻ mất tích đã biến đi đâu mất? Tại sao cả gia đình lại che mặt như vậy?

Chỉ một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, khi bánh răng quay vào khớp, tất cả chắc chắn có thể giải được.

... Ấy chà, ta quên mất. Trước khi ra khỏi phòng bệnh, ta quay đầu lại và đặt một ám thị cho Utsumi. “Tối nay anh sẽ không khóa cửa phòng.” Utsumi gật đầu với tầm mắt mờ lung.

Giờ được rồi. Thỏa mãn và định rời khỏi căn phòng thì trong góc tầm nhìn của ta, bức tranh vẽ cảnh chiều tà đã bị bắn được đặt một cách tùy tiện đang phát ra những sóng động linh hồn màu đỏ sống động.

Lần xâm nhập phòng bệnh này cũng rất mượt mà. Buổi tối cái ngày nhìn thấy “lưu luyến” của Utsumi, lách qua khe hở giữa y tá trung niên trực đêm và Naho đang ghi chép số liệu, ta lại lần nữa xâm nhập vào phòng

bệnh của Utsumi. Giống như ta đã thôi miên vào ban ngày, cửa căn phòng không bị khóa.

Không hiểu sao ta thấy rất hưng phấn. Sau khi nhìn thấy “lưu luyến” của Utsumi, ta vừa tắm nắng trong vườn vừa suy nghĩ. Để giải thích cho quá khứ của Utsumi, ta nghiêm túc chốt lại những tri thức của mình. Đúng, chiều tà. Cái đó có thể. Ta nghĩ ra một giả thiết. Một giả thiết có thể giải thích cho tất cả sự kiện của bảy năm về trước.

Từ giờ ta sẽ xâm nhập vào giấc mơ của Utsumi và xác nhận xem giả thiết đó có đúng hay không. Chỉ cần có thể làm được ổn thỏa, thì việc giải thoát Utsumi khỏi “lưu luyến” là có thể.

Một căn phòng bị chi phối bởi bóng đêm. Trước khi hai mắt ta nhìn thấy được Utsumi thì bên tai đã nghe thấy một thứ âm thanh quái lạ. Không nghĩ ngợi gì, ta khụy bốn chân xuống.

Nghe thấy tiếng lẩm bẩm hòa lẫn trong âm thanh nghe được, ta đã hiểu được tình hình.

“Tôi không muốn chết... không... Tại sao chỉ mình tôi.”

Giữa lời nói là những tiếng rên rỉ đứt quãng. Khi mắt đã quen với bóng tối, ta nhìn thấy dáng vẻ Utsumi đang co tròn lại trên giường bệnh như một con sâu và toàn thân run lên bần bật.

Đây chính là lý do mà anh ta khóa cửa sao? Chuyện này ta có thể hiểu được. Utsumi không muốn cho người khác nhìn thấy dáng vẻ này của mình.

Hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của ta, Utsumi vẫn tiếp tục run rẩy sợ hãi cái chết. Ngày hôm nay là ngày trăng khuyết. Không hề có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, cả căn phòng ngập trong bóng tối sâu thẳm.

Nhìn kỹ thì Utsumi hoàn toàn không có vẻ gì là đang tỉnh cả. Hai mắt nhắm chặt, nói từng chữ đứt quãng. Có lẽ anh ta đang ở vào trạng thái mơ hồ do tác dụng gây mê của thuốc giảm đau.

Chỉ cần thêm một chút nữa là anh ta sẽ đi vào giấc ngủ sâu. Ta nhìn lên Utsumi vẫn đang run và chờ đợi. Mười mấy phút sau, Utsumi đã ngừng run, có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ.

Cuối cùng thì cũng ngủ rồi?... Nào, đến giờ làm việc rồi. Ta nhắm hai mắt lại và xâm nhập vào thế giới giấc mơ.

Mở mắt ra, ta thấy mình trong phòng bệnh. Phòng bệnh của Utsumi. Trong một chớp mắt, ta đã nghĩ rằng mình xâm nhập vào trong mơ thất bại, nhưng ngay lập tức ta nhận ra đây không phải hiện thực mà là thế giới trong mơ.

Đầu tiên, Utsumi vốn nằm trên giường bệnh thì giờ đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, một tay cầm bút vẽ nhìn chăm chăm vào vải vẽ tranh. Thế giới hiện thực vốn phải là ban đêm, nhưng ngoài cửa sổ lại đang có ánh sáng chiếu vào. Và, hơn hết thảy, còn một điểm có thể chứng minh đây là giấc mơ của Utsumi.

Trong thế giới này không có “màu sắc”.

Hoàn toàn như một thước phim xưa cũ, trắng và đen, cùng với sắc xám pha lẫn giữa hai màu, cấu tạo nên toàn bộ thế giới. Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ không phải màu vàng kim, mà là màu trắng nhạt.

Ra vậy, đây là thế giới Utsumi đang nhìn thấy sao? Tác phẩm của mình bị phủ định, “màu sắc” của linh hồn - thứ mà người đàn ông này coi trọng nhất cũng đã biến mất cùng sự tự tin.

Mà chó hình như cũng không phân biệt được màu sắc. Việc trong thế giới hiện thực ta có thể cảm nhận được màu sắc bởi bản chất ta vốn là một tử thần, giống như việc cảm nhận được “hơi thối”, ta không chỉ có các xúc giác của một chú chó mà còn mang xúc giác của một tử thần.

Ta tới gần Utsumi đang ngồi bên cửa sổ. Utsumi tay cầm cây cọ, vẽ mặt cứng ngắc nhìn chăm chăm vào vải vẽ. Nhưng cái tay đang cầm bút kia lại không hề run một chút nào.

“Anh đang làm gì thế?” Ta thử bắt chuyện.

Rốt cuộc thì Utsumi cũng nhận ra sự có mặt của ta, anh ta mở to mắt ra nhìn. Ta cũng đã quen với phản ứng này rồi.

“Tại sao một con chó...”

“Nơi này là giấc mơ. Được rồi chứ, giấc mơ. Một chú chó có thể nói chuyện hay gì đó cũng không phải chuyện lạ. Xong, cứ biết vậy đi.”

Trước khi Utsumi kịp nói “biết nói” thì đã bị ta chặn họng.

“Giấc mơ?”

Dường như vẫn chưa nắm rõ được tình hình, Utsumi chớp mắt lia lịa. Thật là một kẻ đầu óc chậm chạp.

“Đúng vậy. Giấc mơ. Còn ta thì xuất hiện trong giấc mơ của anh.”

“Tao không hề biết con chó nào giống như mày. Tại sao một con chó tao không hề biết lại xuất hiện trong mơ của tao được?”

À mà, lúc trưa khi ta vào trong căn phòng này thì trốn sau bức tranh để quan sát mọi thứ, lúc ta và anh ta vừa chạm mắt thì đã ngay lập tức dùng “thôi miên” rồi, nên anh ta mới không biết ta? Một người đàn ông tử mẫn ở những chỗ thật kỳ lạ. Trong mơ có xuất hiện một con chó mà mình không biết thì có sao à?

Khi ta còn đang suy nghĩ nên giải thích thế nào thì Utsumi đã chỉ tay vào ta và kêu lên “A”.

“Là chú chó bên cạnh nhà khi ta còn bé? Mày lúc nào cũng vẫy đuôi rồi chạy vòng quanh theo tao...”

“Đừng có quy kết ta với cái con chó ngu ngốc đó!”

Ta trừng mắt, nhe răng. Cơ mặt Utsumi run lên như sợ sẽ bị cắn. Thật là, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, một tồn tại cao quý như ta sẽ không làm cái chuyện hạ đẳng như “cắn” gì đó không phải sao? Đã vậy thì để ta tuyên bố ở đây. Trong khoảng thời gian ta bị phong ấn, ta tuyệt đối sẽ không cắn hay làm gì để tấn công.

“Vậy thì mày là chó ở đâu?”

“Ta là chó của bệnh viện này. Từ hai tuần trước, ta bắt đầu sống với tư cách ‘thú cưng’ ở đây.” Ta ưỡn bộ ngực được phủ lớp lông vàng, giống như con người hay làm.

“À, Naho đã nói tới. Thế, tại sao một kẻ ta chưa từng gặp như mày lại xuất hiện trong mơ của tao?”

“Chẳng phải là lúc anh nhìn ra khu vườn bên ngoài cửa sổ thì đã vô thức nhìn thấy bóng dáng của ta sao?”

Ta quả phiên nên lựa chọn giải thích một cách tùy ý. So với việc thú nhận ta là một tử thần thì vẫn tốt hơn nhiều.

Không biết có phải đã bị thuyết phục bởi lời giải thích kia hay chỉ đơn giản là đã mất đi hứng thú, anh ta rời tầm mắt từ ta sang tấm vải vẽ tranh. Ta cố tình tạo tiếng bước chân và tới gần Utsumi, nhìn vào tấm vải vẽ.

“Trắng tinh luôn.”

“Trật tự, chớ thì hiểu cái gì chứ. Nếu mày không có việc gì thì nhanh nhanh biến đi.”

Utsumi đẩy lên một chút địch ý và nâng giọng tức giận nói.

“Việc thì ta có đó.” Ta dùng ánh mắt mang đầy thânf thái không thể có ở một con thú để nhìn như nhìn thấu Utsumi.

“Cái, cái gì thế? Việc gì?”

Bị ánh nhìn đó áp đảo, Utsumi hơi ngửa người ra sau. Ta nhìn vào tấm vải vẽ trắng thuần.

“Giúp anh vẽ tranh.”

Vẻ mặt Utsumi cứng lại.

“Không cần thứ súc sinh như mày giúp... tao vẽ được.”

“Nói thế mà đến giờ vẫn chưa vẽ được tí nào. Hay đây là trường phái nghệ thuật tiên phong?”

Ta chặt lọc những từ ngữ tràn đầy trong mỗi tác da lông và dùng mũi chỉ vào vải vẽ. Utsumi cắn chặt môi đến bật cả máu.

“Câm mồm!” Tiếng thét chói tai như tiếng cắt kim loại âm vang khắp căn phòng.

“Lại muốn gào khóc nữa sao? Làm vậy thì anh có thể vẽ lại được hả?”

“Câm mồm, tao vẽ cho mày xem! Vẽ cho mày xem!”

Utsumi gào lên rồi túm lấy “tuýp” màu vẽ đặt bên cạnh, bóp phần son bên trong lên bảng pha màu. Nhưng, số sơn bóp ra lại giống y như tấm vải vẽ, một màu thuần trắng, vẻ mặt Utsumi nhăn nhúm lại và không ngừng cầm lấy những tuýp màu khác, nhưng những thứ bóp từ bên trong ra đều chỉ là những màu sơn trắng xóa như màu tuyết mới.

“Chết tiệt!” Utsumi nắm chặt cây bút, pha loạn màu trên bảng pha. Nhưng những màu sơn trắng thì có pha với nhau thế nào đi nữa cũng không thể sinh ra được “màu sắc” nào khác.

Utsumi khua bút lên xuống. Lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Nhưng, sơn trắng quét lên vải vẽ trắng chỉ tan ra rồi biến mất.

Cánh tay của Utsumi sau khi bị ép vận động điên cuồng giờ mất lực rũ xuống cùng với cần cổ. Bút lông từ đầu ngón tay trượt rơi xuống. Khẽ rơi cộp trên nền nhà.

“Anh thỏa mãn chưa?” Ta im lặng nhìn tất cả và nói bằng giọng chứa đựng cả sự bất ngờ.

“Tao... phải làm thế nào đây?” Tiếng lẩm bẩm khi Utsumi vẫn cúi đầu yếu đến mức nếu ta không tập trung thì sẽ chẳng thể nghe thấy.

“Chính vì để chỉ cho anh điều đó, ta mới ở đây.”

Utsumi đang suy sụp khẽ ngẩng đầu lên.

“Mày nói mày sẽ làm gì cho tao?”

Đáp lại lời hỏi của Utsumi, ta khẽ nhếch mày.

“Trước tiên, ra khỏi căn phòng u ám này đã.”

Xuyên qua phòng trực không người, cầu thang, hành lang tầng một, ta và Utsumi đi tới bậc thêm. Quả nhiên ý thức tiềm ẩn của con người là một thứ rất tuyệt vời, giống như Kanemura, thế giới trong mơ của Utsumi cũng được tái hiện cho đến những chi tiết nhỏ nhất. Ngoại trừ việc không có “màu sắc”.

Khi tới trước cửa, ta dùng mắt ra lệnh cho Utsumi “mở ra đi”. Utsumi thoáng nhìn ta, nhưng ngay lập tức mím chặt môi lại và lấy hai tay đẩy cửa ra.

Từ khe hở, ánh mặt trời màu trắng rơi vào giống như đèn huỳnh quang. Ta híp mắt lại và nhảy ra bên ngoài. Bỏ lại Utsumi không có tí sức lực nào đi bộ phía sau, ta hướng tới chỗ cây anh đào nằm trên đồi, giữa trung tâm khu vườn.

Không biết có phải vì trong hiện thực vẫn đang là mùa đông nên hầu như không có một bông hoa nào hay không, nhưng khu vườn ở thế giới trong mơ có vô số bông hoa đang nở rộ. Dẫu vậy, khi “màu sắc” không tồn tại thì người ta sẽ cảm thấy cô đơn hơn là đẹp đẽ. Sắc anh đào lại mang màu xám cảm giác thật lạnh lẽo.

“Tại sao chúng ta lại tới đây? Ở bên ngoài này có thứ gì quan trọng sao?”

“Cảm giác rất tốt ha.” Ta bâng quơ nói với Utsumi đang nhìn quanh khu vườn.

“Hả?”

“Ta nói rồi mà. Rằng phải ra khỏi căn phòng u ám đó. Bên ngoài cảm giác tốt hơn nhiều.”

Ánh sáng màu xám nhàn nhạt rơi lên khuôn mặt Utsumi, khi mà ta nghĩ trong khoảnh khắc tiếp theo nó sẽ biến thành màu trắng thì nó lại lần nữa trở về màu xám nhạt. Utsumi bước chân tập tễnh về phía cái ghế dài và ngồi xuống. Khuôn mặt lúc đầu hằn là đỏ lên do tức giận, sau đó là trắng đi vì thiếu máu, rồi chuyển qua xanh mét. Trong thế giới không có “màu sắc” này việc phán đoán tình hình vô cùng khó. Nhưng, việc bị thiếu máu trong chính thế giới của mình thì...

Nào, cứ giết thời gian vô vị như thế này thì chẳng có ích gì. Bắt đầu thôi. Ta hướng về phía Utsumi đang ngồi vô lực trên ghế đá và mở miệng.

“Nhờ hai bố con từng sống ở căn nhà này mà anh có được tự tin. Nhưng họ lại đối xử tệ hại với những bức tranh của anh, anh nghĩ họ đưa chúng cho kẻ khác, bị sốc bởi chuyện đó nên anh đã không thể vẽ được nữa. Đúng không?”

“Đúng, đúng vậy. Vậy thì sao chứ?” Utsumi nói bằng giọng điệu không chút quan tâm.

“Thật sự là như vậy sao?” Ta vờ nói để dẫn dắt anh ta

“... Mà muốn nói cái gì?”

“Hai bố con đó, đừng nói nơi đây là nông thôn, họ sống trong một căn nhà như thế này, thì cũng rất giàu có đúng không. Nhưng, dù là nhiều tiền thì anh nghĩ họ có bỏ tận năm mươi ngàn Yên để mua một bức tranh mà mình hoàn toàn không có hứng thú không?”

Số tiền năm mươi ngàn Yên chắc chắn là một khoản không hề nhỏ đối với người lao động bình thường.

“Nhưng, bọn họ đã làm như vậy với những bức tranh của tao... làm bản chúng, nhòe nhoẹt chúng đến như vậy, còn đưa cho kẻ khác... Tao đã vì bọn họ, vẽ những bức tranh ấy cho đứa trẻ đó. Vậy mà, vậy mà...”

Naoki rít qua kẽ răng.

“Nhỡ đâu những bức tranh đó đã bị trộm đi thì sao? Kẻ đối xử với chúng như rác rưởi không phải là hai bố con đó mà là những kẻ trộm đó thì sao? Lúc đầu anh cũng nghĩ như vậy nên mới chạy tới căn nhà này đúng không?”

Ta dùng ánh mắt của bề trên để nhìn Utsumi.

“À, đúng thế. Nhưng tao đã nhầm. Trong căn nhà không hề còn lại một bức tranh nào của ta, ngay cả dấu vết treo tranh cũng không. Hơn nữa,

người đàn ông đã xuất hiện ở cửa hàng tranh cũng chẳng phải tội phạm...”

“Người đàn ông đó là tội phạm, hay đúng hơn là một trong những kẻ thủ ác.”

Ta cắt ngang lời của Utsumi và nói thẳng ra. Utsumi nhìn ta một cách mơ hồ.

“Mày đang nói gì? Tội phạm chắc chắn không phải là người trẻ tuổi đó. Chính xác phải là một kẻ tầm năm mươi...”

“Kanemura, người đàn ông to béo là chủ tiệm đá quý, khoảng tầm năm mươi tuổi. Ông ta không phải tội phạm. Ông ta chỉ là kẻ chịu tội thay.”

Mà ông ta cũng là bệnh nhân “đồng bệnh viện” với anh đó.

“... Nếu vậy, quả nhiên người đàn ông to cao đó là tội phạm?”

Utsumi nghi hoặc lẩm bẩm. Còn ta thì im lặng gật gật đầu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông to lớn xuất hiện trong ký ức của Utsumi, ta đã không nghĩ ngợi gì mà cắt ngang việc theo dõi tiếp ký ức. Đúng, người đàn ông đó có tên tự xưng là “Suzuki”, kẻ đã cho Kanemura vay tiền, cho ông ta súng.

“Không, không thể như vậy. Trước tiên, tại sao mày lại biết được chuyện đó?”

“Ta cái gì cũng biết.”

Ta đã chán phải giải thích với tên đàn ông nhàm chán này nên chỉ kiếm một lý do tùy tiện thích nghĩ sao thì nghĩ.

“Làm gì có chuyện như vậy. Mày là thứ trong giấc mơ của tao, nên mày không thể biết những chuyện mà tao không biết được.”

Ta lắc đầu, cố tình thở dài một tiếng. Thật là một tên lẩm cẩm.

“Gì vậy, cái thái độ gì thế. Nếu vậy thì mày giải thích vì sao trong căn nhà này lại không còn một bức tranh nào cả đi? Hơn hai mươi bức đó. Vậy mà ngay cả một bức cũng không còn, dấu vết từng được treo cũng không.”

Utsumi nói bằng giọng đầy tin tưởng, với một vẻ mặt như cần phải một con côn trùng.

“Thật sự không có sao?”

Ta nhìn thẳng vào mắt Utsumi. Trong đôi mắt đó đang dấy lên dao động.

“Không có. Không có tranh, dẫu treo tranh cũng không. Từ lúc ta nhập viện cho đến giờ đã không biết bao nhiêu lần ta lần tìm ở hành lang và phòng sinh hoạt chung. Bởi vì tao nghe nói sau sự kiện đó nơi này hầu như không được cải tạo. Thậm chí tao còn đi tìm người phụ nữ trước kia đã được gia đình này thuê đến dọn dẹp nhà cửa để hỏi chuyện. Thế nhưng, những bức tranh chỉ được mang về treo có vài ngày rồi sau đó biến mất đi đâu đó.”

“Đó chỉ là ám ảnh của anh thôi.”

“Dối trá. Đến giờ mà mày còn nói là hai bố con đó vẫn giữ gìn cẩn thận tranh của tao ấy hả?”

“Người phụ nữ dọn dẹp đó đã nhìn thấy đứa trẻ?”

“Hả? Đứa trẻ?”

“Đúng, đứa trẻ. Người hiểu rõ nhất tranh của anh. Thật là một kẻ nào ngẩn. Trong đầu chỉ biết nghĩ đến tác phẩm của mình, còn đứa trẻ thì anh không để vào mắt sao?”

“Không phải như vậy... Tao không hỏi chuyện có nhìn thấy đứa trẻ hay không.”

“Đúng ha.” Ta quay người lại, bước về phía những con đường nhỏ trong vườn.

“Mày đi đâu?”

“Đi tản bộ. Tuy chỉ là một thế giới đen trắng, nhưng thời tiết tốt. Vừa đi vừa nói chuyện cũng không tệ, đúng không?”

Ta không quay đầu lại mà nói. Cùng với câu nói “Đợi tao với” vang lên phía sau là tiếng bước chân Utsumi đuổi theo. Ta bắt đầu nói chuyện với Utsumi đã chạy bước nhỏ tới bên cạnh.

“Chỉ có hai thi thể được tìm thấy ở hiện trường, là bố mẹ của đứa trẻ. Còn nó đến giờ vẫn mất tích. Anh biết chuyện đó không?”

“... Biết.”

“Vậy thì đứa trẻ đã biến đi đâu? Tại sao không tìm ra?”

“... Tao sao mà biết được.”

“Nghĩ đi. Trong đầu anh chỉ toàn đậu phụ thôi hả?”

“Lắm mồm. Ngay cả cảnh sát cũng đâu có tìm ra. Có nghĩ cũng đâu ích gì. Không phải là nó bị bắt cóc sao? Hoặc là giống như những người trong

thị trấn nói, đứa trẻ đó thật sự là một quái vật, đã biến đi đâu đó...”

“Gâu!” Ta lấy hơi đầy bụng rồi sữa to một tiếng với Utsumi.

“Gì, gì thế? Đột nhiên...”

“Đứa trẻ đó là quái vật? Anh coi cậu bé đã yêu quý những tác phẩm của anh nhất là đồ gỗ sao?”

Gần giọng như rặn ra từng từ, rồi ta lại bước đi tiếp.

“... Còn cách nào, những kẻ trong thị trấn đều dựng lên lời đồn như thế.”

Đáp lại những câu hỏi của ta, Utsumi chỉ biết lúng búng trong miệng những lời ngụy biện. Ta quay đầu lại một trăm tám mươi độ và nhìn Utsumi ở phía sau. Trước một hành động không thể thực hiện được ở thế giới hiện thực, cơ thể Utsumi lần nữa cứng đờ lại. Từ sâu trong cổ họng thoát ra một tiếng cao vút “Ki...”. Anh ta vẫn chưa hiểu ra là trong mơ thì dù có chuyện gì xảy ra cũng không lạ sao?

Một kẻ không linh động gì cả.

“Anh nghĩ đứa trẻ đó bị hấp dẫn bởi điểm nào ở những bức tranh của anh?”

“Cái gì cơ, đột nhiên? Tao không biết. Kể cả việc đứa trẻ đó có thật sự thích tranh của tao hay không...”

“Đừng có nói quanh co, nói cho rõ ràng ra. Được rồi chứ, đứa trẻ đó có lý do gì mà phải giả bộ khen những bức tranh của anh? Đứa trẻ đó thích tranh của anh. Điều đó không hề sai.”

“Vậy tại sao trong căn nhà lại không có bức tranh nào...”

“Hiện giờ ta chính là đang định giải thích về chuyện đó. Hiểu rồi thì giờ dùng cái đầu mà nhớ lấy, tiền đề là đứa trẻ thích tranh của anh. Anh nghĩ đứa trẻ bị cuốn hút bởi điểm nào ở những bức tranh của anh?”

“Chuyện đó. Chỉ có chính nó mới biết thôi chứ.” Utsumi nói đầy rậm thối.

“Biết chứ. Chỉ là anh không suy nghĩ mà thôi. Hãy nhớ lại và suy nghĩ đi.”

Nghe những lời ta nói, hai hàng lông mày của Utsumi nhíu lại.

“Anh vốn rất tự hào về cách sử dụng màu sắc của mình đúng không?”

Ta đành phải thả ra một cái phao cứu hộ. Vừa nghe vậy, khuôn mặt Utsumi lấp lánh nụ cười đắc ý. Trong thế giới trắng đen này, chỉ một điều đó đã làm nên bầu không khí giống như khi “màu sắc” sắp sửa được sinh ra.

“Đúng, đúng thế. Ngay cả ở trường đại học mỹ thuật thì cũng không kẻ nào có thể tạo nên được những “màu sắc” giống như tao. Tài năng của tao là duy nhất.”

“Nhưng, sau sự việc đó, đột nhiên tao không thể tạo ra màu sắc nữa...”

Ừ, với trạng thái linh hồn mà trong mơ chỉ thấy một thế giới trắng đen thế này thì sao có thể tạo ra được những màu sắc xinh đẹp... Đột nhiên, xuất phát từ trí tò mò, ta hỏi ra miệng.

“Anh, có nhận ra rằng thế giới này không có “màu sắc” không?”

“Hả? Không có màu sắc? Mà đang nói gì?”

“À không... Đừng bận tâm.” Quả nhiên là không nhận ra à? Ấy chà, không biết từ lúc nào mà lạc đề hơi xa rồi. Ta gập cổ theo một góc độ không thể tin được, quay qua nói với Utsumi.

“Lại nói tiếp, cách dùng ‘màu sắc’ mà anh rất tự hào đó lại không được nhà tranh quen thuộc với anh đánh giá cao ha.”

“Ông ta chỉ là một kẻ thô tục. Ông ta chỉ biết nhìn ‘tranh’ và gán giá tiền cho nó thôi. Được một kẻ như vậy đánh giá cao hay không chẳng có gì quan trọng.” Utsumi gằn giọng nói.

“Thật vậy sao? Hay là do đánh giá nhà tranh của anh vốn không công bằng?”

“Mà đang nói cái gì? Ông ta...”

“Nhà buôn tranh đó đã nhìn bức tranh bị lem bấn của anh và nói ‘Vốn nó là một bức tranh rất tốt’. Nhà buôn tranh đó vẫn có con mắt nghệ thuật có thể nhìn ra được sống động của ‘linh hồn’ anh, từ trong bức tranh đã bị lem bấn tới mức gần như không nhìn ra được gì nữa đó, không phải sao?”

Utsumi mím chặt đôi môi mỏng của mình đầy bất mãn nhưng không thể phản bác lại gì.

“Nếu như nhà buôn tranh là một người sở hữu mắt cảm thụ nghệ thuật xuất sắc, vậy thì tại sao lại đánh giá thấp anh? Những bức tranh mà anh đã

bán cho nhà tranh và bức tranh dù đã lem luốc vẫn khiến trái tim nhà buôn tranh rung động, chúng có gì khác nhau?”

Ta nhìn lại khuôn mặt đang lâm vào im lặng của Utsumi. Utsumi khẽ lẩm bẩm với giọng nói lùng bùng trong miệng vô cùng khó nghe.

“Lúc đó tao đã vẽ rất nhiều tranh. Ngoại trừ tranh vẽ phong cảnh mà tao thành thạo nhất, còn có tranh vẽ con người, tranh tĩnh vật,... Tất cả chúng, tao đều đã cho hai bố con đó xem. Người bố đó sẽ mua những bức tranh mà đứa trẻ thích. Còn ta thì mang những bức còn lại đến bán cho cửa hàng tranh...”

“Hai bố con đó đã mua những bức tranh nào?”

“... Những bức tranh phong cảnh.”

“Trong số những bức tranh mà hai bố con đó không mua, có bức tranh phong cảnh nào không?”

“Có, chắc chắn là có.”

“Nhưng, những bức tranh phong cảnh mà hai bố con đó không mua, cũng không được nhà buôn tranh đánh giá cao. Hay nói cách khác, hai bố con đó đã mua những bức tranh phong cảnh vẽ đặc biệt tốt, có giá trị nghệ thuật cao trong số những bức tranh anh đã vẽ. Người bố đã nói rằng mình không am hiểu mấy về nghệ thuật cùng một đứa trẻ vẫn còn ngây thơ tại sao lại có thể làm được như vậy?”

Utsumi mím môi suy nghĩ. Với trí năng như con người thì không thể nghĩ ngay ra được sao? Nếu đã vậy...

“Nhân tiện thì tại sao hai bố con đã mua tranh của anh lại che mặt như vậy?”

“Hả? Sao đột nhiên mày hỏi vậy? Chuyện đó sao tao biết.”

Trước chủ đề câu chuyện bị thay đổi đột ngột, hai đầu lông mày Utsumi nhíu chặt lại.

“Không, anh biết. Nghĩ kỹ đi. Hãy tổng hợp lại tất cả những gì anh thấy, anh sẽ nhìn thấy câu trả lời.”

“Tao biết ấy hả, mày lấy đâu ra lý do mà nói chắc như đinh đóng cột vậy hả?”

“Đúng rồi. Chỉ đi lại vào ban đêm, che kín mặt, chặn hết cửa sổ, những hành động kì quái đó đã tạo nên lời đồn ngu ngốc rằng gia đình đó là ‘quỷ

hút máu'. Tại sao họ lại bị gọi là quỷ hút máu? Rõ ràng họ còn không hút máu."

"Cái đó, là vì nếp sống sinh hoạt của họ y như quỷ hút máu..."

"Nếp sống sinh hoạt giống như quỷ hút máu là thế nào?"

"Cái, cái đó..." Utsumi suy nghĩ đến nhăn nhó mặt mày y như lúc bị đau rồi đột nhiên ngẩng mặt lên, "Họ tránh ánh mặt trời..."

Anh ta sắp hiểu ra rồi? Đó là thứ mà ta vẫn mong anh ta có thể ngay lập tức hiểu ra.

"Đúng. Gia đình đó cố gắng hết sức có thể để tránh khỏi ánh mặt trời. Thêm nữa, đứa trẻ dù đã gần đó tuổi vẫn không thể phát âm bằng lưỡi một cách chính xác, ngay cả đi đứng cũng không bình thường."

"Không lẽ... là căn bệnh gì đó...?"

Ta yên lặng đồng ý. Một kẻ đã làm công việc "dẫn đường" như ta đương nhiên biết tên của căn bệnh đó.

"Bệnh khô da sắc tố."^[10]

"Sắc tố? Cái gì cơ?" Utsumi há hốc miệng hết như tên ngốc.

"Một căn bệnh di truyền bẩm sinh. Người mắc bệnh cực kì yếu trước tia cực tím, chỉ cần bị nắng chiếu một chút thôi cũng có thể dẫn đến da bị bỏng, bong tróc. Nếu tắm nắng vượt một mức độ nhất định thì có khả năng cực cao sẽ dẫn đến ung thư da. Tùy vào loại hình mà bệnh còn có thể gây tổn thương đến hệ thần kinh, gây ra các triệu chứng không thể nói chuyện bình thường, cơ thể không ổn định, trở thành căn bệnh nan y."

Trước kia, đã không biết bao nhiêu lần ta dẫn đường cho linh hồn của những đứa trẻ mắc căn bệnh này. Thử nhớ lại thì bệnh trạng của những đứa trẻ đó cùng với tình trạng của cậu bé nhìn thấy trong ký ức của Utsumi rất giống nhau.

"Sao có thể... Chính vì thế, khi đi ra ngoài họ che mặt lại..."

"Đúng vậy đó. Mặc kệ là ánh sáng mặt trời thế nào thì cũng đều có chứa tia cực tím. Thiếu niên mắc bệnh nặng tới mức không thể không hạn chế tất cả các nguồn ánh sáng mặt trời. Hoặc cũng có thể là da cậu bé đã bị bong tróc rồi nên mới che lại. Cho dù là thế nào thì họ cũng đã rất khổ sở. Kể cả cậu bé lẫn bố mẹ cậu."

"Vậy là, người bố đó cũng..."

“Không, khả năng người bố khỏe mạnh bình thường là rất cao. Căn bệnh đó chắc chắn là do thiếu hụt di truyền. Trường hợp hai bố mẹ không phát bệnh rất nhiều. Có lẽ họ không nở để một mình con trai như vậy, nên mới ăn mặc tương tự. Trái tim của người làm cha làm mẹ rất dối dịu dàng ha? Những kẻ đã truyền lưu lời đồn vô tâm về gia đình khổ sở vì căn bệnh đó nên thấy xấu hổ. Những kẻ như thế mới chính là ‘quái vật’.”

“... Thế nhưng, mày nói chuyện đó để làm gì? Có liên quan gì đến những bức tranh của tao à?”

Vẫn chưa hiểu nữa hả? Đồ chậm tiêu.

“Đứa trẻ đó dù có khao khát đến đâu cũng không thể thấy được mặt trời. Một đứa trẻ như vậy khi đang tản bộ trong đêm thì bắt gặp một người đàn ông đang vẽ tranh. Trên bức tranh đó vẽ lại một cách sống động thứ mà cậu bé vẫn luôn khao khát.

“Thứ đó...”

“Đúng, nó được vẽ trên mọi bức tranh mà hai bố con đó đã mua. Thứ phản ánh lại xinh đẹp nhất “màu sắc” mà anh tạo ra.”

Ta và Utsumi đều đồng thời ngược nhìn lên. Ở đó là mặt trời thuần một màu trắng đang tỏa sáng lấp lánh như lụa.

“Nào, giờ thì đi thôi.” Bỏ lại Utsumi vẫn đang nhìn lên bầu trời, ta bước đi.

“Này, mày đi đâu đó?”

Ta đứng lại trước bậc thềm của căn nhà, đợi Utsumi đang vội vàng đuổi theo.

“Quay lại hả? Gì thế, mày lại muốn bảo tao mở ra hả? Ở thế giới này mày nói chuyện được cơ mà. Muốn nhờ vả thì nói hẳn hoi. Chỉ cần bảo ‘Mở cửa cho tôi đi’ là được rồi.”

“... Nhanh nhanh mở cửa cho ta đi. Đồ chậm chạp.”

Ta đã nói lịch sự hết mức rồi, thế mà mặt Utsumi còn nhăn nhúm lại rồi mở cửa một cách thô bạo. Ta thản nhiên bước lên hành lang. Utsumi thì đi ngay bên cạnh ta.

“Chúng ta quay lại đây bây giờ để làm gì?”

“Để giải phóng anh khỏi ‘lưu luyến’ đó.”

“Lưu luyến? Nó là cái gì thế?”

“Anh cho rằng hai bố con đó đã vớt những bức tranh của mình đi đúng không?”

“Chứ còn sao nữa. Tuy mày nói đứa trẻ đó thích tranh của tao, nhưng thực tế là trong căn nhà này không có bức tranh nào của tao cả.”

“Anh nghĩ vì sao gia đình đó lại chuyển nhà đến căn nhà này?”

“Hả? Mày nói gì cơ?” Utsumi lần nữa hiện ra vẻ mặt hoang mang trước chủ đề câu chuyện bị thay đổi đột ngột.

“Đừng thắc mắc mà hãy nghĩ đi. Tại sao gia đình đó lại chuyển tới sống ở một nơi bất tiện trên đỉnh đồi như thế này?”

“... Chắc là, vì nơi này cách xa thị trấn, có thể tránh ánh mắt của nhiều người.” Utsumi trả lời mà không chút tự tin nào.

“Những nơi như thế có rất nhiều. Hơn nữa, căn nhà này vốn là nơi có ánh sáng rất tốt nữa. Khiến họ còn phải đi bật cửa sổ lại. Hẳn là có nhiều căn nhà điều kiện tốt hơn nhiều.”

“Chắc, có lẽ đúng là vậy...”

“Người giúp việc thường đến vào ban ngày ngay cả việc gia đình này có một đứa trẻ cũng không biết. Người giúp việc đó không nhìn thấy đứa trẻ nào đồng nghĩa với việc bà ấy cũng chưa từng thấy căn phòng của đứa trẻ. Dọn dẹp căn nhà là công việc của người giúp việc đó. Vậy thì, căn phòng của đứa trẻ ở đâu? Ban ngày khi người giúp việc ở đây, đứa trẻ đã ở đâu?”

“Ở đâu à?...” Utsumi chỉ có thể nhăn mặt nhăn mũi mà không trả lời được.

“Một nơi mà mắt người không nhìn thấy, nơi ánh sáng mặt trời không chiếu tới. Một nơi mà trong một căn nhà lớn, nếu có cũng không có gì lạ.”

Hai mắt Utsumi mở lớn. Nhận ra rồi ha.

“Thế nhưng... ở đâu được?”

“Nhớ kỹ lại đi. Khi anh chạy vào căn nhà này để tìm tranh, vết máu lớn nhất là ở đâu? Chỗ đó, người bố hay người mẹ, hoặc là cả hai người đã chết ở đó, nhưng không phải có gì đó hơi lạ sao?”

“... A!”

Utsumi kêu lên một tiếng thật to và nhìn về một điểm trên hành lang. Đúng, chính là chỗ đó.

Ta nói với Utsumi đang đứng run rẩy sợ hãi.

“Đến giờ dậy rồi.”

4.

“AAAAA!”

Một tiếng hét to đến mức tưởng như tường cũng rung lên, Utsumi bật người dậy y như một con rối bị người ta giật dây.

Này này, anh mà hét to như vậy thì... Ta căng thẳng. Và sự căng thẳng đó ngay lập tức được cụ thể hóa.

Ta nghe thấy tiếng bước chân bình bịch chạy trên hành lang. Ta vội vàng định trốn sau bóng của bức tranh cực lớn. Nhưng đã muộn. Cánh cửa phòng bệnh đã mở ra nhanh hơn nhiều so với bước chạy của ta.

“Utsumi, anh ổn chứ?”

Một giọng nói sốt sắng xuyên vào căn phòng. Giọng nói đó bình thường dịu dàng như một bản nhạc được gió hát du dương, nhưng trong tình trạng hiện giờ thì lại không phải là giọng nói mà ta muốn nghe thấy.

Tầm mắt của Naho vừa lao vào phòng và ta đối diện nhau. Đôi mắt hai mí của Naho lập tức mở ra thật to, sau đó chớp mắt liên tục, cuối cùng là nhìn trừng trừng vào ta.

Ta dồn hết sức lực để lấy lòng mà “gâu” một tiếng giống như đang chào hỏi, hoặc giống như đang cố ngụy biện.

“Leo! Nhóc làm cái gì ở nơi này vậy hả!”

Giọng nói giận dữ mà lần đầu ta nghe thấy của Naho đập thẳng vào tai. Không biết có phải vì giữa đêm hay không, tiếng nói vốn không lớn đến vậy, nhưng độ rung động của nó y như tiếng đạn bắn vậy. Cơ mà nói sao thì một tồn tại cao quý như ta không cần phải để tâm việc bị một loài người mắng mỏ đâu. Nhưng, không hiểu sao, dù ta nghĩ như vậy cái đuôi lại cụp xuống hẳn phía sau. Và giống như bị liên kết với cơ đuôi, đầu ta cũng cúi xuống nốt.

“Xin lỗi anh. Leo làm anh giật mình rồi.”

“Đồng hồ. Đúng rồi, là đồng hồ...”

“Utsumi?” Naho nghi hoặc nhìn Utsumi đang vừa nhìn vào hai tay mình vừa lẩm bẩm nói.

“Đi! Này, ‘chó’! Mau đi!”

Utsumi xuống khỏi giường bệnh y như lặn xuống, không biết có phải anh ta quá vội hay không mà vừa vẫy vẫy tay với ta bằng cái tay đang run bần bật vừa chạy ra khỏi phòng.

Này này, ai cho nhà người gọi ta là “chó” hả, “loài người” kia. Ta vừa khịt mũi vừa đuổi theo phía sau Utsumi.

“Anh đi đâu vậy? Ơ, cả Leo nữa?” Hai mắt Naho đảo qua đảo lại giữa Utsumi và ta.

“Tầng dưới. Chỗ đồng hồ. Bên trong cái đồng hồ.”

Trước lời giải thích không mấy thân thiện của Utsumi, Naho đang hỗn loạn lại càng hỗn loạn hơn. Nếu có thể thì ta rất muốn giải thích một cách đầy đủ lý lẽ dẫn chứng cho cô ấy, nhưng đáng tiếc ở thế giới hiện thực, thanh tuyến của ta không thể phát âm được tiếng nói của con người.

“Đồng hồ? Không được Utsumi, anh phải ngủ đi. Đó chỉ là mơ thôi. Anh nằm mơ rồi ngái ngủ thôi. Mau trở lại giường và bình tĩnh lại đi.”

Đúng là do giấc mơ thật. Nhưng Utsumi không hề ngái ngủ.

“Tôi không ngái ngủ. Này, ‘chó’. Mau giải thích đi.”

... Đã nói là ta chỉ có thể nói chuyện trong mơ được thôi mà. Không lẽ tên này ngái ngủ thật hả?

Vừa ném cả nan đề cho “một con chó” là ta, Utsumi vừa nhanh chân chạy khỏi phòng bệnh. Ta quay đầu lại, nhìn Naho đang đứng như trời trồng, ta cố gắng làm vẻ mặt đồng tình trong phạm vi mà cơ mặt của một con chó có thể với Naho, rồi đuổi theo Utsumi.

Y tá trung niên đang trong phòng trực nhìn thấy chúng ta chạy ra khỏi phòng bệnh đi xuống dưới lầu và gọi với lại gì đó. Nhưng một Utsumi với hai mắt đang hằn đầy tơ máu giống như không nghe thấy (mà có lẽ là không nghe thấy thật) chẳng thèm để ý mà chạy một mạch xuống. Một hành động mà không thể nào có ở một bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối suốt ngày khóc lóc kêu gào vì đau. Mà, “sự đau đớn” của người đàn ông này là nỗi đau về linh hồn. Nếu như có chuyện gì khiến anh ta tập trung hết cả tinh lực thì anh ta sẽ quên nỗi đau đó thôi.

Utsumi chạy xuống cầu thang với đôi chân cứ như cuốn vào nhau sắp ngã, loạng choạng lao đến chỗ chiếc đồng hồ cây cực lớn nằm im lìm ở góc trong cùng của hành lang.

“Đây hả? Đây đúng không? Mà nói gì đi!”

Utsumi gào lên với ta vừa nhẹ nhàng bước đến. Đã nói là trong thế giới hiện thực ta không nói chuyện được mà. Ta gật đầu biểu hiện ý khẳng định thay cho câu “đúng vậy”.

“Anh Utsumi!”

Tiếng bước chân của rất nhiều người vang lên phía sau. Vừa ngoảnh lại nhìn, đập thẳng vào mắt ta chính là hình ảnh Naho, y tá, và cả viện trưởng đang chạy xuống đây. Có vẻ như bị đánh thức bởi âm thanh ồn ào, ở chỗ nghỉ giữa cầu thang ta còn thấy cả bóng dáng của Minami và Kanemura. Hai người đó làm gì mà ra khỏi phòng vậy? Họ có tự giác mình là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối không vậy?

Chuyện phiền phức rồi. Nếu cứ như vậy bị đưa lại phòng bệnh thì “lưu luyến” của Utsumi không thể cắt đứt được. Nào nào Utsumi, anh còn làm cái gì thế. Nhanh mở ra đi.

Ta khẽ “oảng” một tiếng thúc giục Utsumi. Ba người của bệnh viện đến càng gần chúng ta hơn.

“Anh đang làm gì thế, Utsumi? Mau quay lại phòng bệnh ngay đi.”

Y tá cất tiếng về phía bóng lưng Utsumi đang cố sống chết kéo cái đồng hồ ra, nhưng động tác trên tay Utsumi không hề dừng lại. Utsumi lên gân cả hai tay nắm lấy cái đồng hồ, cong người dồn trọng lực để kéo nó ra. Nhưng cái đồng hồ lại không mấy may di chuyển chút nào.

“Utsumi.”

Giọng nói đã bình tĩnh lại nhưng vẫn bao hàm sự mạnh mẽ vang lên sau lưng. Utsumi dừng động tác lại.

“Thầy viện trưởng...”

“Anh đang làm gì vậy?” Giọng nói trấn tĩnh của viện trưởng không hề có một chút ý trách mắng nào.

“Cái đồng hồ này... Trong cái đồng hồ này...”

Y như một đứa trẻ bày trò nghịch ngợm bị bắt gặp, Utsumi ấp úng.

“Chắc chắn là cậu ta bị mê sảng do thuốc gây tê rồi. Hãy cho cậu ấy dùng haloperidol. Dùng xong cậu ấy sẽ bình tĩnh lại.”

Y tá nói với viện trưởng. Viện trưởng lại gần chúng ta. Không biết có phải sợ bị trách mắng không, Utsumi cúi đầu xuống.

“Chiếc đồng hồ đó có gì rất quan trọng với anh sao?”

Giọng nói của viện trưởng vẫn không hề có một tí ngữ điệu nào.

“Đúng, rất quan trọng! Không có thứ gì quan trọng với tôi hơn nó nữa!”

Utsumi nhìn vào hai mắt viện trưởng.

“Vậy thì, không cần phải căng thẳng như vậy. Cứ từ từ mà làm như mình muốn đi.”

Trước lời nói không ngờ đến của viện trưởng, từ trong họng Utsumi tràn ra một tiếng “Ơ?”.

“Nhưng nếu có thể, cậu đừng quá thô bạo với nó. Chiếc đồng hồ đó dù không chạy nữa nhưng vẫn là một đồ nội thất rất tuyệt.”

Viện trưởng nói với vẻ mặt hầu như không thay đổi. Một lời nói tưởng như bông đùa, phát ra từ miệng người đàn ông lạnh lùng ấy lại khiến người ta chỉ cảm thấy rằng người đó đang thật sự lo lắng cho những đồ dùng trong bệnh viện. Ông ta, không phải cơ mặt quá lười hoạt động rồi hả?

Y tá nhìn viện trưởng như muốn nói gì đó, nhưng viện trưởng lại thản nhiên không nhìn đến.

Utsumi gật đầu và lại bắt đầu vật lộn với cái đồng hồ. Nhưng đương nhiên, cái đồng hồ vẫn chẳng xê xích. Chỉ có thời gian là trôi qua. Một phút, hai phút, ba phút. Bầu không khí dần lạnh xuống. Khuôn mặt Utsumi dần nhuốm lên vẻ khó chịu.... Anh ta đang làm cái gì thế.

Ta “gâu” lên một tiếng. Utsumi dừng tay lại nhìn ta. Ta nói bằng ánh mắt.

Ta phải nói bao nhiêu lần là dùng cái đầu đi thì anh ta mới hiểu? Cái đồng hồ đó chắc chắn không phải là thứ có thể mở ra bằng sức mạnh được.

Bằng một cách nào đó mà Utsumi có vẻ đã hiểu điều ta đang nghĩ. Anh ta mở cửa thủy tinh ở mặt trước đồng hồ ra và vươn cánh tay đang run lên rất khê vào. Utsumi chạm tay lần lượt vào kim dài, rồi kim ngắn.

Rồi ngẫu nhiên, Utsumi nắm lấy quả lắc bằng kim loại và khê kéo. Khoảnh khắc đó, một tiếng cạch vang lên. Utsumi như chạm tay vào lửa

nóng phải rút tay lại.

Cái đồng hồ cây dù dùng sức thế nào cũng không di động lại trượt sang một bên giống như trượt trên băng. Và ở chỗ mà cái đồng hồ vẫn đứng đến giờ mở ra một lối vào lớn với cầu thang dẫn xuống lòng đất.

Ba bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, ba người của bệnh viện. Tất cả những người có mặt ở đây ngoại trừ ta đều đứng bất động, nhìn chăm chăm vào lối đi đen ngòm dẫn xuống lòng đất đó.

“Gâu gâu!!”

Ta sửa to đến mức cả bức tường cùng rung lên, gọi tỉnh những con người đang chờ ra. Và người đầu tiên lấy lại thần trí, không biết nên nói là bất ngờ hay là đương nhiên, vậy mà là Utsumi.

“Đèn pin! Đèn pin!”

Utsumi vẫn nhìn sâu xuống dưới cầu thang và hét lên. Viện trưởng sau một thoáng chần chừ đã lấy từ trong túi áo của mình ra một chiếc đèn pin loại nhỏ và đưa cho Utsumi.

Utsumi chiếu sáng xuống cuối cầu thang. Bóng tối được ánh sáng chiếu rọi. Dưới khoảng hơn hai mươi bậc cầu thang, mọi người nhìn thấy một cánh cửa màu nâu.

Utsumi vội vàng lao xuống cầu thang. Ta dùng khước mắt liếc những người khác đang hỗn loạn rồi đuổi theo Utsumi. Cầu thang đã bị đóng kín lâu năm nên phủ đầy bụi khiến mũi ta thật ngứa ngáy.

Đi xuống hết những bậc thang, Utsumi nắm lấy tay nắm cửa rồi dừng lại không làm gì tiếp. Anh ta lại làm gì nữa thế? Không, lần này thì ta không nghĩ vậy. Bởi trong đó không phải là thứ khiến người ta vui vẻ muốn mau chóng khám phá ra chút nào.

Không biết là do ánh nhìn của ta thúc giục hay thế nào, Utsumi nuốt một ngụm nước bọt rồi gạt mạnh đầu, xoay tay nắm cửa. Một tiếng kéo kẹt vang lên, cánh cửa mở vào phía trong. Trong căn phòng tràn đầy bóng đêm đen kịt. Ánh sáng đèn pin chiếu sáng một phần căn phòng. Một chiếc giường cho trẻ em. Một tấm thảm mềm mại trải dưới sàn. Những thứ đó hiện lên qua ánh đèn pin rồi biến mất. Utsumi dùng tay còn lại sờ soạng bức tường bên cạnh. Tách một tiếng, âm thanh vang lên. Cùng lúc đó căn phòng ngập trong ánh sáng. Dù đã bị bỏ xó bảy năm thì hơn một nửa số đèn trên trần nhà vẫn duy trì được ý nghĩa tồn tại của mình.

Vô số “màu sắc” rực rỡ, sinh động đập vào mắt. Tựa như cả căn phòng tràn ngập trong cầu vồng.

Hai mắt vốn quen với bóng đêm, không thể nào thích nghi ngay được với lượng ánh sáng như vậy, trước mắt bị chi phối bởi những “màu sắc” tựa như đang nhìn vào kính vạn hoa. Nhưng đó quả thực là một trải nghiệm rất tuyệt vời. Ta như trôi bồng bềnh giữa đại dương sắc màu.

“A! Aaaaaa!” Lúc ta còn đang chìm đắm trong nghệ thuật thì đập vào tai là tiếng thét đau đớn thảm thiết của Utsumi.

Gì thế? Người khác còn đang thích thú thoải mái là vậy mà.

Mắt ta dần dần quen với ánh sáng và có thể xác nhận được tình trạng của căn phòng. Nơi này được lát gạch và rộng khoảng mười chiều. Căn phòng được trải thảm lông dài màu cam, chiếc giường ngủ có màu tím cổ được đặt trong một góc phòng. Khắp nơi đều là đồ chơi và gấu bông. Nhìn kỹ hơn còn có thể thấy một chiếc giường cho người lớn ở một góc. Vào lúc mặt trời lên, đứa trẻ sống trong căn phòng này hẳn là sẽ ở đây ngủ hoặc sẽ chơi đùa với bố mẹ của mình.

Utsumi bước đi như một kẻ mộng du, hướng về “thứ” ở chính giữa căn phòng. Trong ánh sáng rực rỡ tràn ngập căn phòng này, “thứ đó” hoàn toàn không mang lại cảm giác đang tồn tại, mà giống như một món đồ chơi trong vô số thứ được đặt ở đây.

Utsumi quỳ xuống chính giữa căn phòng, ôm lấy “thứ đó”. Trong vòng tay của Utsumi, “thứ đó” vang lên những âm thanh lách cách khê khê và rời rụng xuống. Đó là một bộ hài cốt rất nhỏ mà vừa nhìn đã biết là của một đứa trẻ.

Ta quan sát tấm thảm xung quanh bộ xương. Trên tấm thảm màu cam, đoạn giữa từ cửa vào cho đến thi thể, bị nhuộm thành màu đen. E là hai bố mẹ bị tấn công đã liều chết để che giấu cậu bé xuống dưới hầm, nhưng trước đó cậu bé cũng đã bị thương nặng, nên kiệt sức mà chết trong căn phòng này.

“A, a a, a a a a!”

Vừa ôm lấy đầu lâu đã biến thành một màu trắng như đá cẩm thạch, Utsumi vừa khản giọng gào lên. Không biết có phải nghe thấy tiếng kêu khác thường đó hay không, trên cầu thang truyền tới rất nhiều tiếng bước chân.

“Căn phòng gì thế này?”

“Xin hãy bình tĩnh lại.”

“Xương? Một bộ xương của trẻ con...”

“Cảnh sát... Mau liên lạc với cảnh sát!”

Rất nhiều giọng nói dội lại trên bức tường gạch, cả căn phòng đột nhiên trở nên âm ỉ. Trong hoàn cảnh đó, ta khẽ chạm đầu mũi vào vai Utsumi đang cuộn tròn người ôm lấy cái đầu lâu. Utsumi mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta khẽ khịt mũi và hếch mũi về phía bức tường. Theo động tác của ta, Utsumi nhìn về phía đó và hít vào một hơi thật mạnh.

Bốn bức tường được xây nên bằng gạch, ở đó có ngọn nguồn của thứ ánh sáng rực rỡ đang tràn ngập căn phòng này. Những bức tranh phong cảnh với không biết bao nhiêu “màu sắc” sống động đang nhảy nhót.

Những bức tranh treo kín tường mang trong mình những giá trị thật cao, suốt bảy năm bị đặt trong căn phòng dưới lòng đất nhưng vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Quả nhiên là vậy. Bức tranh bị tên cướp mang tới nhà tranh có lẽ là bức duy nhất đang được treo trang trí ở hành lang vào lúc mà sự việc xảy ra. Trước lời dặn dò của Utsumi rằng phải để vài tuần cho bức tranh khô, hai bố con đã tuân thủ theo đúng như vậy. Và bức tranh được treo trên hành lang đó đã bị những tên cướp cho rằng có giá trị và lấy đi.

Ta rời tầm mắt về bộ xương của cậu bé. Một thiếu niên buộc phải tránh xa mặt trời, trong căn phòng dưới lòng đất nhỏ bé, nơi ánh sáng mặt trời không chiếu tới, giữa biển ánh sáng do Utsumi tạo ra, sinh mệnh nhỏ bé ấy đã ra đi.

5.

Bước xuống cầu thang. Một cầu thang bằng “bê tông” lạnh lẽo. Một cánh cửa xuất hiện trước mắt ta, nhưng ta không hề dừng tốc độ lại mà cứ thế dùng đầu tông vào cánh cửa. Thế nhưng ta không hề cảm giác được bất kì sự va chạm nào, cả người ta xuyên qua cánh cửa.

Căn phòng ngấm được giấu bên trong chiếc đồng hồ cây. Trên tường là không biết bao nhiêu bức tranh trang trí. Nhưng những bức tranh đó, tất cả đều chỉ là những bức tranh đen trắng không có “màu sắc”.

Đúng, nơi này không phải là thế giới hiện thực. Ta lại lần nữa làm cái việc là xâm nhập vào thế giới trong mơ.

Chính giữa căn phòng là chủ nhân của giấc mơ, Utsumi Naoki đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, một tay cầm bút hướng về phía tấm vải vẽ to lớn. Mà bên cạnh là bộ xương trắng của cậu bé nằm trên mặt đất.

“Anh đang làm gì thế?” Ta cất tiếng hỏi về phía tấm lưng đang co tròn lại.

“Gì thế, lại là mày hả?” Utsumi không hề quay lại phía ta mà chỉ đáp lại một cách khó chịu.

“Cái gì mà ‘lại là mày à’, anh đang làm cái gì thế?”

“...Tao đang vẽ tranh.”

“Vẽ tranh? Anh nói là anh đang vẽ tranh gì cơ?”

“Không liên quan đến mày.”

“Không liên quan? Người đã nói cho anh biết cậu bé đó đã chết ở đây, cậu bé đó yêu tranh của anh là ta đó!”

Nhưng mặc kệ ta có tức giận mắng thế nào, Utsumi cũng hoàn toàn không quay về phía ta.

Ngày tìm thấy căn phòng dưới lòng đất đó, theo chỉ thị của viện trưởng, cảnh sát ngay lập tức được gọi đến và cả bệnh viện đã trải qua một trận ồn ào lớn. Bộ xương trắng đó gần như được xác định chính là của thiếu niên

vẫn mất tích bao lâu nay. Nhưng, cảnh sát cũng chẳng có hứng thú quá nhiều với thi thể tìm được. Sự việc được kết luận rằng Kanemura là hung thủ. Cho dù có tìm thấy thi thể của đứa trẻ thì cũng không khiến vụ án có thay đổi gì.

Trong tình hình đó, chỉ ba ngày từ sau khi phát hiện thi thể, cảnh sát đã rút toàn bộ, bệnh viện lại trở về những ngày bình thường vốn có.

Ta cứ nghĩ là trải qua chuyện lần này, “lưu luyến” của Utsumi đã được cắt đứt rồi. Đã cho là anh ta sẽ lại bắt đầu vẽ những bức tranh có hồn. Nhưng, trái với tưởng tượng của ta, dù ta có chờ bao lâu, Utsumi cũng không hề có ý định sẽ vẽ lại, mà chỉ cuộn tròn trên giường bệnh. Và tuy “mùi thối” phát ra từ cơ thể đó đã nhạt đi một chút, nhưng vẫn rất nồng. Nếu cứ tiếp tục thế này, đến lúc lửa sinh mệnh của anh ta tắt đi thì chắc chắn sẽ biến thành một ám linh.

Ta hoang mang. Rõ ràng công việc của ta đã hoàn thành một cách trơn tru, vậy tại sao anh ta còn không vẽ tiếp? Tại sao “mùi thối” lại không biến mất? Không còn cách nào, ta đành đợi thể lực khôi phục rồi lần nữa lúi vào phòng của Utsumi và xâm nhập giấc mơ của anh ta.

“Cuộc đời của tao... rốt cuộc là cái gì thế?” Utsumi lầm bầm bằng giọng nói yếu ớt như sắp sửa biến mất.

“Anh lại nói cái gì vậy?” Ta nghiêng đầu.

“Bảy năm nay, tao vì hiếu lắm mà không thể vẽ được tranh. Nhờ chuyện lần này, tao đã biết cậu bé đó rất coi trọng tranh của mình. Nhưng, đã quá muộn.”

Utsumi gằn từng tiếng một cách khó nhọc.

“Bảy năm đó! Bảy năm! Trong suốt khoảng thời gian đó, tao hoàn toàn không vẽ nổi một bức tranh. Đến lúc tao biết được chân tướng thì mọi chuyện đều đã muộn. Tao không còn thời gian để vẽ tranh nữa. Tao sắp... chết rồi. Tao mới chỉ sống có ba mươi năm, vậy mà “tao” sắp sửa biến mất. Không để lại một cái gì trên thế giới này... Cuộc đời tao... chẳng hề có ý nghĩa gì..

Utsumi dùng hai tay ôm lấy vai mình, run lên bần bật.

“Anh đã chết rồi à?” Ta hồ hững nói như đang tự độc thoại.

“Cái gì cơ...?”

Utsumi cuối cùng cũng quay đầu lại. Từ hai mắt, lỗ mũi lẫn khóe miệng đều đang chảy dài nước mắt nước mũi.

“Anh nói là ‘Tao không còn thời gian để vẽ tranh nữa.’ Thời gian đã hết từ lúc nào vậy? Anh đã chết từ bao giờ vậy?”

Ta ngồi xuống. Utsumi chỉ lẩm bẩm được “Tao...”, rồi không thể nói gì tiếp nữa.

“Đúng là anh sẽ chết. Có thể là vài tuần sau, vài ngày sau. Nhưng sao chuyện đó lại trở thành không thể vẽ tranh? Phải sống bao lâu thì với anh mới là có thể vẽ tranh? Vài năm, hay là vài chục năm? Hoặc là sống mãi không chết?”

Những lời nói không chút lưu tình, linh ngôn của ta như những viên đạn bắn thẳng vào Utsumi.

“Đừng có tự kiêu, con người! Các người chỉ mượn xác thịt làm nơi trú ngụ tạm thời để tồn tại trên thế giới này. Khi nào phải trả lại ‘nơi trú ngụ tạm thời’ không phải việc do các người quyết định. Điều mà anh nên làm không phải là than thân trách phận vì số thời gian ngắn ngủi còn lại, mà là tranh thủ thời gian có hạn đó, làm sao để sống hết mình.”

Ta nói một hơi rồi ngừng lại. Căn phòng nhỏ dưới lòng đất lại rơi vào im lặng. Trong một căn phòng mà cả “âm thanh” và “màu sắc” đều biến mất, người ta chỉ có thể cảm nhận được “thời gian” đang trôi qua. Đôi môi Utsumi run lên.

“Tao... nên làm gì đây?”

“Đối với anh sống nghĩa là gì?” Ta hỏi ngược lại anh ta.

“Sống ư... chính là vẽ...” Utsumi không chút tự tin lẩm bẩm.

Đúng thế đó, “con người”. Trên mặt ta hiện lên nụ cười.

“Vậy... được sao? Trong quãng thời gian còn lại, chỉ đơn giản dùng để làm việc mình thích?”

“Con người cho đến trước khi chết đều muốn để lại thứ gì đó trên thế giới này. Có người thì lưu lại con cháu. Có người để lại lý tưởng. Có người để lại tên tuổi. Và có người thì chú mục vào kiếm tiền rồi chẳng để lại thứ gì, khi chết đi cũng là lúc mọi thứ đều biến mất. Hành động lưu lại một thứ gì đó chính là ý nghĩa cho sự tồn tại của con người các anh. Trong quá trình đó, linh hồn được mài giũa và bộc lộ ra ánh sáng lấp lánh xinh đẹp.”

“Tranh của tao... sau khi tao chết đi vẫn còn lại sao? Chúng có giá trị để được lưu lại sao?”

Trước mặt Utsumi đang nhìn mình bằng đôi mắt phủ đầy tơ máu, ta nói từng từ từng từ thật chậm rãi.

“Anh đã diễn tả được linh hồn trong những bức tranh. Có rất nhiều ‘chiếc hộp’ có thể chứa đựng những giọt ‘linh hồn’ như âm nhạc, văn học, tư tưởng, điêu khắc, nhưng số người có thể đưa chúng vào trong những ‘chiếc hộp’ đó lại rất ít. Mà anh lại là một trong số ít những người có thể lưu lại một mảnh linh hồn trong đó.”

“Nhưng tao... không còn mấy thời gian nữa.”

“Đúng là anh không còn đủ thời gian để những tác phẩm của mình được thế giới công nhận, để có được của cải, danh tiếng nữa. Nhưng nghệ thuật với anh là một thủ đoạn để có được những thứ đó sao?”

“Không phải! Đương nhiên không có chuyện đó. Với tao, tranh là sự sống! Chỉ cần có thể vẽ tranh thì tao có thể không cần tiền. Không trở nên nổi tiếng cũng được.” Utsumi gào lên với nước bọt văng tung tóe.

“Vậy thì vẽ đi. Hãy sống nốt phần thời gian còn lại. Tuy ít, nhưng trong thời gian đó chắc chắn anh có thể tạo được một thứ quý giá mà người bình thường có dùng vài chục năm cuộc đời cũng không thể lưu lại được.”

Utsumi im lặng nhìn chăm chăm ta. Trong ánh mắt mà đến vừa rồi vẫn mất đi ánh sáng, giờ ta có thể nhìn thấy sự dao động cảm xúc mãnh liệt.

“Những ‘sóng động linh hồn’ mà anh lưu lại sẽ truyền tới ‘linh hồn’ của những người xem và làm chúng rung lên. Và những người đó sẽ lại truyền tải sóng động cho những người khác. Mảnh “linh hồn” mà anh lưu lại sẽ sống mãi.”

Utsumi bắt đầu thở gấp. Trái tim đã đóng băng lạnh ngắt của Utsumi bắt đầu có dấu hiệu tan ra. Vô số bức tranh treo trên tường của căn phòng dưới lòng đất bắt đầu vang lên những nhịp đập nho nhỏ một cách đều đặn tựa nhịp tim.

“Mày thật sự nghĩ như vậy sao? Chỉ đơn giản làm cho mình thư thái...”

Ta chặc lưỡi một cái. Anh ta vẫn nói cái kiểu này hả? Thật là một kẻ đa nghi. Thật là, ta đã phải nói ra mấy lời buồn nôn đến thế rồi mà.

“Hãy nhớ lại cậu bé đó đi. Cậu bé đã chết trong căn phòng này.” Ta hơi tức giận nói.

“Cậu bé đó... thì có chuyện gì?”

“Cậu bé đó đã nhìn thấy mặt trời trong tranh của anh. Anh nghĩ chuyện đó có thể xảy ra nếu những bức tranh đó không có ‘hồn’ sao?”

Utsumi cắn chặt môi như sắp bật máu.

“Với cậu bé đó, tranh của anh chính là mặt trời. Cậu bé đó phải tuyệt đối tránh xa ánh sáng mặt trời, vào khoảnh khắc cuối cùng đã được bao quanh bởi mặt trời anh tạo ra và mãi nhìn chúng. Việc có thể gặp được những bức tranh của anh, với cậu bé đó chắc chắn là hạnh phúc.”

Tiếng rên rỉ bật ra từ kẽ hở giữa hai bờ môi mím chặt cứng ngắc của Utsumi ngay lập tức chuyển thành tiếng gào khóc sâu kín. Nhưng trong tiếng khóc đó đã không còn tràn đầy sự sợ hãi và trống rỗng nữa, mà tuôn trào cảm xúc nóng cháy trào lên từ tận sâu trái tim.

“Tao đã trao cho cậu bé đó mặt trời sao?” Utsumi nói ngắt quãng giữa những tiếng khóc.

Câu trả lời cho câu hỏi đó không phải anh biết rồi sao, con người? Ta khê gặt đầu. Tiếng khóc của Utsumi lại to lên. Khoảnh khắc đó căn phòng tràn ngập trong ánh sáng. Ta ngạc nhiên mở trừng mắt.

Vô số bức tranh treo trên bốn mặt tường, từng bức từng bức phát ra ánh sáng sinh động lấp lánh tựa như đang tự mình phát sáng. Những sắc màu pha xinh đẹp tràn ra từ đó dần mở rộng khắp cả căn phòng u ám với tông màu đơn này.

Sau khi tắt cả những bức tranh đã tỏa ra ánh sáng của mình, “bảng màu” có không biết bao nhiêu màu sơn trắng mà Utsumi cầm trong tay bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt.

Ta híp mắt lại nhìn về phía tay của Utsumi. Bảng màu vốn chỉ có độc một màu trắng hiện giờ là vô số “màu sắc” xinh đẹp. Những “màu sắc” đó chồng lên nhau khiến những “màu sắc” mới lại được sinh ra. Utsumi đang lấy lại những “màu sắc” mà mình đã đánh mất suốt bảy năm qua.

Thế giới mà có lẽ từ khi chào đời cho tới bảy năm trước Utsumi đã nhìn thấy tựa như một không gian chất đầy bảo thạch. Quang cảnh xinh đẹp đó khiến ta nghẹn lời. Không biết từ lúc nào, tiếng rên rỉ đã biến mất. Utsumi ngồi thẳng lưng, nghi hoặc nhìn vào vải vẽ tranh vẫn độc một màu trắng bằng vẻ mặt căng thẳng. Trên khuôn mặt đó, bóng dáng của sự ủ dột đã

biến mất, chỉ còn căng đầy sự nghiêm túc đặc hữu của con người khi chăm chăm nhìn về phía trước để tiến lên.

Utsumi cử động tay phải. Đầu bút chạy trên vải vẽ như đang dẹt nên cầu vồng. Một đường ánh sáng chạm khắc lên đó, khẽ thắm, rồi “màu sắc” cứ thay đổi phức tạp cho tới khi nó bao phủ toàn bộ tấm vải vẽ to lớn.

“Này, Leo. Tao có thể hoàn thành được bức tranh cuối cùng trước khi chết ha? Tao có thể lưu lại tác phẩm sau cùng tuyệt vời nhất đúng không?”

Utsumi cười với ta và lần đầu tiên gọi tên ta.

“Anh biết câu trả lời mà, Utsumi Naoki.” Ta khẽ nhếch một bên mép lên.

Utsumi gật đầu đầy mãn nguyện rồi lần nữa lại quay về phía bức tranh, tiếp tục múa bút trên vải vẽ. Mỗi lần đầu bút vẽ lên một nét, lại có ánh sáng lấp lánh tựa sao băng bay múa trên không trung.

Ta vừa thưởng thức khung cảnh tựa như giấc mơ này (tuy đây đúng thật là những chuyện xảy ra trong một giấc mơ) vừa khẽ phất tóc phía sau, à không, lông phía sau đầu, vừa nhắm hai mắt lại. Chỉ có kẻ đầu đất mới tiếp tục ở lại làm phiền thế giới của Utsumi.

Anh ta đã được giải thoát khỏi gông xiềng khổ sở suốt bảy năm qua. Hãy cứ để anh ta bộc lộ hết phần linh hồn của mình mà không bị bất kỳ ai làm phiền. Và, khi anh ta mở mắt ra, anh ta sẽ dùng sinh mệnh còn lại của mình cho bức tranh vẽ khổng lồ được đặt trong phòng bệnh đó. Mà ta, ta có đủ kiên nhẫn để đợi tới một ngày tác phẩm lay động tâm hồn ấy được trao thưởng.

Phía sau mí mắt đã nhắm lại, ta vẫn cảm nhận được những ánh sáng rực rỡ đang không ngừng bay múa.

Chương 4

TỬ THẦN NÓI CHUYỆN YÊU ĐƯƠNG

1.

Mùa đông, dù đã gần giữa trưa thì mặt trời cũng không hề gay gắt mà chỉ đem tới sự ấm áp vừa phải cho bộ lông của ta. Mùi của đất nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi. Ta đang nằm giữa vườn đánh một giấc, thỏa mãn ngáp một cái thật to rồi nâng một mí mắt lên.

Từ cánh cửa sổ đang mở của căn phòng trên tầng hai, Utsumi một tay còn đang cầm bút, mắt lại nhìn về phía này. Ngày thứ ba kể từ khi anh ta lấy lại được “màu sắc”, đúng như dự đoán, Utsumi như biến thành một con người khác, trầm mình trong sáng tạo.

Buổi đêm anh ta cũng không còn khóa cửa phòng nữa, nên thực tế là đêm hôm qua ta vừa mới lại lên vào phòng của Utsumi. Thứ mà ta nhìn thấy ở đó là bóng dáng Utsumi đang ngủ đầy mãn nguyện và một bức tranh được dệt bởi những sắc màu đã được dốc sức chăm chút, tinh tế, tỉ mỉ, chính nó như đang hấp thụ ánh trăng mờ ảo chiếu vào qua cửa sổ và khuếch đại lên trên thân mình. Chỉ ba ngày, trong ba ngày bức tranh đã trở thành một thứ hoàn toàn khác.

Ta có cảm giác Utsumi đang nhìn mình và nở nụ cười.

Anh ta định làm gì thế? Nếu như anh ta không nghĩ rằng con chó xuất hiện trong giấc mơ chỉ là một ảo ảnh mà anh ta tạo ra trong đầu, chứ không có quan hệ gì với ta của thực tại, thì sẽ phiền phức đó. Xét cho cùng, “ta” trong thực tại (dù có phong thái thế nào) thì cũng chỉ đơn thuần là một con vật mà thôi. Một con chó không hơn không kém.

Không, không chỉ anh ta. Cả Minami cả Kanemura cũng hay đánh tiếng trò chuyện với ta, thi thoảng họ còn giấu Naho, bí mật cho ta mấy đồ ăn vặt (chủ yếu là những thứ được ưa chuộng gọi là “bánh kẹo”). Có vài món khá tuyệt đấy. “Hạnh phúc” có lẽ chính là cảm giác sự ngọt ngào đó tan chảy trong miệng.

Đặc biệt, ta cực yêu thứ bánh được gọi là “bánh su kem”. Cái cảm giác sau khi cắn lớp vỏ ngoài giòn giòn là hương vị ngọt ngào của “kem” được

bơm đầy bên trong. Tuyệt đỉnh!

Ta bắt đầu nhớ lại hương vị tuyệt hảo của bánh su kem mà Minami vừa cho ta hôm qua. Chỉ vậy thôi mà nước bọt đã tiết ra rồi tràn khỏi miệng. Nhìn thấy nước dãi đang chảy từ cằm xuống thấm ướt chỗ đất bên dưới, ta xoay người lại.

A, chết thật. Không thể để cho dự vọng ăn uống chi phối tới nỗi thất thố như thế được. Cho dù đó có là những thứ ta yêu thích và có hương vị tuyệt đỉnh đi nữa... Đoạn vừa rồi cũng không phải ta dự định gieo vắn gì đâu.

Ta vừa nghĩ những chuyện đó vừa nhìn lại Utsumi. Utsumi dường như nhận ra điều đó, khẽ vẫy tay với ta.

Có lẽ nào, việc ta không chỉ đơn thuần là một con vật bình thường mà thật ra là một tồn tại cao quý đã bị lộ rồi? Trong chớp mắt, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng ta, nhưng ta liến lắt người như giữ nước trên lông, lắc sự nghi vấn đó ra khỏi đầu. Bọn họ, chắc chắn nghĩ rằng chú chó đã chỉ dẫn họ trong mơ và ta trong thế giới thực tại là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Bởi vì họ đều là những người trưởng thành có thường thức giống nhau (tuy xét cho cùng chỉ là thường thức trong thế giới quan của con người). Chẳng qua là vì trong mơ đã được một sự tồn tại có hình dáng giống ta cứu, nên bọn họ mới có cảm giác thân mật với ta trong thế giới thực tại. Đúng vậy, chắc chắn không thể khác được.

Ta cưỡng ép cắt đứt những suy đoán miên man, quay mông về phía Utsumi và nhắm hai mắt lại.

Dù có nghĩ thêm thì cũng chẳng thể làm gì khác được. Và dù cảm thấy kì quái thì cả ba người đàn ông đó chắc chắn đều không thể nghĩ rằng thân phận thật của ta là “tử thần”. Không để tâm đến bọn họ nữa là được.

Sau khi đưa ra kết luận, ta quyết định làm việc nên làm nhất bây giờ. Cũng chính là công việc nằm ngủ trưa dưới ánh nắng ôn hòa này để phục hồi lại thể lực.

Bởi vì thực hiện tới hai lần xâm nhập vào trong mơ nên sau khi kết thúc chuyện của Utsumi, so với hai lần trước kia, thể lực của ta bị tiêu hao rất nhiều. Ngày hôm kia ta thậm chí còn không khịt nổi mũi, cứ nằm bệt ngủ suốt trên hành lang như một tấm thảm trải, đến mức mà suýt chút nữa đã bị dẫn đi “bệnh viện cho động vật” để cấp cứu rồi.

Ta vẫn nhắm nguyên mắt nhưng lại tập trung tinh thần, khịt khịt mũi. Thứ “mùi thối” nồng nặc trước đây bao trùm toàn bộ bệnh viện, giờ gần như đã không còn cảm nhận được nữa. Minami, Kanemura và Utsumi. Quả nhiên ba người này là nguồn phát sinh chủ yếu của “mùi thối”. Ta lại hít sâu vào một hơi. Mùi của đất, mùi của cỏ xanh, mùi của tuyết đọng và cả thứ mùi tựa như vò chanh tỏa ra từ ba người đàn ông đã tìm lại được ý nghĩa cuộc sống, tất cả những thứ mùi thanh mát đó trộn lẫn với nhau, chỉ có một chút, thật sự là một chút thôi, thứ mùi ngọt thối thoảng qua khoang mũi. Một “mùi thối” yếu tới mức nếu không chú ý sẽ không phát hiện ra. Thứ này có lẽ phát ra từ người một bệnh nhân nhập viện mà ta vẫn chưa gặp.

Dựa trên kinh nghiệm nhiều năm làm tử thần dẫn đường, ta biết với “mùi thối” tầm như thế này người đó hầu như rất khó trở thành ám linh. Nghĩa là người thứ tư này ta không cần quá gấp gáp.

Việc trước mắt nên làm chính là để cho cơ thể nghỉ ngơi. Thế nên, hãy để ta ngủ trưa một lúc. Đây cũng là một công việc rất quan trọng.

... Thật đó.

Mang theo chút cảm giác tội lỗi vô cùng khó tả, ta nhắm mắt lại. Ta sẽ ngay lập tức bị con ma ngủ đánh bại thôi. Ngay trước lúc ý thức của ta sắp sửa chìm vào bóng tối, nó đột nhiên khẩn cấp bị kéo lại.

Cơ buồn ngủ rút hoàn toàn khỏi cơ thể ta. Ta đứng dậy, đi tới dưới gốc cây hoa anh đào ở trung tâm của khu vườn. Cảm giác mà làn da ta vừa mới cảm nhận được, cảm giác đó...

“Cậu ở đó hả?”

Ta nhìn vào giữa khoảng không và nói. Không hề cử động miệng, lưỡi hay thanh quản, mà nói bằng “linh ngôn”. Tiếng gió xào xạc đập vào tai ta.

Vài giây sau, có tiếng đáp lại. Đương nhiên không phải bằng “âm thanh” mà là bằng “linh ngôn”.

“Lâu ngày không gặp. Mới không thấy bao lâu mà cậu đã trở nên quyến rũ vậy rồi, my friend.”

Ta khẽ chặc lưỡi. Chỉ cần nghe giọng điệu đó ta đã biết kẻ đến là ai rồi. Hai hàng lông mày nhíu lại thật sâu. Tồn tại đang lơ lửng ngay trước mặt ta chính là “đồng nghiệp” của ta, một tử thần làm công việc dẫn đường giống như ta trước kia.

“Là cậu hả?”

Ta nói bằng giọng điệu đầy chán ghét. Tử thần dẫn đường tồn tại vô số, nhưng trong số đó, tên đồng nghiệp này là kẻ không hợp với ta nhất, nói cách khác chính là như “chó với khỉ”. Hiện tại ta đang là chó rồi, nên tên đó chính là khỉ.

“Đúng, là tôi đây. Bị phong ấn trong cơ thể đó mà vẫn có thể nhận ra được sự xuất hiện của tôi. Sixth sense tốt đó.”

Linh ngôn mà tên đồng nghiệp phát ra kéo dài như đang cột nhả. Đập vào đôi mắt tử thần của ta là một linh hồn xuất hiện dưới dạng một làn sương phát sáng mờ nhạt phun ra từ gốc của cây anh đào.

“Xích sen? Cái thứ gì vậy?”

Hai hàng mày của ta nhíu càng sâu khi nghe thấy từ ngữ không hề quen tai này.

“Cậu vẫn cứ đi chậm thời đại như cũ. Sixth sense, là giác quan thứ sáu đó. Thi thoảng cũng có những động vật hoặc con người, không biết vì sao lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta. Giác quan thứ sáu chính là để gọi khả năng đó của họ.”

“Nếu thế thì cứ gọi giác quan thứ sáu là được rồi. Có chỗ nào cần thiết phải dùng từ ngoại lai thay thế ở đây à?”

“Từ ngoại lai? Chính vì cách nói như vậy nên cậu mới bị nói là đi chậm thời đại đó. Thời đại này, thế giới đang tiến tới toàn cầu hóa, xóa bỏ các biên giới. Con người chỉ update thêm có vậy. Nên những tồn tại cao quý như chúng ta càng nên great up hơn chứ. Understand?”

Ta hoàn toàn không hiểu tên đó đang nói gì. Cứ như đang có một con ngựa ở trước mặt ta lải nhải về cuộc đời của mình.

“Cậu làm gì ở đây?”

“Câu hỏi ngu ngốc. Mới bị phong ấn trong cơ thể đó có bấy lâu mà cậu đã quên job trước đây của mình rồi sao? My friend.”

Đúng là câu hỏi vừa rồi ngu ngốc thật. Một tử thần hạ phạm còn có thể làm gì được nữa. Ta theo phản xạ nhìn lên căn nhà.

Minami, Kanemura, Utsumi và cả bệnh nhân khác mà ta chưa gặp. Không biết ai là người sẽ chết?

Ba người mà ta đã gặp, từ khi được giải thoát khỏi nỗi “lưu luyến” thì bệnh tình đều có chuyển biến tốt, tinh thần vô cùng tốt. Ít nhất thì mấy người đó cũng phải còn mấy tuần nữa. Vậy có nghĩa là bệnh nhân mà ta chưa từng gặp đã sắp chết?

“À, không không. Ngày hôm nay tôi đến không phải để làm công việc dẫn đường. Don’t worry. Là công việc kia cơ.”

Công việc kia? Vừa nghĩ lại ta đã hiểu ra nó là gì. Ra vậy, đến để thuyết phục mấy người đó à? Ta dõi mắt về phía một góc của căn nhà, nơi bị phủ trong bóng râm. Ở đó có ba linh hồn đang bay lơ lửng, lấp ló như muốn che giấu mình.

“Ra là chuyện đó.”

Tên đồng nghiệp của ta di động như lướt đi trên không. Ta làm như không có vẻ gì đi theo đằng sau.

“Sao lại đi theo thế? My friend.”

“Vì rảnh thôi.”

“Rảnh sao, thật tuyệt. Tôi thì very busy, đến mức mắt sắp quay mòng mòng rồi. Thật ghen tị với cậu.”

“Cậu lấy đâu ra ‘mắt’. Nếu muốn thì lúc nào tôi cũng sẵn sàng đổi cho cậu đó.”

“Xin kiếu. Vì hạnh phúc của nhân loại. Ta không hề muốn trở thành một kẻ lười biếng, không làm việc mà thông thả tắm nắng chút nào.”

“Một kẻ ở dạng linh hồn như cậu thì không hiểu được đâu. Một cơ thể xác thịt nếu vận động quá nhiều thì sẽ cảm thấy lao碌. Và để phục hồi thì cần nghỉ ngơi.”

“Ờ, có vẻ thế thật. Về mặt lý thuyết thì tôi có biết. Nhưng mà thật phiền. Xin chia buồn”

Tên đồng nghiệp nói bằng vẻ đầy sung sướng. Nhất định một lúc nào đó ta phải thỉnh cầu “chủ nhân của chúng ta” để cho tên đồng nghiệp này cũng nếm mùi đau khổ bị “phong ấn trong thân động vật” mới được.

Ta bí mật nghĩ trong đầu.

Tên đồng nghiệp vừa bay lơ lửng như một quả bong bóng vừa đi về phía mặt sau căn nhà.

“Đừng có ở mãi chỗ tối tăm như thế, mau đến đây. Không sao đâu. Ta sẽ không ép buộc các người đi đến chỗ của ‘my master’ đâu.”

Tên đồng nghiệp dùng một giọng điệu linh ngôn mang vẻ sáng sủa và cởi mở giả tạo nói. Nhưng những linh hồn vẫn giấu mình trong bóng râm như cũ, không hề tới gần tên đồng nghiệp.

“Đừng có toát ra ánh sáng ảm đạm như vậy. Nào, đừng lo lắng, tới đây đi. Mấy người cũng hiểu mà. Rằng cứ tiếp tục thế này thì không được.”

Từ trong linh ngôn của tên đồng nghiệp, ta có thể nghe ra được một chút tức giận. Nhìn thấy dáng vẻ đó, ta không nghĩ ngợi gì mà xen mồm vào (đương nhiên là không có dùng “mồm” thật).

“Bọn họ sẽ không ra khỏi chỗ bóng râm đâu.”

“Hả? Không ra khỏi bóng râm? Why?”

“Hoai? Đứa trẻ đó khi còn sống thì đã mắc một căn bệnh không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Hai cha mẹ lại tốn nhiều công sức để con mình không tiếp xúc với ánh mặt trời. Thế nên kể cả đã trở thành linh hồn giống như bây giờ thì bọn họ cũng sẽ tránh xa ánh mặt trời.”

Tên đồng nghiệp nhìn ta một cách quái lạ. Nếu như cậu ta có một thể xác thì chắc chắn là đang nghiêng đầu tự hỏi.

“Đó là chuyện từ khi họ còn có thân xác đúng không? Bọn họ đã không còn body nữa. Cho dù bây giờ có bị ánh mặt trời chiếu vào thì cũng có sao?”

“Đúng là như cậu nói, nhưng từ khi còn sống thì nỗi sợ hãi ánh mặt trời đã khắc sâu vào linh hồn họ rồi.”

“Ra là vậy, có lẽ là vậy thật. Human thật là những kẻ không chịu tuân theo lý thuyết thông thường. Ái chà? Bọn họ lại trốn đi lúc nào rồi...”

Chính như lời tên đồng nghiệp nói, trong lúc ta đang nói chuyện thì bóng dáng những linh hồn trong bóng râm của căn nhà đã biến mất. Chắc có lẽ bọn họ đã di chuyển ra mặt sau của căn nhà rồi.

“Mà thôi, tạm thời thì today cứ tới đây thôi đã, có gì tôi sẽ xem lại sau.”

Tên đồng nghiệp của ta sau khi lắng nghe những lời đó thì dần dần mờ nhạt đi. Chắc hẳn là lại di chuyển đến một nơi khác cho một công việc khác. Tử thần rất bận rộn. Không thể lúc nào cũng ở mãi một nơi vì một ám linh được. Đột nhiên ta cảm thấy nghi hoặc và hỏi bằng linh ngôn.

“Tại sao tới hôm nay cậu mới đến để thuyết phục những linh hồn đó? Suốt bảy năm họ vẫn luôn bị trói buộc ở nơi này, nghĩa là cho đến bây giờ cậu cũng chưa từng một lần xuất hiện ở đây đúng không?”

Câu hỏi của ta khiến tên đồng nghiệp đang định rời đi dừng lại.

“Khi những soul đó biến thành ám linh, tôi đã rất nhiều lần thuyết phục họ rồi, nhưng họ hoàn toàn không có ý định lắng nghe nên tôi đành tạm thời gác lại. Thế nhưng gần đây tôi cảm nhận được sự rung động mãnh liệt từ ba soul đó, khi xem thử tình hình thì thấy họ đã bớt cứng đầu rồi và có vẻ sẽ lắng nghe tôi nói chuyện. Nên tôi mới lại đến thử một chút.”

Ra là vậy, chắc hẳn là nhờ việc tìm thấy thi thể của đứa trẻ trong căn phòng dưới lòng đất đã khiến “lưu luyến” của bọn họ yếu đi. Chính là công của ta. Chắc, một người khiêm tốn như ta đương nhiên sẽ không lớn tiếng nói ra điều đó đâu.

Tên đồng nghiệp lại nói cái gì mà “adieu”^[11] mà ta không hiểu nổi rồi tồn tại linh hồn của hắn lại bắt đầu nhạt đi.

“Những linh hồn đó sắp sửa tiêu biến đó.”

Nghe thấy những lời đó, toàn thân tên đồng nghiệp run lên khổ sở.

“Tôi biết chứ. Nhưng thế thì phải làm sao?”

“Nếu cậu cảm thấy có thể thuyết phục được họ thì hãy giành thêm thời gian cho họ đi, vậy không phải được rồi sao?”

Những tử thần tồn tại ở trục thời không cao hơn thì không hề bị hạn chế thời gian như con người. “Thời gian” đối với tử thần có cảm giác gần với khái niệm “khoảng cách” của nhân loại, ở một mức độ nhất định, chúng ta có thể di chuyển xuyên thời gian, nếu thích thì có thể trong cùng một thời điểm tồn tại ở nhiều nơi khác nhau. Và kể cả có vượt qua cả phạm vi tương lai mà bọn ta có thể xuyên qua, thì giống như con người trông ra xa vậy, chúng ta vẫn có thể “nhìn” được.

Đáng tiếc là khi bị phong ấn trong một thân thể thuộc thế giới này thì thời gian của ta cũng bị bó hẹp lại, không thể đi xuyên thời gian cũng như nhìn thấy tương lai được.

“Hãy ghi nhớ kỹ điều này, my friend. Đừng đến quá gần những linh hồn... của con người. Nó sẽ trở thành ‘hành lý’ của cậu, nếu cậu quá thương cảm cho bọn họ, khi trở lại công việc cũ cậu sẽ bị tổn thương đó.”

Một kẻ cao quý như ta mà lại đến quá gần những kẻ hạ đẳng như loài người ấy hả? Cậu ta nói cái chuyện ngu ngốc gì thế.

“Mà thôi, người ưu tú như cậu hẳn là biết những chuyện này rồi. Vậy thì hẹn gặp lại. See you soon!”

Tên đồng nghiệp lại lần nữa trở về vẻ cao ngạo, để lại một linh ngôn vắng vắng rồi biến mất.

Hẹn gặp lại à? Nếu như nơi đây là khu vực phụ trách của cậu ta thì đúng là từ giờ trở đi sẽ thi thoảng phải chạm mặt rồi. Tuy là cái tên đồng nghiệp tử thần đó vốn không có mặt.

Ta ôm trong lòng cảm giác thua trận không rõ từ đâu mà có và đi về phía mặt sau căn nhà. Ở khu vực hầu như không hề có ánh sáng mặt trời chiếu đến, một thứ mùi như nấm mốc bốc lên. Ba linh hồn ẩn dưới bóng râm của thân cây ngay phía sau căn nhà, lấp ló lẫn trốn. Ta bước gần lại phía họ.

“Tại sao mấy người vẫn còn ở lại nơi này?”

Ta cất tiếng hỏi những linh hồn. Thế nhưng, không biết có phải vì đã trải qua nhiều năm trấn trụ lại thế giới này khiến linh hồn bị tổn thương không thể phát ra linh ngôn được nữa hay không, bọn họ không hề nói gì.

“Mấy người vẫn cứ thế này đợi đến lúc bị tiêu biến sao? Thi thể của đứa trẻ đã được tìm thấy và được chôn cất. Mấy người vẫn nên trở về bên “chủ nhân của chúng ta” mới phải chứ?”

Mặt trước của những linh hồn với những sợi lông tơ dựng lên khê rung động rất nhỏ. Phản ứng này lần trước không hề có. Họ đang băn khoăn cái gì?

“Mấy người còn mong muốn điều gì nữa? Phải làm sao thì mấy người mới trở lại bên “chủ nhân của chúng ta”?”

Những linh hồn đã hoàn toàn biến thành những tồn tại không thể nói ra lời không còn trốn ta nữa, mà chỉ tiếp tục ở đó, lơ lửng như những ngọn lửa ma trời. Đứng đờ như đang kiện cáo một điều gì đó.

Bọn họ đang làm gì vậy?... Có lẽ nào?

Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu ta, và chỉ sau một giây lưỡng lự ta đã nói nó ra bằng linh ngôn.

“Không lẽ, mấy người muốn ta trừng phạt tên tội phạm... những kẻ tội phạm đã làm hại mấy người ấy hả?”

Phản ứng của những linh hồn khiến ta trợn tròn mắt. Mặt ngoài vốn âm đạm đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt như cái gì đó nổ tung.

“Mấy người đang kỳ vọng gì ở ta vậy? Ta đang bị phong ấn trong cơ thể của một con vật. Không thể nào mà tìm kiếm kẻ phạm tội được. Hơn nữa phụ trách mấy người là tên tử thần vừa rồi chứ không phải ta. Đó không phải công việc của ta.”

Ta nói với mấy linh hồn đó mà cảm giác như đang nguy hiểm. Nhưng ánh sáng của những linh hồn đó không hề yếu đi, giống như thúc giục ta mà từng bước ép sát lại.

“Được rồi, được rồi.” Ta vẫy cờ trắng đầu hàng trước áp lực vô hình đó. “Trong phạm vi không gây tổn thất gì đến công việc của ta, ta sẽ làm những việc trong khả năng có thể. Vậy được chưa? Đừng có quá kỳ vọng đó.”

Dù đã nói là đừng có kỳ vọng, những linh hồn đó vẫn phát ra ánh sáng sáng rực cả một vùng mang theo đầy mong chờ. Ta thở dài một hơi thật sâu rồi quay người lại, bỏ những linh hồn đó sau lưng như đang chạy trốn.

Vì cái quái gì mà ta lại hứa như vậy cơ chứ? Rõ ràng là ta chẳng có nghĩa vụ phải làm gì cho bọn họ hết. Đầu óc ta rất hỗn loạn. Ta là vật do “chủ nhân của chúng ta” tạo ra. Lý do tồn tại của ta chính là làm theo ý nguyện những gì được “chủ nhân của chúng ta” ra lệnh. Vậy mà tại sao ta lại quan tâm đến chuyện của những linh hồn không có liên quan gì đến công việc của mình kia chứ?

“Đừng có đến quá gần con người.”

Những linh ngôn mà tên đồng nghiệp để lại hiện lên trong đầu ta. Một kẻ cao quý như ta với con người? Sao có chuyện ngu ngốc đó được. Đơn giản chỉ là trong lúc chờ chuyển qua công việc mới thì ta dùng chút thời gian rảnh giúp việc đưa những linh hồn đó về lại bên “chủ nhân của chúng ta” để thực hiện hơn, nhân tiện ban ơn cho tên đồng nghiệp cũng không tồi thôi. Chứ không phải là vì những linh hồn đó.

Ta lặp đi lặp lại như tự thuyết phục chính mình, và rời khỏi nơi đó.

Không biết là do đói bụng hay là do hoạt động quá nhiều mà bước chân của ta loạng choạng cứ như đang bước đi trên mây vậy.

2.

“A, mày đây rồi. Leo!”

Sau khi ta quay trở lại khu vườn thì một tiếng gọi vang lên. Nhưng ta không hề quay lại nhìn cái nơi phát ra tiếng gọi ấy, ta từ từ đổ người xuống ngủ luôn tại chỗ. Cho dù không quay lại, ta cũng biết giọng nói đó là của ai.

“Ừa? Không nghe thấy sao? Đến giờ cơm rồi nhóc?”

Tiếng bước chân lại gần. Nhưng ta không hề ừ hử một tiếng nào đáp lại. Mặc dù đang sống với thân phận của một con thú cưng thì có đôi khi ta vẫn muốn dừng việc làm vui lòng người ta và sống đơn giản như một người, à không một con vật đơn thuần. Ta vẫn nhắm nghiền hai mắt mà không động đậy một xít nào... Tuy là đôi tai rộng vẫn thường phất qua phất lại, nhưng đây chỉ là phản xạ tự nhiên, thứ mà ta không thể kiểm soát bằng ý thức được.

“Leo, sao thế? Nhìn mày không khỏe chút nào.”

Naho đã đến ngay bên cạnh ta, nhìn xuống chỗ ta nằm mang theo chút lo lắng. Ta khẽ nhấc mắt nhìn Naho, nhưng không hề vẫy đuôi giống như mọi khi.

Naho lúc này không mặc áo y tá trắng, mà mặc một chiếc áo khoác màu xanh dương kẻ sọc cùng một chiếc váy màu xanh lá nhạt.

“Chị để sẵn cơm trên hành lang rồi đó. Nhóc không muốn ăn hả? Bụng có đau không?”

Naho khuyu gối xuống và xoa đầu cùng phần dưới cằm của ta. Đầu ngón tay cô ấy chạm vào điểm mẫn cảm dưới cằm ta. Một cảm giác thoải mái kỳ quái, ta suýt chút nữa đã bật lên tiếng rên rỉ sung sướng, nhưng cuối cùng may mà đã liều chết nuốt lại được.

“Ừm, quả nhiên là nhóc không khỏe sao? Nếu là bình thường thì cứ đến giờ ăn là nhóc nhỏ dãi chờ sẵn rồi.”

Thật thất lễ! Ta sẽ không làm cái việc vô duyên như vậy!... Chắc chắn đó!

“Hay là tâm tình không tốt? Ừm, chị không hiểu lắm. Leo có chút khác với một chú chó bình thường, có vẻ hay suy nghĩ phức tạp ha.”

Vừa lẩm bẩm như đang tự thuật một mình, Naho vừa nghi hoặc nhìn ta. Tuy rằng ánh mắt ấy khá là áp lực nhưng đại khái ta vẫn chịu được.

“Này Leo, vào trong ăn cơm đi. Ăn xong rồi chị sẽ cho nhóc món tráng miệng là bánh su kem nhé.”

Bánh su kem? Chỉ một từ như vậy đã khiến cho lòng ta rung động tựa như cái cây đang đứng giữa một cơn bão. Ký ức về hương vị ngọt ngào tuyệt diệu đó chỉ phối trí não ta, và nước bọt tràn ra khỏi miệng y như vỡ đê.

Ta muốn ngay lập tức vào trong nhà. Nhưng ta đã nhịn lại. Và nhịn được. Không hổ là ta. Một kẻ cao quý như ta, dù đó có là bánh su kem với vị ngọt tuyệt vời đi chăng nữa thì chắc chắn ta cũng sẽ không cúi đầu trước ham muốn ăn uống đâu.

Khi ta đang tận hưởng dư âm của sự chiến thắng thì Naho bắt đầu cười khúc khích.

Ta vội vàng muốn dừng cái đuôi của mình lại. Nhưng cái đuôi lại giống như là một sinh vật riêng biệt, không hề nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân thân thể này là ta, mà vẫn điên cuồng vẫy qua vẫy lại, vẫy trái vẫy phải.

Không còn cách nào. Ta bắt đầu dĩ nhồm dậy, sóng bước cùng Naho đi về phía căn nhà.

“Đúng là nhóc giả vờ ngủ thật. Nhóc muốn ăn bánh su kem đúng không?” Không biết Naho dựa vào đâu mà nói với giọng chiến thắng đầy tự hào đó.

Đừng có nói chuyện ngu ngốc như thế. Nếu bị hiểu là đang vẫy đuôi mừng thì sẽ phiền lắm, ta không có thèm thưởng bánh su kem đến thế đâu. Ta tiến tới bằng những bước chân ưỡm ẹo.

“Leo, đừng chạy nhanh quá. Bình tĩnh lại chút đi.”

Chỉ vài giây sau, không biết từ lúc nào mà Naho đã ở tít phía sau ta gọi với lên trong hơi thở gấp.

“Ngon đúng không?” Naho nhìn ta và cười nói.

Vừa tận hưởng hương vị của bánh su kem còn dư lại trong miệng, ta vừa gật đầu đôi cái.

“... Leo có thể hiểu hết những lời mọi người nói ha. Tuy như vậy thì cũng có hơi thông minh quá mức...”

Naho lăm bắm cái gì đó có vẻ không hay ho cho lắm, nhưng đầu óc ta còn đang bị xâm chiếm bởi dư vị của bánh su kem nên đã không để ý đến.

Trong lúc ta còn đang bận liếm mép, Naho đột nhiên dừng cánh tay đang xoa xoa đầu ta lại. Cảm thấy kỳ quái, ta ngẩng đầu lên và thấy hai má lúc nào cũng có vẻ rất mềm mại của Naho đang căng cứng lại. Ta nhìn về phía sau. Trên hành lang gần thêm nhà, một người đàn ông cao lớn mặc trên người bộ vest được là phẳng thơm đang đứng đó, từ phía sau cặp kính mắt, một đường nhìn lạnh lùng đang ném về phía này. Một khuôn mặt mà ta đã nhìn thấy bao nhiêu lần. Người đàn ông vẫn luôn muốn mua bệnh viện này.

”Không được vào bệnh viện.” Giọng nói của Naho cũng trở nên cứng nhắc giống y như vẻ mặt của cô.

“A, xin lỗi. Tôi có chút chuyện muốn nói với viện trưởng.”

“Những lúc như vậy thì hãy ở bãi đỗ xe và gọi điện cho viện trưởng. Trong bệnh viện còn có các bệnh nhân nữa.”

“Tôi cũng không làm gì nguy hại đến các bệnh nhân.” Người đàn ông tức giận nói.

Chuyện đó thì sao ta? Ta lăm bắm trong đầu. Bầu không khí không may phát ra từ toàn thân người đàn ông này quá có khả năng sẽ gây ảnh hưởng xấu đến các bệnh nhân mà thể lực đã giảm sút. Bộ vest mà hắn ta mặc rõ ràng không phải màu đen đậm, nhưng không hiểu sao lại nhìn như một bộ đồ tang.

“Rất cảm ơn nếu cô có thể gọi giúp tôi viện trưởng.”

Trước mặt Naho vẻ mặt cứng nhắc, người đàn ông nói một cách lịch sự đến thiếu tự nhiên với đôi môi mỏng khê nhếch. Naho rời mắt khỏi người đàn ông rồi chạy huỳnh huých lên trên cầu thang.

Cuối cùng là ta cùng tên đàn ông không mang đến vận may này, hai người, à không, một người một vật bị bỏ lại trên hành lang. Dư vị hạnh phúc còn lại trong miệng, bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà

biến mất. Ta mang theo tức giận nhìn lên khuôn mặt của người đàn ông. Hai mắt ta trừng lớn. Chỉ trong chớp mắt, người đàn ông trước mặt giống như bị một kẻ nào đó nhập xác. Sự thay đổi của người đàn ông y như trong kịch. Dáng vẻ lịch lãm của một quý ông biến mất hẳn, sống lưng thẳng tắp cũng gù xuống y như một ông lão. Đôi mắt đầy tơ máu sau cặp kính đang nhìn hằm hằm mọi thứ xung quanh.

Người đàn ông nạt “Tránh ra!” và giơ chân định đá ta. Ta bật người tránh được ngay trước khi mũi giày da đó húc vào người và bật ra tiếng gầm gừ cảnh cáo. Nếu không phải đã từng lập lời thề “sẽ không làm hành động cản người giống như một con thú hoang” thì có lẽ ta đã nhảy lên đóp cho hắn một phát rồi.

Không nhìn đến ta đang nhe răng gầm gừ, người đàn ông dùng một tốc độ không thể ngờ được với thể hình như vậy lao đến mở cửa phòng sinh hoạt chung ra và bước vào bên trong. Ta kỳ quái không biết hắn đang làm gì, ngay lúc ta định đuổi theo vào thì hắn ta đã lại lao đi và tiếp tục mở cửa nhà ăn.

Trước ánh nhìn của ta, người đàn ông cứ hết đi vào lại đi ra các phòng, không ngừng sờ mó các loại gia cụ trên hành lang và làm những hành động đáng nghi. Cả khoảng thời gian đó cũng chỉ khoảng hai, ba phút. Rốt cuộc là hắn đang làm gì? Hành động của loài người thấp kém khiến một kẻ cao quý như ta không tài nào hiểu nổi, thật phiền.

Người đàn ông vừa lúc kiểm tra xong một vòng các gia cụ thì từ trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Khoảnh khắc đó, người đàn ông lại đeo chiếc mặt nạ mà mình vừa cởi bỏ lên. Bây giờ, người đàn ông trước mặt ta lại là kẻ mặc bộ vest trắng thơm, đôi môi mỏng khế mang theo nụ cười thân thiện xứng đáng là một quý ông. Rất thành thực. Từ đầu trên cầu thang, bóng dáng Naho và viện trưởng xuất hiện.

“Xin lỗi đã đến làm phiền trong lúc ngài bận rộn, ngài viện trưởng.” Người đàn ông trưng ra nụ cười thân thiện mở lời với viện trưởng.

“Anh có chuyện gì? Tôi nhớ là anh đã hứa sẽ không vào bệnh viện lúc có bệnh nhân ở đây.”

Trong ngữ điệu gần như không thay đổi của viện trưởng ân ẩn chút tức giận.

“Xin lỗi ngài. Chỉ là có vài chuyện tôi nhất định phải xác nhận. Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? Đương nhiên là ra bên ngoài nói chuyện cũng được. Giống như mọi khi.”

Người đàn ông nói bằng giọng nhún nhường nhưng mắt lại không rời khỏi viện trưởng. Viện trưởng im lặng nhìn lại.

“... Nhờ anh nói nhanh lên. Căn phòng đằng kia cũng không sao.”

Sau vài giây suy nghĩ, viện trưởng dẫn người đàn ông vào phòng sinh hoạt chung. Trước khi đóng cửa, viện trưởng nói với Naho, người đang đứng ở hành lang nhưng không gây cảm giác tồn tại gì: “Naho, con về lại phòng mình đi.” Ngữ điệu đó chọc tức ta. Ta đã từng nghĩ đến vấn đề này từ trước rồi, chẳng phải cái lão viện trưởng quá nghiêm khắc với Naho sao? Dù có là quan hệ giữa người lao động và ông chủ đi nữa, nói thế nào nhỉ... quá suông sã thân thiết. Với một kẻ đã đảm nhiệm công việc tử thần ở đất nước này một thời gian dài, ta có sự hiểu biết sâu sắc với những “thường thức” của con người ở nơi đây. Thái độ của viện trưởng đối với Naho khác xa rất nhiều so với “thường thức” đó. Cho dù có quan hệ chủ thuê với người làm thì họ chắc chắn vẫn là hai người lạ... Là hai người lạ ha.

Một suy nghĩ đáng ghét hiện lên trong đầu ta. Cho đến giờ, đã không biết bao lần ta nhìn thấy chuyện như vậy, đám đàn ông trung niên có địa vị trong xã hội thường để cho những cô gái trẻ muốn lợi dụng địa vị của mình ở bên cạnh. Cái đó hình như gọi là “bao nuôi”. Không lẽ viện trưởng và Naho là...

Không, không thể có chuyện đó được. Dù nói thế nào đi nữa, về phần viện trưởng thì ta không rõ lắm, nhưng cô gái thông minh và xinh đẹp như Naho chắc chắn không thể có loại quan hệ rối rắm đó được.

Ta lắc đầu nguây nguậy để giữ bỏ suy nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu, nhưng ý nghĩ ấy một khi đã manh nha trong đầu rồi thì sẽ giống như bã kẹo cao su bám lấy mặt đường, dính chặt trong đầu không chịu rời ra.

Sao ta lại thấy khó chịu đến thế nhỉ? Viện trưởng và Naho có quan hệ bất minh hay không thì cũng đâu có liên quan gì đến ta đâu nhỉ? Con người vì muốn duy trì giống nòi, vì cung cấp nơi chứa đựng cho những linh hồn mới mà có ham muốn về tình dục. Hơn nữa nó còn chịu ảnh hưởng của nhiều yếu tố khác như ham muốn vật chất, nên cũng có những lúc được sử dụng với một giao kèo hơi vắn vẹo. Con người vốn là một loài động vật ngu

ngốc và hạ đẳng. Nếu cứ soi mói từng thứ nhỏ nhất đó thì đến bao giờ mới hết? Nghĩ vậy nhưng cái cảm giác khó chịu đã theo máu chạy khắp toàn thân ta không tài nào biến mất. Vào lúc ta đang bị đau đớn tra tấn toàn thân thì Naho cất tiếng gọi.

“Đi nào, Leo.”

Hả? Đi đâu?

“Bên ngoài. Nếu cửa sổ mở thì chúng ta có thể nghe được tiếng nói chuyện trong phòng sinh hoạt chung từ bên ngoài đó.”

Naho nói như thể đọc được hết suy nghĩ trong đầu ta, nói đoạn cô ấy bước ra phía hành lang.

Này này, đợi ta với chứ. Ta không còn cách nào, vội vàng lao tới đuổi theo bóng lưng thon gầy của Naho.

“... Chính vì thế, phía chúng tôi cũng rất khó khăn.”

Giấu mình bên dưới bệ cửa sổ của phòng sinh hoạt chung nằm phía sau căn nhà, ta và Naho nghe lén được tiếng nói chuyện truyền ra từ khe hở rất nhỏ. Nhân tiện, lúc ta đến đây cửa sổ không hề mở, nên đương nhiên là cuộc nói chuyện ở trong phòng chúng ta cũng không nghe được. Nhưng, ngay lúc ta còn đang nghĩ đành bỏ cuộc thôi, Naho đã cúi người di chuyển tới bên dưới cửa sổ, vươn tay lên và nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Hành động bất ngờ đó làm ta đứng phát ngốc, Naho quay lại và khẽ thì thào một câu ta không hiểu được, cái gì mà “mission completed” rồi vụng về nháy mắt một cái. Nếu không thành thạo thì đừng làm là được mà... Tóm lại, trong lúc ta còn chưa kịp hiểu gì thì đã thành đồng phạm nghe trộm rồi.

“Vấn đề lớn tới vậy sao?”

“Đúng, vấn đề khá lớn. Trong khu nhà mà tôi định mua lại phát hiện thi thể của một đứa trẻ. Giá khu nhà có lẽ sẽ giảm rất nhiều. Vì đó là điềm không lành.” Người đàn ông tự mình tản ra bầu không khí chẳng lành dùng giọng điệu u ám đầy vẻ “khó nghĩ quá” để nói.

“Khu nhà này bảy năm về trước chính là hiện trường của một vụ án giết người, nên vốn nó đã là một khu nhà có phong thủy không tốt. Hiện giờ dù có phát hiện thêm thi thể thì tôi nghĩ là nó cũng chẳng thay đổi gì nhiều.”

“Không. Vụ án là chuyện bảy năm về trước rồi, ký ức của mọi người về nó cũng đã phai nhạt, Nhưng chuyện lần này thì đã làm mọi người nhớ lại việc ấy.”

“Kudou. Đừng mất thời gian nữa. Anh muốn nói cái gì? Muốn giảm bớt giá mua hả?”

Viện trưởng nói thẳng ra. Còn ta thì lần đầu tiên biết tên người đàn ông là “Kudou”.

“Không không, không có chuyện đó. Chỉ là nếu chúng tôi đã mua lại nơi này thì nhất định phải nắm rõ tình hình của nó...”

“Nghĩa là?” Trước sự vòng vo chậm chạp của Kudou, viện trưởng bắt đầu tức giận.

“Có lời đồn là thi thể của đứa trẻ được phát hiện trong một nơi giống như căn phòng bí mật. Nếu được thì tôi muốn được vào xem căn phòng đó. Đã không còn cảnh sát quanh đây nữa, nghĩa là khám sát hiện trường cũng đã xong rồi đúng không? Ngài có thể để tôi xem xét một chút được không?”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chừng nào còn có bệnh nhân ở đây, tôi không mong muốn anh bước vào bệnh viện này.”

Giọng viện trưởng đầy cứng rắn.

“Căn phòng bí mật đó thì không có bệnh nhân nào đâu đúng không? Yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng rời đi để không ai nhận ra.”

“Các bệnh nhân sẽ nhận ra ngay lập tức. Bọn họ nhạy cảm với môi trường xung quanh hơn anh nghĩ nhiều đấy. Sợ rằng giờ tất cả mọi người cũng đã nhận ra việc anh đang ở trong căn phòng này rồi.”

“... Cũng không sao, vì tôi đâu có tiếp xúc với các bệnh nhân đâu. Nên cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến họ cả.”

Trước thái độ cứng rắn của viện trưởng, giọng nói của Kudou cũng bắt đầu mang theo chút tức giận. Không khí truyền ra từ khe hở cửa sổ cũng đã trở nên không còn ôn hòa nữa.

“Ảnh hưởng thì có chứ.” Viện trưởng nói thẳng ra. “Việc bệnh viện này sắp sửa bị phá hủy các bệnh nhân đều biết.”

“Ha, vậy rồi sao?”

“Việc anh mua lại bệnh viện này sẽ xảy ra sau khi tất cả bệnh nhân đã không còn nữa và bệnh viện này phải đóng cửa. Đây là hospice đó. Tất cả

bệnh nhân không còn nữa đồng nghĩa với việc tất cả bọn họ đều đã chết.”

Naho đang ở bên cạnh ta khẽ run lên.

“Chậc... Đúng là thế thật.” Kudou rít lên qua kẽ răng.

“Đối với các bệnh nhân ở đây, việc đó cũng có nghĩa là bác sĩ điều trị chính đang lo liệu những việc xảy ra sau khi mình chết. Thậm chí có người sẽ nghĩ bác sĩ điều trị chính đang mong bọn họ sớm chết. Nếu như vậy thì sẽ không thể xây dựng được mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau được.”

Viện trưởng bình thường luôn kiệm lời lúc này miệng lưỡi lại như được bôi trơn, và trong lời nói đó người ta còn cảm thấy được sự nhiệt tâm.

“Ông nghĩ nhiều rồi. Bọn họ hẳn sẽ không nghĩ ngợi theo hướng tiêu cực như vậy đâu.”

“Những bệnh nhân đang gần kề cái chết thì thần kinh đều rất nhạy cảm.”

Kudou lâm vào im lặng. Một bầu không khí trầm lắng nặng nề kéo dài cả vài chục giây.

“... Ngài viện trưởng, hãy cho phép tôi nói rõ.”

Giọng điệu mà cho đến vừa rồi vẫn tràn đầy vẻ lấy lòng của Kudou vụt cái thay đổi. Hơi thở mùa đông vốn chỉ còn lại một chút trở nên lạnh lẽo hơn.

“Một khu nhà ở một nơi hẻo lánh như thế này vốn dĩ là một khu nhà bán giá rẻ như cho. Mà chúng tôi thì đã dùng số tiền gấp vài lần các bên khác để mua lại. Bởi vì nơi này phù hợp với kế hoạch khai thác của chúng tôi. Nhưng, đây không phải sự lựa chọn duy nhất của chúng tôi. Nếu ngài cứ có thái độ như vậy thì sợ là chúng tôi sẽ phải tiến hành kế hoạch ở một khu đất khác.”

Kudou nói thẳng.

“Nghĩa là việc mua bán coi như xong?” Giọng nói của viện trưởng cũng mất đi độ ấm.

“Còn phải xem xem. Ngài viện trưởng, đây là kinh doanh. Nên hãy cư xử cho đúng mực. Chỉ cần để cho tôi nhìn bên trong căn nhà và xem xét tình trạng của nó là được rồi.”

Kudou nói bằng giọng như đang dỗ dành trẻ con.

“Tôi tin là chẳng ai chịu mua lại nơi này với giá tốt như chúng tôi nữa đâu.”

Giọng nói Kudou lại thả nhẹ đi như đã chắc chắn chiến thắng. Và lần nữa sự im lặng lại truyền ra bên ngoài cửa sổ.

“... Tôi hiểu rồi.”

Sau một, hai phút im lặng, viện trưởng lặng lẽ nói. Khuôn mặt Naho sau khi nghe thấy giọng nói đó nhăn lại y như một tờ giấy bị vò.

“Ngài đã hiểu rồi sao? Thật cảm ơn.” Giọng Kudou vang lên đầy vui sướng.

“... Leo, đi thôi.”

Vừa cắn chặt đôi môi màu anh đào, Naho vừa thì thào với ta. Có vẻ cô ấy không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa. Nhưng bước chân của Naho, sau khi nghe thấy lời tiếp theo viện trưởng nói liền dừng lại.

“Đúng, tôi hiểu rồi. Anh cứ coi như chúng ta chưa từng bàn bạc về chuyện mua bán căn nhà này đi.” Ta nghe thấy tiếng kéo ghế vang lên. “Rất xin lỗi, nhưng mời anh ra khỏi đây.”

“Không, thưa ngài, xin hãy đợi đã! Xin hãy bình tĩnh lại.”

“Tôi rất bình tĩnh. Ngược lại thì trông anh có vẻ rất sốt ruột.”

“Tại sao ngài lại để tâm đến mấy bệnh nhân như vậy? Đây là nơi thuộc sở hữu của ngài cơ mà?”

Sự giả dối trong giọng nói của Kudou hoàn toàn bị bào mòn, biến thành sự bạo lực.

“Quả thật là về mặt pháp luật thì nơi này thuộc quyền sở hữu của tôi. Nhưng dù chỉ một người, chừng nào còn có bệnh nhân nhập viện ở đây thì bệnh viện này là một cơ sở vì bệnh nhân.”

Sau những lời đó của viện trưởng, ta không còn nghe thấy giọng của Kudou nữa.

“Mời anh ra khỏi đây.”

Viện trưởng lần nữa nói với Kudou. Tiếng xê ghế kịch liệt vang lên từ trong phòng.

“... Ông sẽ hối hận!”

“Mời anh ra khỏi đây.”

Trước câu gầm gừ đề thấp giọng đến mức gần như không nghe thấy, hết như một con thú của Kudou, viện trưởng lần thứ ba lặp lại cùng một câu nói. Tiếp sau tiếng gót giày vang trên hành lang là tiếng cánh cửa bị đóng một cách mạnh bạo.

Ta và Naho quay mặt nhìn nhau. Trên khuôn mặt vốn nhăn nhó như tờ giấy bị vò của Naho hiện tại là nụ cười.

“Này, Leo, mày có thấy ông ấy rất ngầu không? Nghe thấy không? ‘Mời anh ra khỏi đây’ ấy.”

Naho vẫn cúi người ở dưới cửa sổ, nhảy tưng tưng tới và nắm lấy hai chân trước của ta. Cơ thể của một chú chó vốn đứng bằng bốn chân, vậy mà cô ấy đã lấy mất một nửa trong số đó, khiến ta khó mà giữ được thăng bằng và phải liều chết dồn lực vào phần bụng để không bị ngã. Nhìn kỹ lại, khóe mắt Naho đã hơi ẩm ướt.

Quả thật hành động vừa rồi của viện trưởng vô cùng đàn ông, với tư cách một bác sĩ chuyên chữa trị cho con người thì rất tuyệt vời. Nhưng cũng không đến mức cảm động rơi nước mắt thế chứ? Ta mất hứng. Không, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến việc vừa nãy ta nghĩ Naho và viện trưởng có quan hệ đáng ngờ. Hoàn toàn không.

Naho vẫn cứ nắm lấy hai chân trước của ta và nhỏ giọng nói tiếp.

“Quả nhiên là ba có khác.”

Cả người ta xoẹt cái đồ bưng lên.

Hả? Ba? Ai cơ?...Viện trưởng là “ba” của Naho?

Trong đầu ta hiện lên khuôn mặt của Naho và viện trưởng đặt cạnh nhau, nhưng dù nhìn từ góc độ nào thì hai khuôn mặt đó cũng chẳng có điểm gì là giống nhau cả. Ta hỗn loạn không suy nghĩ được gì.

“Nhóc sao vậy Leo? Sao đột nhiên ngã ra vậy?”

Cô làm ta ngã đó. Hai tay đó và cả lời bộc bạch đầy kích thích nữa.

Ta vẫn nằm nguyên đó, liều chết để tiêu hóa sự thật mà đến giờ tế bào não của ta vẫn không chịu tiếp nhận.

“Lạ thật. Nhóc ăn xong nên buồn ngủ hả? Nếu mà ngủ ở đây sẽ dễ nhiễm lạnh và bị cảm đó.”

Tuy là Naho đang quan tâm đến ta, nhưng ta thật là không lấy đâu ra sức để nâng người dậy cả.

“... Hết cách. Nhóc ngủ chút đi rồi vào trong nhà nhé. Chị sẽ thăm nhóc sau. Còn giờ chị qua nói chuyện với ba chút đây.”

Naho bỏ lại ta phía sau lưng và nhẹ chân chạy đi. Ba và con gái à..., ta rốt cuộc cũng đã nuốt xuống được sự thật này, lò dò đứng dậy. Ba linh hồn bỗng vây xung quanh ta và quay tròn. Bọn họ đang làm gì vậy, những ám linh này?

“Mấy người đang nhìn gì thế? Đi đâu đó đi.”

Trước những linh ngôn mà ta phát ra, những linh hồn mà so với mấy ngày trước đang tỏa sáng hơn nhiều vẫn cứ lơ lửng vây xung quanh ta như đang trêu đùa.

Được rồi. Để tránh ba linh hồn cứ bám theo ta đèo đẹo như mấy con nhặng, ta di chuyển tới bên dưới gốc cây anh đào ở chính giữa khu vườn được ánh sáng mặt trời chiếu rọi và lần nữa nhớ lại cái sự thật đã khiến cơ năng toàn thân ta đình trệ.

Thật là một sự thật khó mà tiếp nhận được, nhưng thông qua đó, có rất nhiều nghi vấn mà ta vẫn giữ trong lòng cho đến giờ đã được giải đáp.

Việc đi làm trị liệu cần có số năm kinh nghiệm nhất định, mà Naho lại khá trẻ. Việc những y tá khác thì đi làm bằng ô tô, còn Naho thì lại sống luôn tại bệnh viện. Việc Naho yêu tha thiết căn nhà này. Naho là con gái của viện trưởng, căn nhà này tựa như nhà của cô ấy, vậy tất cả đều có thể lý giải được. Ta vừa khẽ thở dài một hơi, vừa tự thấy xấu hổ. Một cô gái xinh đẹp và có trái tim dịu dàng như Naho chắc chắn không thể có loại quan hệ khó nói với một người đàn ông trung niên được.

Ta nghe thấy tiếng nói chuyện. Ngẩng đầu lên liền thấy viện trưởng và Naho đang đi ra từ trước thềm. Trong công việc, với tư cách là một y tá, Naho luôn giữ một khoảng cách nhất định đối với viện trưởng, nhưng khi rời khỏi công việc như hiện giờ thì cô ấy đang ôm cánh tay viện trưởng và nói gì đó với khuôn mặt nở nụ cười.

Dáng vẻ đó của cô ấy nhìn như một thiếu nữ còn chưa lớn, cuối cùng cũng khiến ta cảm thấy viện trưởng và Naho đúng là ba con thật. Cánh môi mỏng vẫn luôn mím lại thành một đường của viện trưởng hiện giờ cũng hơi cong lên một chút, là do ta tưởng tượng sao?

Nhìn thấy dáng vẻ cười nói vui vẻ của hai người đó, khóe miệng ta cũng thả lỏng ra.

Qua sự việc lần này, có lẽ viện trưởng đã từ bỏ ý định đóng cửa bệnh viện này. Nếu như vậy thì nơi làm việc của ta cũng sẽ không bị mất nữa. Thật là chuyện đáng mong chờ.

Từ giờ trở đi mọi chuyện sẽ tiến triển như thế nào, với một kẻ đang bị phong ấn trong thân xác thuộc trực thời không khác là một con chó như ta thì không có cách nào biết được. Nhưng, vậy cũng rất thú vị. Chính vì không biết trước tương lai nên con người mới quý giá từng giây từng phút, cố gắng hết mình để sống. Lần này thì ta cũng sẽ học tập theo con người.

Ta nhìn lên bệnh viện, khịt khịt mũi. Quả nhiên trong mũi có thể ngửi thấy hơi thoang thoảng “mùi thối”. “Mùi thối” phát ra từ bệnh nhân thứ tư mà ta chưa từng gặp.

Sự mệt mỏi kéo đến trong lần cứu Utsumi trước đó đã phần nào hồi phục. Đi tìm bệnh nhân cuối cùng thôi. Sau khi đã quyết định, để có đủ thể lực vào ban đêm, ta nằm dài trên bãi cỏ và từ từ nhắm hai mắt lại.

3.

Tại sao? Nấp trong bóng của những chậu cây cảnh đặt trên hành lang tối om tầng hai, ta nuốt xuống tiếng kêu suýt chút nữa bật ra khỏi miệng, ở khoảng mười mấy mét phía trước là phòng trực đang được thắp đèn huỳnh quang chiếu sáng, trong đó là y tá trưởng trực đêm và Naho vừa bắt đầu phiên làm việc từ chiều tối.

Xác nhận việc hai người đó không phát hiện ra mình, rồi ta phóng tầm mắt từ sâu hành lang trở lại. Hai bên hành lang lần lượt là năm căn phòng khác nhau, những phòng bệnh vốn trước kia được dùng làm phòng dành cho khách. Mấy phút vừa rồi, ta vừa chú ý động tác của các y tá trong phòng trực, vừa đi đến trước từng phòng từng phòng một, đưa mũi lại gần khe cửa và xác nhận xem từ trong phòng có “mùi thối” rò ra hay không.

Để tìm ra người thứ tư đang bị “lưu luyến” quẩn luyến.

Nhưng ta đã dùng mũi kiểm tra tất cả các phòng vậy mà không thể cảm nhận được một chút “mùi thối” từ bất cứ căn phòng nào. Không, không chỉ “mùi thối”, mà mùi cơ thể của con người mà một con chó bình thường sẽ luôn ngửi thấy, ta cũng chỉ thấy có ở ba căn phòng, nói cách khác là chỉ có ở phòng mà Minami, Kanemura, Utsumi đang ở.

Trong những phòng bệnh ở tầng này, không còn ai khác ngoại trừ ba người mà ta biết. Thế là thế nào? Ta vẫn giấu mình trong bóng của những gốc cây cảnh và suy nghĩ.

Chẳng lẽ không còn bệnh nhân khác nhập viện sao? Không, không thể có chuyện như thế. Tuy rất ít nhưng quả thật có “mùi thối” bốc lên từ những căn phòng này. Chắc chắn có một người đang mang theo “lưu luyến” đang gần kề cái chết ở đâu đó ngay đây.

Ta phóng tầm mắt lên tầng trên. Tầng ba mà viện trưởng sống, sau ngày đầu tiên đến đây và được Naho dẫn lên phòng viện trưởng thì ta chưa bao giờ quay lại đó. Không lẽ trên tầng ba còn có phòng bệnh nữa?

Nghĩ kỹ lại thì chưa có ai từng nói là phòng bệnh chỉ có ở tầng hai. Đáng để xác nhận đây. Sau khi xác nhận y tá trưởng và Naho không nhìn ra hành lang, ta chạy vụt qua trước phòng trực, phóng qua tầng hai, chạy lên cầu thang dẫn lên tầng ba.

Nhìn một lượt hành lang tầng ba, hầu như không có gì thay đổi so với tầng hai cả. Ngắn hơn một chút so với tầng một, tầng hai. Nếu nói điểm khác biệt lớn nhất so với tầng hai thì chính là ngay đầu cầu thang dẫn lên không có phòng trực, và tổng cộng chỉ có năm cánh cửa phòng.

Số phòng nhỏ đi vậy chắc chắn là diện tích một căn phòng sẽ lớn lên kha khá. Vào thời nhà phú hộ sống ở đây, chắc chắn đây là tầng mà người chủ sở hữu cùng gia đình người đó sống.

Ta vừa đánh hơi mùi vừa từ từ tiến lên hành lang. Mùi của viện trưởng tỏa ra từ căn phòng ở cuối hành lang làm cho ta cảnh giác. Nếu như bị ngài viện trưởng đó phát hiện ta đang ở nơi như thế này thì chắc là cả đêm ta sẽ bị cho ở ngoài. Bộ lông của ta (do nhầm lẫn của cấp trên) cho đến giờ vẫn là bộ lông mùa hè. Gần đây lông giữ ấm mùa đông cũng có mọc lên một ít, màu vàng trên thân cũng tăng lên, nhưng ta vẫn không có ý định thử công năng của chúng ở thế giới có nhiệt độ dưới mức đóng băng đâu.

Ta vừa thận trọng cúi gằm người tiến lên phía trước, vừa lại gần cánh cửa ở gần nhất. Ngay giây phút không khí tràn vào xoang mũi, hai tai ta dựng thẳng lên. Chính là chỗ này, căn phòng này không sai được.

Không khí từ trong căn phòng tỏa ra có pha lẫn “mùi thối”, dù rất ít thôi nhưng có thể khẳng định là có. Đây chính là phòng của bệnh nhân thứ tư mà ta vẫn tìm kiếm.

Ta dùng đệm thịt lách vào, lặp lại việc mà ta đã làm biết bao lần để mở cửa. Khi ta giơ một chân lên như lúc làm động tác “bắt tay” thì ta chợt khựng lại.

Cái này... khác. Cánh cửa đang dựng sừng sững trước mặt ta, không phải là cửa kéo ngang như những căn phòng bệnh ở tầng hai. Có một chốt cửa nửa hình tròn ở vị trí cao hơn đầu ta rất nhiều, nếu không kéo được nó xuống thì không thể mở cửa được.

Sao lại gần một thứ phiền phức như vậy chứ. Với loài sinh vật đi lại bằng hai chân như con người thì có lẽ rất dễ dàng để mở ra, nhưng với cơ

thể của một con chó thì chỉ riêng việc giơ hai chân trước với được lên chốt cửa ở độ cao đó cũng rất khó khăn rồi.

... Hết cách sao? Ta lợi dụng ma sát của hai đệm thịt, hai chân trước chống lên cửa để kéo người lên từng chút một. Hai chân trước vươn dài lên run lấy bầy. May mắn đầu đệm thịt chạm được đến chốt cửa. Sau khi kéo chốt xuống, cánh cửa bắt đầu mở ra về phía này.

Được rồi. Trong lòng ta vang lên tiếng reo hò. Nhưng theo cánh cửa mở ta, cơ thể ta cũng mất đi sự thăng bằng. A, này không được rồi...

Nếu như nắm được cái chốt đó thì ít nhất có thể không bị ngã, nhưng cái thứ bằng kim loại đó lại làm đệm thịt của ta bị trượt. Cơ thể không có chỗ bám víu nữa của ta cứ thế ngã ra đằng sau.

“Oảng...” Một tiếng kêu khó diễn tả từ trong mồm ta phát ra. Giây tiếp theo là chấn động mạnh truyền từ sau đầu lên tới hai cầu mắt khiến tầm nhìn của ta bị bao phủ trong những tia sáng chớp vàng. Ta cắn chặt răng vài chục giây, chịu đựng đau đớn.

Nếu cứ nằm im ở hành lang thế này thì không biết lúc nào ta sẽ bị ngài viện trưởng đó phát hiện và xử phạt ở ngoài trời lạnh với nhiệt độ dưới mức đóng băng mất. Ta lắc lắc cái đầu vẫn còn đau ghê gớm và liêu chết trượt vào qua khe hở đã mở được.

Nơi này là phòng bệnh? Sau khi lọt được vào căn phòng, ta ngay lập tức cảm thấy kỳ lạ. Thay vì nói là phòng bệnh... thì nó giống phòng riêng hơn. Những phòng bệnh ở tầng hai được thiết kế rất xa hoa. Nhưng những phòng bệnh đó và căn phòng này về cơ bản đã khác nhau.

Giá sách cao gần đến trần nhà, bộ bàn ghế đầu niên kỷ, so với phòng bệnh tầng hai thì giường ngủ có vẻ rẻ hơn, lưng ghế còn vắt bộ quần áo của nữ giới. Nếu gọi nơi này là phòng bệnh thì nó mang quá nhiều cảm giác sinh hoạt hằng ngày.

Ta nhầm phòng hả? Ta hít vào thứ mùi đang tràn ngập trong phòng.

Trong đó có thể khẳng định có cả “mùi thối”. “Mùi thối” chỉ có thể cảm nhận được có một chút rất nhẹ đó, đang lơ lửng trong căn phòng này. Không thể nhầm lẫn được, nơi đây là phòng của “bệnh nhân thứ tư”. Nhưng... Tầm nhìn của ta chuyển về phía giường ngủ. Nhưng... Trên chiếc giường ngủ chỉ có một cái chăn mềm mại với hoa văn hình hoa tràm lên, không có ai đang nằm ngủ ở đấy cả.

Một cảm giác lạnh lẽo khó hiểu chạy dọc toàn thân ta. Những sự kiện xảy ra suốt mấy tuần nay nối tiếp nhau hiện lên trong đầu ta.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Một dòng nhiệt cực nóng đâm thẳng vào trán và phần đầu ta, y như dây điện bị cháy đứt, tốc độ xử lý của não ta giảm nhanh chóng. Nhưng có một bộ phận, chỉ một bộ phận rất nhỏ thôi, vẫn đang lãnh tĩnh phán đoán ý nghĩa của tình hình hiện tại. Bộ phận đó đang nói với ta.

Nhà người đang bày cái thái độ xấu xí đó cho ai xem? Một “sự thật” sáng tỏ như vậy, “ta” không thể nào không nhận ra được.

Đúng, ta biết. Ta vẫn biết. Nhưng “tình cảm” của ta lại chọn nhắm mắt làm ngơ với “sự thật” đó.

“Tình cảm”? Một kẻ cao quý như ta lại bị thứ hạ đẳng như “tình cảm” chi phối sao? Sao có chuyện thế được...

Dòng suy nghĩ cứ dính vào nhau. Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt dâng lên giống như nội tạng đang nhảy nhót.

Chạy trốn đi. Loại bỏ tất cả những gì đã nhìn thấy ở đây ra khỏi đầu và trốn đi thôi.

Trốn? Đi đâu cơ? Đâu cũng được. Xa nhất có thể. Nơi mà ta có thể quên đi tất cả.

Quên luôn cả sứ mệnh mà “chủ nhân của chúng ta” đã giao cho sao?

Bên trong đầu ta là tranh luận giữa ta và “ta”. Nỗi đau đớn như linh hồn bị xé đôi xâm chiếm toàn thân ta.

Ta dùng bước chân loạng choạng run lẩy bẩy đi về phía cánh cửa. Tạm thời ta không muốn ở lại căn phòng này thêm chút nào nữa. Vào lúc mà ta chỉ còn cách cánh cửa có vài bước chân, đột nhiên cánh cửa bật mở. Trước sự việc bất ngờ không hề nghĩ tới, ta chỉ biết đứng đực ra đó.

Ánh trăng chiếu rọi từ chiếc cửa sổ lớn phía sau lưng ta phủ lên khuôn mặt của người đã mở cửa ánh sáng xanh nhạt xinh đẹp.

“Ôi chao, Leo, nhóc đang làm gì thế? Lại còn trong phòng chị nữa.”

Nahò, chủ nhân của căn phòng này, nghiêng đầu khó hiểu.

“Leo ấy nhé, làm gì mà lên tới tận chỗ này vậy?”

Nahò đi vào trong phòng và xoa đầu ta - vẫn đang không thể động đậy nổi.

Hai chân trước của ta không nghe điều khiển mà bắt đầu run lên. Chẳng mấy chốc, cơn run đó truyền đến ngực, đầu, hông và cuối cùng là toàn thân.

“Leo, sao thế? Nhóc lạnh sao?”

Trước phản ứng khó hiểu đó, Naho lo lắng nhìn ta. Ta quên luôn cả việc mình đang là một chú chó, lắc mạnh đầu.

“Gư...ư...” Từ khe hở của hai hàm răng, giọng nói vô ý thức vang lên. Rõ ràng là giọng của mình, nhưng chỉ nghe thôi cũng thấy đau quặn trong tim.

Tại sao ta lại khó thở tới mức này? Tại sao ngực ta lại đau đến mức này? Tại sao trong mũi ta lại cảm thấy kích thích mãnh liệt thế này? Tại sao tầm mắt ta lại nhìn mọi thứ cong vẹo đi như vậy?

“Bệnh nhân thứ tư” mà ta liệu chết tìm cho bằng được... Người đó lại là Naho.

Nghĩ kỹ lại thì không phải mọi chuyện rất sáng tỏ sao? Tại sao ngài viện trưởng khó tính đó lại để một Naho vẫn chưa có đủ kinh nghiệm làm việc trong bệnh viện của mình? Tại sao viện trưởng lại quyết định sau khi tất cả bệnh nhân chết thì sẽ đóng cửa bệnh viện này? Tại sao một kẻ thích gây sự như Utsumi khi gặp Naho lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Tại sao Naho lại thì thào buồn bã như vậy khi ở trong khu vườn: “Có lẽ chị sẽ không được nhìn thấy những bông hoa này nở cũng nên”?

Tất cả là bởi vì sinh mệnh của Naho chỉ còn lại có một chút.

Thật ra... cũng không có gì phải ngạc nhiên. Chỉ là một cô gái sắp mất đi sự sống khi tuổi đời còn trẻ, trẻ hơn trung bình rất nhiều đang ở trước mặt ta. Chỉ vậy thôi...

Đúng vậy, con người rồi sẽ chết. Không cần biết lý do gì, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Thân xác biến mất, trở thành linh hồn, rời xa những tạp chất dơ bẩn ở thế giới này và trở về bên “chủ nhân của chúng ta”. Đó chính là con đường mà con người cần đi, một lúc nào đó sự sống của thân xác có kết thúc thì đó cũng không phải là chuyện gì đặc biệt đau buồn.

... Cho dù đó có là cô gái đã cứu mạng ta, đã chào đón ta một cách ấm áp khi ta vào ở bệnh viện này, vẫn cố dành ra thời gian chuẩn bị đồ ăn cho ta trong mỗi ngày bận rộn, một cô gái có trái tim dịu dàng.

Để làm cơ thể đang ở vào trạng thái sợ hãi cực độ của ta bình tĩnh trở lại, ta hít sâu vào một hơi.

“Gâ...!”

Cổ họng ta co giật, trong tai nghe thấy một âm thanh. Một âm thanh mà ba người đàn ông ta từng cứu cho đến giờ đều từng phát ra, âm thanh mang theo nỗi đau đớn vang lên từ sâu trong cổ họng, thứ được gọi là “thổn thức”. Khi ta càng muốn ngừng phát ra thứ tiếng đó thì tiếng thổn thức đó lại càng to lên.

Có chuyện gì với ta vậy? Ta cố gắng nhìn lại, khó khăn hít vào, nhưng trước khi kịp làm vậy thì tiếng khóc đã bật ra và đồng thời không khí bị đẩy hết ra ngoài. Không đủ ôxy, tầm nhìn của ta biến thành màu trắng. Lần đầu tiên ta biết mùi vị của những kích thích tình cảm mãnh liệt không khác gì dông bão, ta chơi với.

“Không sao đâu.”

Cơ thể với ý thức đang ngày một mờ nhạt đi của ta được ôm ấp trong một cảm giác mềm mại và ấm áp. Trên màng nhĩ bên trong đôi tai rộng của ta vang lên một giọng nói mềm mại tựa bông gòn.

“Không sao đâu, nhóc không cần phải lo lắng gì cả.”

Naho vẫn ôm cơ thể của ta trong lòng, nói bằng chất giọng mềm mại đó và xoa xoa tai của ta. Cơn run rẩy của thân thể ta cũng dần dần biến mất. Hơi thở gấp gáp cũng theo đó bình ổn lại.

“Đúng vậy, hít thở sâu như thế.”

Ta bình tĩnh hít vào thở ra thật sâu giống như được nói. Cơn lốc cảm xúc tàn bạo quét qua giống như vòi rồng, cuốn mọi thứ lên cao cũng dần yên tĩnh lại.

“Tốt quá. Đã ổn rồi ha.”

Naho cụng trán vào trán ta. Còn ta thì tập trung ý thức vào khứu giác. Thứ “mùi thối” ngọt ngán rất nhẹ lẫn vào trong mùi hương thanh mát giống như cỏ non mà Naho tỏa ra. Một nỗi buồn thanh lãnh bao lấy trái tim ta tựa như tấm màn đêm phủ trùm sau khi mặt trời lặn bóng.

Ta chỉ có thể thừa nhận thôi. Thừa nhận rằng bị phong ấn trong cơ thể một chú chó, tiếp xúc với con người, ta đã bị thứ phiền phức gọi là “cảm xúc” ảnh hưởng mạnh.

Trước kia, cấp trên đã từng nói với ta “tình cảm là thứ không thể lý giải được”. Nhưng thứ như vậy ta đã không hề muốn biết. Vì sự rung động tình thân này, đến bây giờ ta vẫn không thể lãnh tĩnh mà hành động, và vẫn cảm nhận được nỗi đau trong lồng ngực khó mà chịu nổi.

Naho đứng lên, đi đến trước tủ và cởi bộ áo trắng ra. Ta nhìn chăm chăm bóng lưng chỉ còn mặc có đồ bên trong của Naho. Không biết có phải cảm thấy tầm nhìn của ta không, Naho quay đầu lại và nhìn ta cười nói.

“Nhóc nhìn chăm chăm cái gì thế? Chị kiện nhóc tội quấy rối tình dục đó nhé?”

Naho nói đùa. Quấy rối tình dục? Đó là cái gì thế?

Ta còn đang băn khoăn có nên rời tầm mắt đi hay không thì Naho lại có vẻ chẳng để tâm gì nhiều, vẫn tiếp tục việc thay đồ của mình nên chắc là cô ấy không ghét ta làm như vậy rồi. Ta không để tâm nữa mà tiếp tục quan sát cơ thể của Naho.

Đương nhiên không phải là ta có hứng thú với cơ thể của cô ấy. Tuy là bị nhốt trong một thân xác thì ta có cả những bản năng của cơ thể đó, nhưng xét cho cùng thì ta đang ở trong cơ thể một con chó đực, nên sẽ không có hứng thú gì đối với cơ thể của Naho. Chắc, tuy xét về góc độ nghệ thuật thì không thể phủ nhận sự cân xứng của cơ thể Naho khá đẹp...

Sau khi bị Naho nhìn thấy, ta vội vàng lắc đầu, xua đi cái cảm giác quái đản khó tả và mở tròng mắt. Không phải để nhìn chăm chăm làn da của Naho mà là để nhìn thấy ổ bệnh trong cơ thể cô ấy.

Cái gì đây? Ta hoang mang. Khác với ba người khác đang nhập viện ở đây, trong cơ thể Naho không thấy được bệnh chứng rõ ràng. Nhưng thay vào đó, tim, thận, gan, cơ bắp, nội tạng toàn thân cô ấy lại bị một thứ vật chất màu hồng thẫm nhàn nhạt như những quả đào chín quá bám lên.

Cơ thể Naho bị làm sao vậy?... Không, đợi đã. Ta trước kia đã từng gặp người mắc phải chứng bệnh tương tự. Ta có kinh nghiệm chăm sóc và chỉ dẫn cho người đó.

Những ký ức bị vùi sâu từng chút một sống lại. Căn bệnh này... Đúng vậy, chính là bệnh “thoái hóa tinh bột”. Một căn bệnh nan y khi các kháng thể bất thường do tủy sinh ra gọi là “amyloid” xâm nhập vào tất cả các cơ quan, cướp đoạt tất cả các cơ năng của chúng. Đặc biệt nếu nó xâm nhập

nhiều vào tim sẽ dẫn đến các vấn đề trí mạng như rối loạn nhịp tim, tim không hoàn chỉnh.

Ta mở mắt lớn hơn nữa, dồn sức nhìn chăm chăm vào cục thịt đang nhảy lên thành thạch trong ngực Naho. Cơ quan đó bị những vật chất màu hồng thâm bao quanh y như đàn kiến vây quanh một viên đường.

Trước quan sát của ta, trái tim đáng lý phải đập theo nhịp đập cố định có đến ba lần khẽ run lên rất nhỏ, sau đó hai, ba giây, nó như quên mất công việc của mình mà ngừng hoạt động. Naho đặt tay lên ngực, dường như cảm thấy khó chịu mà khẽ nhăn mặt.

Rối loạn nhịp tim đã xảy ra rồi. Nhìn vẻ ngoài không thể nhận ra được, nhưng thời gian còn lại của Naho đã không còn dài.

Cảm xúc ập đến. Ta đã nhận một cái ơn lớn từ Naho. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa làm được gì để trả ơn. Ta phải làm gì cho Naho đây? Ta thì có thể làm được gì?

... Chuyện đó mà còn phải hỏi sao? Tìm hiểu về “lưu luyến” của Naho và giải phóng cô ấy khỏi nó. Dùng toàn thân toàn tâm để cứu Naho khỏi nỗi “lưu luyến”.

Ta lần đầu tiên quyết định “làm việc” không phải vì đó là nhiệm vụ, mà là bằng ý chí của mình. Không, đây không phải là vì ta có “tình cảm” đặc biệt với Naho. Đây xét cho cùng là để trả lại ơn nghĩa mà ta đã nhận từ Naho.

“Này, Leo. Hôm nay nhóc ngủ trong phòng chị nhé? So với tầng một thì ở đây ấm hơn đó. Không sao đâu. Chị sẽ giữ bí mật với ba cho.” Naho vẫy vẫy tay sau khi đã thay một bộ đồ ngủ ấm áp.

Đây quả là cơ hội tốt. Nếu ở cùng nhau một đêm, ta sẽ có thể nghe cô ấy nói ra “lưu luyến” của mình. Thôi miên cũng được mà quan sát giấc mơ cũng được. Ta đi đến bên cạnh Naho và ngồi xuống.

“Leo đúng là hiểu hết lời nói của mọi người ha.”

Naho cười khúc khích. Hừm, ta có nên giả bộ đầu óc ngu ngốc hơn chút cho giống một con chó không nhỉ?

“Này, Leo. Thật ra, chị biết được bí mật của Leo đó.”

Ta dựng thẳng tai và ngẩng đầu lên. Bí mật? Chuyện gì cơ? Không lẽ là việc ta trộm ăn số bánh quy trong chiếc hộp đặt trên bàn ở phòng sinh hoạt chung?

Ta vừa suy nghĩ miên man vừa chờ câu tiếp theo. Đôi môi xinh đẹp của Naho mở ra.

“Leo ấy... Thật ra không chỉ là một chú chó một chú chó bình thường ha, mà còn có thể nói chuyện. Hơn nữa còn lắng nghe những muộn phiền của các bệnh nhân ở đây và giúp giải quyết chúng đúng không?”

... Ơ? Sự chấn động giống như bị một cái búa nện xuống đập thẳng vào đầu ta. Khả năng suy nghĩ của ta hoàn toàn đình trệ.

“Utsumi, Son, cả Minami, tất cả mọi người đều nói vậy. Rằng Leo không phải một chú chó bình thường. Mà chắc chắn là sứ giả của trời cao đến cứu bọn họ.”

Chuyện gì thế này! Ta ngửa mặt lên trần nhà. Hoàn toàn bị lộ rồi. Trong khi đáng lẽ không được để con người biết đến sự tồn tại của chúng ta mới đúng.

Làm sao giờ? Phải làm thế nào đây? Từ câu chuyện của Naho thì có vẻ những người biết ta không phải một chú chó bình thường chỉ có Naho và ba bệnh nhân kia. Hay là xóa những ký ức liên quan đến ta của tất cả bọn họ đi? Nếu sử dụng năng lực tử thần của ta ở mức lớn nhất thì có lẽ có thể làm được.

Không, không được. Ta ngay lập tức bác bỏ ý định đó. Nếu như ta xóa bỏ những ký ức liên quan đến ta của ba người mà ta đã cứu, bọn họ sẽ quên luôn cả việc đã được giải phóng khỏi “lưu luyến”, và lần nữa sẽ lại tỏa ra “mùi thối” cũng nên. Nếu như không có ta thì cũng không có chuyện bọn họ được cứu.

Nếu vậy thì cách còn lại là...Ta thúc đẩy các tế bào não hoạt động. Phương pháp nghĩ tới chỉ có một.

Hết cách rồi, không có cách nào khác ngoài nó.

“... Ta có chuyện muốn nhờ.” Ta nhẹ nhàng phát ra linh ngôn với Naho.

“Ơ, cái gì vậy?”

Lần đầu tiên nghe thấy linh ngôn, Naho với vẻ mặt bất an đi vòng quanh tìm kiếm trong phòng. Vì không phải nghe bằng tai mà trực tiếp nói chuyện với linh hồn nên chắc là cô ấy thấy là lạ.

“Ta là Leo. Với thanh quản của một chú chó thì không thể nói tiếng người được nên ta đang nói chuyện trực tiếp với linh hồn cô.”

Cô Naho cứng ngắc lại, rồi ngay lập tức khớp cổ như bị rỉ sét mà chậm chậm quay về phía ta. Đôi mắt hai mí mở lớn đến mức khóe mắt như sắp rách ra nhìn chăm chăm vào ta.

“... Leo?”

“Ừ, đúng vậy”

“Leo... đang nói sao?”

“Ta không biết là có nên gọi đây là ‘đang nói’ hay không, nhưng ta là đang trực tiếp nói chuyện với linh hồn cô.”

“...”

“...”

Một sự im lặng khó hiểu sinh ra giữa ta và Naho. Rồi Naho thì thào.

“Hả?”

“Hả?”

“Hả ả ả ả ả!?”

“Hả ả?”

Giật mình khi Naho bật ra tiếng hét lớn làm rung cả tường, ta vô ý thức cũng nâng cao giọng khi dùng linh ngôn.

“Đùa sao? Đang đùa thôi đúng không? Hả? Thật là Leo sao? Thật á? Thật không phải là một chú chó bình thường?”

Chỉ trong một hơi mà Naho đã nhắc tới ba lần “nói dối?” và “thật sao?”, những từ hoàn toàn trái ngược nhau. Những lời nói mâu thuẫn nhau làm ngay cả ta cũng loạn theo.

Đêm nay xem ra sẽ là một đêm rối loạn rồi.

“Nói dối gì chứ... Không phải cô nói đã biết rồi sao? Rằng ta không phải một chú chó bình thường.”

“Cái đó, chỉ là các bệnh nhân đều nói vậy nên chị cũng chỉ thử nói vậy thôi... Thật sự có thể nói chuyện gì đó...”

Vẻ mặt Naho chuyển thành vẻ trầm trọng và rơi vào im lặng.

“Tại sao cô lại hành động không hợp với logic như vậy? Tại sao lại làm cái việc không rõ mục đích như vậy?”

“Những việc như vậy các cô gái hay làm lắm. Giống như nói chuyện với gấu bông này...”

“Ta không phải là gấu bông!” Ta trừng lớn mắt phản bác. Thật vô lý khi xếp một tồn tại cao quý như ta ngang hàng với thứ đồ già tạo theo hình thù động vật được làm từ vải và bông.

“Xin lỗi, ý chị không phải như vậy, chỉ là có những lúc bọn chị sẽ tự nhiên kể lể với những thứ không thể nói chuyện ấy.”

“Thế nhưng ta có thể nói chuyện.”

“Ừm... Có vẻ là vậy... đi. Nếu như không phải là đầu óc chị có vấn đề. Nhưng mà nói sao nhỉ..., ừm,... đợi chút đã, chị cần bình tĩnh lại đã. Hãy để chị chỉnh lý lại đầu óc đã.”

“Cũng phải... Ta cũng cần bình tĩnh lại đã.”

Ta giơ lên một chân trước giống như làm động tác “bắt tay” để ngăn Naho lại, làm nguội cái đầu đang nóng. Cả hai chúng ta đều nhăn mày lại và chìm vào im lặng. Cứ như vậy mấy phút đồng hồ trôi qua. Cái nóng trong đầu cũng đã giảm bớt phần nào, ta lại nói bằng linh ngôn.

“Ta xác nhận lại tình huống nhé... Nói cách khác, Naho vốn không nghĩ ta có thể nói chuyện nhưng vẫn nói. Vì các bệnh nhân đều nói ta là một con chó đặc biệt nên cô mới làm hành động ngu ngốc không có ý nghĩa đó. Đúng không?”

Sau khi nói ra thì ta đã có thể chỉnh lý lại tình huống rồi. Vấn đề là cần phải thu thập tình huống hỗn loạn này thế nào

“... Sao nói chuyện gắt quá vậy? Leo hóa ra vốn là kiểu độc mồm độc miệng ha.”

Vừa lẩm bẩm bằng giọng đầy mệt mỏi, Naho vừa mím môi. Mệt mỏi thì ta cũng mệt lắm.

Lúc này, tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, cánh cửa từ từ mở ra. Ta theo phản xạ bay người sang ngang và trốn dưới gầm bàn.

“... Naho.”

Người đang nhìn vào trong phòng với khuôn mặt không có mấy biểu cảm thường ngày chính là viện trưởng.

“A, dạ. Ba. Sao thế ạ?” Naho đáp lại với chất giọng có cả sự chột dạ.

“Giữa đêm còn to tiếng như vậy. Ba mới phải hỏi con làm sao vậy?”

Viện trưởng quét tầm mắt một lượt quanh phòng. Ta cố gắng cuộn mình nhỏ lại hết mức có thể.

“.. À, chuyện là...” Naho đánh mắt qua chỗ ta như đang cầu cứu.

Giờ đâu phải là lúc để nhờ vả một con chó chứ.

“Cứ nói bừa là bị ngã, hay đánh rơi cái gì đó hay ngón út đập vào đâu đó cũng được”

Ta nhắc nhở bằng linh ngôn. Những lúc thế này linh ngôn thật là tiện. Những lời muốn nói chỉ có đối tượng mình muốn cho nghe nghe được.

“À... Con bị ngã, sau đó rơi đồ mà ngón út còn bị đập vào nữa thôi ạ.”

Naho nói bằng giọng đều đều không có cảm xúc dị thường như đang bắt chước viện trưởng. Giả bộ không có tí sức liên tưởng gì cả. Ai nói là cô phải gộp tất cả lại chứ? Ta ôm đầu.

“... Nhớ cẩn thận đó.”

Im lặng vài giây, viện trưởng nhắc nhở rồi ra khỏi phòng. Ngay sau khi cánh cửa đóng lại, bầu không khí liền thả lỏng. Cả ta và Naho đều đồng thời thở phào một hơi.

“Thuận lợi vượt qua rồi. Có vẻ chị cũng rất có năng khiếu diễn xuất đó.”

Cái đó thì nhảm to rồi.

“Cảm ơn.” Ta nói bằng linh ngôn.

“Cảm ơn ấy hả, vì chuyện gì?” Naho khẽ nghiêng đầu thắc mắc.

“Vì đã không nói ta ra với viện trưởng”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi. Nếu mà nói rằng ở đây có một con chó biết nói thì chị sẽ bị nhìn với ánh mắt quái lạ đó. Nếu tốt thì sẽ nghĩ là chị đang mơ ngủ, mà tệ hơn thì sẽ bị cho đi viện lun đó.”

“Đây cũng là bệnh viện mà?”

“Một loại bệnh viện hơi khác chút.”

“... Ta không hiểu lắm, mà thôi. Quan trọng hơn, ta có chuyện muốn nhờ Naho.”

“Nhờ? Chuyện gì?”

“Hãy giữ im lặng về việc... ta không phải một chú chó bình thường. Nếu không thì ta sẽ khó khăn lắm.”

Sẽ bị “chủ nhân của chúng ta” trách phạt mất. Ta căng thẳng đợi câu trả lời, còn Naho thì vươn tay ra xoa đầu ta. Cảm giác dễ chịu đó làm cái

đuôi của ta vẩy qua vẩy lại.

“Được, dù nhóc không nhờ thì chị cũng định như vậy.”

Naho nhẹ nhàng đồng ý như gõ một nhịp phách. Ban đầu cô ấy đã khá ngạc nhiên và bối rối, nhưng hiện giờ không biết có phải do hiệu ứng của sự náo loạn ban nãy không, Naho đã tiếp nhận sự thật ta là một chú chó đặc biệt rồi. Quả nhiên là người trẻ thì suy nghĩ cũng mềm dẻo hơn nhiều? Nói thế nào thì ta cũng có cảm giác thiên về về sau hơn...

“Bởi vì nếu chuyện đó mà lộ ra, Leo, sẽ bị chính phủ bắt đi và bị mổ xẻ nghiên cứu mất.”

Trước khung cảnh về dự cảm tương lai đáng sợ, cái đuôi đang phe phẩy qua lại của ta dừng khựng lại.

Naho đổ người lên trên giường. Cái chăn mềm mại phồng lên như sóng đánh.

“Nhưng mà, chị vẫn chưa thể tin được. Leo thật sự đang nói ha. Đúng là chị có nghĩ nhóc không phải một chú chó bình thường. Nhưng không nghĩ là không bình thường đến mức này. Hay đúng là đầu óc chị trở nên kì lạ rồi?”

“Naho muốn tin vào điều gì thì cứ tin vào điều đó là được. Cho dù cô có tin đằng nào thì sự thật cũng không thay đổi.”

“Thằng thường ghê. Nghe giọng điệu của Leo cứ như một người lớn tuổi ấy. Đáng yêu như vậy mà, thật phí phạm. Nhóc bao nhiêu tuổi? Có phải đã sống tầm trăm năm rồi không?”

Naho nói như đang trêu chọc. Nhắc tới, ta đã sống bao nhiêu năm hả? Từ lúc mượn thân xác của chó thì mới chỉ vài tuần, còn với tư cách là một tử thần thì ta đã đảm nhiệm đất nước này mấy trăm năm, mấy ngàn năm rồi. Đối với những kẻ tồn tại ở một trục thời không khác với con người như chúng ta, dòng chảy của “thời gian” không phải là cố định.

“Khoảng ba tuần.” Không còn cách nào nên ta đành trả lời số tuần tuổi kể từ khi ta trở thành một con chó.

“Ba tuần?!” Giọng của Naho lại kéo cao lên. “Ba tuần không phải là vừa đúng từ lúc Leo đến đây sao?”

“Đúng, vào ngày tuyết rơi đó ta đã mượn thân xác một chú chó và hạ xuống mặt đất này.”

Và còn đi lạc rồi ngất đi nữa...

“Hả, ngày đó sao? Hơn nữa, hạ xuống? Ừ..., chị có thể hỏi một điều cơ bản này không?”

“Ừm?”

“Leo... là cái gì vậy?”

“Một con chó.”

Bản chất ta là một tồn tại linh hồn cao quý, nhưng ở thế giới vật chất này thì đang tồn tại trong cơ thể một con chó. Nói cách khác, có thể nói hiện tại ta là một con chó.

“Chó thật hả?”

“Nếu không phải chó thì cô có thể nhìn ta thành gì nữa?”

“Không, nếu bị nói là ‘có thể nhìn thành gì’ thì đúng là chỉ nhìn ra một chú chó, nhưng những chú chó mà chị biết không biết nói, và để cao lớn đến mức đó thì cũng phải mất tới mấy năm.”

“Ta của hiện tại là một chú chó. Nhưng bản chất của ta đang bị phong ấn trong cơ thể này thì là một tồn tại dạng linh hồn cao quý.”

“Tồn tại dạng linh hồn? Đó là gì?” Naho vươn người tới hỏi.

“Con người gọi chúng ta là ‘tử thần’”, ta hơi dừng lại rồi mới trả lời.

Giây tiếp theo, trên mặt Naho đã không còn biểu tình gì, hết như sóng biển rút đi.

“... Vậy à... Tử thần à? Leo là thứ đó à.”

“Vậy thì sao?” Ta bối rối trước sự thay đổi đột nhiên của Naho.

“Vậy, chị, sẽ chết tối nay đúng không?”

Naho thì thầm bằng một giọng nói nhỏ, rất rất nhỏ. Biểu tình dần trở lại trên khuôn mặt đó. Nhưng đó không phải là vẻ vô tư xán lạn của một thiếu nữ giống như trước giờ, mà là vẻ mặt như một liệt sĩ.

“Cô đang nói gì thế? Làm gì có chuyện như thế được!” Ta dùng hết sức phủ định.

“Thế nhưng, vừa rồi Leo bảo mình là ‘tử thần’ còn gì. Không sao đâu, không cần phải để tâm chuyện đó... Chị biết là một lúc nào đó mình sẽ chết mà.”

Ta nhận ra sự nhầm lẫn của Naho.

“Không phải. Tử thần sẽ xuất hiện chứng kiến cái chết, nhưng sẽ không làm cái hành động dã man như cắt đứt sinh mệnh của con người.”

“... Thật không phải là nhóc đến đây để giết chị sao?”

“Làm chuyện như vậy thì có lợi gì cho ta chứ? Đầu tiên, một tồn tại dưới dạng linh hồn như tử thần thì không thể chạm được vào cơ thể con người. Vậy thì làm sao mà giết con người được.”

“Thì dùng lưỡi liềm chém vụn xuống một cái.”

“Ta không có thứ gì như lưỡi liềm cả.”

“Không có lưỡi liềm sao. Vậy còn khuôn mặt là bộ xương đầu lâu...”

“Không có!”

Tại sao con người cứ nghe đến tử thần là lại tưởng tượng đến cái hình đáng đáng sợ như vậy chứ?

“... Vậy mà cũng gọi là tử thần hả? Chị cảm giác hơi khác với tử thần mà chị biết.”

Naho nắm lấy phần dưới cái cầm thon gầy của mình. Không biết từ lúc nào vẻ mặt cô ấy đã trở lại như bình thường.

“Tên gọi của chúng ta cũng không phải là “tử thần”. Đây là do con người tự tiện gọi như vậy.”

“Thì ra là thế.” Naho vừa hơi bặm môi trên vừa gật đầu. Có vẻ như tuy vẫn chưa cảm thấy thuyết phục lắm, nhưng Naho đã hiểu được rằng ta sẽ không giết cô ấy rồi.

“Vậy thì tại sao Leo tại trở thành một chú chó và đến bệnh viện này vậy?”

“Nói ra thì dài lắm...” Hơn nữa ta cũng không nghĩ mình muốn nói chi tiết về chuyện này. Dù sao thì việc ta ở đây cũng giống như là bị giáng chức, không có vẻ vang gì lắm.

“Không sao. Ngày mai chị trực ca đêm, nên đêm nay có thức khuya thế nào cũng không sao. Hãy kể chị nghe chuyện của Leo đi.”

... Chắc, nếu cô ấy đã nói đến thế thì ta đành kể một chút vậy?

“Nếu vậy thì ta sẽ kể lại một cách vắn tắt thôi.”

Ta bắt đầu nói về công việc của ta. Suy nghĩ đến việc sinh mệnh của Naho đã không còn dài nữa, ta không nói cụ thể công việc mà chỉ nói là ta tới để cứu giúp những người còn mang phiền não. Việc cho đến giờ ta đã

dùng những cách rất tuyệt vời để giải quyết những phiền muộn của các bệnh nhân cũng chỉ nói ở mức ngắn gọn nhất với những chi tiết tối thiểu cần nhất. Và khi kết thúc ta quay sang hỏi ngược lại bằng linh ngôn.

“Naho chắc cũng có chuyện gì vẫn cứ vướng mắc trong lòng đúng không? Hãy nói thử với ta đi. Hãy để ta giải quyết nó giống như giúp ba người trước đây.”

Vừa nghe thấy vậy, vẻ mặt vui vẻ của Naho đang gật gù nghe ta kể chuyện bỗng tối sầm lại.

“Đã muộn thế này rồi. Phải đi ngủ thôi.” Naho đột nhiên nói bằng giọng lạnh tránh đầy cứng nhắc.

“Không đâu, không tốn nhiều thời gian thế đâu. Hơn nữa chẳng phải cô đã nói ‘đêm nay có thức khuya thế nào cũng không sao’ à...”

“Chị buồn ngủ quá. Ngày hôm nay dừng ở đây thôi. Chị đi ngủ đây nên Leo quay về lại tầng một đi.”

Naho nhồm dậy khỏi giường và dùng hai tay đẩy đẩy người ta.

“Ơ này? Đợi đã...”

Đột nhiên bị đẩy ngang bên người, ta không thể phanh lại được, người cứ trượt dần đi và chẳng mấy chốc ta đã bị đẩy ra ngoài căn phòng.

Naho đẩy ta ra bên ngoài rồi vội vàng đóng kín cửa lại. Ta có thể nghe thấy từ bên trong vang lên tiếng khóa cửa lách cách.

“Sao vậy? Đã có chuyện gì à?”

Không biết chuyện gì xảy ra, ta dùng linh ngôn để nói với Naho có lẽ đang ở ngay bên kia cánh cửa.

“Không sao cả, hãy để chị yên!”

Đáp lại là một câu nói với chất giọng cao như đang hét lên, trong một giây ta đã run sợ. Thứ gì đã khiến cho Naho dao động đến vậy? Giây tiếp theo, chốt cửa của căn phòng phía trong cùng cách một tiếng vang lên. Ta lạnh cả người. Linh ngôn của ta chỉ có mình Naho nghe thấy, nhưng giọng của Naho thì những người khác vẫn có thể nghe thấy được. Nghe thấy tiếng hét lên như vậy nên chắc chắn là viện trưởng lại định tới xem tình hình.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Ta vừa hoang mang vừa cuống quýt phóng về phía cầu thang.

4.

Hôm sau, đợi bác y tá trung niên mở cửa chính chỗ thêm cửa, ta đi ra vườn, nằm phơi nắng bên cạnh cái ghế dài.

Một ngày trời nắng. Bầu không khí sáng mùa đông rất trong lành. Làn da vẫn có chút lạnh, nhưng vì lớp lông mùa đông cũng mọc được kha khá rồi nên cái lạnh này cũng không quá khó chịu đối với ta. Một buổi sáng rất dễ chịu. Nhưng tâm trạng của ta thì không sáng sủa được như bầu trời.

Đôi tai cụp xuống khi ngủ của ta khẽ động đậy. Nhắc hai mí mắt lên và chỉ đi chuyển có hai con ngươi nhìn về phía căn nhà, ta thấy nguyên nhân khiến ta không vui đang cầm cái đĩa sâu đưng đồ ăn cho ta bằng một tay và tiến lại gần.

“Leo! Nè... đồ ăn sáng đây.”

Naho trong trang phục bình thường ngập ngừng cất tiếng. Thông thường thì ta vẫn ăn trên hành lang, nhưng riêng ngày hôm nay cô ấy lại mang tới tận đây cho ta. Lý do thì ta biết.

Ta không cử động gì giống như không nghe thấy.

“Leo, nhóc đang ngủ à? Chị mang đồ ăn đến này.”

Naho đã tới ngay bên cạnh và nhìn vào mặt ta, nhưng ta vẫn không phản ứng gì.

“Không lẽ... nhóc đang dối?” Naho nói bằng giọng như dỗ dành.

Ta chẳng dối gì hết. Chỉ là tâm trạng không tốt thôi.

“Này, chị cứ hỏi lại để phòng, chuyện ngày hôm qua không phải là ngủ mơ đâu...”

“Không.” Trước khi Naho kịp nói hết câu thì ta đã cắt ngang bằng linh ngôn và từ từ nhắc người dậy.

“... Đúng rồi ha.” Naho thở dài một tiếng rồi lắc lắc đầu như bị đau.

“Quan trọng hơn là ta đói bụng rồi. Cô có thể để đồ ăn xuống cho ta được không?”

Ta dùng linh ngôn mang theo cả sự châm chọc nói.

“A, xin lỗi xin lỗi.”

Ta lại gần cái đĩa sâu được Naho đặt xuống và bắt đầu ăn thức ăn cho chó trong đó. Hừm, hôm nay là món ta thích, thức ăn cho chó có vị thịt bò tái. Có vẻ Naho muốn xoa dịu tâm trạng của ta nên đã mở một gói vụn để dành. Nhưng, ta cũng không dễ dàng bị một thứ như vậy mua chuộc đâu.

Vừa nghĩ ta vừa nhét hết đồng đồ ăn vào trong bụng, không chừa chút nào. Liếm láp cả viền của cái đĩa đã trống rỗng, ta thở ra một hơi thỏa mãn. No bụng rồi.

“Cảm ơn đã chiêu đãi. Nhân tiện thì, ta chỉ muốn nói có một điều, tối hôm qua ta bị đuổi ra khỏi căn phòng ấm áp và không thể tránh được phải nằm ngủ trên hành lang lạnh lẽo, hiện giờ ta cảm thấy thiếu ngủ sâu sắc.”

Naho chấp hai tay lại. Thôi thì nhiều đây đủ để ta tha thứ cho cô ấy rồi đi? Cô ấy cũng đã cho ta thức ăn cho chó rất ngon. Ta khẽ liếc mắt nhìn về phía Naho. Dù ta đã ăn xong rồi, cô ấy vẫn không quay trở lại căn nhà.

Ta có thể cảm thấy trong ánh mắt ấy bao hàm cả sự mong đợi.

Naho chắc cũng hiểu, rằng không nên cứ để mặc “lưu luyến” lại đó.

Nào, từ giờ là thời gian làm việc rồi. về mặt ta cương nghị lại và quay về phía Naho. Không biết có phải cảm nhận thấy biến hóa về bầu không khí quanh ta không mà trên mặt Naho thoáng qua nét căng thẳng. Ta nghiêm nghị phát ra linh ngôn.

“Cô ghét việc xác nhận ‘lưu luyến’ đến thế sao?”

“Lưu luyến?”

“Đúng vậy. Những người không còn nhiều thời gian thì sẽ có những hối hận, những đáng tiếc đối với thế giới này. Đó là “lưu luyến”.”

Đôi môi anh đào bị mím chặt.

“Thứ như vậy... chị không có.” Naho nói bằng thứ giọng mà ta có thể nhận ra ngay cô ấy đang nói dối.

“Là gì nào? Là chuyện bệnh viện này sẽ đóng cửa? Chị ghét việc sau khi mình chết thì nơi có nhiều kỷ niệm này sẽ bị chuyển vào tay người khác sao?”

Ta nhớ lại ác cảm đến bất thường của Naho với người đàn ông tên Kudou đó, lẫn sự vui mừng khi viện trưởng quyết định hủy bỏ giấy bán đất.

Naho vẫn cắn chặt môi như cũ mà không trả lời câu hỏi của ta.

“Không, là cái khác. Nếu như là chuyện về bệnh viện thì cô cũng không cần bướng bỉnh tới như vậy. Nếu là chuyện đó thì chắc chắn cô sẽ nói cho ta nghe.”

Naho vẫn không nói gì cả. Cô ấy rất để tâm đến chuyện bệnh viện. Nhưng Naho đang ôm một nỗi “lưu luyến” lớn hơn trong lòng. Hai mắt ta sáng lên.

“Là cậu bác sĩ trẻ đó?”

“...Nhóc nói gì thế?” Hai vai Naho run mạnh lên.

Vừa phản ứng lại rõ rệt như vậy, Naho vừa cố đánh trống lảng. Hơn thế cô ấy còn nói lời đó vụng về như một người nước ngoài. Quả nhiên cô gái này không có tí tài năng diễn xuất nào.

“Tashiro... hay gì đúng không? Cô nghĩ đến anh chàng bác sĩ đó đúng không?”

“Là Nashiro. Không phải Tashiro, là bác sĩ Nashiro!” Naho sửa lại lời ta nói với một thái độ cương quyết, rồi lại nói tiếp với giọng yếu ớt. “Không có liên quan gì đến bác sĩ Nashiro cả.”

Thật là ngây thơ.

“Bác sĩ đó đã có bạn tình rồi à?”

“Có bạn tình?”

“Là đã kết hôn rồi à?”

“... Vẫn chưa. Đừng có dùng từ có bạn tình như của động vật để nói nữa.”

Con người thì cũng là động vật thôi.

“Vậy thì gọi với nghĩa giống bạn tình vậy, Người yêu hả? Anh ta có đối tượng như vậy rồi?”

“Cái đó... chị không biết. Chuyện như vậy...”

Giọng Naho càng nói càng nhỏ đi.

“Nếu như không có bạn tình vậy thì không có vấn đề gì rồi? Nếu cô thích anh chàng đó thì cứ nói cho anh ta biết là được.”

“Chuyện như vậy sao chị có thể làm được!”

Trước nay ta chưa từng thấy Naho hét to đến vậy, rồi cô ngay lập tức nói xin lỗi, “Xin lỗi, chị to tiếng quá.”

“Tại sao lại nói ‘Sao có thể làm được?’”

Naho lại lần nữa im lặng.

“Cô sợ thổ lộ rồi bị đối phương từ chối?”

Naho vẫn không đáp lại.

“Không, không phải. Chắc chắn là có lý do khác.”

Nếu là tình cảm mà một người bình thường cũng có như vậy thì không thể tạo ra “mùi thối” được. Thứ tình cảm mãnh liệt sinh ra khi nhận biết về “cái chết” của mình, cái đó mới có thể tạo thành “lưu luyến” trói buộc linh hồn.

“Naho định cứ như thế này, cứ không chịu nói gì và tiếp tục trốn tránh sao?”

Ta nói như khiêu khích, Naho nắm chặt tay lại đến mức nhìn thấy mạch máu nổi lên và tay cũng run lên. Cô cứng đờ mở miệng.

“Nhưng mà! Chị sắp... chết rồi!” Naho dùng cả hai tay ôm mặt, bật thốt lên đầy đau khổ. “Bị một cô gái như thế này, một cô gái sắp sửa chết như vậy thổ lộ, bác sĩ Nashiro chắc chắn sẽ rất khó nghĩ. Bác sĩ là một người rất dịu dàng. Cho nên dù muốn cũng không thể từ chối được. Chị không thích như vậy. Chị chỉ cần thỉnh thoảng có thể nói chuyện với bác sĩ Nashiro là đã mãn nguyện rồi.”

Lại gần bên chân Naho đang cúi mặt xuống, ta ngẩng lên nhìn và nói bằng linh ngôn có phần cứng rắn.

“Tại sao, cô lại tự tiện quyết định cảm xúc của Nashiro?”

“Ơ? Tự tiện?” Naho chớp chớp mắt.

“Đúng. Tại sao cô lại nghĩ Nashiro sẽ phiền toái vì tình cảm của mình? Sự dịu dàng của chàng trai mà Naho nói chẳng lẽ không phải là tiếp nhận cảm xúc của đối phương và trả lời lại một cách thành thật?”

Naho như bị thuyết phục bởi lý lẽ của ta, bật người dậy và ngập ngừng nói.

“... Đúng vậy. Nếu là bác sĩ Nashiro thì sẽ trả lời lại cẩn thận.”

Naho nói đến đó rồi lại ngậm miệng lại. Chắc hẳn là đang lo việc từ chối tình cảm của mình sẽ tạo thành gánh nặng tâm lý cho Nashiro. Nhưng đây

không phải là lo sợ vô cớ sao? Bởi vì...

“Anh chàng đó thích Naho đấy.”

“Hả?” Hai má của Naho vụt cái đỏ hồng lên. Hai tay nắm trước ngực cất lực vẩy vẩy. “Nói dối nói dối nói dối. Sao có chuyện đó được. Sao mà bác sĩ Nashiro lại thích chị được.”

“Cô đang nói gì thế? Ánh mắt anh chàng đó nhìn cô chính là ánh mắt nhìn đối tượng mà mình thích đó.”

Cô gái này, đúng là bị chậm nhịp ở đâu rồi.

“Đừng đùa... Làm sao mà...”

Tự lẩm bầm nói với khuôn mặt đỏ bừng, rồi Naho lại lần nữa làm ra vẻ mặt sầu khổ và rơi vào im lặng.

A, thật chậm chạp quá. Cô còn băn khoăn cái gì nữa. Không phải cô muốn nói cho Nashiro biết tình cảm của mình sao? Và đối phương cũng có tình cảm như vậy với cô. Vậy mà còn cần phải lưỡng lự gì nữa?

Khi ta im lặng đợi quyết định của Naho thì cô ấy lại nói bằng giọng vô lực.

“Nhưng, dù cho bác sĩ Nashiro thật sự thích chị... thì cũng có ý nghĩa gì? Bọn chị chỉ có thể ở cùng nhau có vài tháng. Hơn nữa nếu bọn chị hẹn hò, khi chị mất bác sĩ Nashiro sẽ rất đau khổ. Vì thế... Cứ như thế này là tốt nhất.”

Từ trong mắt Naho rơi xuống những giọt nước mắt tựa trên châu. Nửa sau câu nói pha lẫn cả tiếng nghẹn ngào.

“Đúng không, vì thế... cứ như thế này là tốt nhất.”

Nước mắt làm trôi đi lớp trang điểm, Naho cố gắng cười nhưng chỉ làm ra một nụ cười đầy đau khổ.

“Không có chuyện như vậy!” Ta phát ra linh ngôn mang theo cả sự giận dữ.

“Sao, sao vậy? Sao nhóc lại tức giận đến vậy?”

Naho giơ hai tay về phía ta, trên khuôn mặt mang theo vẻ sợ hãi.

“Tại sao con người lại có tình yêu?”

“Ơ? Nghĩa là sao?”

“Con người vì trở thành bạn tình mới yêu nhau sao? Vì sinh con đẻ cái mà yêu nhau? Hay là vì muốn nhận được gì đó từ đối phương nên mới yêu?”

Nếu không có những thứ đó, “yêu” sẽ không còn ý nghĩa sao?”

Linh ngôn của ta vẫn không dừng lại. Sao ta lại hưng phấn tới mức này nhỉ? Trước khi hạ xuống mặt đất, ta đã nghĩ “yêu” là một thứ đơn giản, là kết quả của việc trộn lẫn sự tham lam vật chất và ham muốn tình dục. Nhưng sau vài tuần thử tiếp xúc với con người, nhận thức của ta đã thay đổi. Quả thật nguồn gốc của “yêu” là xuất phát từ dục cầu bản năng của động vật. Nhưng con người đã để thứ dục vọng đơn thuần đó thăng hoa thành một thứ tinh khiết xinh đẹp. Xinh đẹp như những tác phẩm nghệ thuật mà ta không thể ngừng yêu.

Người đã dạy cho ta điều đó, không ai khác chính là cô gái với trái tim dịu dàng đang ở trước mặt ta đây. Người đã đón nhận một con chó đi lạc là ta như một thành viên trong “gia đình”, cùng đáng vẻ chăm sóc hết sức mình cho những bệnh nhân khó hợp tác. Những điều đó đã làm thay đổi đánh giá của ta về con người.

Một Naho luôn giành “tình yêu” cho mọi thứ xung quanh lại không có cơ hội nhận được “tình yêu” từ người mình thích mà đã chết là điều không thể được.

“Đúng là Naho không thể ở cùng Nashiro lâu dài. Nhưng vậy thì sao? Con người một lúc nào đó sẽ chết. Một lúc nào đó sẽ phải chia xa. Thế nên thà không ôm ấp “tình yêu” thì tốt hơn à? Dù chỉ cùng nhau trải qua một phút, một giây, nhưng nó không phải vẫn đáng trân trọng hơn bất cứ thứ gì sao?”

Ta nói xong nhìn lại Naho. Naho vẫn cúi mặt không nói gì. Một sự im lặng nặng nề.

Không lẽ những lời thuyết phục của ta vẫn không mở cửa được trái tim cứng rắn của Naho? Một kẻ không hiểu về “tình cảm” của con người như ta lại đi nói chuyện về “tình yêu” nên chỉ có tác dụng gây hài thôi à?

Khi ta đang chán nản với sự vô dụng của bản thân, môi Naho run lên khẽ động.

“Chi... vẫn có thể thích một ai đó hả?”

“Đương nhiên!” Ta ngẩng đầu lên, suýt chút nữa còn nhắc người dậy đứng bằng hai chân sau.

“... Vậy sao? Ra là vậy.”

Naho lại cười. Tuy trên mặt vẫn dính đầy nước mắt, hai mắt còn sưng lên, nhưng nụ cười lần này đã không còn sự đau khổ như vừa rồi nữa, rực rỡ như ánh mặt trời rơi từ trên trời xuống.

“Nếu tử thần đã nói vậy thì đúng rồi. Chị biết rồi. Chị... sẽ thử cố gắng.”

“Ừm, vậy mới đúng.” Ta vẫy mạnh đuôi như bị kéo dây cót.

Đúng lúc đó, trên con đường có thể nhìn thấy từ cửa chính xuất hiện bóng dáng một chiếc ô tô. Một chiếc “xe thể thao” với hình dáng đặc trưng. Vừa quay lại nhìn, khuôn mặt Naho liền cứng ngắc.

Ồ, nói tới thì hôm nay là ngày nghỉ, là ngày Nashiro sẽ làm việc ở bệnh viện từ sáng. “Thời điểm” vừa chuẩn. Đây chắc chắn là ông trời cũng đang thúc giục Naho mau thổ lộ đi.

Chiếc ô tô dừng lại trong bãi xe và Nashiro bước xuống.

“Được rồi Naho, chính là lúc này. Đi và nói hết những điều trong lòng với anh chàng đó đi.” Ta dùng toàn lực để thúc giục Naho.

“Ơ? Đùa ư. Sao có thể. Không được đâu, ít nhất phải cho chị chuẩn bị tinh thần thêm...”

“Cô còn đang nói gì đó. Đây là cơ hội khó có được đó? Phải rèn sắt ngay lúc còn nóng chứ.”

“Nhưng, nhưng mà chị vừa mới khóc, lớp trang điểm cũng trôi hết mất rồi.”

“Không sao. Không khác gì so với bình thường đâu.”

“Không khác gì... Thất lễ đó nhé... Chị bảo này, tạm thời ngày hôm nay để chị bình tĩnh lại, ngày khác lại...”

“Gâu gâu gâu!” Trước mặt Naho vẫn cứ đông dài lẩn trốn, ta sửa lên.

“Chị biết rồi. Biết rồi. Thổ lộ là được chứ gì. Chỉ cần thổ lộ.”

Ta nói với tâm thế đánh liều làm thử. Đúng vậy. Những chuyện thế này thì quan trọng là phải mạnh dạn lên.

“Vậy hãy cố gắng lên.”

“Ơ? Đợi đã Leo. Nhóc đi đâu thế? Không thể ở cùng chị sao?”

Naho căng thẳng túm lấy đuôi của ta khi ta định rời đi. Ta khẽ phẩy đuôi, giải cứu nó khỏi tay Naho.

“Ta đâu ngốc tới mức ngồi nghe mấy người thổ lộ yêu đương.”

“Sao lại...”

“Ta sẽ quan sát từ xa. Hãy làm hết sức vào. Cô chắc chắn sẽ làm được. Hãy tin ta.”

Naho cắn môi dưới im lặng. Đến bây giờ cô ấy vẫn có ý định chạy trốn. Nashiro nhìn thấy chúng ta (hay đúng hơn là nhìn thấy Naho) và đang bước gần lại đây. Nhưng Naho vẫn cúi gằm mặt, không có ý định ngẩng lên nhìn anh. Vẫn không được sao?

Đột nhiên, Naho đưa hai tay lên vỗ mạnh hai má mình. Hai tiếng bộp nho nhỏ vang lên.

“Phụ nữ phải kiên cường!”

Naho nói như hổ khẩu hiệu, rồi giơ nắm đấm về phía ta. Biết ý nghĩa của hành động đó, ta dùng cái mũi ẩm ướt chạm vào nắm tay nho nhỏ đấy.

“Chị sẽ cố gắng!”

“Cố gắng lên! Chúc cô may mắn.”

Gật đầu với Naho, ta nhanh chóng rút khỏi chỗ đó. Tiếp theo là thời gian của hai người.

Chạy đến gần khu cửa vào căn nhà, ta quay đầu lại. Nashiro với vẻ mặt có chút lo lắng lại gần Naho đang đứng dưới gốc cây anh đào to lớn. Chắc, đột nhiên tự tát vào má mình, xong còn đập tay với một con chó nữa. Nhìn từ bên ngoài vào đúng là những hành động kì quái.

Ta vừa dõi theo Naho vừa căng thẳng như chuyện của mình.

Nashiro nói gì đó với Naho. Còn Naho thì như không thể đối diện với anh ta, vẫn cúi đầu. Môi cô ấy khế cử động, không lẽ đang thổ lộ? Ta chỉ nhìn thấy cô ấy như đang đọc lời nguyên thôi.

Nashiro lo lắng lại nói gì đó. Trước dáng vẻ khác hẳn mọi khi đó thì lo lắng là đúng rồi. Naho lắc lắc đầu.

Cố lên, Naho! Không biết có phải suy nghĩ của ta tới được với cô ấy không, Naho đột nhiên ngẩng đầu lên trời và hít một hơi thật sâu.

“Bác sĩ Nashiro!” Naho nói bằng giọng to đến mức ở đây ta cũng nghe thấy được.

“Em đã thích anh từ lâu rồi. Nếu, nếu không gây phiền phức cho anh thì xin anh hãy hẹn hò với em!”

Lại có cách thổ lộ như vậy hả! Ta thật muốn che mắt lại. Lời thổ lộ vừa rồi, hẳn là bên trong bệnh viện cũng nghe thấy được?

Mà thôi, dù sao thì nhìn chung là Naho đã làm được việc nên làm. Giờ chỉ còn chờ câu trả lời của Nashiro thôi. Anh chàng dịu dàng đó, hẳn là sẽ không từ chối đâu. Vạn nhất mà có chuyện như thế xảy ra xem. Ta sẽ dùng tất cả năng lực của một tử thần để rửa não anh ta, làm cho anh ta hiểu những điểm tuyệt vời của Naho mới thôi.

Trước lời thổ lộ đột ngột đó, Nashiro vừa chớp mắt liên tục vừa đứng ngốc ra, nhưng vài chục giây sau, anh ta đã khôi phục lại và thì thầm gì đó với Naho.

Chuyện quái gì thế! Ta tuyệt vọng nhìn trời.

Nước mắt đang trào ra từ hai mắt Naho kìa! Cái tên đó, đã từ chối Naho? Anh ta không có ý gì với Naho sao? Quả nhiên là ta vẫn không thể đọc hiểu tình cảm của con người sao?

Phải làm thế nào giờ? Naho bị Nashiro từ chối thì “lưu luyến” có lẽ sẽ mạnh lên thêm. Hửm? Nếu “lưu luyến” là việc chưa kịp thổ lộ đã chết thì sau chuyện này điều đó đã biến mất rồi mà? Không, mặc kệ thế nào, kẻ làm cho Naho đau khổ thì ta không thể tha thứ được.

Nếu như thế này thì không còn cách nào. Còn cần phải lựa chọn xem làm thế nào à? Ta đã dự định sẽ dùng “thôi miên” và làm cho tên đó chấp nhận tình yêu của Naho.

Ngay lúc ta dồn lực vào chân định lao tới thì ta bỗng phát hiện dị thường. Hửm? Có gì đó là lạ?

Ta mở trừng mắt nhìn hai người. Mặc kệ Naho đang khóc sụt sùi không ngừng nước mắt lại được, trên khuôn mặt đó, là một nụ cười tràn đầy hạnh phúc mà cho đến giờ ta chưa từng thấy.

Naho dường như lả đi ngã về phía Nashiro. Nashiro cẩn thận ôm lấy cơ thể mảnh mai của Naho. Hai người ôm chặt lấy nhau như thể thời gian xung quanh đã dừng lại.

Hửm? Đây không lẽ là vạn sự tốt đẹp? Lại nói, loài sinh vật như con người, lúc hạnh phúc cũng sẽ rơi nước mắt. Đây cũng giống vậy sao?

... Ừm, đại khái thì có vẻ đúng. Vậy thì coi như là thành công rồi đúng không? Không sai. Hai người đều trông hạnh phúc hơn trước giờ nhiều.

Nhìn bóng hai người đó một chốc rồi ta quay người, đi vào bên trong căn nhà.

Cảm giác vui mừng khi Naho được hạnh phúc cùng với một cảm xúc bất rút rất nhỏ đang ngập tràn trong tim ta. Lẽ nào cảm giác này gọi là “ghen tuông”? Không lẽ nào, một kẻ cao quý như ta sao có thể đi ghen tuông với một con người chứ.

Ta lắc lắc cổ. Dù thế nào thì ta cũng sẽ không làm cái việc ngu ngốc là đi quấy rầy thời gian riêng tư của hai người đó. Đã nói rất nhiều lần rồi, ta là một tử thần rất thấu hiểu đó.

Chương 5
TỬ THẦN XUỐNG PHỐ

1.

Hít vào một hơi thật sâu. Tràn vào khoang mũi ta là mùi tươi mát của cây cối. Ta tập trung tinh thần hết mức có thể. Nhưng cho dù có cố gắng tìm kiếm phân tích thể nào thì ta cũng không cảm giác được một mẫu của “mùi thối”.

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày Naho thổ lộ với Nashiro.

Ta nhìn lên bầu trời nắng ngày Đông không một gợn mây. Trong lòng ta cũng rõ ràng như bầu trời kia vậy.

Ta đã hoàn thành rồi. Tất cả “lưu luyến” của những người có nguy cơ trở thành ám linh ở bệnh viện này đã được cắt đứt, nghĩa là ta đã hoàn thành sứ mệnh cao cả mà “chủ nhân của chúng ta” đã giao cho.

Ta nghe thấy tiếng bước chân giẫm lên mặt đất từ phía sau. Quay đầu lại liền thấy Naho và Nashiro đang sóng bước tới gần đây. Cả hai người đều không mặc áo blouse trắng quen thuộc, mà vận đồ bình thường.

Tay hai người không nắm lấy nhau, cũng không phải đi cách xa nhau, mà ở khoảng cách hai ngón tay út chạm khẽ vào nhau.

“Nhóc đang tắm nắng à?” Naho đến bên cạnh ta, khẽ trùng đầu gối xuống và xoa lưng ta.

“Đúng thế. Naho đi đâu thế?”

Ta dùng linh ngôn chỉ để mình Naho nghe thấy.

“Hôm nay là ngày nghỉ nên chị đi xem phim trên phố. Tầm chiều tối chị sẽ trở về.”

“Vậy à, đi cẩn thận.”

“Leo thật giống ba quá đi.” Naho cười khúc khích.

“Viện trưởng vào ngày nghỉ cũng thích nằm lười biếng giống chú chó này sao. Thật không ngờ.”

Nashiro hiểu lầm lời nói của Naho và nhìn ta chăm chăm. Một tên thất lễ. Ta không có nằm lười biếng. Ta là đang chuẩn bị sẵn thể lực để bất kì lúc

nào “chủ nhân của chúng ta” cũng có thể giao cho ta công việc mới.

“Vây chị đi đây. Chị mua quà về cho nhóc nhé?” Naho vừa nói vừa đứng dậy.

“Bánh su kem!” “Gâu!”

Ta hưng phấn, vừa nói bằng linh ngôn vừa sửa lên. Nashiro hơi giật mình. Lá gan thật nhỏ.

“Rồi rồi, vậy thì nhờ nhóc giữ nhà nhé.”

Vẫy vẫy tay, Naho cùng đi với Nashiro về phía bãi xe.

“Cứ để ta lo. Ngược lại, đừng có quên bánh su kem đó.”

Ta nhìn theo hai người họ. Từ bọn họ tỏa ra mùi thơm ngọt ngào như mật hoa. Đây là mùi mà những người đang đầy hạnh phúc sẽ tỏa ra. Hạnh phúc của Naho và Nashiro chỉ còn lại vài tháng, không, cũng có thể là vài tuần. Nhưng vậy thì có sao. Naho hiện giờ đang cố sống hết mình.

Khác với tử thần chúng ta, con người bị bó buộc bởi thời gian, họ vừa mang theo trái bom hẹn giờ là “cái chết” vừa tồn tại. Bao giờ quả bom đó sẽ phát nổ, bọn họ không có cách nào biết được. Thế nên, cho dù có sợ hãi “cái chết” thế nào thì cũng không thể làm được gì.

Chính vì bị bó buộc về thời gian, con người mới liều chết thiêu đốt sinh mệnh để sống hết mình trong quãng thời gian có giới hạn đó. Chuyện đó, trong mắt những kẻ sống trong thời gian vĩnh hằng như ta thì tựa như bông pháo hoa xinh đẹp nổ tung trong khoảng khoắc giữa bầu trời rồi lụi tàn, khiến cho ta có chút ghen tị.

Hừm, cuộc đời con người giống như pháo hoa sao...? Trong vài tuần vừa rồi, đánh giá của ta về con người đã thay đổi lớn. Ta vẫn nhìn theo cho đến lúc bóng lưng của hai người họ nhỏ lại.

“Sao mà nhìn mode suốt suốt quá vậy, my friend.” Đột nhiên có linh ngôn vang lên.

“... Cậu có chuyện gì?”

Ta cảm thấy được hơi thở của tử thần ở sau lưng nhưng không hề quay đầu lại. Kẻ dùng linh ngôn với giọng điệu cợt nhả này thì không ai ngoài tên đồng nghiệp đó nữa.

“Cậu chưa học cách ứng xử lịch sự là phải nhìn vào mắt người nói hả?”

“Cậu đâu có ‘mắt’ hả?”

“Cậu vẫn vậy, chẳng có tinh thần hợp tác gì cả. Haiz!”

Trong linh ngôn của tên đồng nghiệp trợn lặn cả tiếng như thở dài. Cái tên chỉ giỏi mấy thứ linh tinh.

“Hôm nay cậu làm ‘dẫn đường’ cho ai đây?”

Ba người đàn ông mà ta đã cứu gần đây tình trạng rất tốt, tinh thần của họ khỏe khoắn đến mức không thể nghĩ họ là người bệnh. Nhưng, sự thật ba người họ đều là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối thì không thể thay đổi được. Một lúc nào đó bệnh tình chuyển biến xấu cấp tốc cũng không có gì lạ.

“No no. Yên tâm đi, my friend. Ngày hôm nay tôi đến cũng chỉ để ‘thuyết phục’ thôi.”

Ta cố gắng nuốt lại một hơi thở ra an lòng khi nghe thấy vậy.

“Tại sao tôi phải yên tâm? Tôi lại chẳng có tình cảm gì đặc biệt dành cho bọn họ cả.”

“Thật vậy à?”

Nghe câu hỏi đầy nghi hoặc của tên đồng nghiệp, ta cứng ngắc chuyển đề tài.

“Lại nói, những ám linh đó vẫn chưa định đi về nơi của ‘chủ nhân của chúng ta’ à?”

“Không biết sao nhưng những soul đó đột nhiên khỏe mạnh trở lại rồi. Lo lắng bọn họ sẽ biến mất tạm thời đã không còn, nhưng bọn họ lại vẫn không có ý định đi tới nơi của my master gì cả. Hà.”

Tên đồng nghiệp lại lần nữa dùng linh ngôn để thở dài. Cậu ta thích kiểu đó hả?

“Bọn họ... đang mong chờ rằng tội phạm đã giết bọn họ sẽ bị trừng phạt.”

“Hử? Tội phạm? Tại sao?” Tên đồng nghiệp nhìn ta với ánh mắt quái dị.

“Tại sao cái gì, cả gia đình bọn họ đã bị giết. Mang hận là đương nhiên rồi.”

“Hận? Đương nhiên? Cậu đang nói cái gì thế my friend? Sự hận thù chẳng có ý nghĩa gì cả. Vì một thứ “tình cảm” vô nghĩa mà sẵn sàng đương đầu với nguy cơ có thể tiêu biến, hoàn toàn chẳng logic gì.”

Bị tên đồng nghiệp nói như vậy ta cũng tự nghĩ lại. Đúng là vậy thật. Đáng lí họ không nên bị chi phối bởi cái gọi là “tình cảm” vô nghĩa giống như hận thù, mà nên về lại bên “chủ nhân của chúng ta” kia. Nhưng...

“Đương nhiên là đúng như cậu nói. Chỉ là, kể từ khi hạ xuống mặt đất, tôi đã rất nhiều lần nhìn thấy con người hay có những hành động trái với logic như vậy. Thế nên tôi mới dùng từ “đương nhiên”. Chính là ý tồn tại thấp kém như con người dù có bị chi phối bởi “tình cảm” thì cũng là đương nhiên.” Ta vội vàng rời khỏi chỗ đó. Tự kiểm điểm lại, vừa rồi cũng là cứng đầu ngụy biện thôi.

“Đúng là những soul bị sát hại thì có khả năng cao biến thành ‘những ám linh’.”

Tên đồng nghiệp có vẻ không nghi ngờ gì về những lời của ta.

“Nhưng mà my friend, cậu không nghĩ những soul đó kì lạ sao? Thường thì kẻ cả có bị giết đi nữa, chỉ sau vài tháng sự hận thù mà cậu nói sẽ phai nhạt đi, bọn họ sẽ trở về bên ‘chủ nhân của chúng ta’, ấy vậy mà giờ họ vẫn bị nỗi “lưu luyến” mạnh mẽ trói buộc. Kể cả có bị buộc tội oan thì cũng không như vậy.”

Cái kiểu so sánh với bị buộc tội oan đó thật kì lạ. Ta liếc ngang về phía căn nhà. Từ trong bóng râm của căn nhà tại một vị trí cố định, ba linh hồn đang nhìn về phía này.

“Nhân tiện thì my friend, công việc của cậu cũng vất vả rồi. Cơ mà, dù có thất bại cũng never mind. Có tôi ở đây rồi thì dù có bao nhiêu người trở thành ám linh, tôi cũng sẽ thuyết phục và chỉ đường cho họ”

Ném lại linh ngôn như vậy rồi tên đồng nghiệp của ta lơ lửng bay về phía sau căn nhà, nơi mà các linh hồn đang ở.

Hả? Cậu ta vừa nói gì?

“Đợi một chút!” Ta dùng mức mạnh nhất trong giới hạn năng lực để phát ra linh ngôn.

“Có chuyện gì? Sao mà cậu phải phát linh ngôn mạnh như vậy.”

Tên đồng nghiệp cắn nhả, nhưng ta thì không có thừa hơi sức để quan tâm đến chuyện đó.

“Ý cậu là gì?”

“Hửm? Chuyện gì cơ?”

“Chính là chuyện cậu bảo tôi thất bại, rồi thì cậu sẽ chỉ dẫn cho những ám linh đó!”

Thời tiết cũng không lạnh đến vậy, nhưng lông toàn thân ra đang dựng ngược lên. Răng hàm trên hàm dưới va vào nhau lách cách có thể nghe thấy được. Trước mặt ta như vậy, tên đồng nghiệp vẫn phát ra linh ngôn chẳng có một tí “cảm xúc” nào.

“Nói gì thế, theo thời gian của thế giới này thì chỉ khoảng hai tuần sau, bảy, tám người đang ở hospice này sẽ chết, và hầu hết bọn họ đều biến thành ám linh.”

Cái... gì cơ? Chuyện quái gì vậy...? Trong đầu ta văng vẳng những nghi vấn. Tại sao không ngừng kêu ong ong. Con buồn nôn từ trong ngực bắt đầu trào lên.

“Cậu ổn chứ? My friend.”

Nhìn ta như sắp ngã quỵ đến nơi, tên đồng nghiệp phát linh ngôn chẳng có tí gì tỏ ra lo lắng.

“Đừng để ý. Quan trọng hơn, hai tuần sau ở đây sẽ xảy ra chuyện gì? Tại sao bọn họ lại trở thành những ám linh...”

“Nghe chuyện đó rồi thì sao? Bạn... à không, cậu định làm gì?”

Trong linh ngôn của tên đồng nghiệp những từ ngoại lai cậu ta vẫn thích sử dụng đã biến mất.

“Cậu không quên đúng không. Chúng ta không thể thay đổi ‘kỳ hạn chết’ của con người. Dù là một kẻ đang có thân thể xác thịt, dễ dàng can thiệp vào thế giới vật chất đi nữa.”

“... Công việc của tôi là cứu bọn họ khỏi biến thành ‘những ám linh’. Nếu những người ở bệnh viện này sẽ biến thành ‘ám linh’, thì công việc của tôi chính là ngăn chặn điều đó.”

“Nếu vậy thì đừng có can thiệp vào tuổi thọ của bọn họ, mà chỉ làm việc ngăn chặn của cậu thôi. Được rồi chứ, tôi cũng không có ý định sẽ cung cấp bất cứ thông tin gì giúp cậu cứu mạng của những người đó đâu. Tôi không biết cậu định thế nào, nhưng tôi không muốn bị ‘chủ nhân của chúng ta’ trách mắng liên đới đâu. Cái chết là vận mệnh của con người. Dù là chết lúc nào, chết thế nào, thì đó cũng không phải chuyện chúng ta cần quan tâm.”

“Đúng thế... với cậu mà nói.”

Môi trên và môi dưới của ta kéo cong lên. Đây là vẻ mặt “cười khổ”. Nó xuất hiện trên mặt của một chú chó cũng hợp lắm chứ.

Những điều đồng nghiệp của ta nói đều đúng. Đúng, và không thể đúng hơn được nữa. Đó là tư tưởng của các tử thần. Nhưng không hiểu sao, ta lại thấy phản cảm với những gì tên đồng nghiệp nói. Ta thật sự là bị làm sao vậy?

“Vậy thì tôi xin phép. Đừng có suy nghĩ mấy điều ngu ngốc thừa thãi đó.”

Ta không hề có ý định giữ cậu ta lại. Tên đồng nghiệp biến mất trước mặt ta y như tuyết tan trong lòng bàn tay.

Ta có cảm giác như nhiệt độ giảm xuống đột ngột. Cả người ta rùng mình một cái.

Đã bao lâu trôi qua rồi. Ta không còn cảm giác được thời gian nữa. Không biết từ lúc nào, mặt trời đã ngả hẳn về Tây.

Kể từ lúc tên đồng nghiệp biến mất, ta vẫn mãi nhìn lên bầu trời, tập trung tinh thần vào hình dáng những đám mây đang trôi lơ lửng. Chỉ cần dời mắt khỏi những đám mây thôi là lợi dự đoán chẳng lành của tên đồng nghiệp lại chi phối đầu óc ta.

Có tiếng bước chân vang lên từ phía sau. Ta ngay lập tức biết đó là của ai. Người có trọng lượng nhẹ, tiếng bước chân cũng rất nhẹ nhàng như thế, ở bệnh viện này chỉ có mình cô ấy.

“Ôi chà, Leo, nhóc vẫn ở đó sao? Trời lạnh dần rồi nên hãy vào nhà trước khi trời tối nhé.”

Naho đi đến ngay bên cạnh và xoa đầu ta. Có vẻ như vừa đi xem phim với Nashiro rất vui vẻ, không chỉ bước chân, mà giọng nói của cô ấy cũng rất nhẹ nhàng. Ta lơ đãng ngẩng mặt lên, trong chớp mắt đã định phát ra linh ngôn. Nhưng ta không biết phải nói gì mới được.

Chỉ còn khoảng hai tuần nữa, mấy người Naho sẽ chết. Bọn họ sẽ trở thành ám linh, trú ngụ lại thế giới này, chịu đựng đau khổ. Mà ta thì chỉ có thể chứng kiến chuyện đó với tư cách là một kẻ đứng xem. Giống như miếng thép đặt ngoài biển, trái tim ta đang bị ăn mòn. Ta chán nản gục đầu xuống.

“Sao vậy Leo? Không khỏe à?”

“... Không sao. Ta muốn hóng gió thêm chút nữa. Naho quay về trước đi.”

Mùi vị như nhai phải cát lan rộng trong miệng ta.

“Vậy sao? Đừng để cơ thể bị lạnh nhé.” Naho vừa nhìn ta đầy lo lắng vừa quay vào trong nhà.

“Naho.” Ta buột miệng gọi Naho dừng lại.

“Ừm? Có chuyện gì?”

Trong đôi mắt trong sáng như thủy tinh của Naho phản chiếu hình ảnh của ta. Một bóng dáng quần quai xấu xí giãy giụa như một con ốc sên bị rắc muối lên.

“Không,... Không có gì”

“Vậy thì tốt... A, chị mua quà là bánh su kem cho nhóc rồi đó. Nhóc ăn chứ?”

“Ừ, chắc mai ta mới ăn. Cô ăn trước đi.”

“... Vậy à, nếu nhóc muốn ăn thì nói nhé.”

Naho vẫn lo lắng không ngừng ngoái đầu lại nhìn ta rồi mới vào trong bệnh viện. Ta cuộn tròn người lại ngay chỗ đó. Ta không muốn nghĩ cái gì nữa cả. Ta muốn quên đi tất cả và trốn khỏi nơi này.

Cơn gió mang mùi của ban đêm bắt đầu thổi tới, cướp đi hơi ấm của cơ thể, và của cả trái tim ta.

2.

Trèo lên cầu thang tối om. Ta chạy thẳng tới hành lang tầng ba, dừng lại trước cánh cửa căn phòng ngay đầu tiên, phòng của Naho, nuốt nước bọt để làm bản thân bình tĩnh lại.

Nếu mở cánh cửa này ra thì ta sẽ không thể quay lại nữa. Dù là vậy cũng được sao? Ta tự hỏi mình.

Được. Ta đã quyết rồi. Đi tới tận đây rồi mới sợ này sợ nọ thật không ra dáng đàn ông... ấy nhầm, không ra dáng giống đực chút nào.

Đi nào. Ngay lúc ta định bật người để với lên chốt cửa nửa tròn thì cánh cửa đột ngột bật mở về phía này. Cánh cửa cứng rắn đập mạnh vào phần đỉnh đầu ta. Trước mắt ta bay đầy sao.

”... Oảng!” Ta co tròn người, cố gắng chịu đựng cơn đau kịch liệt.

“A, xin lỗi. Leo, chị xin lỗi.”

Naho ló đầu ra từ khe cửa, nhìn thấy thảm trạng của ta và đưa hai tay che miệng. Thế nhưng dù có được xin lỗi thì ta còn đang bận chiến đấu với cơn đau nên không thể trả lời được.

“Ầy, nếu bị ba phát hiện thì mệt lắm, tạm thời chúng ta vào phòng đã.”

Naho nắm lấy hai chân trước của ta và kéo xềnh xệch ta vào.

“Đau! Bụng bị kéo đau quá!” Ta kêu thảm bằng linh ngôn.

“Xin lỗi, nhóc cố chịu một chút nữa thôi.”

Ta còn đang tưởng Naho sắp thả ra rồi thì cô ấy lại lấy thêm sức kéo tiếp. Sau khi đã kéo được ta vào trong phòng, Naho thở “phù” ra một hơi.

“May mà không lộ.” Naho cười toe toét quay sang phía ta. Thế nhưng hai khóe môi khế trùng xuống kia không qua được mắt ta.

“... Đau lắm đó.” Ta gắng hết sức truyền đạt cả sự hờn giận qua ánh mắt đến Naho.

“Xin lỗi mà. Xem nào... Nhóc ăn bánh su kem nhé?”

Naho vụng về nháy mắt và chắp hai tay lại.

“Cô nghĩ là chỉ cần cho ta bánh su kem thì lúc nào ta cũng có thể tha thứ cho cô hả? Một kẻ cao quý như ta sẽ không bị sự thèm ăn chi phối hành động đâu.” Ta nói đĩnh đạc bằng linh ngôn.

“Ừm, cơ mà, đuôi của nhóc thì không nói thế.”

Nghe thấy lời đó, ta quay lại nhìn đuôi của mình. Cái đuôi được bao bọc bởi lớp lông vàng đang vẫy rất nhiệt tình như cái “cần gạt nước” ô tô ấy.

“Đây... chỉ đơn thuần là phản xạ của cơ thể thôi. Quan trọng hơn, vừa nãy cô định đi đâu thế hả?”

Ta liếc mình đổi đề tài.

“Humm? Chị không định đi đâu cả. Vì nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang nên chị nghĩ là Leo. Rằng Leo đến rồi. Lúc sẩm tối, Leo có chuyện gì kì lạ. Vì Leo không phản ứng gì với bánh su kem cả. Chị đã cất công mua bánh ở cửa hàng ngon nổi tiếng vậy mà.”

Thật thất lễ. Đúng là ta thích bánh su kem thật, nhưng xét cho cùng thì cũng chỉ là yêu thích những thứ thượng phẩm thôi... Cơ mà, bánh su kem nổi tiếng à? Thử một chút để lấy thêm kinh nghiệm thì ta đành miễn cưỡng nếm thử vậy...

“Leo, nước miếng chảy dãi quá kìa. Ăn chút thôi nhé?”

Naho vừa cười chỉ vào mép ta vừa đi tới chỗ tủ lạnh mini đặt ở góc phòng. Ta vội vàng nuốt xuống nước bọt đang dâng lên không ngừng được trong miệng.

“Đây, xin mời.”

Naho đặt cái đĩa giấy có năm chiếc bánh su kem đáng yêu chỉ nhỏ bằng quả trứng cút xuống trước mặt ta. Cô ấy đã cất công mua cho ta rồi thì ta đành ăn vậy. Ta ưu mỹ đưa miệng lại gần chỗ bánh su kem.

“Không cần vội vàng thế đâu, không có ai ăn tranh của nhóc đâu.”

Naho vừa xoa đầu ta vừa nói một câu thật bất lịch sự. Làm gì có ai vội vàng ở đây. Có lẽ đi.

Chỉ vài chục giây sau, ta đã nhét hết năm cái bánh su kem vào bụng, thỏa mãn liếm mép.

“Ngon không?”

“Ừm.” Ta gạt đầu, nhắm mắt lại và thở ra một hơi. Ta tới đây không phải để đòi ăn bánh su kem. Tuy là ta không nghĩ gì mà đã được khoản đãi

rồi, nhưng ta đến vì chuyện quan trọng hơn. Quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Ta hít sâu một hơi nữa rồi nhìn thẳng vào Naho. Nhịp tim dần tăng lên. Như nhận ra sự thay đổi của ta, vẻ mặt Naho cũng dần nghiêm túc lại. Ta mở lời bằng linh ngôn.

“Ta sẽ nói vào đề luôn.”

Mười mấy tiếng đồng hồ kể từ khi gặp đồng nghiệp, ta đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rất khổ sở.

Nghĩ lại thì kê từ khi đặt chân xuống tới mặt đất này, ta đã phải tự mình lựa chọn ở mọi mặt. Và giờ đây, ta bị buộc phải đưa ra một lựa chọn lớn nhất. Một lựa chọn đánh cược sự tồn tại của chính ta.

Ta là tồn tại sinh ra để thực hiện sứ mệnh mà “chủ nhân của chúng ta” giao cho, vậy mà lại đi làm ngược lại với “chủ nhân của chúng ta” thì liệu còn có thể tồn tại? Hoặc có lẽ, ngay giây phút mà ta làm ra hành động không theo mong muốn của “chủ nhân của chúng ta”, sự tồn tại của ta sẽ giống như đường cát tan trong nước, biến mất không để lại một chút vết tích nào.

Nhưng, nếu cứ trơ mắt nhìn mấy người Naho chết đi, lựa chọn đó ta không thể nào làm được. Đối với Naho, ta đã nhận một cái ơn của cô ấy kể từ khi vừa hạ xuống mặt đất này mà mãi vẫn chưa báo đáp được. Đây chính là lúc để trả ơn. Ta quyết định rồi phát linh ngôn.

“Nếu cứ tiếp tục thế này thì hai tuần sau... Naho sẽ chết.”

Cơ thể Naho giật bắn lên như bị điện giật. Đôi môi màu anh đào nhạt run rẩy mím chặt. Đôi mắt tựa thủy tinh thấm nước mắt. Naho từ từ đưa hai tay lên che mặt, co tròn người lại.

Một sự an tâm nhẹ nhàng lan tràn trong lồng ngực ta. Rõ ràng ta đã làm một việc đi trái lại tư cách của một tử thần, nhưng “ta” vẫn còn tồn tại. Ta khẽ rùng mình một cái và dõi theo Naho. Vài phút sau, Naho ngẩng đầu lên.

“Vậy à, nhanh vậy sao. Chắc là khoảng Giáng sinh... Chị còn nghĩ mình có thể vượt qua được đầu năm mới chứ... Đáng tiếc.”

Naho cho ta thấy một nụ cười dũng cảm.

“Nhưng... không sao. Chị có thể cảm giác được. Phải thu xếp mọi chuyện thôi. Cảm ơn Leo, may mà có nhóc nói cho chị. Tuy có hơi sốc.

Nhưng chị ổn rồi... Chắc chị có thể an tâm chết đi.”

Vẻ mặt Naho cách chữ “không sao” rất xa, và vẫn cúi mặt nói tiếp.

“Nhóc có thể để chị một mình được không?”

Ta cũng muốn làm như vậy mà không thể được. Ta mặc kệ lời Naho nói và tiếp tục phát ra linh ngôn.

“Không chỉ có Naho. Gần như tất cả người ở trong bệnh viện này đều sẽ chết vào ngày đó.”

Hai mắt Naho trũng lớn như muốn rách ra.

“Hả? Cái gì? Chuyện gì cơ?!” Naho lao đến túm lấy ta.

“Ta cũng không biết. Điều duy nhất có thể chắc chắn là khoảng hai tuần sau, hầu như tất cả người đang ở bệnh viện này đều cùng mất đi sinh mạng.”

“Như vậy... Như vậy, cả ba và các y tá cũng?”

“Đúng, và có lẽ ngay cả Nashiro cũng vậy.”

Naho hít ngược vào một hơi, hai mắt trợn trừng chói với như đang cầu cứu.

“Nè, chuyện này là sao? Đột nhiên bị nói cho như vậy, chị cũng không biết làm sao hết.”

Nói bằng giọng yếu ớt, Naho ôm chặt lấy cổ ta. Từ cái ôm đó truyền tới cơn run rẩy nhẹ.

“Xin lỗi... Ta cũng không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Sao có thể... Nếu như vậy, chị phải làm gì đây?” Cơn run rẩy càng mạnh lên.

“Naho...”

Ta chậm rãi nhấn mạnh từng linh ngôn phát ra một.

“Hãy cùng ta điều tra xem điều gì sẽ xảy ra. Sau đó,... hãy để ta cứu mấy người.”

...

“Phù...” Naho rời miệng khỏi “chén trà”, thở một hơi dài.

“Cô bình tĩnh lại rồi?”

“Vẫn chưa. Để chị uống thêm một chén nữa.”

Naho rót chất lỏng màu nâu nhạt đang bốc lên hơi nước vào chén, uống ừng ực.

“Cô đang uống gì thế?”

Hương thơm tuyệt vời bốc lên khơi gợi hứng thú của ta, ta với hai chân trước lên trên tay vịn cái ghế mà Naho đang ngồi, nhìn chăm chăm vào thứ bên trong chén. Một thứ chất lỏng lấp lánh màu hổ phách đổ đầy trong chén sứ màu trắng.

“Hong trà Earlgrey. Leo cũng uống thử nhé?”

“Ừm.”

Naho lấy thêm một cái chén và rót hồng trà vào, những viên đá lấy từ tủ lạnh ra nổi lên.

“Đây, xin mời, chắc chắn là không nóng nữa đâu.”

Ta lấy lưỡi liếm thứ chất lỏng bên trong chén được đặt trên sàn nhà. Không nóng. Không biết có phải do đá làm nhạt đi hay không mà nó hầu như không có mùi vị gì, nhưng hương thơm như được ủ lâu dài trên lò ấm lại lan tràn từ miệng đến khắp khoang mũi. Đến lúc tỉnh táo lại thì ta thấy Naho đang nhìn chăm chăm vào ta - lúc này đang liếc mạng cử động lưỡi.

“Sao? Làm gì mà cô nhìn chòng chọc như thế?”

“Trước giờ chị vẫn nghĩ mãi, Leo đúng là có tâm hồn ăn uống thật.”

“Cái gì?!” Ta không nghĩ ngợi gì đã phản biện lại. Tâm hồn ăn uống? Một kẻ cao quý như ta đây?

“Thì, lúc ăn cơm bình thường cũng ăn rất là nhanh này, lúc có bánh su kem thì vừa đưa cái đã hết rồi.” Naho xòe tay đếm.

“Không phải! Không phải có tâm hồn ăn uống. Chỉ là không muốn tốn quá nhiều thời gian cho những thứ tối thiểu đó thôi...”

“Được rồi, vậy chị sẽ coi như vậy.” Naho nháy mắt một cái đầy ý trêu chọc và một hơi uống nốt chỗ trà còn lại trong chén. “Không sao rồi. Giờ thì chị bình tĩnh lại rồi.”

Mặc kệ là trong giọng Naho ít nhiều vẫn có thể cảm giác sự gượng gạo, nhưng ta vẫn gật đầu.

“Thế nào nhỉ, mọi thứ vẫn còn loạn quá, nên để chị tổng hợp lại nhé. Nếu cứ tiếp tục thế này thì hai tuần sau chị sẽ chết. Không chỉ chị mà cả

những người khác nữa, đúng không?”

“Đúng, chính là vậy.”

“Mọi người, cụ thể là những ai? Không phải chỉ có các bệnh nhân thôi đâu đúng không... Ba, rồi các y tá... cả bác sĩ Nashiro nữa?”

“Là những ai thì ta không biết. Ta chỉ biết sẽ có bảy, tám người chết thôi. Nhưng với số người đó...”

“Chính là gần bằng tổng số số người đang ở bệnh viện này...”

Naho lẩm bẩm bằng giọng nhỏ xíu đứt quãng như đang ngập ngừng.

Mặc cho có thay phiên theo thời gian thế nào thì cơ bản sẽ luôn có bảy, tám người ở bệnh viện này. Cả căn phòng chìm vào sự im lặng.

“Thật sự chuyện như vậy sẽ xảy ra sao? Nhỡ đâu có nhầm lẫn gì ở đây?”

Naho không chịu nổi sự im lặng như vậy nữa và nói.

“Không nhầm được. Và có chuyện gì sẽ xảy ra thì ra cũng không biết.”

Tên đồng nghiệp sẽ không nói dối ta. Bởi vì tên đó không có lý do để làm vậy, hơn nữa vốn dĩ tử thần sẽ không có chuyện nói dối tàn nhẫn như con người.

“Không lẽ là cháy rừng? Hay là động đất, lở đất... Hoặc là thiên thạch rơi?”

Naho gập ngón tay đếm các thảm họa thiên nhiên có thể xảy ra. Với một bệnh viện nằm trên đỉnh một ngọn đồi lớn như thế này thì quả thật không phải không có khả năng. Tuy thiên thạch thì có hơi quá đà...

“Có khả năng đó.”

“Vậy thì hai tuần sau chỉ cần để mọi người di tản tạm thời khỏi bệnh viện, vậy thì sẽ không có ai phải chết rồi. Hiện giờ các bệnh nhân tình trạng đều rất tốt, hoàn toàn có thể di chuyển được.”

“Đúng, có khả năng đó.” Ta lặp lại câu trả lời giống hệt một lần nữa.

“Sao nhóc lại nói trả lời như vẫn còn ý gì kiểu đó?” Naho nhú hai hàng lông mày lại.

Ta dồn lực vào phần miệng, phát ra linh ngôn.

“Ta e là... không phải thảm họa tự nhiên.”

Trong suốt mười mấy giờ vừa rồi, ta đã nghĩ suốt xem chuyện gì sẽ xảy ra vào hai tuần sau. Việc đầu tiên ta nghĩ đến cũng là thảm họa tự nhiên

như Naho nói. Nhưng sau một quãng thời gian dài hoạt động thì đầu não sáng suốt của ta lại tính toán ra được kết quả là e rằng không phải vậy.

Tên đồng nghiệp đã nói “Có bảy, tám ‘ám linh’ sinh ra.”

Loài sinh vật kiêu ngạo như con người tuy luôn tự coi mình là trung tâm của thế giới, nhưng vẫn mang theo lòng kính trọng, phục tùng trước thiên nhiên. Những người chết do thảm họa tự nhiên rất ít khả năng biến thành ám linh. Bởi vì khi mất mạng do thảm họa thiên nhiên, con người có bản năng chấp nhận nó như “số mệnh” của mình, giống với việc chết khi hết tuổi thọ vậy.

“Sao nhóc biết được chuyện đó? Rằng không có động đất cũng như hỏa hoạn.”

Naho nhìn thẳng vào mắt ta. Ta phải giải thích thế nào cho cô ấy bây giờ? Nếu giải thích cụ thể đến cả vấn đề các ám linh thì không chỉ tốn thời gian, mà ta còn không muốn để Naho nghe nhiều thứ hơn nữa. Rằng cứ thế này, cô ấy sẽ lưu luyến lại thế giới này, chịu những đau đớn hành hạ.

“Cứ thế này, có vẻ Naho và mọi người sẽ mang theo những ‘lưu luyến’ và chết đi. Nếu con người chết trong thảm họa thiên nhiên thì cũng sẽ không mang theo ‘lưu luyến’ mạnh như vậy.”

Naho nghiêng đầu. Chắc, với lời giải thích mơ hồ như hiện tại mà bảo cô ấy tin ngay thì không thể được.

“Vậy thì rò rỉ ga, chập điện gây cháy.... Hoặc là máy bay rơi?”

Sao cuối cùng cô ấy lại nghĩ ra việc có thứ gì từ trên trời rơi xuống chứ?

“Những chuyện đó cũng giống vậy. Chết do tai nạn, con người cũng sẽ không có ‘lưu luyến’ mạnh đến vậy. Bởi vì những chuyện như thế thì dễ chấp nhận là do ‘số phận’.”

“Vậy... là chuyện gì có thể xảy ra?”

Giọng Naho run lên. Ta có thể cảm giác bầu không khí chuyển sang bất ổn.

Có chuyện gì sẽ xảy ra ở đây, ta đã có dự cảm. Kết quả của việc hoạt động bộ não sáng suốt của ta suốt mười mấy tiếng đồng hồ, một câu trả lời đã hiện ra.

Tình trạng mà nhiều con người cùng mất mạng, cộng thêm tất cả đều hóa thành linh hồn không siêu thoát. Cho dù có tính toán lại bao nhiêu lần

đi nữa, thì ta cũng không thể nghĩ ra được khả năng nào khác.

Ta yên tĩnh lại, cố gắng nói từ tốn nhất bằng linh ngôn để không gây ra kích thích với Naho.

“Naho. Hai tuần sau, mấy người... sẽ bị giết.”

“Bị... giết.”

Naho ngơ ngác lặp lại cứ như nghe một ngôn ngữ của một đất nước xa lạ nào đó mà mình không biết.

“Đúng. Hai tuần sau, sẽ có nhiều người xâm nhập vào bệnh viện này và giết mấy người.”

Ta nói thẳng ra. Có nói kiểu mơ hồ thì cũng chẳng có ích gì. Vì Naho phải hiểu rõ tình hình mới được.

Con người khi bị những kẻ mang ác ý tàn nhẫn sát hại, thì khả năng trở thành ám linh là cực cao. Những người trong một gia đình, người thân quen đều cùng bị giết hại vào lúc đó thì tỷ lệ này lại càng tăng lên. E rằng hai tuần sau, ở bệnh viện này, mấy người Naho sẽ bị thảm sát. Kết quả, mỗi hận đối với kẻ đã làm hại mình, giống như dây thừng kết bằng dây gai, vừa tổn thương linh hồn họ, vừa bó buộc họ ở lại thế giới này. Và những sinh vật mang theo ác ý giết hại kẻ khác, ngoại trừ con người thì chẳng thể có ai nữa.

“Ở bệnh viện này... sẽ xảy ra vụ án giết người?”

“Đúng là vậy.”

“Nhưng ai sẽ làm thế?... Và tại sao?”

“Ta không biết. Vì thế nên hãy hợp tác cùng ta. Để biết đó là ai và làm cách nào để tránh khỏi nó.”

“Ngay cả tử thần cũng không biết sao?”

“Tử thần là một tồn tại cao quý hơn con người rất nhiều, nhưng không có nghĩa là một kẻ vạn năng. Đặc biệt, hiện giờ ta còn đang bị phong ấn trong cơ thể một con chó. Những năng lực có thể sử dụng cũng bị giới hạn.”

“Thì ra là vậy.” Trên mặt Naho hiện lên vẻ thất vọng không che giấu.

“Không cần lo lắng đến vậy, vẫn còn những hai tuần nữa. Chắc chắn sẽ làm được gì đó.”

Ta nói để cổ vũ Naho.

“Thật sao?”

Trước tầm mắt xen lẫn giữa nghi hoặc và mong chờ, ta không biết phải nói gì. Nhìn Naho đang cúi xuống, không hiểu sao ta thấy an tâm lại, nhưng xét cho cùng liệu tương lai có thể thay đổi được hay không?

Ta đã nói cho Naho biết chuyện sẽ xảy ra trong tương lai. Thế giới này đã bị ảnh hưởng. Nhờ chuyện này mà tương lai tên đồng nghiệp của ta nhìn thấy liệu có thay đổi không, hay là tên đồng nghiệp đã nhìn thấy tương lai bao hàm cả việc ta đã nói những điều này với Naho, chuyện đó ngày cả một kẻ sáng suốt như ta cũng không biết.

“Có ai hận bệnh viện này không? Ví dụ như bệnh nhân đã từng cãi cò với viện trưởng chẳng hạn?”

Ta mạnh dạn mở ra câu chuyện.

“Chắc chắn không có người như thế. Ba luôn miệt mài, hết mình để trị liệu cho các bệnh nhân, các bệnh nhân lẫn người nhà của họ đều rất biết ơn ba.”

Naho có vẻ rất tự hào, giọng hơi nâng lên một chút.

“Vậy à...”

Những lời Naho nói đúng hay không ta không thể phán đoán. Quả thật như những gì cho đến giờ ta nhìn thấy thì viện trưởng hoàn toàn không giống kẻ sẽ cãi cò với bệnh nhân, là một bác sĩ tốt cả về tâm lẫn nghề. Nhưng cho dù như thế thì cũng chẳng có nghĩa là sẽ không bị ai đó ghét. Con người là một giống loài có đặc thù dù chỉ từ một việc rất nhỏ nhặt cũng có thể sinh ra cơn giận ghê gớm.

“Hơn nữa, cho dù có hận bệnh viện bao nhiêu, nhóc nghĩ người đó sẽ giết tất cả mọi người kể cả các bệnh nhân sao?”

“Đúng là vậy thật...”

Ta gạt đầu mơ hồ. Những lời Naho nói là lý luận bình thường. Còn cơn hận đến mức giết chết cả các bệnh nhân thì nó đã bị điều khiển bởi sự điên cuồng rồi, không thể xem xét theo lý luận thông thường nữa. Mà những người bị sự căm hận điều khiển thay vì lý trí cũng không phải ít, điều này, qua kinh nghiệm nhiều năm làm tử thần ta đã biết được.

Nhưng một người bị sự điên cuồng chi phối lại có thể giết chết hết bảy, tám người mà không để ai trốn thoát sao? Có khả năng bệnh viện bị phóng hỏa? Không, nếu là phóng hỏa thì không có chuyện tất cả mọi người đều

trở thành ám linh được. Nếu vậy thì là giết người cướp của hay gì đó tương tự? Nhưng một bệnh viện cách xa thị trấn lại sắp sửa đóng cửa như thế này, còn có kẻ cố tình muốn cướp cái gì sao?

“Làm thế nào cũng không thể lường tượng ra được kẻ phạm tội ha.”
Ta bật lên tiếng rên từ sâu trong cổ họng.

“Leo nghĩ người như thế nào sẽ là tội phạm?”

“Để xem...” Ta vừa nghĩ vừa phát linh ngôn. “Đầu tiên, đó là kẻ mang mục đích bất thường đối với bệnh viện này. Không phải một người mà còn có đồng bọn. Một kẻ có đầu óc lãnh tính để thực hiện từng bước của kế hoạch, nhưng một mặt cũng có tính cuồng bạo bất chấp thủ đoạn vì đạt được mục đích. Nếu đúng là vậy thì kẻ đó phải là một tên đàn ông bề ngoài trí thức, nhưng bên trong lại ẩn giấu một con thú hoang.”

Hửm? Cảm giác này là sao? Cứ mỗi lần phát ra linh ngôn, ta lại thấy trong não hơi ngứa ngứa. Có thứ gì đó sắp bật ra mà mãi không bật được ra. Phục hồi tinh thần lại thì ta thấy Naho đang nhìn ta và chớp mắt liên tục.

“Có gì dính trên mặt ta à?”

Không lẽ bánh su kem ta ăn lúc nãy dính lên à? Ta bèn liếm vòng quanh miệng. Khi ta làm vậy, Naho vẫn nhìn ta chăm chăm, cánh môi màu anh đào từ từ mở ra.

“Chị... có lẽ biết tội phạm là ai rồi.”

3.

Trước mắt ta, một thứ bằng sắt to lớn lao đến với tốc độ cao. Sức ép đó làm ta không nhìn được lùi lại hai, ba bước liền. Khoang mũi thì bị một thứ mùi như mùi cháy khét xộc vào, khiến ta ho sặc sụa.

“Có sao không? Leo.” Naho lo lắng nhìn ta.

“Sao mà không sao được! Cái quái gì vậy.” Ta cúi giận ném linh ngôn tới.

“Cái gì hả, thì xe tải đó. Nhóc không biết sao?”

“Ít nhất ta vẫn biết cái đó. Là cái thứ bằng sắt khổng lồ vừa vận chuyển đồ vừa phun ra khói độc chứ gì.”

“Khói độc... Nó chỉ thải ra có chút khí thải thôi mà.”

Trước kia ta cũng đã nghĩ nó chỉ thải ra có chút khói trắng thôi. Nhưng khi trở thành thân thể như thế này thì lần đầu tiên ta đã hiểu ra. Đó là chất độc. Khói độc. Nếu chỉ một chiếc ô tô thì nó cũng không to tát gì, nhưng nếu nhiều chiếc cùng chạy trong thành phố thì nó sẽ tạo ra thứ mùi kích thích không thể chịu nổi. Đặc biệt là khói mà xe tải thải ra còn là loại nặng.

“Đúng là khí thải không phải dễ ngửi gì, nhưng nó có khó ngửi đến vậy không?”

“Khứu giác của ta nhạy hơn con người gấp mấy trăm lần đó!”

“Ừm, những chú chó bình thường không sao mà. Quả nhiên là do nhóc ở suốt trên trời đúng không?”

Đèn giao thông phía trước chuyển màu xanh.

“Nào, Leo, đi đây.”

Naho bắt đầu đi trên vạch kẻ qua đường của người đi bộ. Nhưng ta vì khí thải làm nước mắt trào ra che hết tầm nhìn nên không thể đi ngay được.

“A, chờ, chờ đã...”

Trước khi Naho nhận ra linh ngôn của ta thì đã kéo sợi dây khiến cho vòng cổ có trang trí thủy tinh của ta cũng bị kéo theo. Cổ họng bị xiết lại, phát ra tiếng “òng ọc” như một con ếch bị giẫm vào.

“A, xin lỗi. Nhóc không sao chứ? Đây là lần đầu chị dắt chó đi tản bộ...”

“... Từ giờ hãy chú ý đó.”

Ta cúi đầu xuống. Một kẻ cao quý như ta lại bị kéo lùi đi bằng dây buộc cổ...

Buổi chiều ngày tiếp theo sau khi ta nhờ Naho giúp đỡ, ta đã cùng Naho đi ô tô đến thị trấn bên dưới chân đồi. Trước kia ta đã từng nhìn xem thị trấn con người sinh sống từ một nơi rất rất cao với tư cách một tử thần, nhưng khi nhìn thị trấn này với tầm mắt của một con chó thì cái gì cũng thật to lớn. Đặc biệt là mấy thứ như xe tải, nhìn gần không khác gì một con quái thú bằng sắt.

“Nào Leo, đứng đứng đực ra đó, nhanh đi thôi. Ngay đằng kia rồi.”

Naho lại kéo cái vòng cổ. Này, có phải cô ấy cư xử với ta hơi cầu thả không? Ta không còn cách nào, vừa run run vừa vượt qua vạch kẻ đường cho người đi bộ. Phía bên kia đường là một tòa nhà năm tầng đứng sừng sững. Đó chính là mục tiêu mà chúng ta hướng đến. Ở cửa vào ghi tấm biển “Công ty cổ phần xây dựng Kurano”. Đi đến trước tòa nhà rồi ta liền ngồi xuống bên cạnh cửa vào.

“Nhóc làm gì thế?”

“Làm gì? Ta là một chú chó đó. Nên là ta không thể nào vào bên trong được.”

Chuyện như vậy, kể cả một kẻ không phải con người như ta còn biết. Liệu cô gái này có ổn không thế? Những kiến thức thông thường còn không nhiều bằng ta nữa.

“Không sao. Chuyện đó thì không cần lo.” Naho khẽ ưỡn ngực, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc kính đậm màu (hoặc nên gọi là “kính râm”).

“Thật sự chỉ dùng cái đó là ổn hả?”

Ta bất an nói bằng linh ngôn. Ngược lại, Naho lại chẳng hề có tí tẹo bất an nào.

“Đã nói không sao mà. Cứ làm như bình thường là được.”

Ta không còn cách nào đành giả vờ dẫn đường cho Naho và đi vào trong. Cánh cửa thủy tinh trước mắt dù ta không chạm vào nhưng lại tự động mở ra. Cửa tự động à? Thật là, con người còn lười đến mức nào nữa chứ. Việc mở cửa cũng đâu có tốn nhiều công sức đến như vậy.

Nữ nhân viên ngồi ở quầy tiếp tân đối diện cửa ra vào đang nhìn thẳng về phía chúng ta. Cô ta trang điểm có hơi đậm. Đôi mắt với hàng lông mi được chuốt quá đậm đều đang rõ ràng nói rằng “có kẻ kì quái lại đến”. Ta bất đắc dĩ kéo Naho đang đeo cặp kính màu đến chỗ quầy tiếp tân.

“Xin lỗi. Tôi muốn nhờ giúp liên lạc đến một người.” Naho nói bằng giọng rất bình tĩnh.

“Tôi xin lỗi, nhưng ở đây cấm thú cưng vào...” Cô gái tiếp tân nhìn ta chòng chọc.

Ta biết chứ. Ta biết là thú cưng thì không thể vào trong này.

“A, chú nhóc này là chó dẫn đường.”

Naho nói dối không chớp mắt. Một lời nói dối trăm phần trăm kì quái. Mắt không nhìn thấy mà bước chân đi đường của Naho lại rất chắc chắn, sợi dây nối với cô ta cũng chẳng phải là đồ chuyên dụng cho chó dẫn đường mà chỉ là dây dùng cho lúc đi tản bộ. Như lẽ đương nhiên, trong mắt cô gái tiếp tân hiện đầy vẻ không tin.

“Chó dẫn đường không được sao? Phương châm của công ty này là ngay cả chó dẫn đường, chỉ cần là chó thì không cho vào trong công ty sao?”

“Không, chuyện đó... Nếu là chó dẫn đường thì không có vấn đề gì ạ.”

Nhờ sức ép từ phía Naho mà cô gái tiếp tân đã đồng ý cho chúng ta vào bên trong.

“Cảm ơn cô. Giờ tôi có người muốn nhờ cô liên hệ giúp.”

Naho lại lần nữa cho tay vào túi của chiếc váy, lấy ra một tấm danh thiếp. Trên đó viết “Công ty cổ phần xây dựng Kurano, bộ phận sale 3, Kudou Tetsuo”. Đúng, chính là tên đàn ông đó. Tên đàn ông cao lớn đã không ngừng gây sức ép muốn viện trưởng bán đi bệnh viện.

Tên đàn ông mà Naho đã nghĩ đến khi liên tưởng về tội phạm vào tối qua, chính là Kudou. Về bên ngoài có vẻ rất tử tế, nhưng sâu trong ánh mắt là sự điên cuồng bị che giấu, và còn là kẻ luôn hừng hực ám ảnh bất thường đối với bệnh viện.

Nếu là bình thường thì đầu không có làm trót lọt được việc mua bán đất thì cũng sẽ không đến mức giết người, nhưng khi nhớ lại đôi mắt tựa như một đầm lầy không đáy của gã đàn ông đó thì người ta lại nghĩ rằng khả năng đó hoàn toàn có thể.

Chúng ta đã rất hưng phấn vì tìm được ứng cử viên cho vị trí tội phạm. Nhưng khi đến hành động tiếp theo thì ý kiến của ta và Naho lại chia ra rất lớn. Ta thì cho rằng nên quan sát Kudou và xác nhận cẩn thận xem hắn có phải là tội phạm của vụ án sẽ xảy ra hai tuần sau hay không. Ngược lại Naho đã biết địa điểm công ty từ danh thiếp của Kudou nhận được trước kia nên chủ trương nên đến tận nơi đặt câu hỏi.

Tuy việc đặt câu hỏi cho một sự việc còn chưa xảy ra không chỉ vừa thô lỗ vừa nguy hiểm, nhưng Naho vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, “Nếu đã một lần bị bắt gặp đang gây rắc rối cho chúng ta thì gã ta sẽ khó mà ra tay hơn đúng không?”

Kết cục là cuối cùng chúng ta đã lựa chọn làm theo đề nghị của Naho. Mà ta thì chịu thua trước một Naho cứng đầu như vậy. Một Naho bình thường luôn bình tĩnh cũng có đôi khi trở nên vô cùng nhiệt liệt.

“Anh Kudou có đây không ạ?” Naho hỏi bằng khuôn mặt cười.

“A, giờ tôi sẽ đi tra thử ạ. Cô có hẹn trước không ạ?”

“Không, tôi không có hẹn trước. Nhưng chỉ cần cô nhắc lại là tôi đến về chuyện của bệnh viện ở trên đồi thì chắc chắn anh ta sẽ gặp tôi.”

“Tôi biết rồi. Xin cô chờ một chút.”

Cô gái tiếp tân nhắc máy liên lạc lên và nói gì đó. Sau khoảng ba phút mới cúp máy liên lạc, cô gái tiếp tân dùng vẻ mặt rất phức tạp để miệng nói.

“Xin lỗi... tuy là Kudou có ở đây, nhưng lại nói là không biết ai của ‘bệnh viện ở trên đồi’ cả ạ.”

“Gã đó dám nói như vậy sao!”

Naho đập cả hai tay lên bàn tiếp tân và vờ người lên. Việc một người cố tình giả vờ không biết về bệnh viện mình trân trọng có vẻ đã động đến vảy ngược của cô ấy. Cô ấy hầu như hoàn toàn đánh mất mình.

Naho từ bên dưới kính râm nhìn được bản đồ hướng dẫn phân bố bên trong công ty được dán ở mặt trước của quầy tiếp tân.

Này này, cô còn đang giả người mù đó.

“Bộ phận sale 3 ở tầng 4 đúng không? Giờ cô gái ở ‘bệnh viện trên đồi’ sẽ tới đó nên cứ đợi yên đấy, cô hãy nhẫn nại với ‘Kudou’ đó giúp tôi.”

Naho nói bằng giọng thật thấp rồi bỏ lại ta và đi về phía “thang máy”. Ta đã bảo là cô còn đang giả người mù cơ mà...

“Cô, cô ơi...”

Không biết có phải bị cơn giận bộc phát từ cơ thể nhỏ bé ấy dọa sợ không, cô gái tiếp tân không thể ngăn Naho lại, chỉ có thể vội vàng nhắc máy liên lạc lên. Chắc hẳn là cô ấy đang báo cáo với Kudou.

Ta cũng đuổi theo Naho và leo lên thang máy. Có vẻ sẽ to chuyện, nhưng đã đến tận đây rồi thì cũng chẳng sao cả. Nếu gây ra rắc rối lớn cho Kudou ở đây thì sau đó gã sẽ khó mà động tay đến bệnh viện nữa. Hơn nữa, nếu ở bệnh viện có xảy ra việc gì thì gã sẽ bị tình nghi đầu tiên.

Ta im lặng chờ đến tầng mục đích. Đúng hơn là ta hơi ngập ngừng để bắt chuyện với Naho đang hơi là lạ. Nếu mà không khéo kích thích cô ấy thì sợ là giận cá chém thớt mất. Cánh cửa mở ra, chúng ta bước ra ngoài. Vô số bàn được đặt trong một khoảng không rộng lớn, mấy chục người đàn ông trong trang phục vest đang bận bịu làm việc.

“Anh Kudou ở đâu vậy!”

Naho gào lên bằng giọng to đến mức mấy bức tường đều rung rung. Tầm mắt của tất cả những người đang ở tầng này đều tập trung về phía Naho và ta.

“Là Kudou Tetsuo. Tôi đến để nói về chuyện của bệnh viện trên đồi. Đừng trốn nữa mà ra đây đi!”

Naho lại cao giọng hô thêm. Dáng vẻ đó y hệt một tướng sĩ đang gọi tên kẻ thù trong thách đấu. Trong bầu không khí chìm vào im lặng, một người đàn ông đang ngồi trên ghế ngập ngừng đứng dậy, lại gần chúng ta.

“Xin chào, tôi là Kudou Tetsuo của bộ phận sale 3, nhưng... cô là ai vậy?”

Người đang đứng đó là một người đàn ông trung niên tóc mỏng dính một là thấp hơn, hai là bề ngang béo hơn so với “Kudou” mà ta biết.

...

“Chuyện gì thế? Kudou của công ty đó không phải là ‘Kudou’. Gã ta lừa chúng ta sao? Vậy là chuyện mua bệnh viện cũng là nói dối?” Giọng nói tức giận của Naho vang vọng trong xe.

“Bị hỏi như vậy thì ta cũng không biết. Để ta suy nghĩ một chút.”

Vừa cuộn tròn bên ghế phụ lái, ta vừa he hé mắt nhìn lên Naho.

“Leo, không lẽ... Nhóc định ngủ à?”

“Ta không ngủ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Lần này thật sự là ta không có ý định đi ngủ. Quả thật ánh mặt trời xinh đẹp chiếu xuyên qua kính xe gần như kéo ta vào đầm lầy của sự buồn ngủ, nhưng ta không có thừa thời gian để thư thả như vậy. Thời gian còn lại chỉ có hai tuần, mà tung tích gã đàn ông đáng nghi nhất lại biến mất.

“Này Leo ấy, nghĩ cho kỹ vào nhé. Nếu mà làm biếng thì chị sẽ cắt côm của nhóc đó.”

Naho nói theo kiểu giận cá chém thớt và đâm đâm vào người ta. Đương nhiên là cô ấy đã giảm nhẹ lực đâm rồi, nên thay vì nói là đau, ta cảm thấy rất dễ chịu, không có chuyện nào quá nhiều suy nghĩ hơn chuyện này nữa.

“Ta đang suy nghĩ rất cẩn thận, nên hãy giữ im lặng một chút. Ngoài ra, dùng bữa ăn để làm con tin uy hiếp là rất tàn nhẫn.”

Ta vận vẹo người phản kháng.

“Xin lỗi. Nhưng chị nóng ruột. Nếu cứ như thế này chị sợ mọi người đều sẽ bị giết hết...”

“Điều đó ta biết, giờ thì bình tĩnh lại đã.”

“... Đúng ha... Chị đi mua chút đồ uống để làm cái đầu nguội lại. Leo có cần cái gì không?”

“Bánh su kem!”

Trước câu trả lời ngay tức khắc của ta, Naho nhìn lại chăm chú.

“Bánh su kem cần thiết đến vậy à?”

“Đương nhiên. Nhờ vào lượng đường trong bánh su kem, não của ta có thể hoạt động với tốc độ gấp nhiều lần bình thường.”

“... Mà thôi. Chị sẽ mua cho nhóc ở Combini.”

Naho mở cánh cửa bên ghế lái và đi ra ngoài. Giờ thì ta có thể bình tĩnh suy nghĩ rồi. Ta lại bắt đầu dòng suy nghĩ bị ngắt quãng bởi sự làm phiền (mà nói thật là rất dễ chịu) của Naho.

“Kudou Tetsuo” thật đã xác nhận danh thiếp kia đúng là của mình, nhưng mỗi ngày ông ta lại phát số lượng rất lớn, nên việc ai đã giả mạo làm mình ông ta không có tí ý tưởng nào.

Tên đàn ông cao lớn đó đã lợi dụng danh thiếp của nhân viên công ty xây dựng, đóng giả người đó để tiếp cận viện trưởng. Gã ta đã làm ra việc như vậy thì khả năng vụ án sẽ xảy ra vào hai tuần sau có liên quan đến gã là cực kì cao.

Vậy thì tại sao gã ta lại làm việc như thế? E là gã đàn ông đó không hề có ý định mua lại bệnh viện. Nếu như hẳn có đủ khả năng tài chính để mua lại thì đã không cần phải lừa gạt bằng tên của người khác. Nói cách khác, gã đó đến bệnh viện không phải bởi vì có hứng thú với căn nhà hay khu đất của căn nhà, mà là vì một mục đích khác. Mục đích đó là gì?

Gã đàn ông đó vẫn luôn muốn vào trong bệnh viện. Nhưng trong bệnh viện thì có cái gì? Quả thật cũng có những món đồ cao cấp có niên kỷ, nhưng ta không nghĩ rằng những thứ đó đáng để người ta mong muốn có được đến như thế. Nếu vậy thì các bệnh nhân là mục tiêu sao? Xét về lịch sử thì chắc là Kanemura. Từ khi lưu vong ra nước ngoài, Kanemura đã nhúng tay vào việc buôn bán không mấy trong sạch. Gã đàn ông định xâm nhập vào bệnh viện và tấn công Kanemura cũng không đến nỗi quá lạ...

Không, rất lạ. Ta lắc đầu tự phủ định suy nghĩ của mình.

Nếu muốn tấn công Kanemura thì không cần làm ra chuyện phức tạp đến như vậy. Ông ta rất hay ra vườn đi dạo. Nếu tấn công Kanemura thì thay vì trong nhà, phía bên ngoài sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Hơn nữa, một bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối thì cũng không cần phải cố ý đi tấn công đâu.

Suy nghĩ của ta lâm vào ngõ cụt. Theo hướng này không được. Phải nhìn sự việc này từ một góc cạnh khác nữa. Ta nhớ lại dáng vẻ của gã đàn ông dùng tên Kudou. Mỗi lần nhìn gã, ta lại cảm thấy trong đầu lại nhồn nhột như có bọ đang bò. Gã đó trước kia ta đã từng nhìn thấy ở đâu rồi. Vậy mà ta lại không thể nhớ ra nổi.

Ở đâu? Ta đã thấy ở đâu? Lúc xuống mặt đất để làm vai trò dẫn đường cho những linh hồn? Không, không phải. Cái lúc còn làm nhiệm vụ dẫn dắt những linh hồn về bên “chủ nhân của chúng ta”, khuôn mặt con người đối với ta chỉ như những hạt cát, ta hoàn toàn không để ý đến. Phân biệt con người thành từng cá nhân riêng biệt là chuyện sau khi ta bị giam trong cái lồng là thân xác một con chó.

Không phải lúc ta làm việc dẫn đường. Vậy thì chỉ còn lại...

“Đã để em phải đợi. Chị mua về rồi đây.” Một lần nữa suy nghĩ của ta lại bị làm phiền.

“A, thật là!” Ta nhớ bật ra linh ngôn với thái độ không tốt. Ta vốn vẫn là người lịch sự mà.

“Gì vậy? Sao lại to tiếng như thế?”

“Ta không có phát ra giọng nói. Là ‘linh ngôn’. Chỉ một chút nữa là sẽ có gì đó bật ra rồi.”

“Gì chứ. Chị đã cất công đi mua bánh su kem về mà. Được thôi, vậy chị đành ăn một mình.”

Sao lại vội vàng như vậy.

“Không, xin lỗi. Chắc chắn là do không đủ lượng đường nên ta mới tức giận. Nếu ăn bánh su kem đó thì ‘ý tưởng’ vừa biến mất sẽ lại hiện lại.”

Ta ngồi trên ghế phó lái, lặp đi lặp lại động tác “bắt tay”.

“Ừm, làm sao đây?”

Naho lấy bánh su kem ra từ trong túi, dùng đũa đưa qua lại ở độ cao mà ta không với tới được. Đầu ta cũng quay theo như bị một sợi chỉ vô hình nối vào.

“Hết cách. Nào, nhóc ăn đi.”

Naho cười khổ và đưa bánh su kem lại gần miệng ta. Ta há mồm ngoạm hết cái bánh su kem to bằng nắm đấm. Âm thanh giòn xộp vang lên. Bên trong miệng ta là hạnh phúc. Ta nhắm hai mắt lại, tập trung tinh thần toàn thân để thưởng thức hương vị.

Cả lồng ngực dần dần nóng lên.

“Rồi, giờ thì nhóc nghĩ đến cái gì rồi?”

Bản thân Naho cũng vừa nhai bánh su kem vừa hỏi.

“Ừm, tuy là bánh su kem loại nhỏ cũng rất ngon, nhưng cảm giác phồng mềm cần loại to này cũng không tồi...”

“Không phải đang hỏi nhóc về bánh su kem!”

Ừm? Không phải hỏi về bánh su kem hả? À, đúng rồi...

“Về chuyện của tên đàn ông lấy tên Kudou ha.”

“Đương nhiên. Đừng có quên thật như thế chứ...”

“Không có chuyện đó. Ta vẫn nghiêm túc vừa ăn vừa nghĩ mà.”

“Thật sao...?”

Naho nghi ngờ híp mắt nhìn ta. Không hiểu sao ta bất giác tránh mắt đi.

“À, đúng rồi. Naho. Ở bệnh viện có đặt thứ đồ gì quý giá không?” Ta chuyển chủ đề câu chuyện.

“Thứ gì? Ý là thứ đáng giá đến mức mà người ta sẽ giết người để có nó á?”

“Đúng vậy.”

“Nếu có thứ như vậy thì sẽ không có việc đóng cửa bệnh viện đâu.”

“Ừm... Cũng phải.”

Ta không nói rõ ra. Kể cả việc kinh doanh của bệnh viện có ổn định thì e là sau khi Naho mất, viện trưởng cũng sẽ dự định đóng cửa bệnh viện thôi. Trong bệnh viện đầy ắp những kỷ niệm về con gái, nếu cứ một mình tiếp tục chăm sóc những người khác, ta không nghĩ rằng sẽ có ai chịu đựng được một cuộc sống như vậy.

Nhưng, nếu bệnh viện không có thứ gì quý giá, vậy thì gã đàn ông đó vì mục đích gì mà tiếp cận viện trưởng? Và mục đích đó có đáng giá đến mức phải giết người để đạt được không?

Ừm? Giết người để đạt được? Bảy năm trước...

“Kim...” Ta lẩm bẩm bằng linh ngôn.

“Nhóc nói gì cơ?”

“Không, không có gì. Không thể có chuyện như vậy được.”

Trong ký ức của Kanemura, giá trị của đá quý ở trong căn nhà, nếu là con người tham lam thì chắc chắn chúng đáng giá để cướp đoạt sinh mệnh

người khác để có được. Thế nhưng những thứ đó đã bị bọn cướp đã giết cả nhà ba người kia mang đi hết rồi.

... Không, thật như vậy sao? Ngày xảy ra vụ án, một trong số những tên tội phạm đã bị Kanemura bắt. Có khả năng bọn chúng không còn đủ thời gian để tìm đá quý nữa, mà cứ thế chạy thoát khỏi căn nhà. Lẽ nào vẫn còn có đá quý được cất giấu ở đâu đó bên trong căn nhà?

Nhưng đến đó thì suy luận của ta đã lâm vào ngõ cụt. Kể cả trong căn nhà có cất giấu đá quý, thì tại sao lại là bây giờ? Sau khi gia đình đó chết, phải đến mấy năm dài căn nhà này không hề có ai sống. Trong khoảng thời gian đó phải tìm ra rồi chứ?

Không lẽ bọn chúng gần đây mới biết chuyện những viên đá quý bị cất giấu? Trường hợp đó, chuyện về đá quý đó bọn chúng nghe từ đâu? Ngoại trừ bọn cướp và Kanemura, cùng với gia đình bị giết hại thì không còn một ai biết trong căn nhà này có đá quý cả.

“Sao thế? Sao tự dưng nhóc im lặng vậy.”

“Hãy im lặng thêm một chút, sắp sửa có cái gì bật ra rồi.”

Ta bắn ra linh ngôn sắc nhọn. Naho mím môi đầy bất mãn nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nếu như bảy năm trước bọn cướp đã không thể tìm thấy những viên đá quý mà phải chạy khỏi căn nhà, rồi gần đây quay lại để lấy chúng, thì...

“Naho, mau chạy xe đi!” Ta hưng phấn nói bằng linh ngôn.

“Ơ, nhóc biết chuyện gì rồi à?”

“Ta sẽ nói sau. Giờ thì nhanh khởi động xe đi. Chúng ta đến thư viện.”

“Thư viện? Tại sao?”

“Đã bảo là đến nơi rồi ta sẽ giải thích mà” Ta đang hưng phấn nên không muốn dài dòng giải thích chút nào. Tạm thời ta chỉ nhanh chóng muốn xác nhận tưởng tượng của mình là đúng hay sai.

“... Ồ, vậy à.” Naho lăm bậm lại bằng giọng kì quái rồi vặn khóa xe. Thân xe bắt đầu rung lên. “Leo.”

“Ừm?”

“Cẩn thận đó.” Vừa dứt lời Naho đã lao vụt xe đi.

Bức tường động lực đập thẳng tới từ chính diện khiến ta bị ép chặt vào lưng ghế.

“Oảng?” Sau khi hết chịu ảnh hưởng lực, cả người ta trượt xuống chống ngược trên ghế phó lái.

“Chị đã bảo nhóc là cẩn thận rồi mà.”

Trong khi tầm nhìn bị đảo ngược trên dưới, ta nhìn thấy Naho đang cười xấu xa.

“Vậy, nhóc tìm cái gì?”

Vừa đi vào sâu bên trong thư viện, Naho vừa bắt chuyện với ta. Ta vừa chịu đựng cảm giác như kim châm bởi những ánh mắt tò mò nhìn theo vừa cố thu nhỏ mình lại đi bên cạnh Naho.

Ngay khi vừa bước vào thư viện, trước ánh mắt tròn trĩnh tròn xoe nhìn ta của nhân viên nơi đây, Naho lại lần nữa thản nhiên như không nói “Đây là chó dịch vụ” khiến người đó phải nuốt ngược lời muốn nói trở lại. Nhưng quả nhiên sự xuất hiện của một con chó trong thư viện đúng là quá quái lạ. Ai cũng nhìn ta bằng ánh mắt như nhìn một phi hành gia vũ trụ đột nhiên xuất hiện trên sân khấu kịch kabuki. Trái ngược với ta, Naho hoàn toàn không hề để ý đến những ánh mắt như muốn xuyên lỗ toàn thân mình đó. Gan lì trái hẳn với vẻ bề ngoài. Có lẽ chỉ đơn giản là cô ấy quá đơn thuần đến gốc gác cũng nên.

“Ta muốn tra báo.”

“Báo? Muốn đọc báo lại đến thư viện sao?”

“Không phải là báo ra hôm nay, hôm qua. Là báo của bảy năm trước. Nên là nó chỉ có ở thư viện thôi đúng không?”

“Bảy năm trước...” vẻ mặt Naho tối sầm lại. “Tra về vụ án giết người đó sao? Quả nhiên chuyện đó có liên quan đến chuyện lần này?”

“Có liên quan... Ta nghĩ vậy. Nhưng cái ta cần tra không phải là vụ án giết người xảy ra ở căn nhà đó. Trong khoảng hai, ba tháng từ sau vụ án đó, chắc chắn có đường dây cho vay nặng lãi bị bắt. Đó mới là cái ta muốn tra.”

Kẻ đã giết gia đình ba người đó e rằng chính là bọn người kinh doanh tiền bẩn đã uy hiếp Kanemura. Sau vụ án giết người đó, nếu những tên đó bị bắt bởi một vụ khác, bị tổng giam vài năm trong tù và giờ được thả ra thì tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

“Cho vay nặng lãi? Tại sao lại phải tra về việc đó?” Naho nghiêng đầu thắc mắc.

“Nếu như suy luận của ta là đúng thì những kẻ cho vay nặng lãi đó chính là những tên tội phạm sẽ đến uy hiếp căn nhà.”

“Ơ? Chị không hiểu...”

Vẻ ngơ ngác hiện lên trên mặt Naho. Chuyện đó là đương nhiên thôi. Bởi vì đây là kết luận do bộ óc siêu phàm của ta đã phải chạy toàn lực, lập đi lập lại các suy luận trên cơ sở biết được quá khứ của cả ba người Minami, Kanemura, Utsumi. Một người không hề biết về quá khứ của bệnh nhân đó như Naho thì chắc chắn không thể nào hiểu được.

“Nói ra thì dài lắm. Nhưng giờ thì trước khi thư viện này đóng cửa, chúng ta phải tra cho hết mấy chục mấy trăm tờ báo của bảy năm về trước đã. Thế nên nhanh lên nào. Tìm được rồi ta sẽ từ từ giải thích cho cô.”

“Phải ha, hứa đó. Nhớ nhớ giải thích cụ thể vào đó.”

Nói vậy rồi Naho liền tập tễnh bước đi, ngồi xuống một cái ghế đặt gần đó. Trên mặt bàn là một cái máy hình vuông. Một thứ công cụ giải trí mà con người gọi là “ti vi”.

“Cô đang làm gì thế? Chúng ta không có thời gian để thông thả xem ti vi đâu.”

“Đây không phải là ti vi~”

Naho nói như đang ngâm nga, đúng hơn là thật sự dùng giọng mũi nói, còn tay phải thì nhấn vào một cái máy nhỏ khác vang lên một tiếng “tách”. Cái máy nhỏ kích cỡ có thể giấu trong lòng bàn tay đó được nối vào ti vi bằng một sợi dây. Hình dáng y hệt như một con chuột.

“Nhìn thế nào thì nó cũng là ti vi mà?”

Cho dù ta có lánh xa những công cụ giải trí của con người thế nào thì cỡ ti vi ta vẫn biết. Ta cũng trải qua cái thời thứ máy móc ấy mới vừa xuất hiện ở đất nước này và được coi như báu vật rồi.

“Leo lỗi thời thật. Đây không phải ti vi mà là máy tính.”

Máy tính? Ta có cảm giác đã từng nghe cái từ này ở đâu rồi, nhưng nó khác ti vi ở đâu thì ta không biết.

“Thay vì mất thời gian tra tìm trên báo thì với Internet chỉ tra một phát là ra rồi.”

Naho lần này dùng cả hai tay gõ lên tấm bảng đặt ngay vị trí để tay với hàng loạt phím.

Internet? Không phải vừa nãy cô ấy mới bảo là “máy tính” à? Ta chẳng hiểu gì cả.

“Xem nào, bảy năm về trước, chắc là gần với lúc truy nã Kanemura đi.”

Naho khẽ liếc nhìn ta vẫn đang lơ mơ qua khóe mắt, lạch cạch gõ xuống các phím ấn. Có vẻ như cô ấy không có ý định giải thích nhiều thêm nữa. Bản thân đã không còn tác dụng gì nên ta đành ngồi xuống đó và chỉ có thể ngước lên nhìn Naho. Đây là đáp trả cho việc ta đã không giải thích nhiều cho cô ấy về chuyện liên quan vụ án hả?

“Có rồi! Này, Leo nhìn đi nhìn đi!” Naho vui sướng reo lên.

“Ta không rảnh để xem ti vi...”

“Được rồi, nhóc cứ nhìn đi là biết.” Naho cúi người xuống túm lấy hai chân trước của ta.

“Ta biết rồi, ta biết rồi. Ta nhìn đây, nên thả chân ta ra cái. Nếu không lại ngã bây giờ.”

Ký ức về lần Naho hưng phấn nắm lấy hai chân trước làm ta ngã lăn quay vào thán trước lần nữa hiện lên trong đầu.

“Rốt cuộc là có chuyện gì...”

Ta vừa cảm râm bằng linh ngôn vừa bật người dậy bám hai chân trước lên bàn và nhìn vào màn hình ti vi đang nhấp nháy. Ta còn đang nghĩ trên đó đang chiếu hình ảnh gì thì đập vào mắt lại là những hàng chữ chi chít ngoài dự đoán.

“Nhắc tới thì, Leo có đọc được chữ không?”

“Đương nhiên rồi” Cô cho rằng ta đã làm kẻ dẫn đường ở đất nước này bao nhiêu năm rồi chứ. Đương nhiên là ta đọc được.

Trên đầu là một dòng chữ lớn: “Nhóm bạo động bị bắt do nghi ngờ cố ý bắt cóc, nạn nhân tử vong”. Ta dõi mắt theo những dòng chữ. Nội dung được viết trên đó là một vụ án đơn giản quá mức và ngu ngốc.

Tháng mười một của bảy năm về trước, ba người đàn ông cho vay nặng lãi trái pháp đã bắt cóc một người đàn ông lên kế hoạch chạy trốn trong đêm bằng ô tô. Trong lúc xe đang chạy trong thị trấn, với tâm lý được ăn cả ngã về không, nạn nhân muốn trốn khỏi những tên đó nên đã tránh tầm mắt của chúng, mở cánh cửa của chiếc xe đang chạy và lao ra ngoài. Nhưng, nạn nhân bất hạnh bị chiếc ô tô chạy ngay sau đó cán qua và thiệt

mạng. Chiếc xe mà nạn nhân đã bị đưa lên vẫn chạy tiếp, nhưng cảnh sát đã vào cuộc điều tra, sau ba tháng ba tên đều đã bị bắt.

Ta lại tập trung nhìn kỹ hơn các dòng chữ. Ngày xuất bản tờ báo này là tháng một sáu năm trước, địa điểm xảy ra vụ việc là trục đường chính nổi thị trấn này với vùng ngoại ô.

Chính là nó! Vụ án mà ta muốn tìm! Sự hưng phấn làm máu chảy trong người ta tăng tốc, toàn thân đều nóng lên.

Thật không ngờ lại có thể tìm ra đơn giản như vậy. Không biết máy tính với Internet là cái gì, nhưng thật tiện dụng. Sự tiến bộ về kỹ thuật cũng không phải chỉ toàn điều xấu.

“Bài báo bị ngắt quãng rồi. Phần dưới đâu?” Ta hướng về phía Naho và lập đi lập lại động tác “bắt tay”.

“Vâng vâng, chị kéo xuống ngay cho nhóc đây, bình tĩnh.”

Naho chuyển động cái máy trông như con chuột. Giống như hô ứng, những dòng chữ trên màn hình cũng cuộn lên trên.

“A!”

“Gâu!”

Cả ta và Naho đều đồng thời kêu lên. Rất nhiều người xung quanh đều quay ra nhìn chúng ta bằng ánh mắt khó chịu. Nhưng giờ không phải lúc để quan tâm chuyện đó. Trên màn hình là ảnh của ba tên tội phạm. Hai trong số đó là những gương mặt mà ta từng nhìn thấy. Khuôn mặt ta đã thấy trong ký ức của Kanemura. Tên đàn ông cơ bắp lấy tên là Suzuki và tên đàn ông cao kều đã bị Kanemura bắt trong căn nhà.

Phía dưới bức ảnh chân dung của hai tên đó có ghi “Nghỉ phạm Mizuki”, “Nghỉ phạm Kondo”. Mizuki này là tên thật của “Suzuki” à? Một tên còn lại, trên bức ảnh chân dung của tên đàn ông trẻ tuổi mà ta chưa từng gặp có ghi “Nghỉ phạm Sayama”.

Suy đoán của ta không sai. Những tên tội phạm sát hại gia đình sống trong căn nhà đó đã buộc phải rút lui vì một tên đồng bọn bị Kanemura tấn công. Và trước khi bọn chúng kịp quay lại căn nhà để tìm đá quý lần nữa thì đã bị bắt lại vì tội danh khác. Hẳn là chúng đã phải vào một nơi gọi là “trại giam” và phải tham gia lao động công ích. Và sắp sửa, những tên đã được thả ra sau những năm cải tạo gian khổ đó đã tiếp cận bệnh viện với ý định kiếm được một khoản tiền lớn về tay.

Cái tên ra vẽ thân sĩ lấy tên là Kudou đó rốt cuộc có quan hệ gì với ba tên này thì ta không biết cụ thể. Nhưng chắc chắn chúng có quan hệ trợ giúp.

Ừm? Nói tới thì sao Naho cũng ngạc nhiên vậy? Naho không có nhìn thấy ký ức của Kanemura giống như ta. Nên đương nhiên cô ấy cũng không thể biết mặt hai tên đó được.

Khi ta còn đang nghĩ thật quái lạ thì Naho đã lại di chuyển cái máy như con chuột đó khắp nơi.

Đột nhiên, cái máy đặt dưới chân ta phát ra tiếng động. Ta vội vàng nhảy bật ra. Cái máy bên dưới bàn vừa khẽ rung rung vừa nhả ra từng chút của tờ giấy.

Ta cảnh giác nhìn nhìn. Trên giấy là ảnh chân dung của một trong ba tên tội phạm, kẻ đã bị Kanemura bắn xuyên qua vai được in ra.

Ồ, nó còn làm được việc thế này cơ à? Cái thứ in tờ gì đó thật quá tiện. Ta nghĩ hoặc nhìn vào khuôn mặt của “Nghị phạm Kondo” đang được in từng chút một trước mặt ta. Vừa nhìn đã thấy là một khuôn mặt hung ác. Mái tóc bị cắt ngắn cùn, hai mắt không có chút độ ấm, môi mỏng dính như hai lưỡi dao.

Nhưng cô ấy in ảnh của tên này ra làm gì? Ta không hiểu ý định của Naho.

Naho đặt tờ giấy đã in xong lên mặt bàn, cầm lấy cái “bút bi” bên cạnh và vẽ loạn lên mặt giấy. Cô ấy làm cái gì vậy? Ta lại lần nữa bám hai chân trước lên trên mặt bàn. Naho đang vẽ thêm tóc lên cái đầu gần trục của tên đó.

Khuôn mặt của tên đàn ông mang đầy vẻ phản xã hội đó chỉ vì tóc dài ra một chút mà lại trở nên nghiêm túc, cảm giác thật là quái đản. Hơn nữa, trong đầu ta lại xuất hiện cái cảm giác ngứa ngáy như bị sâu bò.

Gì vậy cái cảm giác quái lạ này?

Cuối cùng Naho di đầu bút về phía hai mắt của “Nghị phạm Kondo”, bao quanh hai mắt bằng hai hình chữ nhật. Một cặp kính ngay lập tức hoàn thành.

“Quả nhiên...”

Naho lăm bằm, cầm tờ giấy bằng cả hai tay. Ngay khoảnh khắc đó, cảm giác ngứa ngáy vừa rồi vụt biến mất mà thay vào đó là một sự ác cảm kịch

liệt ập tới. Một sự thất bại quá lớn đối với ta. Tại sao một sự thật hiển nhiên như vậy mà ta lại không nhận ra? Ngọn lửa hối hận thiêu đốt toàn thân ta.

Trên tờ giấy, người đàn ông tên “Kudou” mà bao nhiêu lần đã đến bệnh viện đang nhìn thẳng vào ta.

4.

“... Là vậy à.”

Nói rồi ta đuổi người. Linh ngôn khác với thôi miên và xâm nhập giấc mơ, không quá mất sức, nhưng nếu dùng trong một khoảng thời gian dài liên tục thì cũng sẽ tích tụ sự mệt mỏi tương ứng.

“Nhóc mệt à?”

Naho đặt hai tay trên “vô lăng” ở vị trí ghế lái, khẽ mỉm cười rồi vươn một tay ra xoa gáy ta. Cảm giác dễ chịu khiến ta không nhận được mà phe phẩy đuôi. Ta hướng tầm mắt ra bên ngoài tấm kính thủy tinh. Đêm đông đã buông tấm màn đen kịt xuống. Lúc này đã là chín giờ tối.

Sau khi phát hiện ra việc gã đàn ông lấy tên Kudou chính là kẻ cho vay nặng lãi đã bị bắt sáu năm về trước, hiện chúng ta đang rời thị trấn, trở lại bệnh viện trên đồi. Trên đường trở về, Naho lại yêu cầu sự giải thích của ta. Đương nhiên thôi. Làm sao ta lại biết chuyện những tên cho vay nặng lãi bị bắt tại thị trấn sáu năm trước, nếu cô ấy không thắc mắc thì đó mới là lạ. Nhưng, ban đầu ta đã chần chừ có nên giải thích hay không.

Để giải thích được rõ ràng mọi chuyện mình đã thực hiện từ đầu đến giờ thì ta sẽ buộc phải giải thích cụ thể về nội dung công việc mà ta đã từng mơ hồ lừa dối, cũng như những chuyện về linh hồn, ám linh. Nếu như cứ đại khái qua loa thì ta không nghĩ có thể thuyết phục được Naho.

Vấn đề là dù Naho có ơn với ta như thế nào, chính ta cũng không biết liệu việc ta giải thích hết với cô ấy như vậy có được tha thứ hay không. Thế nhưng, nhìn góc nghiêng khuôn mặt của Naho đang lái xe, nỗi băn khoăn của ta đã biến mất. Ta đã nói cho Naho biết rằng hai tuần sau cô ấy sẽ chết, luật cấm đối với một tử thần cũng đã vi phạm rồi. Nên ta cũng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị “chủ nhân của chúng ta” trách mắng một trận rồi.

Tuy ta vẫn chưa biết nên bắt đầu câu chuyện từ đâu thì tốt, nhưng ta vẫn dậm trước “chuyện rất dài” rồi bắt đầu giải thích. Bắt đầu từ việc vì sau ta lại rơi xuống thế giới này.

Đúng như ta đã báo trước, câu chuyện rất dài. Từ thị trấn đến bệnh viện tuy có xa, nhưng đi bằng ô tô cũng chỉ mất khoảng mười lăm phút là đến. Dù đã tới gần bệnh viện thì câu chuyện ta kể cũng chỉ mới bắt đầu. Naho thấy câu chuyện vẫn chưa kết thúc nên đã đỗ xe lại bên rìa đường gần bệnh viện, đặt hai tay trên vô lăng, không nói gì và tiếp tục lắng nghe những linh ngôn của ta.

Vừa có chút cảm giác áp lực trước một Naho trên mặt không có biểu cảm gì, ta vừa nói tất cả những chuyện mà mình biết. Chuyện về bản thân ta, chuyện linh hồn, chuyện ta làm sao để cứu những bệnh nhân khỏi biến thành những ám linh, và những gì ta đã biết được qua quá trình đó.

Ta không biết Naho cảm thấy sao về câu chuyện của ta. Đối với con người, chuyện sau khi chết bản thân sẽ trở thành như thế nào chắc chắn là việc mà họ có hứng thú nhất, nhưng đồng thời cũng là chuyện họ không muốn biết nhất.

Sau khi chết sẽ biến thành linh hồn, bị dẫn về nơi của “chủ nhân của chúng ta”. Nhưng nếu lưu luyến quá mạnh, thì sẽ trở thành ám linh và có nguy cơ tiêu biến. Chuyện này, đối với con người, đối với Naho liệu có phải là cứu vớt không, hay là sẽ mang lại nỗi sợ hãi, một kẻ không phải con người như ta không biết.

“Nè...” Naho khẽ gọi với giọng mơ hồ như đang tự lẩm bẩm.

“Cái người gọi ‘chủ nhân của chúng ta’ ấy... là tồn tại như thế nào?”

“Một người rất vĩ đại.” Ngoài từ đó ra, ta không còn biết dùng từ nào để miêu tả về ‘chủ nhân của chúng ta’ nữa.

“Vậy, những linh hồn đã đến nơi của ‘chủ nhân’ ấy... sau đó như thế nào?”

Naho hỏi với giọng vừa pha lẫn kỳ vọng và sợ hãi. Ta chìm vào im lặng, không thể ngay lập tức trả lời lại.

“Chuyện đó... ta không biết”

“Nghĩa là ngoài ‘chủ nhân’ thì không ai biết?”

“Không, nếu muốn biết thì vẫn có thể biết được. Chỉ là ta... không có hứng thú.”

Ta không tìm từ né tránh mà thành thật trả lời. Đúng, ta không có hứng thú. Với nơi mà linh hồn sẽ tới sau cùng, với chính con người. Trước khi rơi xuống mặt đất này, đối với ta linh hồn đơn thuần chỉ là “hành lý”.

Sau khi đến nơi, “hành lý” được xử lý như thế nào không phải chuyện ta cần biết.

Nhưng, giống như việc trước kia ta không biết vì sao phải có hứng thú với những linh hồn, hiện tại ta cũng không biết vì sao khi đó ta lại không có hứng thú với linh hồn, với con người đến như vậy.

“... Vậy à, nhóc không có hứng thú ha.”

Giọng nói của Naho biến thành một thứ mang cảm giác được giải thoát rất nhỏ và nổi thất vọng tràn trề.

Trước khi xuống mặt đất này, ta chưa từng tiếp xúc với con người, những linh hồn cũng chưa từng bắt chuyện cùng ta. Vì vậy... ta không có hứng thú với bọn họ”

Ta cố gắng ngụy biện. Nhưng chuyện thật sự là như vậy sao? Chứ không phải là các linh hồn đã muốn truyền tải gì đó, chỉ là ta không hề muốn lắng nghe sao?

Ta cứ vận chuyển một cách máy móc những linh hồn đến nơi “chủ nhân của chúng ta”, rồi tự phụ mình là một “kẻ dẫn đường” tuyệt vời. Nhưng đó có thật là công việc tuyệt vời hay không? Hay đáng lẽ ta nên đối ứng một cách thành thật hơn với những linh hồn? Không, nhưng... Cơn đau đầu mãi liệt xâm chiếm đầu óc ta.

“Nè, chị nếu cứ thế này thì sẽ trở thành ‘ám linh’ sao?” Naho nói bằng giọng cứng ngắt.

“... Đúng thế.”

“Vậy hiện giờ Leo cố gắng để cứu bọn chị như vậy cũng là vì công việc sao? Vì vị ‘chủ nhân’ đó đã nói đừng để bọn chị biến thành ám linh?”

“Không phải!” Ta gào lên bằng linh ngôn. Lần này thì ta đã ngay lập tức đáp lại được.

“Ba người mà ta đã cứu ban đầu đúng là vì công việc. Kể cả việc ta bước ra trước mặt Naho và lộ ra chuyện về bản thân có lẽ cũng là vì công việc. Nhưng, giờ thì không phải. Bây giờ ta... đang đi ngược lại mệnh lệnh của ‘chủ nhân của chúng ta’.”

Một kẻ tồn tại vì làm bề tôi cho “chủ nhân của chúng ta” như ta lại đi ngược lại mệnh lệnh của ngài. Tuy bản thân ta vẫn luôn ý thức điều đó, nhưng khi nói ra thành lời, sự run sợ lại càng nhuộm đẫm thân ta. Cảm giác sợ hãi như sự tồn tại của bản thân sẽ bị xóa mất tràn đầy trong lồng

ngực. Cơn run rẩy nhỏ vun bắt đầu từ tứ chi truyền lên toàn thân như cơ thể đang bị loại thực vật dây leo siết lấy.

“Leo, sao vậy? Nhóc ổn chứ?” Naho vội vàng xoa xoa người cho ta.

“Không có chuyện gì...” Ta cố gắng phát ra được linh ngôn. Một linh ngôn mỏng manh.

“Nếu không có chuyện gì thì sao nhóc lại run như thế này. Lạnh sao? Hay là bị đau ở đâu?”

“...Ta sợ.”

Lời nói bật ra, và đó cũng là lần đầu tiên ta nhận ra. Đúng vậy, ta “sợ”. Ra là vậy, ra đây là cảm giác “sợ hãi”. Hệt như trái tim bị xiềng xích bằng băng siết chặt.

“Sợ cái gì?”

“Sợ bị ‘chủ nhân của chúng ta’ trách mắng.”

“Trách mắng? Trách mắng cụ thể là sẽ bị gì? Vị ‘chủ nhân’ đó đáng sợ đến vậy sao?”

“Chủ nhân của chúng ta” là một người rất khoan dung. Nhưng đồng thời cũng rất nghiêm khắc. Có lẽ ta...”

Phát ra linh ngôn đến đó, ta không tự giác được mà nuốt nước bọt. Sự run rẩy trong linh hồn truyền đến cả linh ngôn.

“Có lẽ sự tồn tại của ta sẽ bị xóa bỏ”

“Sự tồn tại bị xóa bỏ... nghĩa là sẽ chết sao?” Naho nâng cao giọng như đang hét thảm.

Chết? Đúng là có lẽ vậy thật. Đối với tử thần, việc tồn tại bị xóa bỏ gần như đồng nghĩa với “chết” trong ngôn ngữ của loài người.

Ra vậy, bây giờ là lần đầu tiên ta ý thức được “cái chết” của bản thân mình sao? Ta vẫn luôn thấy thật buồn cười khi con người sợ hãi “cái chết” một cách bất thường, nhưng giờ ta không thể không suy nghĩ đó. “Cái chết” là nỗi sợ hãi không gì có thể vượt qua cả. Đến mức mà người ta phải liều chết tránh đi, để ép bản thân không ý thức tới sự tồn tại của nó nữa.

“Sao ông ấy phải làm như thế...? Vì Leo đã làm việc gì sao?”

Hơi thở của Naho trở nên gấp hơn. Ta không thể trả lời được.

“Nếu nhóc im lặng thì chị sẽ không biết được đâu. Nhóc nói cho chị thì phần nào đó chị có thể giúp sức cho nhóc được.”

Ừm, thật là một cô gái tốt. Mới vừa rồi cô ấy còn sợ hãi về việc bản thân mình sẽ thế nào sau khi chết, vậy mà giờ lại lo lắng cho ta còn hơn bản thân. Lẽ nào con người mới là sự tồn tại tối cao?

Ta đã luôn xem thường loài động vật mang tên con người cứ luôn lúc nhúc trên mặt đất, vì dục vọng của mình mà hành động, thậm chí làm tổn thương người khác. Không lẽ ta đã lầm rồi? Không, ta không nghĩ là mình nhầm. Nhưng đó xét cho cùng chỉ là một mặt của con người.

Thôi thì cứ nói hết cho Naho thôi. Cho cô gái đã làm cho ta nhận ra một mặt đẹp đẽ của con người. Nên ta cũng không thể giấu cô gái này được.

“Ta... đang cố gắng muốn cứu Naho và những người khác.” Ta từ từ phát ra linh ngôn.

“Nghĩa là sao?”

“Tử thần bị cấm can thiệp vào những chuyện có liên quan đến tuổi thọ của con người. Kể cả rút ngắn hay kéo dài tuổi thọ của con người.”

“Có nghĩa là, vì cứu bọn chị... thì có lẽ Leo sẽ chết?”

Ta vô lực gật đầu. Naho tóm lấy mặt ta bằng cả hai tay.

“Tại sao Leo phải làm đến vậy chứ? Leo là tử thần cơ mà. Hắn là đã quen nhìn con người chết đi rồi đúng không?”

“Naho đã cứu ta khỏi bị chết rét. Còn giúp cho ta ở lại bệnh viện. Mỗi ngày cho ta đồ ăn. Cho ta bánh su kem. Thế nên, ta... rất thích Naho.”

Ta ích kỷ mà cho linh ngôn tuôn hết ra. Những lời thật lòng dần dần đều bộc bạch hết ra.

“Nhưng, nhưng... Chị, dù không bị giết... thì cũng sắp sửa chết rồi.”

Naho nhìn ta với đôi mắt đong đầy nước mắt và ôm chặt hai tay quanh cô ta.

“Naho đang hạnh phúc đúng không?” Ta vừa cọ cọ mũi vào cổ Naho vừa hỏi.

“... Hạnh phúc?” Một tiếng lẩm bẩm bật ra đầy lạ lẫm.

“Đúng vậy. Trở thành y tá giống như mình đã mơ ước, có được người yêu là Nashiro. Hiện giờ không phải Naho đang hạnh phúc sao?”

Cảm giác cả người Naho run lên truyền sang cả ta.

“Chị hạnh phúc... Rất rất hạnh phúc.” Naho buông ta ra, và nhìn lại với đôi mắt đầm nước mắt.

“Naho phải sống hạnh phúc lâu nhất có thể. Đây chính là cách ta trả lại những ơn huệ đã nhận được. Lòng kiêu ngạo của một kẻ cao quý như ta không cho phép ta cứ trơ mắt nhìn cô bị giết được.”

Ta nhấn mạnh bằng linh ngôn. Không biết từ lúc nào nỗi sợ hãi vẫn cháy âm ỉ bên trong ta đã biến mất, mà thay vào đó là cảm giác sứ mệnh phải cứu Naho và những người sẽ bị giết vào hai tuần sau đang cháy hừng hực.

Ta vừa bỏ ngõ trước thứ cảm giác mà mình chưa từng cảm nhận qua, vừa liếm lên cánh tay mảnh khảnh mịn màng như lụa của Naho để an ủi.

“Không sao đâu. ‘Chủ nhân của chúng ta’ là một người rất tình cảm, hơn nữa ta còn là một bề tôi xuất sắc nữa. Có khi tuy nói là trách mắng thì cũng không đến mức đó đâu.”

Những linh ngôn lúc này của ta vừa là để Naho thả lỏng hơn, và cũng là nói cho chính mình nghe.

“Bây giờ quan trọng hơn cả là phải nghĩ cách để chặn gã đàn ông tên Kondo và đồng bọn lại.”

Mím chặt môi lại, Naho vừa nhìn ta với đôi mắt ngập nước vừa gật gật đầu.

“Vậy,... chúng ta làm gì? Liên lạc với cảnh sát là được sao?”

“Đoàn thể gọi là cảnh sát đó, nếu nói với họ là ‘hãy bắt bọn chúng vì tương lai bọn chúng sẽ giết người’ thì họ sẽ làm gì cho chúng ta sao?”

“Sẽ không... Nếu vậy, hay là thông báo bị lừa đảo? Bọn chúng lấy tên người khác để lừa gạt mua lại bệnh viện chẳng hạn, cơ mà... vẫn chưa bị lừa ha. Cũng không phải là đã bị lừa lấy mất tiền nữa...”

Naho rất cố gắng đưa ra thật nhiều ý tưởng, nhưng giọng nói cũng dần dần mất đi tự tin.

“Một tổ chức như cảnh sát thì ta không nghĩ là họ sẽ làm gì để đề phòng hành vi phạm tội chưa cấu thành đâu.”

“Chị biết chứ. Nói vậy thì Leo cũng mau nghĩ cách gì đi.”

Naho bĩu môi, phồng hai má lên.

“Đương nhiên ta đang nghĩ đây. Ta cũng đã tính đến chuyện liên lạc với cảnh sát. Tuy không biết bọn họ có xử lý cho chúng ta hay không, nhưng chỉ cần họ có một chút hành động thì có lẽ có thể kiềm chế được bọn Kondo. Cứ chuẩn bị trước cũng không mất gì.”

“... Nếu đã vậy thì cần gì nhóc nói như chị là đồ ngốc vậy chứ.”

Ta đâu có xem cô như đồ ngốc đâu?

“Nhưng, so với việc đó thì có cách khác có hiệu quả và khả năng thành công cao hơn. Trước tiên chúng ta nên ưu tiên cách đó hơn. Phải tìm ra thứ mà bọn chúng muốn trước bọn chúng.”

“Ý là tìm kim cương ấy hả?”

“Đúng vậy. Như vậy thì lý do để bệnh viện bị tấn công sẽ mất đi. Đá quý thì cứ giao cho cảnh sát là được.”

“Có lẽ sẽ như vậy thật. Nhưng thật sự là có kim cương sao? Chị đã sống ở đó cũng ba năm rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy thứ nào như vậy.”

“Ta đã kể cho cô là gia đình bị giết hại kia đã tìm ra rất nhiều đá quý. Những viên đá đó, ngoại trừ một viên bị Kanemura lấy đi thì chắc chắn vẫn còn ở trong căn nhà này.”

“Nhưng bảy năm trước, thậm trí là lúc tìm thấy thi thể của cậu bé trước đây thì phía cảnh sát đã tiến hành điều tra hiện trường rồi mà không thấy thứ nào như vậy cả.

“Cảnh sát thì đương nhiên chẳng có lý gì lại đi tìm đá quý cả đúng không? Chúng chẳng phải thứ gì quá lớn, hơn nữa nếu chỉ nhìn qua một lần thì trông chỉ như những viên ngọc thủy tinh mà thôi. Nên đương nhiên là không thể tìm thấy đơn giản như vậy rồi?”

“Ừm, có lẽ đúng như nhóc nói, nhưng nếu chỉ có hai chúng ta tìm kiếm thì có hơi quá sức không? Bệnh viện của chúng ta khá là rộng, còn có rất nhiều gia cụ từ xưa vẫn luôn không động đến nữa.”

Những gì Naho nói đều đúng, Nhưng ta đã có đối sách riêng cho chúng rồi.

“Vậy thì để bọn họ trả lại ơn cho ta thôi nào.”

“Bọn họ?” Naho nghiêng đầu một góc mười lăm độ hỏi lại.

Chương 6

TỬ THẦN TIÊN THOÁI LƯƠNG NAN (bước
đường cùng)

1.

“Nè, thật sự là sẽ nói cho mọi người sao?”

Naho nhìn chăm chăm vào trong phòng sinh hoạt chung, hai mày nhíu chặt lại nói.

“Đương nhiên rồi. Không thì vì sao mà ta phải tập trung ba người đó lại chứ?”

Liếc qua khe hở cánh cửa nhìn vào, trong phòng là ba người Minami, Kanemura, Utsumi không hề để ý gì đến sự có mặt của chúng ta, tự làm việc của mình. Trở về từ thư viện, ta đã nhờ Naho làm cách nào đó tập trung được ba bệnh nhân tới phòng sinh hoạt chung mà viện trưởng và các y tá khác không chú ý vào trưa ngày hôm sau.

Theo kế hoạch, tiếp theo ba người sẽ biết thân phận thật của ta, rồi sau đó cùng hỗ trợ trong việc tìm kiếm những viên đá quý, nhưng Naho có vẻ không muốn làm như vậy. Nếu có thể thì ta cũng rất muốn che giấu thân phận thật của mình, nhưng có những lúc không thể nào làm như mình muốn được. Nếu là ba người đã nhận ơn lớn của ta, thì cho dù có biết thân phận thật của ta thì chắc cũng sẽ không rêu rao chúng... Có lẽ.

“Nhưng mà, thực sự thì việc Leo, ừm... là một tử thần sẽ tạo kích thích mạnh quá...”

“Không phải bọn họ cũng đã nhận ra rằng ta không phải một con chó bình thường rồi sao?”

“Nói thế nào nhỉ, mọi người không phải là xác nhận hoàn toàn, chỉ là cảm thấy như vậy thôi...”

“Nếu cảm thấy như vậy thì việc kia cũng sẽ không quá bị kích thích đâu?”

“Ừm, ít nhất thì vẫn nên tránh nói mấy chuyện sau khi chết với tử thần đi thì hơn.”

Đúng là có lẽ không làm các bệnh nhân xúc động một cách không cần thiết thì sau này hành động cũng dễ dàng hơn.

“Nếu vậy thì ta sẽ không nói chi tiết về công việc của ta. Nhưng việc ta tới để giải quyết các ‘lưu luyến’ thì vẫn cần nói. Hơn nữa, ta đây cũng không phải tên là tử thần, đó là con người tự tiện đặt.”

“Nếu vậy...” Naho nhắm mắt lại, ngón trỏ dựng trước trán suy nghĩ. “Nói nhóc là thổ thần thì sao? Thổ thần của ngọn đồi này có hình dáng một chú chó và đến đây để giải quyết những phiền não của mọi người.”

Thổ thần? Tuy là ta không có bị bó chặt với vùng đất này, mà cũng được.

“Được, ta hiểu rồi. Vậy đi.” Ta đáp lại như lấy lệ rồi đặt đệm thit lên cánh cửa. “Vậy giờ đi thôi”

Naho có vẻ cũng đã quyết định xong, kiên định gật mạnh đầu. Ta dồn lực vào chân trước bên phải. Nhưng cánh cửa này không phải thiết kế cho những chú chó nên nó nặng hơn ta tưởng nhiều, chẳng hề động đậy tí nào.

“Đây.” Quan sát hết tất cả. Naho vươn tay ra và mở cánh cửa cho ta.

... Thật mất mặt. Tuy hơi cụt hứng song ta vẫn cố tỏ vẻ không sao hết, tiến vào trong phòng. Sáu con mắt nhìn chăm chăm vào ta. Không hiểu sao cả ba người đều dùng ánh mắt như nhìn một người bạn cũ để nhìn ta. Làm cho sống lưng ta có chút gai gai.

“Naho, cô có âm mưu gì vậy? Tập trung mọi người lại đây rồi dẫn Leo đến. Là chuyện không thể nói với ba cô sao?” Minami đại diện cho ba người nói như đùa giỡn.

“À, chuyện là, ừm...” Naho lắp bắp, nhìn ta bằng ánh mắt khó mà phán đoán là đang cầu cứu hay đang thúc ép.

“Ta là một thổ thần!”

Vì quá phiền phức nên ta nhanh chóng phát linh ngôn với bốn người đang trong căn phòng này. Naho giơ một tay lên che mặt nhưng ta vẫn vờ như không thấy.

“Bởi vì các người vẫn luôn bị phiền não quẩn quanh nên ta đã cho các người mượn sức mạnh. Hãy cảm ơn ta đi. Và giờ là lúc ta muốn các người hồi đáp ân tình đó. Cụ thể thì...”

“Dừng. Leo, dừng.”

Naho nắm chặt lấy miệng ta. Nhưng ta không có phát linh ngôn bằng miệng nên ta vẫn có thể tiếp tục câu chuyện, cơ mà tạm thời thứ cứ im lặng xem đã.

“Nhìn kìa, mọi người còn đang kinh ngạc.”

Nói mới thấy, cả ba người giống hệt như mấy con bồ câu bị súng bắn hột đậu bắn trúng, nghệt mặt ngốc hết chỗ nói.

“Hết cách. Nếu không làm như vậy thì câu chuyện không thể bắt đầu được.”

“Tuy là thế. Nhưng vẫn cần chuẩn bị tâm lý cho họ một chút chứ. Ít nhất phải cho họ chút thời gian...”

“Còn phải mất công làm chuyện phiền phức vậy nữa à?”

“À này, Naho... chuyện này...”

Trong số ba người đang cứng ngắc như tượng điêu khắc, người khôi phục lại nhanh nhất là Minami ngập ngừng chen vào cuộc bàn luận giữa ta và Naho.

“Ban này, là cái gì vậy, một giọng nói giống như tôi có thể nghe thấy trực tiếp trong đầu, là Leo...”

“À, chuyện là... Nói sao giờ.”

“Đúng vậy. Là ta đang nói chuyện.” Bỏ qua một bên Naho đang không biết nói sao, ta phát ra linh ngôn.

“Đợi chút đã! Thật sao!” Utsumi vừa lắc đầu vừa hét lên.

“Thật. Ta rất ghét nói đùa.”

Ngay khi trả lời xong ta liền lùi một bước cách xa Utsumi. Một tên đàn ông vô lễ.

Không một ai nói gì, trong phòng sinh hoạt chung chìm vào sự im lặng đặc quánh như hồ. Bầu không khí thật đáng ghét, ta đưa chân sau lên gãi cằm.

Phải đến năm phút, bầu không khí cô đọng lại bởi những nghi ngờ mới có dấu hiệu lưu thông trở lại. Cả ba bệnh nhân không hện mà cùng hít sâu một hơi và nhìn chằm chằm vào ta. Ý mấy người là gì hả?

“Không, ta vốn đã biết, vốn đã biết. Chú mày không phải là một con chó bình thường.” Kanemura ngửa mặt nhìn lên trần nhà. “Nhưng mà, quả

nhiên là nghe một con chó nói chuyện như thật thế này, nói thế nào nhỉ... tâm lý còn chưa chuẩn bị đủ.”

Naho dùng ánh mắt như đang nói “nhóc xem đi” để nhìn ta, nhưng ta làm như không thấy.

“Chỉ cần mấy người biết là tốt rồi. Quan trọng hơn, làm sao mà mấy người nhận ra ta không phải một con chó bình thường?”

Ta cho đến giờ chỉ nói chuyện với ba người này ở trong mơ mà thôi. Ta đã cố gắng chú ý hết sức để không bị lộ thân phận nữa mà. Chính vì thế mà ta đã làm mọi thứ như một con chó bình thường, ăn phần ăn được cho, nằm ngủ trưa dưới ánh nắng ấm áp, còn chăm chú đuổi theo bắt quả bóng khi nó được ném đi. Đúng, tất cả là để tạo ấn tượng ta chỉ là một con chó bình thường, chứ không phải là ta làm vậy theo bản năng của mình đâu. Nhưng dẫu vậy ba người này vẫn nhìn ra được sự tồn tại đặc biệt của ta. Sao có thể? Không lẽ nguyên nhân là do bầu không khí cao quý tỏa ra từ người ta?

“Không, từ khi căn phòng dưới hầm được tìm ra, ban ngày ta rất hay ra vườn hoặc tới phòng sinh hoạt chung này. Nhờ có chú mày mà ta đã phục hồi trở lại. Và ở đó ta đã gặp những người đã phục hồi lại giống ta là Minami và Son, ba người đã nói chuyện với nhau.”

Utsumi chỉ vào các bệnh nhân.

“Lúc đó mọi người đều nói Leo đã xuất hiện trong giấc mơ của mình và giúp đỡ mình rất nhiều. Hơn nữa, ban ngày trước khi nằm mơ, tất cả mọi người đều giống như bị thôi miên, kể lại những câu chuyện xưa của mình cho chú mày nghe. Nếu nói chỉ là ngẫu nhiên thì cũng quá mức trùng hợp.”

Trước lời giải thích không thể hợp lý hơn của Utsumi, ta thậm chí chẳng thể ư hử một tiếng nào.

Thật không thể ngờ được ba người lại ngồi kể với nhau những kinh nghiệm mình từng trải qua như những người thân thiết. Nói sao thì bệnh trạng của Minami tồi tệ đến mức ông gần như không dậy được, Kanemura thì luôn mang thái độ đầy địch ý với mọi người. Còn Utsumi thì luôn tự giam mình trong vỏ bọc của bản thân, không hề có ý định nói chuyện với ai. Dù ta có thông minh thế nào thì cũng không thể dự đoán được việc loại bỏ những “lưu luyến” lại có thể làm họ thay đổi nhiều đến vậy.

“Hơn nữa, khi tỉnh dậy từ giấc mơ và đi tìm căn phòng dưới hầm, quả thật hành động của chú mày rất kỳ lạ. Ngay khi ta vừa mở mắt thì chú mày đã ở bên cạnh, những gì ta nói chú mày đều phản ứng lại như hiểu hết tất cả.”

Những sơ hở được Utsumi kiên định chỉ ra, cái đuôi của ta giống như một cọng rau xanh khô héo rủ xuống.

“Nhưng nếu như hiện tại thì đúng là chú mày chỉ giống như một con chó bình thường.”

Kanemura nhìn chăm chăm từ đầu đến chân ta, còn bắt đầu đi qua đi lại vòng quanh ta.

“Các người nói cái gì? Chẳng lẽ các người không cảm giác được bầu không khí cao quý khác hoàn toàn những con chó bình thường khác ở ta sao?”

“A, ừm... Ta có thể trả lời thành thật không?”

“... Không, không cần trả lời.” Nghe ngữ khí là đủ hiểu rồi.

“À này Leo. Ban nãy chú mày đã nói là thổ thần đúng không? Nghĩa là ở vùng đất này, chú mày... nói sao nhỉ, ... là thần?”

“Khái niệm ‘thần’ của con người quá mơ hồ nên ta không thể nói gì được, nhưng ít nhất thì ta có thể khẳng định hiện tại ở nơi này ta là tồn tại tâm linh có địa vị cao nhất.”

“Vậy tại sao chú mày lại giúp chúng ta giải quyết những phiền não của mình?”

“Bởi vì đó là công việc của ta. Vì thế nên ta mới ở đây. Cứ hiểu như vậy là được.”

Không biết Minami đã bị thuyết phục bởi những lời đó hay chưa mà ông làm ra một vẻ mặt khá khó tả.

“Vậy, một chuyện cuối cùng. Tại sao chú mày lại chọn hình dáng của một chú chó?”

“Chuyện đó... có rất nhiều nguyên nhân. Không thể nói rõ ra được.”

Chẳng lẽ lại nói là ta bị giáng chức?

“Nào, những câu hỏi về ta thì tới đó thôi. Ta không phải tập trung mấy người lại để nói chuyện phiếm. Ta có một chuyện rất quan trọng cần cho

các người biết. Nếu cứ như bây giờ thì hai tuần nữa các người đều sẽ bị giết.”

“Thế nên chị đã nói cần chuẩn bị tâm lý cho họ đã mà!” Naho đập nhẹ vào đầu ta.

Ba người đàn ông đang ngồi trên sofa với dáng vẻ ôm đầu giống nhau, vẻ mặt đăm chiêu nhìn hết như từ cùng một khuôn đúc ra.

Chuyện sẽ xảy ra vào hai tuần sau, tội phạm và động cơ của chúng, cũng như việc hiện tại phải làm, ta đã kể hết cho họ nghe bằng linh ngôn. Càng nghe khuôn mặt của họ càng cứng lại, nhăn nhó và đổi thành màu trắng xanh. Và ngay lúc toàn bộ câu chuyện được kể xong, cả ba người đều cứng ngắc không cử động được gì cứ như bị phủ sáp. Có vẻ chuyện về hai tuần sau đã chiếm toàn bộ đầu óc bọn họ, làm bọn họ bỏ qua việc thân phận của ta rồi.

“Bọn chúng...” Kanemura lầm bầm. Trong đầu ông ta hẳn là đang hiện lên sự khổ sở do tiền vay cùng khuôn mặt của những tên đàn ông đã sát hại gia đình ba người ở căn nhà này.

“Ừm, Son à,... tôi gọi vậy chắc vẫn được? Chuyện mà Leo vừa nói là thật sao? Rằng ông chính là Kanemura... kẻ bị truy nã vì tội danh giết người cướp của xảy ra ở căn nhà này?”

Trước một Minami cẩn thận lựa chọn từ ngữ dè dặt hỏi, Kanemura trầm trọng gật đầu.

“Đúng vậy. Tên thật của tôi là Kanemura. Xin lỗi vì đã dùng tên giả với mấy người.”

“Nhưng, Son... Kanemura. Đứa trẻ đó không phải do ông giết đâu đúng không?”

Utsumi khẽ nhồm dậy khỏi ghế ngồi. Chính là dáng vẻ nếu như Kanemura nói rằng ông ta đã giết đứa bé thì cậu ta sẽ lao đến ngay.

“Không phải! Tôi không giết nó! Đúng là tôi đã nổ súng, nhưng đó là nhắm vào kẻ đã vào căn nhà này từ trước để ăn cướp. Còn đứa trẻ thì từ sau khi nó đến cửa hàng để xem viên kim cương thì tôi đã không còn thấy nữa.”

“Vậy sao, vậy thì tốt...”

Utsumi nhìn chăm chăm Kanemura bằng ánh mắt không tin tưởng. Hết cách, hầu hết mọi người đều không thể tin tưởng một người bị tình nghi là kẻ sát nhân được. Hơn nữa, ngày hôm đó, Kanemura đã xâm nhập vào đây với ý định sẽ cướp đồ. Tuy kết quả không hề đa thương gia đình đó, nhưng nếu tình hình lúc đó khác đi, thì không thể nói trước là ông ta sẽ không làm ra hành động giống như lũ người Kondo.

Minami tuy không nói thẳng thừng ra như Utsumi, nhưng với cương vị một cựu cảnh sát, vẫn có thể cảm nhận được sự giãy giụa của ông khi có một người là tội phạm bị truy nã đang ở ngay bên cạnh mình. Khuôn mặt vốn đã đầy những nếp nhăn càng nhăn lại sâu hơn.

Được rồi, chuyện của Kanemura tạm thời để qua một bên. Leo, có một chuyện ta muốn hỏi, là nếu cứ để mọi chuyện tự nhiên như thế này thì hai tuần nữa tất cả chúng ta đều... sẽ bị giết, việc này là chắc chắn chứ?”

Minami chỉ là tuổi tác có cao một chút, nhưng so với Utsumi thì lãnh tĩnh hơn nhiều. Ông hỏi bằng giọng rất trầm tĩnh.

“Ông nghi ngờ?”

“Không, thay vì nói là nghi ngờ, nên nói là câu chuyện quá đột ngột...”

Minami như đang cầu cứu mà nhìn sang hai bệnh nhân bên cạnh. Kanemura và Utsumi cũng gật đầu đồng tình. Mấy người này, không biết từ lúc nào đã nói chuyện với ta một cách bình thường, nhưng lại không tin việc mình sẽ bị giết. So sánh khả năng mình có thể bị giết với khả năng gặp được một con chó biết nói, nghĩ thế nào thì về trước cũng phải cao hơn nhiều chứ.

“Phải có bao nhiêu kim cương ở nơi này mới có thể khiến bọn chúng sẵn sàng giết tất cả mọi người ở đây như vậy? Chuyện này có hơi vượt quá hiện thực rồi...” Utsumi lắc đầu.

“Những tên đó vì đá quý mà đã giết hại ba người rồi. Tại sao nhà người lại nghĩ lần này bọn chúng sẽ không làm như vậy? Có phải tất cả mọi người ở đây sẽ chết không thì ta không biết. Nhưng nếu chúng ta không làm gì thì hai tuần sau, hầu hết những người ở đây sẽ đều mất đi sinh mệnh là điều ta chắc chắn.”

Utsumi há miệng, nhưng lại không thể phát ra một lời nào.

Vẫn cứ nhìn chăm chăm vào hai tay đang nắm chặt đặt giữa hai chân và im lặng nãy giờ, Kanemura đột nhiên đứng dậy.

“Nếu vậy thì tôi sẽ đi đến chỗ cảnh sát. Chỉ cần tôi tự thú rồi khai báo tội phạm là bọn chúng là xong. Như vậy chúng sẽ bị bắt lại...”

“Ông là đối tượng tình nghi sát nhân đã chạy trốn suốt bảy năm liền. Lời của một kẻ như vậy cảnh sát sẽ tin tưởng một cách dễ dàng sao?”

“Cho dù không tin thì ít nhất chắc chắn họ cũng sẽ coi bọn chúng là đối tượng cần theo dõi. Như vậy thì bọn chúng cũng sẽ do dự lúc muốn ra tay với nơi này...”

“Ông có thể nói là những chuyện đó sẽ được chứng thực trong hai tuần sao? Hơn nữa, ông dự định sẽ kết thúc cuộc đời mình trong lúc vẫn bị gán tội giả cho à?”

Nếu làm như vậy thật thì rất có thể Kanemura sẽ một lần nữa sinh ra “lưu luyến” cũng nên. Kanemura trong một chốc lát nghẹn lời rồi ngay lập tức lại thốt lên.

“Như vậy vẫn tốt hơn là không làm gì cả.”

“Ta không cho phép chuyện đó xảy ra. Ta đã mất bao công sức để giải thoát người khỏi ‘lưu luyến’ của mình, giờ người lại định biến nó thành bọt nước sao?”

“Đâu còn cách nào khác chứ!”

“Mấy người đã nghe cái gì? Ta chưa hề nói là sẽ không làm gì cả. Chúng ta sẽ đi tìm những viên đá quý có trong căn nhà này. Vậy là có thể giải quyết được tất cả.”

“Chú mày thật sự nghĩ ở đây có thứ như vậy sao! Đúng là hai cha con đó đã nói rằng “vẫn còn những viên khác nữa”, nhưng chúng ta đều chưa nhìn thấy. Hơn thế nữa đã bao nhiêu năm kể từ khi đó rồi? Bảy năm. Cho dù thật sự từng có thì cũng đã bị ai đó tìm ra và bán đi rồi.

Kanemura vung tay như đang xua đuổi ruồi nhặng.

“Sau vụ án, cảnh sát đã tiến hành lục soát ở đây nhưng không tìm thấy gì cả. Nên khả năng vẫn còn đá quý trong căn nhà này là rất cao.”

“Cái mà chú mày nói cũng chỉ là chờ vào may rủi còn gì? Vậy thì có khác gì với ý kiến của ta hả?”

“Ít nhất thì những tên đó vẫn nghĩ là có đá quý trong căn nhà này. Hẳn là chúng có chứng cứ gì cũng nên. So với việc ông tự thú thì vẫn tốt hơn nhiều.”

Ta và Kanemura nhìn nhau trừng trừng. Tầm mắt tuy đối chọi nhau gay gắt nhưng không một ai chịu lùi bước trước. Từ cổ họng ta vô thức tràn ra tiếng gầm gừ.

“Cả hai bình tĩnh lại đi!”

Một tiếng hét lớn như miếng xé rách màng nhĩ. Bên trong óc tiếng vọng rung động hết như vừa bị một cái búa lớn nện vào đầu. Ta choáng váng mà loạng choạng bước hai, ba bước.

“Giờ không phải là lúc để cãi nhau!”

Naho với khuôn mặt đỏ bừng đứng tấn giữa ta và Kanemura, nhìn trừng trừng cả hai.

“Cả Leo lẫn Son... à không, Kanemura nữa, cả hai đã hiểu chưa?”

Kanemura co rụt cổ và đáp lại Naho bằng giọng nhỏ xíu “Vâng, xin lỗi”.

“Leo thì sao?” Ánh mắt Naho sáng quắc. Con rùng mình chạy dọc toàn thân ta.

“Xin lỗi!” Ta theo bản năng mà nằm lăn ra, ngửa cái bụng trắng mềm mại lên.

Chính ta cũng không hiểu tại sao mình lại làm ra hành động như thế này. Nhưng, thật là một hành động đáng hổ thẹn.

“Mọi người hãy bình tĩnh lại cả đi. Tuy Leo giải thích mọi chuyện một cách đột ngột không có chuẩn bị tâm lý gì cho mọi người như vậy, nhưng đầu tiên hãy làm nguội cái đầu của mình đã. Được chứ?”

Là do ta sao? Ta mau chóng gập bụng và nằm sấp lại.

Ba người đàn ông thì tựa như những đứa trẻ bị giáo viên giáo huấn, chỉ biết ngồi im gật đầu.

“Trước hết, việc Leo không phải là một chú chó bình thường mọi người đều đã hiểu rồi đúng không?”

Các bệnh nhân sau một giây quay sang nhìn thái độ của nhau thì để Minami đại diện lên tiếng.

“Cái đó, chuyện đã vậy rồi thì chẳng còn lý do gì để không tin nữa cả. Chúng tôi vốn cũng cảm thấy ở Leo có gì đó đặc biệt. Chỉ là không nghĩ nó lại “đặc biệt” đến mức này...”

Minami ấn ấn đầu như đang nhức não. Kanemura và Utsumi thì đều tỏ thái độ giống vậy và giữ im lặng.

Naho nhìn cả ba người rồi nói tiếp.

“Nếu vậy thì tiếp đó, việc của hai tuần sau mọi người có tin không?”

Các bệnh nhân lại lần nữa nhìn xem thái độ của nhau. Lâu hơn vừa rồi. Sau vài chục giây, người ngập ngừng đưa ra câu trả lời vẫn là Minami.

“Về việc đó thì... Quả thật là chúng tôi vẫn cảm thấy không thật lắm. Hệt như là chú nhóc có thể nhìn thấy tương lai vậy, hơn nữa việc tất cả mọi người bị giết có chút...”

Mấy người vẫn còn nói vậy sao?

“Tuy tôi không biết những viên kim cương đó có giá trị đến đâu, nhưng hẳn là sẽ không có mấy người vì chúng mà đi giết người đâu? Bình thường thì hẳn sẽ nghĩ cách khác.”

Utsumi như đồng ý với Minami mà tiếp lời.

“Không phải ta vừa nói ban nãy đó sao. Bọn Kondo đã định lừa viện trưởng để chiếm lấy bệnh viện này. Nhưng việc đó thất bại nên chúng mới quyết định dùng biện pháp mạnh.”

“Chuyện đó có chắc chắn hay không? Chú mày đã nhìn thấy cảnh chúng ta bị giết sao?”

Cơ mặt của ta khẽ giật.

“Không... Không phải là ta nhìn thấy. Chỉ là chắc chắn hai tuần sau sẽ có nhiều người chết...”

“Cái kiểu chắc chắn đó là sao. Nói cái kiểu nửa vời đó thì chúng ta biết làm sao. Hơn nữa không phải chú mày là ‘tồn tại tâm linh cao quý’ sao, nếu vậy thì phải làm được gì đó với những kẻ tấn công vào đây chứ?”

Ừ... Bị nói trúng chỗ đau rồi.

“Ta... không có năng lực để tấn công trực tiếp con người.”

“Gì thế. Vậy là hoàn toàn vô dụng à? Thứ nhất...”

Utsumi hiểu thẳng và vẫn còn muốn nói tiếp. Ngay cả một kẻ hòa nhã như ta thì cũng đến giới hạn rồi.

“Đủ rồi!” Ta dùng toàn lực hét lên bằng linh ngôn, rồi đứng dậy, quay lưng lại với mấy người Utsumi. “Đi thôi, Naho. Ta đã sai khi muốn mấy kẻ mãi không chịu hiểu chuyện này giúp đỡ. Chỉ cần hai người chúng ta đi tìm thôi.”

Naho không biết làm sao mới đúng, cứ đảo mắt qua lại giữa ta và các bệnh nhân.

“Không đi cũng được. Minh ta sẽ làm. Sau này mấy người có hối hận vì đã không tin ta thì cũng muộn rồi.”

Để lại những lời đó, lúc ta định lách người ra ngoài từ khe hở của cửa thì.

“...Ta tin.”

Một giọng nói như đang tự thuật dừng hành động của ta lại. Quay đầu lại, Kanemura vẫn đang cúi đầu, chỉ có đôi mắt là đang nhìn lên, nhìn ta.

“Tao tin mày.”

Kanemura lặp lại bằng giọng nói nặng nề. Những lời đó ngược hẳn với âm lượng của nó, kéo mạnh tâm trí của những người khác. Kanemura thở mạnh ra như đã nghẹn ra được cục đờm vẫn mắc trong ngực, quay sang Minami đang ngồi bên cạnh.

“Viên kim cương mà tôi đã thấy là loại có chất lượng rất cao. Minami, bố của cô gái mà ông yêu là một nhà tư sản giàu có đúng không?”

“Ơ? À, đúng vậy. Một người rất rất giàu có.” Minami đột nhiên bị kéo vào câu chuyện vội vàng trả lời.

“Hắn rồi. Nếu không thì đã không thể sở hữu những viên kim cương như thế. Chỉ cần hai, ba viên đó thôi thì cũng đủ để ăn chơi cả một đời rồi... Tôi không nghĩ là những tên đó sẽ không dám giết người vì những viên kim cương đó đâu. Nếu không còn cách nào khác, chúng sẽ làm... Chắc chắn.”

Cảm giác nhiệt độ cả căn phòng đột ngột giảm xuống. Một Kanemura cũng là bệnh nhân ở đây, còn là người hiểu rất rõ bọn Kondo đã lên tiếng đồng tình với ta, Minami và Utsumi cuối cùng cũng bắt đầu cảm giác thấy nguy hiểm.

“Này Leo.” Kanemura nhìn ta.

“Chuyện gì?”

“Vừa rồi xin lỗi mày. Ta đã quá xúc động.”

“Nhà người hiểu là được rồi. Ta nhận lời xin lỗi đó.”

Một người bao dung như ta liền hào phóng gạt đầu. Không hiểu sao Kanemura lại nhăn mày lại.

“Sao vậy?”

“Thông thường, trong những trường hợp thế này thì phải nói là ‘tôi cũng có lỗi’ mới đúng chứ.”

Tại sao nhất định phải nói như vậy chứ? Ta chẳng làm việc gì có lỗi cơ mà.

“Ta sao mà biết mấy thường thức của loài người.”

“Nói cũng phải.” Căn môi, Kanemura nhìn Naho, “Naho, tôi sẽ làm theo ý kiến của cô. Ở đây cô là người hiểu tình hình nhất, cũng bình tĩnh nhất. Nếu cô thấy tôi tự thú tốt hơn thì tôi sẽ vui vẻ đi tự thú. Vừa rồi, có một giây tôi đã lưỡng lự, nhưng kể cả cả đời phải ở trong trại giam thì cũng sẽ không hối hận. Là tôi tự làm tự chịu. Tuy là tôi đã không giết họ, nhưng tôi cũng đã trộm một viên kim cương. Tài sản của tôi cũng đã quyên góp, không còn điều gì cần làm nữa. Dù có chết lúc nào cũng không sao. Nhưng...”

Kanemura nhìn mọi người đang ở trong phòng.

“Utsumi, còn có Naho, dù chỉ thêm một chút thời gian nữa thôi cũng được, giờ mọi người vẫn chưa thể chết. Mọi người vẫn còn việc muốn làm đúng không. Utsumi phải hoàn thành bức tranh của mình, Naho cũng nên tận hưởng hạnh phúc vừa nắm vào tay thêm một chút nữa. Đúng không, Minami, ông có nghĩ vậy không?”

Bị Kanemura nhắc tới, Minami sau vài giây im lặng liền nặng nề gật đầu.

“Đúng vậy, Kanemura. Thế nên Naho à, xin lỗi vì đặt gánh nặng cho cô, nhưng cô hãy quyết định từ giờ chúng tôi nên làm gì đi. Khác với cô và Utsumi, ta đã sống đủ rồi. Ông lão này sẽ làm theo bất cứ mệnh lệnh nào dù có khó khăn đi nữa.”

Những lời sau cùng mang theo ý vui đùa của Minami làm bầu không khí nặng nề của căn phòng thoáng thả lỏng ra, Naho gật đầu và từ tốn mở lời.

“Trước tiên, ta hãy đi tìm những viên kim cương.”

Ba người đàn ông nhìn Naho và gật mạnh đầu.

Tại sao mấy người này không nghe lời ta nói mà lại răm rắp theo lời Naho thế? Chắc chắn là do bản năng của đàn ông là luôn nghe lời phụ nữ. Không sai được.

Vừa mang theo cảm giác thất bại, ta vừa cuộn tròn mình lại bên cạnh
mấy tên loài người này.

2.

“Sao rồi, có cảm giác được gì không?” Ta nghe thấy tiếng Naho vang lên từ sau lưng.

“Không, vẫn không có gì cả.” Ta trả lời lại ngắn gọn, cả người càng hạ thấp xuống đánh hơi.

Dưới chỉ thị của Naho, chúng ta tiến hành công cuộc tìm kiếm đá quý.

Tầng hai nơi vẫn dành cho bệnh nhân sử dụng rất ít khả năng có đá quý, nên tạm thời tầng ba do ta và Naho phụ trách, còn tầng một là do ba bệnh nhân phụ trách tìm kiếm.

Nơi mà ta và Naho đang tìm kiếm là căn phòng ở trong cùng của hành lang, đối diện phòng viện trưởng, một căn phòng đầy bụi mà mỗi lần hít vào một hơi đều thấy ngứa mũi. Trong căn phòng chất vô số đồ dùng gia đình và thiết bị.

“Căn phòng này rốt cuộc là phòng gì thế?”

“Tầng ba ngoại trừ phòng viện trưởng, phòng của chị, phòng ngủ của bố, phòng trực thì còn có những phòng khác nữa, nơi này được dùng làm phòng chứa đồ. Lúc nơi này được sửa thành bệnh viện, những thứ không cần thiết hầu hết đều được để trong phòng này.”

Đồng nghĩa với việc chỉ toàn là rác.

“Nè, nhóc vẫn nhớ mùi của bảy năm trước à?” Naho vừa kéo một ngăn tủ cũ ra vừa hỏi.

“Sao mà nhớ được. Mùi gì đó thì cũng đều đã bay hết rồi.”

“Ơ? Vậy tại sao nhóc còn ngửi ngửi sàn nhà như vậy?”

“Cái ta tìm không phải là mùi, mà là ‘ký ức’.”

“Ký ức?”

“Trên những thứ mà con người yêu thích đều nhuộm một mảnh vụn của linh hồn. Ta đang tìm chúng.”

“Cái đó, có thể cảm nhận bằng mũi à?”

“Ừm... Cũng không phải phải cảm nhận bằng mũi. Có lẽ tử thần cảm nhận nó bằng bản năng. Chỉ là với bản năng của một con chó thì lúc tìm gì đó ta sẽ vô thức mà dùng mũi đánh hơi.”

“Hừm, thật là lạ.”

Thật quá đáng. Cũng không phải ta thích được phong ấn trong cơ thể một con chó. Ta vừa khó chịu vừa tiếp tục đánh hơi. Một “ký ức” có mùi hương như táo xanh lướt qua chớp mũi ta.

“Ký ức” này tỏa mùi ra từ đâu vậy? Ta ra sức đánh hơi để tìm nguồn gốc của nó. Toàn bộ tinh thần đều tập trung vào “ký ức” đó, ta đi dần vào sâu bên trong căn phòng.

Ở đây. Ta cuối cùng cũng đến được chỗ phát ra thứ mùi đó. Bên cạnh cánh cửa sổ ở trong góc phòng, ở đó có đặt một cái cây cao gần bằng thân người. Trên những cành của nó được treo nào đèn trang trí, nào đồ chơi. Mùi “ký ức” là từ cái cây này tỏa ra.

“Cái cây này là gì vậy?” Tuy ta có biết vào một thời gian nhất định, những cái cây giống như thế này sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong thành phố, thế nhưng nhìn thế nào thì nó cũng đều là một thứ đồ ngoại nhập nên ta không hề nghĩ đến chuyện muốn biết nhiều về nó.

“Là cây thông Giáng sinh. Nhóc không biết sao?”

“Giáng sinh”? Hình như ta từng nghe qua thì phải...”

“Leo ấy, thật là thiếu kiến thức về thế giới con người nhé.”

“Bỏ qua chuyện đó đi mà.”

“Giáng sinh là một ngày lễ của đạo thiên chúa giáo, vào ngày đó người ta trang trí những cây thông và ăn mừng. Cái cây này đã ở trong phòng từ trước. Sau khi chủ nhân của nơi này mất đi, thì cả căn nhà vẫn được quản lý ở mức tối thiểu nhất, nên cái cây này không bị khô héo mà vẫn còn tới giờ. Những thứ trang trí này, cũng vẫn nguyên như cũ. Rất nhiều đồ chơi được treo lên đây, chắc là do đứa trẻ đã bị giết đó treo lên.”

Nào đây yêu thương xoa nhẹ lên những chiếc lá cây. Ra là vậy, vậy nên chúng mới thấm đẫm những “ký ức” của đứa trẻ.

“Bởi vì cái cây này rất đẹp nên chị vẫn luôn không vứt nó đi, mà đặt nó ở nơi có nhiều ánh mặt trời trong căn phòng này để nó lớn lên. Chị dự định sẽ lại dùng cái cây này để trang trí cho phòng sinh hoạt chung, rồi mở một bữa tiệc Giáng sinh nho nhỏ cho các bệnh nhân muốn tham gia và mọi

nhân viên của bệnh viện. Với các bệnh nhân... có lẽ đó sẽ là bữa tiệc Giáng sinh cuối cùng. Vừa đúng hai tuần sau.”

Trên mặt Naho hiện lên vẻ mơ hồ như nhìn qua kính thủy tinh. Vẻ mặt đó khiến một cơn đau nhức như bị kim châm chạy xuyên trái tim ta. Cái thứ gọi là “Giáng sinh” đó, chắc hẳn là một ngày rất đặc biệt. Và ngày này của hai tuần sau nữa, với Naho mà nói là ngày Giáng sinh cuối cùng, và chắc chắn cũng là Giáng sinh đặc biệt nhất.

Nhưng, nếu cứ như hiện tại thì liệu cô ấy có thể đón chờ ngày đó được hay không, chúng ta đều không biết được.

“Ngoại trừ trên cái cây đó ra thì ta không còn cảm nhận được ‘ký ức’ của đứa trẻ ở đâu khác cả. Đi tìm ở căn phòng khác thôi.”

Ta giả vờ như không thấy vẻ mặt của Naho. Vào lúc như thế này, ta thật không biết nên nói gì cho phải. Chuyện như vậy ta không thể chịu nổi.

Naho thì như không nghe thấy linh ngôn của ta, cô ấy vẫn tiếp tục vuốt ve những cành lá của cái cây.

“Có chuyện gì thế?”

Naho cất tiếng hỏi những bệnh nhân đang chán nản ngồi trên ghế dài, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của họ cũng đã đủ biết câu trả lời. Sau bốn tiếng kể từ lúc mọi người bắt đầu tìm kiếm những viên đá quý, chúng ta lại lần nữa tập trung tại phòng sinh hoạt chung.

“Chúng tôi không tìm thấy thứ gì cả. Khuôn viên này quá rộng. Chỉ với mấy người chúng ta có phải hơi khó quá không?”

Minami yếu ớt nói kèm theo cả tiếng thở dài, trên mặt ông thấm đẫm sự mệt mỏi. Mặc dù sau khi cắt đứt được “lưu luyến sức khỏe ông đã khôi phục lại phần nào, nhưng việc đó không hề thay đổi được sự thật bọn họ vẫn là những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối.

“Ban đầu chúng ta đều nghĩ rất đơn giản, nhưng những viên đá quý ấy rất bé, có đầy chỗ có thể giấu chúng đi được. Tìm đến bao giờ mới thấy đây...”

Ngay cả người có thể lực tốt nhất là Utsumi thì trong giọng nói cũng đã không còn ý chí cố gắng nữa.

“Vậy ngày hôm nay chúng ta tạm thời dừng ở đây đi.” Naho nhìn xuống đồng hồ đeo trên cổ tay trái và nói.

“Cũng đã năm giờ rồi. Một tiếng nữa là đến giờ cơm tối...”

Không một ai phản đối lại lời này.

Ta cảm giác được nguy cơ sâu sắc. Chỉ mới vài tiếng tìm kiếm trong khu nhà thôi mà bọn họ đã mệt mỏi tới như vậy, không thể tiếp tục tìm kiếm nhờ vận may thế được. Ít nhất phải lọc ra được những nơi có khả năng cao là sẽ giấu những viên đá quý đó. Ta lướt nhanh qua những thông tin đã có được cho đến giờ. Nếu kết nối những sự thật nhỏ bé lại với nhau, chắc hẳn sẽ tìm ra được đầu mối nào đó.

Ta có cảm giác mình sẽ phát hiện ra gì đó. Nhắm chặt mắt lại, ta cố gắng ghép những mảnh sự thật lại với nhau. Những mảnh vỡ dần dần tụ lại với nhau và bắt đầu tạo thành hình thành dáng. Có lẽ nào...

“Đợi một chút.”

Linh ngôn của ta đập vào tai của những bệnh nhân đang nối đuôi nhau định rời khỏi căn phòng. Cả ba người quay lại nhìn ta bằng ánh mắt sốt ruột.

“Kanemura, ta có chút chuyện muốn hỏi ông.”

“Chuyện gì?” Kanemura đáp lại một cách khó chịu như chì muốn ngay lập tức về lại phòng mình và nghỉ ngơi.

“Ông đã không hề nói với hai bố con đó rằng những viên đá quý mà họ tìm thấy là đồ thật đúng không? Hẳn là họ vẫn nghĩ đó là những viên đá thủy tinh đi.”

“Đúng, chắc vậy. Vì thái độ của tôi lúc đó hơi quái lạ, nên ông bố có vẻ nghi ngờ, nhưng ít nhất thì ông ta cũng không biết nó là thứ có giá trị đến vậy.”

“Chính là vậy...”

“Vậy thì sao?”

“Nếu như vậy thì không phải ông bố, mà có lẽ đứa trẻ đã giữ nó như đồ chơi.”

“Vậy cũng nên.”

Nếu đúng là vậy thì... Ta đưa mắt về phía cánh cửa nối với hành lang.

“Chính là trong căn phòng dưới lòng đất! Chắc chắn những viên đá quý đang ở đó!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hành lang như bị ta thu hút.

“Mày nói gì thế. Căn phòng đó trước đây đã từng được cảnh sát điều tra một cách triệt để rồi mà.”

Utsumi thở dài nói. Nhưng trong đầu ta lại nổi lên một khả năng.

“Trước khi trở thành phòng của đứa trẻ, mấy người nghĩ căn phòng đó đã từng được dùng làm gì?”

“Dùng làm gì, kiểu nhà kho hay gì đó? Chính vì thế nên nó mới được dùng làm phòng cho đứa trẻ, để tránh khỏi ánh mặt trời và ánh mắt của người khác. Đặt cái đồng hồ ở đó.”

“Quả thật căn phòng đó là nơi thích hợp nhất để bảo vệ đứa trẻ tránh khỏi ánh mặt trời. Nhưng, nếu bố mẹ không có ý định che giấu đứa con của mình thì hẳn là không có lý do gì lại cố tình đặt cái đồng hồ ở đó cả.”

Giống như vẫn chưa hiểu những lời ta nói, các bệnh nhân đều chau mày nghi ngờ. Ta thở dài thườn thượt rồi tiếp tục giải thích.

“Bọn họ nhìn như đang giấu con của mình đi là vì chúng ta thấy họ đang tránh tất cả ánh mặt trời. Để tránh ánh mặt trời, họ bịt cửa sổ và chỉ hoạt động vào ban đêm. Đúng là vào ban ngày, cánh cửa dẫn xuống căn phòng ngầm bị đóng lại bởi chiếc đồng hồ, thế nên người giúp việc chưa từng nhìn thấy đứa trẻ, nhưng những việc đó, thay vì nói là vì để giấu đứa trẻ đi, thì nên nói là họ tránh cho vạn nhất đứa trẻ bị ánh mặt trời chiếu vào thì đúng hơn. Đứa trẻ đó, khi mặt trời ló dạng thì ngủ say dưới tầng hầm, khi màn đêm đến thì thức dậy và đi ra ngoài. Nếu như hai bố mẹ thực sự muốn giấu không cho ai biết về đứa con của mình, thì chắc chắn họ sẽ không dẫn đứa trẻ đi dạo vào ban đêm. Có nghĩa là, chiếc đồng hồ đó không phải do gia đình sống ở đây bảy năm trước cố tình đặt ở đó, mà khả năng cao là nó đã có từ trước rồi. Hai bố mẹ chỉ đơn thuần là sử dụng nó mà thôi.”

“Ừm, có lẽ đi.” Utsumi nói với giọng nhàm chán.

Tôi hướng tầm mắt về phía Minami.

“Cha của người yêu ông là một người đàn ông như thế nào?”

“Người như thế nào, chỉ với việc là cha của Youko, ông ấy đã là một người rất thông minh rồi.”

“Người đàn ông đó đã nhìn thấy trước được việc Nhật Bản chiến bại và những hệ quả sau đó, ông đổi tài sản của mình thành đá quý và để bên

mình. Nếu vậy chẳng lẽ không thể có khả năng căn phòng đó là phòng chứa tài sản bí mật sao?”

“... Nói vậy thì cũng có khả năng đó.”

“Thế nhưng, chỉ để giấu kim cương mà cần xây dựng căn phòng to như vậy sao?” Kanemura chen vào hỏi.

“Không, ông ta chắc chắn không chỉ có tài sản là kim cương thôi. Tôi nghĩ, hẳn là sau khi biết Nhật Bản sẽ thua trận, ông ta muốn trốn ra nước ngoài nên đã đổi hết tiền mặt, trái phiếu, các tác phẩm nghệ thuật, đồ cổ và những thứ sở hữu khác thành thứ dễ dàng vận chuyển là kim cương.”

Những điều Minami nói không khác với những gì ta đang nghĩ.

“Ông ta hẳn là rất bất an. Tuy nói là không còn cách nào, nhưng ông ta cũng đã đổi tất cả của cải của mình thành thứ có thể di dời một cách đơn giản. Nếu như những thứ đó bị trộm đi thì ông ta sẽ không còn gì cả, chỉ có thể ôm cả gia đình lang thang đầu đường xó chợ. Thế nên chắc chắn ông ta sẽ giấu chúng ở nơi mà tuyệt đối không thể bị tìm thấy.”

“Nói cách khác, căn phòng dưới lòng đất đó vốn là một cái kho bí mật? Nhưng nói sao thì cảnh sát cũng đã không phát hiện được gì ở đó cả.” Kanemura nói không chút hứng thú.

“Đó là vì họ chỉ tra xét bề ngoài mà thôi. Chủ nhân của những viên đá quý chắc hẳn đã giấu nó ở một nơi cực kì khó tìm thấy trong căn phòng dưới lòng đất. Và đứa trẻ thì đã ngẫu nhiên phát hiện và dùng nó làm nơi giữ đồ bí mật của mình.”

Ba người đàn ông quay qua nhìn nhau. Trên gương mặt tiểu tụy của họ ánh lên niềm hy vọng nhỏ bé. Tốt, chỉ cần thúc đẩy thêm một chút thôi.

“Đi tìm trong căn phòng ngầm thôi.”

Ngay lúc ta định bật ra linh ngôn thì giọng nói rất có sức xuyên thấu của Naho đã vang vọng trong căn phòng. Ta chỉ còn biết há mồm đứng cứng ngắc tại chỗ.

... Vừa rồi phải là chỗ cho ta phát ngôn chứ hả?

...

“Chẳng tìm thấy gì cả.”

Sau mười mấy phút tìm kiếm, Utsumi lại là người bỏ cuộc nhanh nhất. Một tên đàn ông kém nhẩn nại.

Nhưng với không gian vốn vẹn mười tám mét vuông và chỉ có một chiếc giường cùng đồng đồ chơi mà nói thì, mười mấy phút tìm kiếm đã là quá thừa rồi.

Sự thật là, bốn người ở đây ngoại trừ ta đều đã lần mò hết đồng đồ chơi đã lâu không ai sờ đến lần những bức tranh được treo trên tường của Utsumi fôi.

“Leo, hình như không có gì thật...”

Naho nói với giọng ngập ngừng khi ta đang chăm chú đánh hơi dọc theo bờ tường. Nhưng ta không đáp lại. Ta không rảnh dỗi chỉ để phản hồi lại bằng một tiếng yếu ớt.

“Đúng là những viên đá đã từng ở đây, rồi được đứa trẻ tìm thấy. Chắc là nó đã mang chúng đi chỗ khác rồi?”

Kanemura và Minami gật đầu đồng ý với lời của Utsumi. Bầu không khí chìm xuống như thể tất cả đều đã bỏ cuộc. Cho dù là người bệnh thể lực không tốt thì ít nhất cũng nên duy trì được độ tập trung thêm chút nữa chứ?

“Trước kia, khi tên Kondo đến thăm bệnh viện đã tìm mọi cách để vào được căn phòng dưới lòng đất. Chắc hẳn tên đó đã có được thông tin chính xác. Thông tin về việc những viên đá quý được giấu dưới tầng hầm.”

Ta vừa phát ra linh ngôn, vừa sắp xếp lại thông tin trong đầu.

“Bị cướp như vậy, chắc hẳn căn nhà này đã bị chúng lục tung lên rồi. Nói cách khác là trước khi bị Kanemura tấn công thì bọn người Kondo đã tìm kiếm trong khu nhà này khá lâu rồi. Và bảy năm sau, đứa trẻ đã biến mất kể từ khi lũ cướp đột nhập vào khu nhà lại được phát hiện trong căn phòng dưới lòng đất. Đương nhiên bọn Kondo sẽ nghĩ rằng, những viên đá cũng ở căn phòng bên dưới lòng đất cùng đứa trẻ.”

Chắc hẳn là có. Chắc hẳn là ở một chỗ nào đó trong căn phòng này.

Ta trợn trừng mắt đến mức phát đau, không ngừng hít sâu từng đợt không khí vào xoang mũi để đánh hơi. Cả căn phòng này đều tràn ngập “sự yêu thích” của cậu bé đã sống ở đây. Dù đã bảy năm trôi qua nhưng những “sự yêu thích” này vẫn bám vào mỗi một góc ngách. Đặc biệt là trên những bức tranh của Utsumi hay những món đồ chơi. Nhưng thứ ta đang

tìm lại không phải là thứ dễ nhận như vậy. Mà là một “sự yêu thích” nhạt nhòa hơn nhiều. Thời gian mà đứa trẻ bị giết có được những viên đá quý không phải là dài. So sánh với những bức tranh hay những món đồ chơi có thể xoa dịu được nỗi buồn phải tránh xa ánh mặt trời thì “sự yêu thích” này yếu hơn nhiều. Nhưng chắc chắn, đối với những viên đá lấp lánh như sao trời đó, đứa trẻ sẽ ôm một tình cảm khác.

Hừm? Ta ngẩng đầu lên khi đang phủ phục người ngay bậc thềm gần cửa ra vào.

Một “sự yêu thích” khác với thứ vẫn bao phủ căn phòng này đập vào mũi ta. Ngược với thứ mùi ấm áp như ánh mặt trời thấm đượm trong những bức tranh hay đồ chơi, “sự yêu thích” mà ta cảm nhận thấy bấy giờ có cảm giác thanh mát hơn nhiều. Ta tập trung mọi giác quan, lần theo đến nơi bắt nguồn mùi hương đó. Lần theo mùi hương có cảm giác chỉ cần không chú ý là sẽ biến mất, ta tiến gần tới phía bức tường gạch.

Chính là chỗ này! Khe hở giữa những viên gạch dưới cùng của bức tường bên cạnh cửa ra vào. Mùi hương này là thoát ra từ đó.

“Gâu!”

Quá phấn khích, ta thậm chí quên mất việc dùng linh ngôn mà lại sửa to lên. Bốn người cứ lơ đãng đi qua lại trong căn phòng như đã bỏ cuộc đều giật mình quay lại nhìn.

“Sao thế Leo, đột nhiên nhóc lại sửa to như vậy?”

“Chỗ này! Chỗ tường gạch này!”

Vừa nhìn Naho đang ở ngay bên cạnh, ta vừa hưng phấn mà dùng tay chọt chọt vào chỗ tường gạch như đang làm động tác “bắt tay”.

“Chỗ tường gạch đó làm sao?”

“Mau giúp ta một tay đi.”

“Giúp làm sao được chứ. Chỗ đó xây cứng luôn mà.”

“Mặc kệ, mau thử đi.”

“Được rồi được rồi. ‘Mau đào chỗ này gâu gâu’ ha.”

Tuy ta không hiểu nó có nghĩa gì, nhưng tóm lại, Naho dù có lăm bắm khó chịu thì cũng giơ tay lên nắm lấy viên gạch và kéo nhẹ. Viên gạch bị kéo ra nhẹ nhàng như trơn trượt.

“Ơ?” Naho tròn mắt nhìn viên gạch trong tay mình. Trên dưới của viên gạch đều có gắn những bánh xe cực nhỏ giúp nó có thể trượt dễ dàng.

“Gì thế này?”

“Đây là chỗ giấu bí mật.”

Người đàn ông đã xây dựng căn phòng này, sau khi đã che giấu nó bằng chiếc đồng hồ, còn xây dựng thêm một chỗ chứa bí mật bên trong nữa. Một người đàn ông vô cùng thận trọng. Thận trọng mà khéo quá hóa vụng.

“Không thấy được bên trong. Có ai có cái gì chiếu sáng không?”

“Có đèn pin bỏ túi đây.”

“Những viên kim cương kia ở trong này?”

Thái độ ủ rũ cho tới trước đó cứ như một màn lừa dối, thay vào đó là những giọng nói đầy hưng phấn, mấy người còn lại tập trung tại đây như kiến bu đường. Naho nhận lấy đèn pin bỏ túi từ Utsumi, nhìn vào trong trước tiên.

“Cô nhìn thấy gì?” Trong giọng nói của Minami trộn lẫn cả mong đợi lẫn bất an.

“Một thứ... giống như kết sắt.”

“Có mở ra được không?” Ta nuốt nước bọt hỏi.

“Ừm, tôi nghĩ là được. Vì chìa khóa vẫn còn cắm ở đó.”

Ô ô, sự hân hoan vô thanh vang lên giữa chúng ta. Tấm lưới cứu mệnh đã ở ngay trong tầm tay với. Tin tức đó làm cho bốn người kích động đến đỏ bừng mặt.

“Tôi... thử mở nhé.”

Naho khẽ nâng giọng, cánh tay run run thò vào bên trong lỗ hổng.

3.

“Naho, chào buổi tối.”

Nashiro vừa vào tới thêm cửa đã nhìn thấy bóng Naho và cất tiếng chào vui vẻ.

“A... Chào.” Naho đáp lại người yêu bằng giọng nói không có tí sức lực nào.

“Sao thế? Em thấy khó chịu à?” Giọng Nashiro pha lẫn sự lo lắng.

“A, không, không phải ạ. Em chỉ là hơi mệt sau khi đi dạo với Leo thôi.”
Ơ? Sao lại là do ta?

“VẬY Ạ? THẾ THÌ KHÔNG SAO. ĐỪNG CỐ SỨC QUÁ NHÉ.”

Nashiro vừa nói “ĐỪNG ĐỂ NAHO MỆT QUÁ NHÉ.” vừa gõ gõ vào đầu ta. Là do ta thật hả. Nói sao cũng không đồng ý được. Hơn nữa, đừng có mà tùy ý gõ đầu ta vậy.

“VẬY ANH ĐI CẤT ĐỒ VÀO PHÒNG LÀM VIỆC ĐÃ, LÁT LẠI NÓI NHÉ.”

“Vâng, hẹn anh lát nữa ạ.” Naho khẽ nở nụ cười trên gương mặt nhuốm đầy mệt mỏi, đáp lại.

“Ta làm gì không tốt à?” Sau khi bóng dáng Nashiro biến mất phía cuối hành lang, ta bắt đầu phản biện chính đáng cho bản thân.

“A, nhóc giận à? Xin lỗi nhé.”

“Không, cũng không phải.”

Chỉ nghe thấy giọng nói không có chút sinh khí nào của Naho đã đủ làm ta tha thứ cho cô ấy vô điều kiện rồi. Khoảng một tiếng trước, Naho đẩy kì vọng mà mở kết sắt ra. Với tưởng tượng trong đầu rằng số đá quý được cất giấu bên trong sẽ trở thành tấm lưới cứu mạng mọi người ở đây khỏi “cái chết” vô lý. Nhưng bên trong kết sắt... không hề có gì cả. Đúng, cái kết sắt được giấu kỹ đó là một cái kết trống rỗng đã không còn viên đá quý nào.

Từ bên trong kết sắt đúng là có tỏa ra mùi hương của “sự yêu thích”. Nên có thể chắc chắn là cậu bé đó đã từng để những viên đá quý trong này. Nhưng chúng đã bị mang đi đâu mất rồi.

Đi đâu? Chuyện đó ta hoàn toàn không biết. Có lẽ bố mẹ của cậu bé đó đã nhận ra được giá trị của những viên đá quý và bán chúng đi rồi, hoặc là sau vụ án đó đã có một người khác xâm nhập vào khu nhà này và mang chúng đi. Ít nhất thì, khả năng những viên đá quý vẫn còn lại trong căn nhà này khá là thấp.

Gương mặt của mấy người Naho khi nhìn thấy cái kết rỗng tham đậm đến mức ta chỉ nhìn thôi đã thấy khó thở. Sau khi ra khỏi căn phòng dưới lòng đất, ba người Minami, Kanemura, Utsumi đều rũ lưng quay về phòng bệnh của mình. Còn ta và Naho thì lại quay trở lại công cuộc tìm kiếm không có đích đến.

Tạm thời thì ta vẫn cứ kéo theo Naho đi đánh hơi khắp nơi trên hành lang. Nhưng thế nào cũng không tìm ra được gì.

“Này Leo. Ngày hôm nay dừng ở đây đi được không? Naho nói bằng giọng yếu ớt.

“Cũng được...” Trong linh ngôn của ta cũng chẳng có tí sức lực nào. Bản năng của một chú chó trời dấy làm ta chỉ muốn nhanh chóng được cuộn mình trên tấm thảm lông trong phòng sinh hoạt chung và để mặc giấc ngủ xâm chiếm.

“Nếu không nghĩ cách khác chắc không được rồi...”

“Phải...”

Vừa trao đổi một đoạn hội thoại chẳng có tí sức sống nào, hai chúng ta vừa sóng đôi đi về phía hành lang. Phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân bình bịch nặng nề.

“Cháu đây rồi. Naho, giờ có tiện không?”

Y tá trưởng với cơ thể đầy đà huỳnh huych chạy xuống cầu thang và với giọng gọi Naho.

“Vâng, có chuyện gì thế ạ?”

“Xin lỗi cháu, nhưng cháu có thể trực ca đêm nay không?”

“Dạ? Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Vừa rồi cô mới nhận được liên lạc của Sakai trực đêm nay, hình như có cây đổ gì đó nên đường đến bệnh viện đang bị chặn. Đợi chút cô nối máy xuống, cháu nghe điện thoại nội bộ dưới đó đi.”

“A, vâng ạ.”

Naho thành thật nghe theo, nhắc ống nghe được gắn trên tường hành lang lên.

“Naho xin nghe ạ.”

“A, Naho ơi. Xin lỗi nhé.” Từ ống nghe phát ra giọng nói cao vút như đang dùng giọng mũi vang lên. Một giọng nói rất quen thuộc. Một trong số những y tá ít ỏi làm việc trong bệnh viện này.

“A, không sao. Có chuyện gì vậy? Cậu có sao không?”

“Mình không sao. Nhưng mà ô tô thì không đi qua được. Giữa đường đang có một cái cây to đổ chắn ngang rồi. Họ bảo phải đợi tới sáng mai đường mới khai thông trở lại được. Xin lỗi cậu nhiều. Nhưng ca trực đêm nay nhờ cậu giúp mình được không? Y tá trưởng cũng không về được nên cô ấy nói cũng sẽ trực cùng với cậu, giờ các bệnh nhân cũng đều trong tình trạng tốt, mình nghĩ cũng sẽ khá thoải mái.”

“Được, mình biết rồi. Không sao đâu.”

Như đã hết cả mệt mỏi, Naho đáp lại bằng giọng đầy sức sống, rạng rỡ.

“Cảm ơn cậu nhiều. Xin lỗi nhé. Sau đó mình sẽ bù lại cho cậu.”

Giọng nói dù chỉ nghe qua điện thoại cũng khiến người ta có thể tưởng tượng đối phương đang chấp hai tay lại mà cúi đầu liên tục rồi.

“Nhưng không biết cây đổ lúc nào thế nhỉ? Bác sĩ Nashiro vừa nãy vẫn đến được đây, các đầu bếp hình như cũng về được rồi.”

“Ồ, bác sĩ Nashiro đến rồi hả? Thích quá nha, Naho à. Trực đêm cùng với người ấy đó. Có điều papa cậu không xuống thị trấn nên niềm vui giảm mất một nửa ha.”

“Cậu nói cái gì thế!” Naho vừa đỏ bừng mặt vừa lên giọng với ống nghe.

“Không cần thẹn thùng vậy đâu. Nhưng mà bác sĩ Nashiro có lẽ qua được chắc chỉ ngay trước đó có xú thôi. Vì mấy chú ở đây còn đang dựng rào chắn cấm đi qua mà...”

Đang nghe tới đó thì giọng nói trong điện thoại bỗng ngưng bật.

“Ơ? A lô? A lô?”

Naho cố gắng gọi qua ống nghe, nhưng phía bên kia vẫn là sự im lặng trầm mặc. Naho đáng tiếc mà gác ống nghe lại.

“Naho à, cháu biết chuyện rồi chứ?”

“A, vâng ạ. Tạm thời cháu sẽ phụ trách trực đêm nay. Cháu đi thay đồ đây ạ.”

“Xin lỗi cháu nhé. Nhưng bác sĩ Nashiro cũng trong ca trực này nên cứ coi như đang hẹn hò đi. Tình huống mọi người đều ổn định nên công việc sẽ không nhiều đâu.”

“Cả y tá trưởng cũng nói gì thế ạ!” Naho cao giọng nói như đang cố giấu đi sự xấu hổ của mình.

“Ồn ào gì thế?”

Một giọng nói trầm thấp khác hẳn giọng của Naho vang vọng trong hành lang. Viện trưởng với bóng lưng rộng lớn bước xuống cầu thang. Có lẽ là ông đang định đi tới phòng khám bệnh trong thị trấn.

“A, bác sĩ, không được đâu. Họ bảo ngày hôm nay không vào thị trấn được.” Y tá trưởng vừa nói vừa xua tay liên tục.

“Hửm? Chuyện là thế nào?”

“Vừa nãy cô Sakai có gọi tới, nói là do cây đổ nên đường đến thị trấn đang tạm thời bị cấm lưu thông rồi. Đường buổi tối mà không đi ô tô thì cũng nguy hiểm lắm. Ông nên nhờ ai đó thay mình đi.”

“... Để tôi liên hệ thử.”

Một bên lông mày của viện trưởng khẽ nhếch lên một biên độ rất nhỏ mà nếu không chú ý sẽ không thấy được, ông bước từ trên cầu thang xuống dưới hành lang, nhắc ống nghe lên và áp vào tai. Mày lại nhướng lên cao hơn nữa.

“Hổng rồi sao?”

Viện trưởng lắc lắc ống nghe trong tay. Có vẻ như lúc gặp một thứ máy móc nào đó bị hỏng hóc thì con người đều lắc lắc chúng như một bản năng, nhưng hành động đó có ý nghĩa gì à?

“A, vừa nãy con đang nói chuyện với Sakai thì đột nhiên không nghe thấy gì nữa. Có lẽ nó bị hỏng lúc đó.”

“Vậy à?” Như nhận ra dù có lắc thế nào thì điện thoại cũng không dùng được nên viện trưởng đặt ống nghe về chỗ cũ và lấy di động từ trong túi áo

ra, “Cả di động cũng ngoài vùng phủ sóng...”

“Lạ thật. Đúng là sóng hơi yếu nhưng chẳng mấy khi nằm ngoài vùng phủ sóng cả.”

“Ơ, máy của con cũng ngoài vùng phủ sóng... Sao lại thế?” Naho nhìn điện thoại di động của mình và nhú mày.

Một bầu không khí bất thường lan tràn trên hành lang. Tuy ta không biết tình hình như thế này có bao nhiêu bất thường, nhưng sự căng thẳng của những người ở đây vẫn truyền đến ta.

“Họ nói là do cây đổ nên giao thông bị phong tỏa đúng không.”

“Vâng, Sakai vừa gọi điện tới báo như vậy. Ở gần ngay lối vào đường núi.”

“... Tôi đi xem sao. Tới gần đó thì hẳn di động có thể kết nối được.”

Viện trưởng với tay lấy áo khoác rồi bước nhanh tới thêm, mở cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa dần dần khép lại. Ngay lúc đó, những cái đệm thịt của ta giẫm lên thảm lông, lao nhanh ra ngoài, đuổi theo viện trưởng đang đi tới bãi đậu xe ngay sau khu vườn.

Tuy chính ta cũng không hiểu vì sao mình lại hành động như vậy, nhưng một cảm giác bất an như bên trong cơ thể có cả ngàn con sâu đang bò không ngừng thúc giục ta làm vậy.

Ta đuổi kịp bước chân của viện trưởng ngay trước khi ông đi xuyên qua khu vườn và bước vào bãi đậu xe. Viện trưởng đặt tay trên cửa xe và khẽ liếc với một vẻ mặt khó hiểu khi thấy ta chạy thực mạng như vậy. Ngay lúc đó, ông bỗng nhiên khựng người lại và nhìn xuống dưới chân mình. Trong khoảnh khắc, ta còn không kịp nhận ra ý nghĩa của hành động đó thì đã theo bản năng hướng mắt theo tầm mắt của viện trưởng và ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Bánh xe được làm từ “cao su” đều đã thủng. Không phải một, mà là cả bốn bánh. Chuyện thế này không thể là ngẫu nhiên được. Chắc chắn đã bị cố ý đâm thủng. Cả ta và viện trưởng đều đồng thời nhìn quanh bãi đậu xe.

Trong bãi đậu xe, ngoại trừ xe của viện trưởng ra thì còn ba chiếc xe khác của Naho, Nashiro và y tá trưởng. Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, có thể nhìn thấy bánh của tất cả những chiếc xe đều xẹp lép như những con ốc sên bị rắc muối.

Có chuyện gì đó không hay đang xảy ra. Không phải là dự cảm nữa, mà là sự thật.

Trộn lẫn trong mùi hương thanh khiết của khu rừng ban đêm là hơi thở của thú dữ xông vào mũi. Một dòng điện lưu chạy dọc sống lưng. Trước khi ta đặt chân xuống mặt đất này, ta đã cảm nhận cái cảm giác này không biết bao lần trong những tình huống đặc biệt. Tình huống đặc biệt đó chính là “chiến trường”.

Thứ này là “sát khí”. Hơi thở tỏa ra khi con người ta thật sự muốn giết đối phương. Trước cả khi kịp suy nghĩ thì ta đã húc vào phía sau đầu gối của viện trưởng làm ông ngã quỵ xuống. Ngay giây tiếp theo, cánh cửa thủy tinh ở vị trí vốn là ngay tầm ngực viện trưởng vỡ thành những mảnh nhỏ. Âm thanh đạn nổ vang vọng xung quanh. Ta biết âm thanh này. Tiếng súng. Phải trốn ngay.

Nếu cứ thế này thì chúng ta sẽ bị bắn trúng trước khi kịp mở cửa mất.

“Naho, mở cửa ra!” Ta phát ra linh ngôn tới Naho đang ở bên trong.

Ngay lúc chúng ta chạy tới trước bậc thềm, cánh cửa nặng nề của căn nhà mở ra. Phía sau cánh cửa là khuôn mặt của Naho và y tá trưởng. Cả ta và viện trưởng, gần như cùng lúc cánh cửa mở ra liền lao vào.

“Khóa cửa lại. Sau đó buông tất cả rèm cửa xuống.” Tuy nhịp thở hơi hỗn loạn nhưng giọng nói viện trưởng đã bình tĩnh lại. Dù vừa mới bị nhắm bắn, suýt mất mạng trong đường tơ kẽ tóc mà vẫn bình tĩnh được như vậy, quả thật là một người đàn ông gan dạ.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Y tá trưởng vừa theo yêu cầu của viện trưởng, vội vàng hạ tất cả rèm ở cửa sổ hành lang xuống vừa the thé giọng hỏi.

“Tôi cũng không biết...” Hai đầu lông mày viện trưởng nhíu chặt lại.

Naho quỳ gối xuống bên cạnh ta và hỏi bằng giọng mà viện trưởng và y tá trưởng đều không nghe thấy được.

“Có chuyện gì vậy?”

Ta biết chuyện gì đang diễn ra ở đây. Khứu giác tinh nhạy đã giúp ta nắm bắt được tình hình tổng thể hiện tại. Ta từ tốn phát ra linh ngôn. Về tình huống xấu nhất.

“Là Kondo...”

Naho hít sâu một hơi.

“Hả... Thật sao? Không nhầm chứ?”

“Không nhầm được, ta ngửi thấy mùi của gã đàn ông đó.”

Trên mặt Naho ngập tràn sợ hãi.

“Tại sao? Đáng lẽ phải còn hai tuần nữa chứ?”

Trong giọng nói đó mang theo cả chút trách cứ. Còn ta thì không thể nói gì, chỉ biết im lặng. Chắc chắn là tên đồng nghiệp của ta đã nói là hai tuần sau. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Trong cái đầu thông thái của ta nhanh chóng hiện lên hai khả năng.

Một là tên đồng nghiệp của ta đã nhầm lẫn. Khái niệm về thời gian trong thế giới của tử thần và thế giới của con người có sự khác biệt rất lớn. Mà tên đồng nghiệp kia thì có nói là “khoảng” hai tuần. Độ sai biệt của chữ “khoảng” đó có thể lớn hơn nhiều so với người ta tưởng tượng.

Một khả năng nữa... có thể chính ta là nguyên nhân. Sau khi nghe lời tiên đoán trước của tên đồng nghiệp, ta đã muốn thay đổi tương lai. Có khả năng vì hành động đó mà tương lai đã thay đổi. Theo một hướng xấu...

“Có chuyện gì vậy?”

Nghe thấy tiếng ồn, đầu tiên là Nashiro đã thay áo blue trắng, theo sau là các bệnh nhân đều đi xuống cầu thang.

“Tôi không biết. Đột nhiên điện thoại không kết nối được, viện trưởng vừa mới đi ra ngoài thì có tiếng động khủng khiếp vang lên...”

Y tá trưởng giải thích ngắn gọn như phải hít từng hơi một. Và đương nhiên việc làm đó chẳng thể làm bình ổn tình trạng hiện tại, mà chỉ gây thêm hỗn loạn, biến nó thành một vòng tuần hoàn ác tính.

“Bọn người Kondo đến rồi. Đang chờ sẵn ở bên ngoài.”

Ta phát ra linh ngôn để chỉ các bệnh nhân nghe thấy được. Động tác của cả ba người cứng lại trong giây lát, vẻ mặt hiện đầy sợ hãi pha lẫn chán ghét.

“Tuy ta không biết bọn chúng là ai, nhưng nếu giờ bước ra ngoài thì mọi người đều sẽ bị bắn. Tất cả bánh xe đều thủng rồi. Chúng ta đang bị nhốt trong căn nhà này. Phải tìm cách liên lạc với bên ngoài.”

Viện trưởng ngắn gọn tóm tắt lại tình hình và những việc mọi người cần làm từ giờ bằng giọng nói trầm trầm như thường ngày. Bầu không khí

hỗn loạn như muốn bốc cháy tới nơi trên hành lang hơi chút hòa hoãn lại.

“Bị bắn? Bác không sao chứ ạ?” Nashiro quan tâm hỏi thăm bố của người yêu mình.”

“Không bị bắn trúng.”

“Tại sao? Sao lại có người làm chuyện như thế này....?” Nashiro vừa điều hòa lại nhịp thở vừa hỏi.

“Tạm thời không có đầu mối gì cả. Mọi người mau kiểm tra di động của mình đi. Xem có di động nào có thể kết nối được không?”

Một câu cắt ngang những câu hỏi của Nashiro, viện trưởng nhanh chóng ra chỉ thị với tất cả những người ở đó.

Ngoại trừ Minami thì tất cả mọi người đều đồng thời lấy ra một cái máy nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, và gần như đồng thời trên mặt họ đều hiện lên vẻ thất vọng.

“Sao vậy? Bình thường vẫn kết nối được mà! Tại sao?!”

Y tá trưởng có lẽ là người bị dọa sợ nhất, bà chìm đắm trong tuyệt vọng, gờ cánh tay múp míp đầy thịt lên như định ném cái máy trong tay vào tường.

“Bình tĩnh nào.”

Giọng nói của viện trưởng cũng không lớn. Nhưng nó lại thấp hơn bình thường rất nhiều, từng chữ như mang theo trọng lượng làm lòng người đều run lên. Tất cả mọi người đều trở nên yên lặng trước áp lực đó.

“Càng sợ hãi thì chỉ càng thêm khả năng gặp nguy hiểm thôi. Nếu điện thoại di động đã không dùng được thì chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Ngay khi viện trưởng vừa nói dứt lời thì cả thế giới bỗng chìm vào bóng tối.

“Chuyện gì vậy?”, “Cắt điện?”, “Dây điện bị cắt rồi!”, “Tôi không nhìn thấy gì cả?!”

Bầu không khí vừa mới hòa hoãn lại lại lần nữa sôi trào.

Loài động vật chuyên hoạt động ban ngày như con người sẽ đặc biệt sợ hãi bóng tối. Có lẽ là do trong tiềm thức bọn họ vẫn còn lưu giữ ký ức sợ hãi của tổ tiên xa xưa khi họ bị thú dữ tấn công trong bóng tối.

Mà dù không có chuyện đó thì chỉ riêng việc bị cướp mất cảm giác có thể dựa dẫm vào gì đó cũng quá đủ làm khơi dậy lại nỗi bất an rồi.

Dựa theo bóng đêm, rất có thể bọn Kondo sẽ tấn công vào căn nhà này. Ta tập trung tất cả tinh thần vào khứu giác và thính giác thay vì thị giác, cố gắng nắm bắt tình hình xung quanh. Nhưng ngược lại với tưởng tượng của ta, hoàn toàn không có chút hơi hướng nào là bọn Kondo định xâm nhập vào căn nhà cả.

“Nguồn điện dự phòng sẽ bật ngay thôi.”

Lời viện trưởng như một hiệu lệnh, ánh sáng yếu ớt hơn hẳn so với bình thường rọi sáng hành lang. Lượng ánh sáng yếu ớt chỉ đủ để mọi người nhìn được phần nào nét mặt nhau, nhưng tất cả đều là những khuôn mặt nhuộm đầy bất an.

“Tại sao những chuyện thế này lại xảy ra... Là ai?”

“Tôi cũng không biết, ở đây đâu có thứ đồ gì để trộm, mà tôi cũng không nhớ là mình có gây thù hận với ai cả.”

Đáp lại lời lẩm bẩm của Nashiro, viện trưởng trả lời thẳng thừng.

“Là gã đó... Gã đàn ông định mua lại nơi này.” Naho thấp giọng nói.

“Kudou...?” Viện trưởng không ngờ được nhìn lại con gái.

“Gã đó tên thật không phải là Kudou. Tên thật của gã là Kondo, một tên đã từng bị bắt giam hơn năm năm trong tù.” Naho trong cơn xúc động đã giải thích tình hình hiện tại chỉ với một câu. Ta thật không biết việc tiết lộ danh tính của những kẻ tấn công có đúng không nữa. Quả thật nếu giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng, khéo léo thì tình trạng hỗn loạn có thể giảm bớt phần nào. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn thì việc giải thích rõ ràng “khéo léo” là một chuyện cực kỳ khó.

“Sao con lại biết chuyện đó?”

“Là vì...”

Viện trưởng hỏi lại con gái một câu đương nhiên, và Naho thì đương nhiên cứng miệng.

Ta hẳn là nên chen ngang ở đây và làm sáng tỏ thân phận của mình với tất cả mọi người nhỉ? Không được, như vậy chỉ càng thêm hỗn loạn thôi. Trong lúc ta còn đang hoang mang thì cứu cánh đã xuất hiện từ một nơi hoàn toàn không ngờ đến.

“... Để tôi giải thích.”

“Son?” Viện trưởng nghi hoặc nhìn Kanemura.

“Bác sĩ, tên thật của tôi cũng không phải là Son. Tôi tên Kanemura. Xin lỗi vì đã luôn lừa gạt mọi người.” Kanemura cúi đầu thật thấp.

“Kanemura?” Y tá trưởng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hốc hác của Kanemura dưới ánh đèn mờ.

“Vâng, là tôi. Chủ cửa hàng đá quý bị cảnh sát truy nã vì tình nghi là hung thủ của vụ án giết người xảy ra ở căn nhà này bảy năm về trước.”

Viện trưởng, y tá trưởng, Nashiro, những người không biết danh tính thật của Kanemura đang chớp mắt lia lịa. Trước lời bộc bạch đột nhiên nhảy ra như vậy, có lẽ tốc độ xử lý thông tin của não bộ họ không theo kịp. Vài giây sau, từ cổ họng y tá trưởng phát ra tiếng thét khe khẽ, và bà cũng nhảy lùi một bước cách xa khỏi Kanemura. Một bệnh nhân đã gần kề cái chết thì có gì phải sợ hãi chứ?

“Tuy nhiên hãy tin tôi. Bảy năm trước đúng là tôi đã đột nhập vào căn nhà này. Nhưng khi đó, gia đình sống ở đây đã bị sát hại rồi. Hung thủ thật sự chính là gã đàn ông Kondo đang ở bên ngoài kia.”

Kanemura cố hết sức giải thích với y tá trưởng vừa mới tránh đi. Nhưng bà ta vẫn lùi lại từng bước và lắc đầu nguầy nguậy. Trước thái độ đó, lưỡi Kanemura như xoắn lại.

“Tôi muốn hỏi chuyện cụ thể hơn...” Viện trưởng nói bằng giọng bình thản như thường ngày.

“Được, nhưng ở chỗ này nguy hiểm quá. Nếu như những tên đó tấn công vào đây thì ngay lập tức sẽ nhìn thấy chúng ta. Nên trước hết chúng ta phải di chuyển đã.”

Không một ai phản đối đề xuất của Kanemura cả.

“Tới phòng bệnh tầng hai đi. Cửa ở đó có khóa, mà từ đó cũng có thể theo dõi tình trạng bên ngoài. Hơn nữa ở tầng hai có nhiều phòng, bọn chúng sẽ không thể tìm ra chúng ta ngay được.”

Sau khi lên tầng hai, tất cả đi vào căn phòng thứ hai tính ngược từ cuối trở ra và khóa cửa lại từ bên trong.

“Có nhìn thấy ai không?” Viện trưởng hỏi Nashiro đang nhìn ra bên ngoài qua khe hở của rèm cửa sổ.

Nashiro cúi người xuống để bên ngoài không nhìn thấy bóng của mình.

“Không ạ, ít nhất thì có vẻ không có ai ở đằng này cả ạ.”

Viện trưởng gật đầu và dùng vẻ mặt cứng nhắc nhìn về phía góc phòng.

“VẬY... Kanemura đúng không? Anh hãy tiếp tục câu chuyện vừa rồi đi.”

“Viện trưởng, so với chuyện đó thì giờ chúng ta cần tìm cách liên lạc với bên ngoài hơn chứ?”

Y tá trưởng lên tiếng phản đối với từng nhịp thở hỗn loạn do sợ hãi.

“Điện thoại bị cắt. Xem trên việc di động cũng không kết nối được thì có lẽ bọn chúng dùng đến thiết bị gây nhiễu sóng. Vậy thì chúng ta chỉ còn cách đi trực tiếp đến thị trấn, nhưng ô tô lại không thể sử dụng, chỉ cần ra ngoài là sẽ bị bắn nên cũng không thể làm vậy. Chuyện bây giờ chúng ta có thể làm chỉ là phân tích rõ ràng tình huống thôi.”

Trước lời giải thích không thể phản bác của viện trưởng, y tá trưởng chìm vào im lặng. Tầm mắt của viện trưởng lại một lần nữa thúc giục Kanemura giải thích mọi chuyện.

“Bên trong căn nhà này vẫn còn những viên kim cương của chủ sở hữu cũ thời chiến tranh được giấu ở đâu đó. Cậu bé sống ở căn nhà này đã tìm ra chúng và mang nó đến tiệm đá quý của tôi để làm kiểm định. Thời điểm đó, tôi đang bị bọn cho vay nặng lãi đòi nợ nên đã nảy sinh ý định cướp chúng, tôi tìm một khẩu súng và đột nhập vào căn nhà này. Nhưng lúc mà tôi đột nhập vào thì gia đình sống ở đây đã bị những tên cũng biết về sự tồn tại của những viên kim cương giống tôi sát hại rồi.”

“Kim cương...” Trước một từ vượt ngoài tưởng tượng, giọng nói của viện trưởng lẫn cả theo chút bối rối.

Y tá trưởng thì híp hai mắt lại. Trong ánh mắt đó lộ lộ ý nghĩ rằng “Nói hay lắm, là ông giết họ chứ gì?”

Dường như nhận ra được ánh mắt đó, Kanemura cúi đầu thật thấp với y tá trưởng.

“Tôi biết là mọi người không tin tôi. Sau khi chuyện này kết thúc mọi người có giao nộp tôi cho cảnh sát cũng không sao. Nhưng lúc này xin hãy tin tôi.”

“Viện trưởng, bảy năm trước trên bản tin đã thông báo hung thủ chính là chủ tiệm đá quý tên Kanemura. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ.”

Y tá trưởng giơ ngón tay run run chỉ về phía Kanemura. Viện trưởng nhìn bà bằng ánh mắt sắc bén rồi mở miệng nói.

“Thời gian còn lại của người này đã không còn nhiều nữa.”

Vẻ mặt y tá trưởng căng lên. Khóe môi Kanemura cũng mím lại.

“Một người như vậy lại đi nói dối vào thời khắc thế này thì có ích gì sao? Được rồi, trước tiên cứ nghe ông ấy nói.”

“... Vâng.” Y tá trưởng khe khẽ gật đầu.

“Cảm ơn, viện trưởng, thật sự...”

“Xin hãy tiếp tục đi.” Viện trưởng cắt ngang lời cảm ơn của Kanemura và lại nhắc ông nói tiếp.

“Vâng. Sau khi đột nhập vào trong căn nhà này, tôi đã giơ súng bắn Kondo, kẻ cũng đến đây vì muốn cướp của, rồi lấy viên kim cương đang nằm trong tay gã và cứ như vậy chạy thẳng sang nước ngoài.”

“Có nghĩa là những tên kia đến đây là để trả thù ông?”

Giọng nói của y tá trưởng không thể che giấu được ý buộc tội.

“Không, chắc chắn không phải, về ngoài của tôi đã thay đổi rất nhiều, từ khi về Nhật tôi cũng không gặp mặt trực tiếp với bọn chúng... Trước đây, khi ngẫu nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Kondo từ cửa sổ phòng bệnh, tôi đã nhận ra đó đúng là kẻ trước đây.”

Nửa sau trong lời của Kanemura nói có pha lẫn một chút lời nói dối. Nhưng để giải thích mọi chuyện mà không cần nhắc đến sự tồn tại của ta thì cũng không còn cách nào. Cho dù đứng trước cái chết thì con người cũng cần một chút lừa dối cần thiết.

“Vậy thì vì sao bọn chúng lại tới tấn công bệnh viện này?” Nashiro vẫn liên tục theo dõi tình hình bên ngoài hỏi.

“Tôi nghĩ có lẽ là vì muốn cướp số kim cương đang ở đây.”

“Không phải ông nói kim cương ông đã lấy rồi sao...”

“Tôi chỉ lấy có một viên. Theo như lời tán gẫu của hai bố con đó thì chắc chắn còn có nhiều kim cương hơn nữa. Tôi nghĩ là bọn chúng đã đến đây để cướp số kim cương còn lại. Nhưng lúc đó bọn chúng lại bị tôi bắn trúng nên không thể tiếp tục tìm kiếm. Và trước khi kịp quay trở lại đây một lần nữa để tìm kiếm thì bọn chúng chắc hẳn đã bị tống vào tù vì một tội danh khác.”

“Chính vì thế mà tên đó vẫn luôn tìm mọi cách muốn ta cho xem bên trong căn nhà?” Viện trưởng khoanh tay nói.

“Nhưng bọn chúng đã định mua lại nơi này mà! Sao lại đột nhiên làm ra chuyện thế này?”

“Bởi vì tôi đã từ chối. Tôi đã bỏ ý định bán căn nhà này.”

Trước lời kêu gào không nhằm vào bất cứ ai của y tá trưởng, viện trưởng chỉ ngẩn gọng trả lời. Y tá trưởng trợn trừng hai mắt đầy tơ máu, hai tay ôm kín mặt và khuyu xuống tại chỗ.

“Nhưng mà... Nhưng mà, cũng không cần phải giết tất cả mọi người ở đây chứ...”

Đúng vậy, tại sao Kondo lại đột nhiên chọn thực hiện thủ đoạn sau cùng này? Chắc hẳn vẫn còn những cách khác để có thể lựa chọn. Ngay lúc đó, trong đầu ta bỗng nhiên truyền đến cảm giác ớn lạnh như có những con côn trùng nhỏ xíu bò trên da đầu.

Gì vậy, mới vừa rồi? Ta có cảm giác mình đã nhìn ra thứ gì đó rất quan trọng. Ta cố gắng lần nữa tìm theo, nắm bắt mảnh vỡ của ký ức. Có lẽ là lúc đó. Cái ngày mà Kondo bước chân vào trong căn nhà này. Ngày đó, Kondo và ta, hai người đã... à không, một người một chó đã gặp nhau.

Cảm giác như bị một cái gậy nện mạnh vào sau đầu đánh úp tới ta. Không thể nào! Ta vội vàng lao tới gần cửa, đứng lên bằng hai chân và liều chết dùng đệm thịt để vặn khóa mở cửa, rồi từ khe hở đó lao nhanh ra ngoài.

“Leo!”

Từ sau lưng truyền tới tiếng gọi khẩn trương của Naho. Nhưng chân ta lại không thể dừng lại. Chạy vọt qua hành lang và gần như lăn xuống cầu thang, cuối cùng ta cũng xuống tới tầng một. Ánh sáng mờ nhạt của đèn khẩn cấp chiếu rọi trên hành lang dài tạo nên một bầu không khí quỷ dị.

Ngày mà Kondo bước chân vào căn nhà này. Kondo đã không hề gặp vướng mắc gì mà vào hết phòng nọ tới phòng kia, chạm vào rất nhiều nơi trên hành lang. Lúc đó ta đã không biết gã ta đang làm cái gì.

Sao ta có thể ngu ngốc như vậy. Nếu nhận ra ý nghĩa của hành động đó thì đã không xảy ra chuyện này rồi. Mang theo sự hối hận xâm chiếm cả cơ thể, ta dốc hết sức để cái mũi hoạt động.

“Leo!” Naho và Nashiro, cả viện trưởng đều từ trên cầu thang đi xuống.

“Có chuyện gì vậy Leo? Chỗ này nguy hiểm lắm. Mau trở lên trên đi.”

Naho ôm lấy người ta và kéo đi nhưng ta lắc mạnh người tránh khỏi đôi tay đó và chạy tới nhìn chăm chăm vào trong cái chậu trồng cây cảnh nằm ở cuối hành lang.

Gã đó đúng là đã ở chỗ này... Dị vật đột nhiên đập vào mắt ta.

A, quả nhiên... Cảm giác tuyệt vọng thấm vào máu truyền đi khắp cơ thể ta. Ta ngậm lấy một cái máy nhỏ được trộn lẫn trong đất của chậu cây. Từ đầu lưỡi truyền đến cảm giác đắng ngắt không chịu nổi làm ta theo phản xạ nhổ nó ra. Cái máy rơi ra được Naho nắm lấy trong tay.

“Cái gì đây?” Naho nhìn cái máy chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay cái từ nhiều phía.

“Là máy nghe trộm. Chắc chắn tất cả các phòng ở tầng một đều có.”

“Máy nghe trộm...” Trên mặt Naho hiện lên vẻ chán ghét.

“Những chuyện chúng ta nói đều bị nghe được. Tuy linh ngôn thì không nhưng giọng nói của con người lại có. Vậy nên... Kondo đã biết hành tung của bọn chúng bị phát hiện.”

Dù ta đã nhả hết đồng đất trong mồm ra thì sự đắng ngắt vẫn không hề biến mất.

“... Tất cả là do ta.”

Được Naho dắt theo, ta quay trở lại phòng bệnh trên tầng hai với bước chân ủ rũ. Nhìn thấy dáng vẻ ta như vậy, Minami, Kanemura, Utsumi trên mặt đều hiện lên vẻ thăm hỏi, nhưng đương nhiên là bọn họ không thể hỏi ra lời được, mà ta thì cũng không có chút ý định nào muốn nói bằng linh ngôn với họ. Trong lúc ta như vậy thì Naho đã thay ta bước lên trước.

“Trong căn nhà đang bị đặt máy nghe trộm.”

Naho giờ cho mọi người xem cái máy nhỏ bé trong lòng bàn tay. Khuôn mặt của các bệnh nhân đều căng lên. Nghĩ xem những chuyện mà bọn họ trao đổi với nhau đã kích thích bọn Kondo đến mức nào.

“Thế nhưng đến giờ bọn chúng vẫn không có hành động gì, có lẽ chúng đã bỏ cuộc rút lui rồi cũng nên?”

Vừa cẩn thận nhìn xuyên qua khe rèm cửa, Utsumi vừa lác quan cho ý kiến.

Không, chắc chắn không có chuyện đó. E rằng...

“Không, chúng chỉ là đang chờ thôi...” Kanemura đánh gãy ý kiến lạc quan của Utsumi cũng chỉ bằng một câu.

“Đang chờ? Chờ cái gì?”

“Chờ đồng bọn đến. Có lẽ một trong số bọn chúng để tránh có phiền phức chen ngang nên đã đi phong tỏa đường vào. Và giờ chúng đang đợi tên đó tới.

Đúng là vậy.

“Hiện giờ bao vây bệnh viện có khoảng một đến hai tên. Cho dù chúng xông vào bệnh viện thì cũng sẽ có nhiều người chạy trốn được ra ngoài. Nếu như vậy thì sẽ rất tốn thời gian để giải quyết, không còn thời gian để tìm kiếm trong căn nhà nữa. Bọn chúng chắc chắn là dự định muốn giết hết toàn bộ người ở đây.”

Không khí cả căn phòng ngưng đọng lại. Tất cả mọi người trải qua mấy phút sợ hãi về tương lai sắp tới mà tưởng chừng như mấy chục phút, không thể nói lên một lời nào. Bầu không khí căng chặt như thể chỉ cần đụng vào là nổ tung.

“Nói cách khác, chỉ một chút nữa thôi, bọn chúng sẽ xâm nhập vào bệnh viện này để giết chúng ta?”

Chỉ duy nhất ngài viện trưởng, ít nhất thì trên mặt không nhìn thấy được xao động gì, bình tĩnh hỏi mà không gây kích thích đến mọi người.

“Đúng vậy. Tôi biết rất rõ bọn chúng. Bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.”

Bầu không khí nặng như chì. Dường như không chịu nổi bầu không khí nặng nề khiến người ta sẽ bị đè bẹp nếu không gồng lên đó, y tá trưởng lên tiếng.

“Viện trưởng, chúng ta mau chạy trốn thôi! Chỉ còn cách đó thôi. Trốn đi từ cửa sau...”

“Để các bệnh nhân lại ấy hả?”

Viện trưởng vẫn bình tĩnh nói. Y tá trưởng vẫn há miệng mà không thốt ra được lời nào.

“Không phải tất cả mọi người đều trong tình trạng có thể chạy trốn được. Khi bệnh viện có nguy hiểm thì y bác sĩ sẽ ở lại đến cuối cùng, đây là kỷ luật thép.”

Viện trưởng khẽ liếc nhìn người yêu của con gái. Nashiro xoa xoa gương mặt đã có lại chút huyết sắc, trịnh trọng gật đầu và đặt tay lên vai Naho đứng bên cạnh, vẻ mặt của Naho thả lỏng ra, ngược lại thì trên mặt viện trưởng, cái người lúc bị bắn còn không có nhiều thay đổi, giờ lại hiện lên gân xanh.

Đúng là những ông bố.

“Cách duy nhất để ở lại đây chính là chúng ta phải chiến đấu.”

Minami dùng một chất giọng chậm rãi không hề hợp với tình hình lúc này nói.

“... Mọi người hãy trốn ở đây. Tôi và viện trưởng sẽ xuống tầng một làm chút chuẩn bị gì đó.”

Nashiro nắm chặt nắm tay đang run rẩy và nói. Tuy vừa nghe giọng điệu là có thể thấy rõ anh ta đang cố gắng làm điều quá sức, nhưng ngược lại, nó đã phần nào cho mọi người dũng khí.

“Không không, bác sĩ Nashiro, chuyện đó không được.” Minami nhẹ nhàng cắt đứt ý định của Nashiro, “Dù đang ở trước mặt người yêu thì việc cậu định chỉ cho bản thân mình cơ hội tử ra ngẫu là không được đâu.”

“Ồ, không... Nhưng mà.” Nashiro bắn một ánh mắt cầu cứu về phía viện trưởng.

“Mọi người đều là bệnh nhân của bệnh viện. Chúng tôi không thể để cho mọi người gặp nguy hiểm được.”

Lời nói của viện trưởng vô cùng cương quyết.

“Giờ đâu phải lúc để nói những chuyện như thế. So với những kẻ ở ngoài kia, thì lợi thế duy nhất của chúng ta ở đây chính là số lượng người đó. Không ai nghĩ là chúng ta cần phát huy hết sức lợi thế đó hay sao?”

Trước lời chỉ trích không thể đúng hơn được của Minami, viện trưởng im lặng dăm chiêu.

“Tuy là một lão già nhưng dù gì tôi cũng là một cựu cảnh sát đó. Món Kendo^[12] vẫn còn xài được. Hơn nữa Kanemura lại hiểu rất rõ về những kẻ đó, Utsumi vì vẫn còn có thể lực. Không có lý nào lại không dùng được bọn tôi cả.”

Minami đánh mắt nhìn hai bệnh nhân khác. Kanemura với vẻ mặt như đã quyết tâm, còn Utsumi với vẻ mặt hơi xanh xao, cả hai đều trịnh trọng

gật đầu.

“Nhưng, dù vậy...”

Viện trưởng bối rối nhìn qua nhìn lại ba bệnh nhân. Ý chí sắt đá cũng đã hiện ra vết nứt.

“Nếu chỉ có các y bác sĩ chống lại những gã đó, trong trường hợp thất bại thì cuối cùng chúng tôi cũng bị giết thôi. Đã như vậy thì ngay từ đầu chúng ta nên lựa chọn phương pháp có khả năng thành công cao nhất.”

Với lời thuyết phục đầy đủ lý luận của Minami, tảng đá cứng rắn dần dần xuất hiện lỗ thủng. Viện trưởng khẽ than một tiếng rồi gần như xoắn lưỡi mà lẩm bầm một câu, “Tôi hiểu rồi... Vậy xin nhờ mọi người.”

May mà không tốn cả tuổi thanh xuân để thuyết phục được vị viện trưởng này đây.

“Vậy thì trước khi bọn chúng tấn công vào đây, chúng ta cần tập hợp lại tất cả những thứ có thể trở thành vũ khí và lập kế hoạch tác chiến. Không còn nhiều thời gian nữa.”

Những chỉ lệnh của Minami, vốn là cựu cảnh sát, vô cùng rõ ràng, tự mang theo sức mạnh khiến mọi người phải nghe theo.

Nhưng, dù họ có thắng về số lượng thì những kẻ kia không chỉ đã quen với các công việc bắn thủ, mà còn có súng nữa. Nếu cứ chiến đấu bình thường thì tuyệt đối bất lợi. Nên chúng ta cần là một kế hoạch tác chiến có thể giải quyết được bất lợi này. Lợi thế mà chúng ta có ở đây chính là thế. Phải làm cách nào cho nó phát huy hết khả năng...

Trong lúc mọi người đang bàn luận với nhau, ta tập trung tinh thần, suy nghĩ tìm cách để vượt qua khốn cảnh này. Làm cách nào, dùng tất cả những thứ đang có trong bệnh viện này với hiệu quả lớn nhất, bằng một cách ít nguy hiểm nhất để chống lại những gã đó có hiệu quả nhất...

“Này, ta nhờ chút...”

Ta phát ra linh ngôn với những người biết thân phận thật của mình. Thấy bốn người nghe được linh ngôn đều nhìn về phía ta, những người còn lại nhìn họ với ánh mắt khó hiểu.

Ta chỉnh lại dáng ngồi. Một phần trách nhiệm cho tình trạng này... không, nói phần lớn trách nhiệm của chuyện này thuộc về ta cũng không phải là nói quá. Sau khi tự kiểm điểm bản thân, ta quyết định phải dùng trí tuệ mà con người không thể bì kịp của ta để cứu họ khỏi khốn cảnh này.

Đó là cách duy nhất để ta có thể chuộc lỗi. Ở đây hãy để ta đưa ra cho họ kế hoạch tác chiến một cách khiêm tốn nhất. Ta cố gắng hết sức vừa không để lộ ra vừa phát ra linh ngôn.

“Hãy để ta chỉ cho mấy người kế hoạch tuyệt vời của ta nhé.”

4.

Ta khẽ cử động cái tai lớn của mình. Phía bên ngoài có thể nghe thấy tiếng động cơ ô tô khẽ truyền đến.

... Đến rồi sao? Sự căng thẳng tràn ngập trong cơ thể thấm đẫm cả bầu không khí, ta từ từ thở ra.

Kể từ lúc bị vây hãm trong căn nhà đến giờ đã ba mươi phút, cuối cùng thì thời gian bệnh viện này trở thành một chiến trường cũng đã đến.

“Ô tô đến rồi. Bọn chúng sắp sửa tràn vào đó.”

Ta truyền thông tin bằng linh ngôn. Đương nhiên là không có lời đáp lại. Nhưng dù không có xác nhận thì chắc chắn bốn người cũng đã nghe thấy lời cảnh báo của ta và chuẩn bị sẵn sàng ở chỗ của mình. Chuẩn bị cho chiến đấu.

Kế hoạch tác chiến của ta đã được truyền đến mấy người viện trưởng thông qua lời nói của Minami, và được đồng thuận. Một kế hoạch tác chiến hoàn mỹ do ta đây nghĩ ra cơ mà. Chuyện đương nhiên thôi. Nếu kế hoạch mà tiến hành thuận lợi thì sẽ không có một ai hy sinh, và mọi chuyện có thể kết thúc ở đó. Nhưng, nếu như không thuận lợi...

Một cơn ớn lạnh bao phủ toàn thân ta.

Hóa ra ta lại là một tồn tại dễ bị tổn thương đến thế. Lần đầu tiên ta cảm thấy vô lực như vậy.

Cứ như khái niệm âm thanh đã biến mất, xung quanh bị bao trùm trong yên lặng. Thời gian bị nung trên lửa từ từ trôi qua. Cảm giác rùng rợn khác lạ chạy dọc sống lưng. Ta ló mặt ra từ sau vật chắn, phóng tầm mắt dọc hành lang tối mờ.

... Sao vậy? Khu vực trung tâm của hành lang nhìn như đang bị một làn sương phát ra ánh sáng mờ mờ bao phủ.

Ta nhắm mắt rồi lắc đầu nhiều lần, lại lần nữa híp mắt nhìn. Nhưng làn sương sáng đó vẫn tiếp tục tản ra trong không gian của hành lang. Ta mở

to mắt. Không phải là mắt của loài chó, mà là mắt tâm linh của tử thần. Chẳng mấy chốc ta đã biết được thân phận của thứ sương đó là gì. Ở đó là một tử thần.

Ban đầu, ta đã nghĩ đó là tên đồng nghiệp của ta. Vì kẻ phụ trách khu vực này là tên đó mà. Nhưng...

“Gâ...!” Cố gắng hết sức nén lại tiếng thét bất ngờ suýt bật ra khỏi miệng.

Đúng là tên đồng nghiệp của ta ở đó. Nhưng không phải chỉ có mình cậu ta. Bên cạnh tên đồng nghiệp đang lơ lửng còn có cấp trên của ta. Đúng, chính là cấp trên đã phong ấn ta trong cơ thể một chú chó nhưng lại chỉ có bộ lông mùa hè giữa trận tuyết mùa đông hôm nào.

“Mọi người đang làm gì ở nơi này vậy?!”

Ta hỗn loạn mà phát ra linh ngôn với cấp trên. Nhưng cả cấp trên lẫn tên đồng nghiệp đều không nói gì. Cứ như không hề nghe thấy linh ngôn mà ta nói. Cơ ớn lạnh chạy dọc cơ thể ta càng tăng mạnh hơn.

Cấp trên đến để truyền đạt cho ta cái gì ư? Không, nếu như vậy thì ông ấy sẽ không im lặng tuyệt đối với câu hỏi của ta. Nếu không thì... Cấp trên đến để “dẫn đường”?

Là để tự tay dẫn đường cho những linh hồn đã vì ta mà bị rút ngắn thời hạn chết, sau đó báo cáo lại từ đầu đến cuối cho “chủ nhân của chúng ta”. Và còn để ban hình phạt.

“Hôm nay bọn họ thật sự sẽ chết sao? Và tôi sẽ bị xử phạt?”

Ta hỏi cấp trên vẫn im lặng không nói, nhưng đúng như dự đoán, ta không nhận được câu trả lời nào.

Ra vậy... Nếu ông ấy cứ lặng im thì ta cũng có suy nghĩ của mình. Ta dồn sức mạnh vào linh ngôn và nói.

“Nếu đã là ý của ‘chủ nhân của chúng ta’ thì tôi sẽ ngoan ngoãn chấp thuận nó. Nhưng dù tôi có bị tiêu biến thì cũng hãy để đêm nay kết thúc đã. Dù có phải làm gì thì tôi cũng sẽ bảo vệ những con người đang ở đây. Cho dù chuyện đó... có không đi theo mong muốn của ‘chủ nhân của chúng ta’ đi chăng nữa.”

Sau khi ta nói xong, cấp trên và tên đồng nghiệp vẫn im lặng như cũ, giống như tan chảy ra mà biến mất trong bức tường.

Giây tiếp theo, sự yên lặng bị phá vỡ. Bởi tiếng súng chói tai.

Chỗ khóa trên cửa ở bậc thềm bị thổi bay, cánh cửa nặng nề chậm rãi mở ra.

Từ cửa chính à? Ta cười khẩy trong tư thế phòng thủ. Dù bọn chúng có xâm nhập vào từ đâu thì cũng đều nằm trong dự đoán của ta rồi. Không chỉ chỗ thềm cửa, mà cả phòng sinh hoạt chung, nhà ăn, phòng bếp, hành lang, tất cả những nơi có cửa sổ thì đều có khả năng bị xâm nhập. Việc những gã đó lựa chọn xông vào từ cửa chính mà không kiêng dè gì chứng tỏ khả năng đối phương đang xem nhẹ bọn ta là rất cao.

Ta vừa cẩn thận để không bị phát hiện, vừa dõi theo tên đàn ông cầm súng đang bước vào từ chỗ bậc thềm.

Một tên đàn ông rất trẻ. Chắc chỉ khoảng trên dưới ba mươi? Ta nhớ đã từng thấy khuôn mặt tên này rồi. Chính là tên đàn ông có bức ảnh bên cạnh Kondo, Mizuki trong bài báo mà ta cùng Naho đã tìm thấy trong thư viện. Chắc chắn là tên “Sayama”.

Nắm chặt khẩu súng trong tay, thận trọng quan sát qua lại, Sayama chậm rãi từng bước tiến vào hành lang. Có vẻ gã không có can đảm như Kondo.

Ta có thể đoán được một điều, đó là không phải tất cả những gã ngoài kia đều tiến vào trong căn nhà.

Nếu làm như vậy thì khi có nhiều người từ trong bệnh viện chạy trốn ra, chúng sẽ không thể đuổi theo được. Đúng như ta dự đoán.

“Một gã đang đi vào hành lang. Đừng ra vội.” Ta dùng linh ngôn để đưa ra chỉ thị.

“Cái gì thế này...?”

Đi tới phía trong hành lang, gần chỗ mà ta đang trốn, Sayama bỗng rồi nói. Chỗ đó là ngay trước bức tranh cực lớn. Ở chỗ vốn bình thường là chiếc đồng hồ cây thì giờ lại treo bức tranh cực lớn do Utsumi vẽ. Nó đã được chuyển tới đây trước khi bọn chúng xâm nhập vào căn nhà. Đúng thế, ta hiện tại đang ẩn mình ngay phía sau bức tranh đó. Ta thở ra một hơi thật sâu và đi đến quyết định.

Tác chiến bắt đầu. Ta từ phía sau bức tranh cố tình giẫm chân gây ra tiếng động.

“Ai đó? Cấm cử động. Ngoan ngoãn bước ra đây.”

Dùng chất giọng the thé gào thét hai việc tự mâu thuẫn, Sayama nâng họng súng hướng về phía bức tranh.

Đừng có nổ súng đó. Ta từ từ vòng ra trước bức tranh, cẩn thận không làm Sayama kích động.

“Gâu” Ta sửa lên một tiếng lấy lòng, lưỡi thì thè ra thở “Hà... Hà...”. Không phải là ta đang nịnh nọt gì đâu. Chỉ vì quá căng thẳng làm nhiệt độ cơ thể tăng lên, ta làm như vậy để hạ nhiệt.

Cho dù có là một con chó đi nữa thì vẫn có khả năng sẽ bị bắn. Nếu có thể thì thật ra ta rất muốn dùng đệm thịt để cầm theo một cái cờ trắng, rồi vừa vẫy vừa ló người ra.

Sayama vội vàng hướng nòng súng về phía ta và tròng mắt. Ta căng thẳng nín thở. Ngón trỏ của Sayama đã đặt trên cò súng.

Không được sao? Ta cứng ngắc nhể mắt lại, chờ đợi viên đạn chì găm vào người. Nhưng đợi mãi cũng không hề thấy sự tấn công hay nghe thấy tiếng súng như xé rách màng nhĩ nào cả. Ta sợ sệt từ từ mở hai mắt ra.

“Gì chứ, một con chó à?”

Trên mặt Sayama hiện lên vẻ yên tâm và hạ súng xuống. Cùng lúc đó, ta cũng thở phào một hơi.

“Chú mày nhìn cũng đáng yêu lắm.” Sayama tới gần và dùng cái tay rảnh còn lại xoa đầu ta.

A ha, gã đã bị sự xinh đẹp của ta hớp hồn rồi. Đúng như kế hoạch tác chiến. Ta đặc biệt còn vẫy đuôi với gã. Vì đi ngược lại ý chí mà bắt ép cái đuôi phải cử động, nên cơ phần đuôi như muốn chuột rút.

“Này, chú mày chỉ cho tao bọn người trong bệnh viện này đang ở đâu đi.

Ngủ ngốc, ai sẽ nói cho nhà ngươi biết chứ? Quan trọng hơn... Mau nhìn vào mắt ta này!

Ta vẫn giữ nguyên tư thế “ngồi xuống” và nhìn lên Sayama. Ngay giây phút tầm mắt của Sayama và ta chạm nhau, ta bắt đầu can thiệp vào linh hồn đó. So sánh với những bệnh nhân đã bị ta chinh phục trong bệnh viện này, thì quả nhiên linh hồn của Sayama mạnh mẽ hơn nhiều. Mãi mà vẫn không thể can thiệp được. Ta nghiêng chặt rằng, dồn tất cả năng lực có thể sử dụng.

Mau đầu hàng ta đi! Trong một chớp, tròng mắt Sayama khê dao động, tiêu cự biến mất. Cơ thể cứng ngắc tại chỗ.

“Chính là lúc này!” Ta gào lên bằng linh ngôn. Linh ngôn hướng tới một người nữa cũng cùng ta trốn đằng sau bức tranh, Minami.

“Haaaa!” Theo sau tiếng hô khí thế khó mà tin được là của một người bệnh, một cái gậy đột nhiên bay ra từ phía sau bức tranh, đập vào một bên sườn của Sayama. Âm thanh ghê răng của tiếng xương sườn gãy làm rung động màng nhĩ.

Vừa hét lên đau đớn như một con thú hoang, Sayama không chịu nổi mà ngã khụy xuống. Cảm giác đau đớn kích thích đã làm gã thoát khỏi trạng thái bị thôi miên. Sayama nâng cánh tay cầm súng lên và định hướng về phía bức tranh.

Nhưng nhanh hơn, trước khi gã kịp kéo cò súng, Minami đã từ sau bức tranh nhảy ra, bằng một tư thế tuyệt đẹp trong kendo, dùng gậy đánh vào phần cổ tay của Sayama. Phần cẳng tay của gã cong xuống một cách quý dẻ, khẩu súng rơi xuống nền nhà.

“Ngay bây giờ!”

Đá bay khẩu súng rơi xuống gần chân mình, Minami hét lên. Gần như đồng thời, cánh cửa phòng bếp và nhà ăn mở ra, bốn người viện trưởng, Nashiro, Kanemura, Utsumi đều lao về phía Sayama.

Rơi vào tình trạng hỗn loạn, Sayama quên đi cả cánh tay bị gãy mà điên cuồng vùng vẫy.

“Nashiro! Mau lên, diazepam và haloperidol^[13]!” Vừa gồng hết sức đè lại Sayama đang vùng vẫy như một con thú bị sập bẫy, viện trưởng vừa gào lên.

Nashiro lấy từ trong túi áo ra một ống tiêm, đâm mũi kim vào trong một lọ chất lỏng trong suốt, hút đầy rồi đâm sâu mũi kim vào mông của Sayama. Tiêm hết chỗ chất lỏng bên trong ống tiêm vào người gã.

Khi mũi kim đâm vào, Sayama vẫn còn vùng vẫy rất mạnh, nhưng dần dần, giống như bị hết pin, hành động của gã dần trì độn hẳn.

“Thuốc an thần có tác dụng rồi...”

Viện trưởng vừa thở ra một hơi vừa đứng dậy, nhìn xuống Sayama đã mơ màng như sắp ngủ gục..

Kanemura và Utsumi cũng từ từ buông hai tay đang giữ Sayama ra. Cho dù đã thoát khỏi kìm giữ nhưng Sayama vẫn không động đậy một chút nào. Kanemura nhanh chóng dùng “băng dính” trói lại tay chân của gã.

Chúng ta đã dành được một chiến thắng nhỏ rồi. Ta cũng vui mừng, khẽ găm gù trong hòng.

“Utsumi, bức tranh bị hỏng mất rồi. Xin lỗi.”

Minami vừa khẽ xoa lỗ thủng trên bức tranh vừa ủ rũ cúi đầu.

“Đừng để ý. Chỉ có vậy thì tôi sẽ sửa xong ngay thôi.”

Utsumi cười vồ vai Minami. Từ tình trạng gần như tuyệt vọng có thể phản lại một kích, tất cả chúng ta đều vui mừng. Nhưng giây tiếp theo, sự thành thối sau thắng lợi chỉ kéo dài có một giây rồi biến mất.

Âm thanh thủy tinh vỡ truyền đi khắp hành lang. Kẻ nào đó đã phá vỡ cửa sổ và đột nhập vào. Có lẽ đồng bọn của Sayama ở bên ngoài đã nhận ra điều khác thường và nhanh chóng lao vào đây.

“Trốn mau!”

Viện trưởng đề thấp giọng hô lên. Mọi người đều vội vàng quay đầu tìm chỗ trốn, nhưng ở hành lang này thì chẳng có mấy nơi để trốn cả. Tiếng bước chân vang lên từ phía phòng sinh hoạt chung.

Kanemura trong chớp mắt đã định chạy tới lấy khẩu súng bị đá văng đi.

Nhưng viện trưởng lại nắm lấy vai ông, ngăn Kanemura lại. Tiếng bước chân đã sắp tới gần đó.

Chỉ có một nơi để trốn. Chúng ta vội vàng giữ im lặng và đi vào phía sau bức tranh.

Ngay khi tất cả mọi người đã trốn vào phía sau bức tranh thì tiếng mở cửa ở phòng sinh hoạt chung vang lên. Dù bức tranh có to thế nào thì để năm người cùng một con chó trốn đằng sau cũng vô cùng chật hẹp. Tất cả chúng ta đứng nép sát vào nhau, nín thở.

“Sayama!” Một giọng nói trầm đục vang vọng trên hành lang. “Này, sao mày lại ngủ ở đó! Đừng có đùa với tao.”

Huyệt, chúng ta có thể nghe thấy âm thanh như có ai đó đang đá lên người Sayama. Ta cúi thấp người xuống sàn, nương theo cái bóng của bức tranh để nhìn xem tình hình trên hành lang. Ở đó là một tên đàn ông to lớn

với cơ bắp phát triển thừa thãi, một tay cầm súng, chân không ngừng đá vào Sayama nằm dưới đất.

Chính là tên đàn ông to lớn có tên “Suzuki” trong trí nhớ của Kanemura, Mizuki.

Mizuki vẫn tiếp tục những cú đá của mình, một hành động bạo lực đối với đồng bọn mà người ta không thể ngờ được.

Sau khi kết thúc quá trình tra tấn một phía đến Sayama, Mizuki hít sâu một hơi, căng lồng ngực như một vại rượu lên.

“Lũ súc sinh! Tên nào dám làm Sayama thành thế này! Mau ra đây cho tao!”

Nhà người chú ai! Trước tiếng gào rú như thú hoang của Mizuki, ta đáp lại trong lòng.

Mizuki vẫn nắm nguyên khẩu súng trên tay, nhìn khắp hành lang. Thấy được ánh sáng của sự bạo ngược bên trong ánh mắt đó, lông toàn thân ta đều dựng ngược. Những người đang trốn sau bức tranh chúng ta đều liều chết nín thở.

Chỉ vài bước phía trước, cách một lớp vải vẽ tranh mỏng manh là một kẻ đang cầm súng. Hơn thế nữa, còn là một kẻ cao lớn, mạnh đến mức có thể không cần tới vũ khí. Với những người chỉ có mỗi một cái gây làm vũ khí như chúng ta, nếu bị gã ta phát hiện thì tất cả mọi người đều sẽ bị giết.

“Bức tranh quái gì đây?”

Mizuki cũng giống như Sayama, rõ ràng cảnh giác với bức tranh kì lạ. Nhưng Mizuki không dễ ăn như đồng bọn. Thay vì đi tới ngó sau bức tranh có gì thì hắn lại giơ họng súng về phía bức tranh, dùng đạn chì để xác nhận xem có người ở đằng sau hay không chứ không dùng mắt nhìn.

“Naho! Nhờ cô” Ta dùng linh ngôn liều chết hét lên.

Mizuki di chuyển ngón tay lên cò súng. Ngay lúc đó, từ trên cầu thang vang lên một tiếng cạch thật lớn. Mizuki liền chuyển nòng súng về phía cầu thang.

“Ai đó!”

Giọng nói to đến mức làm bức tường cũng rung lên, Mizuki từ từ đi lên cầu thang. Ta nhìn chăm chăm theo bóng gã từ phía sau bức tranh. Từng bậc từng bậc, chân Mizuki bước trên cầu thang.

“Vẫn chưa đâu.” Ta dùng linh ngôn để chỉ dẫn cho Naho đang không hề nhìn thấy Mizuki. “Vẫn chưa được.”

Mizuki dừng lại chỗ thêm nghỉ dẫn từ tầng một lên tầng hai, đứng im quan sát tầng hai tối đen. Tiếp đó, Mizuki nâng cao cảnh giác bước từng bước thận trọng lên tầng hai”

“Lúc này!” Ta nhắc nhở Naho.

“Yaaaaaaa!”

Tiếng hét chói tai của Naho và y tá trường vang lên. Ngay sau tiếng hét đó là sự xuất hiện của một cái máy khổng lồ từ trong bóng tối bao trùm cả tầng hai. Thứ đang trượt xuống cầu thang được gọi là “máy chụp X-quang” với một “cánh tay” dài như cần cổ của hươu cao cổ, có thể chụp xuyên thấu qua cơ thể con người.

“Ơ ơ ơ?!” Mizuki dang rộng hai tay ra muốn chặn lại cái máy đang lao xuống.

Nhưng dù có là một gã to lớn với những bắp thịt săn chắc đi nữa, thì cũng không thể nào chặn nổi cả đồng sắt thép được gia lực lao về phía mình như thế. Mizuki cùng cái máy cuộn thành một cục với nhau và đập vào bức tường chỗ nghỉ của cầu thang.

Một tiếng “uỳnh” nặng nề vang lên. Chúng ta sợ sệt mò mẫm đi từ sau bức tranh ra chỗ hành lang.

Làm... được rồi? Mizuki nằm bên dưới cái máy không hề nhúc nhích. Ô, thành công. Đại thành công! Cái đuôi của ta phe phẩy thật mạnh, trong cổ họng bật ra một tiếng “gâu”.

“Làm được rồi! Gã ăn đủ rồi.”

Ngay lúc Utsumi vừa hô lên sung sướng thì một cơn gió thổi phất qua gò má ta. Bức tường phía sau vỡ vụn xuống. Chỉ trong chớp mắt, lưng ta cứng đờ lại.

“Bọn khốn kiếp... Chúng mày giỏi lắm.”

Đẩy cái máy ra, Mizuki với khuôn mặt bị máu chảy trên đầu nhuộm đỏ vừa nhìn chăm chăm chúng ta bằng ánh mắt sáng rực tức giận, vừa giơ súng lên.

Ta há hốc miệng. Bị đập như vậy mà vẫn còn cử động được, người gã đó là làm từ cái gì thế?

Vừa giờ nòng súng về phía chúng ta, gã vừa lồm cồm bò ra từ bên dưới cái máy. Mizuho dựa lưng vào tường. Quả nhiên là vẫn thấy đau.

“Tao sẽ giết chúng mày! Sẽ giết tất cả chúng mày!”

Dáng vẻ nghiêng rần rít lên bằng giọng tràn đầy phần nộ thật không khác gì một con quỷ vừa chui lên từ địa ngục. Ngón tay của Mizuki đặt lên cò súng.

Sẽ bị bắn mất. Ngay lúc đang nghĩ thế, toàn thân Mizuki liền bị một thứ chất lỏng đổ ụp lên người. Một thứ mùi nồng nặc kích thích mũi. Ta theo phản xạ quay đầu đi.

“Lũ súc sinh! Cái gì đây?”

Vừa hét lên, Mizuki vừa nhìn lên phía trên, ở đó, Naho đang cầm trên tay một cái xô, vẻ mặt cô xanh mét và hai chân run rẩy.

“Con khốn!” Mizuki hướng nòng súng về phía Naho.

“Ông mà nổ súng thì ông cũng sẽ chết!”

Naho gào lên bằng giọng run rẩy. Ngón tay đã bóp cò súng tới một nửa của Mizuki ngưng lại.

“Tôi đã tưới xăng lên người ông. Nếu ông mà nổ súng thì chính ông cũng thành một quả cầu lửa đó.”

Mizuki đưa tay vuốt mặt rồi ngửi thử cánh tay ướt đầm của mình, sau đó nghiêng chặt răng đến nỗi gân xanh. Dừng ánh mắt như muốn đâm chết người nhìn Naho và những người đang ở bên dưới cầu thang, Mizuki cất khẩu súng vào túi.

Đây cũng là một phần kế hoạch mà ta đã nghĩ ra. Tưới nhiên liệu lỏng vốn dùng cho phát điện dự phòng sẽ có thể ngăn được chúng nổ súng. Như vậy thì thứ vũ khí đáng sợ nhất đã bị phong tỏa. Ít nhất chúng ta sẽ làm được gì đó.

Thế nhưng, Mizuki lại vòng tay ra sau lưng, rút ra một thanh mã tấu vang “xoẹt” một tiếng. Dáng vẻ cầm thanh mã tấu dài bằng cánh tay một người trưởng thành của Mizuki trông lại càng giống một con quỷ hơn, khiến lòng tin vừa mới hình thành của chúng ta xẹp lép như một quả bóng bay xì hơi.

Vừa xoa loạn mái tóc bị tưới ướt xăng, Mizuki vừa đi xuống cầu thang. Có vẻ như gã muốn mất đầu với chúng ta thay vì Naho.

“Cho dù không có súng, tao vẫn thừa sức giết lũ chúng mày.”

Giống như bị giọng nói đầy sát khí của Mizuki chèn ép, chúng ta sợ sệt lùi từng bước trên hành lang. Nhưng phía sau cũng không có nhiều khoảng trống. Chẳng mấy chốc, đuôi ta đã chạm tới bề mặt của bức tranh.

Làm sao giờ? Ta gồng lên suy nghĩ. Phải nghĩ cách nào có thể giải quyết được tình trạng hiểm nguy lúc này. Còn phải nghĩ ra ngay lập tức. Nhưng càng cố gắng thì các tế bào não càng nóng lên, suy nghĩ càng thêm hỗn loạn.

Theo như kế hoạch ban đầu thì với cú tấn công tất sát từ tầng hai, một hoặc hai tên sẽ mất đi sức chiến đấu. Việc gã đó bị tấn công trực diện mạnh như vậy mà vẫn có thể cử động được hoàn toàn nằm ngoài dự tính của ta.

Hửm? Khóe mắt ta liếc thấy Kanemura đi vào sau bức tranh rồi ngay lập tức lại bước ra. Tập trung nhìn vào thứ trên tay Kanemura, mắt ta mở tròn lên. Kanemura đang xách tay cầm của một cái xô mà bên trong đựng đầy xăng sáng sủa.

Chúng ta đã chuẩn bị sẵn những cái xô có nắp đựng đầy xăng và đặt ở nhiều chỗ như phòng trực, phòng sinh hoạt chung, nhà ăn, đằng sau bức tranh. Nhưng giờ lấy xăng ra thì có ý nghĩa gì? Mizuki vốn đã thấm đẫm xăng rồi.

Bỏ qua ánh mắt nghi ngờ của ta, Kanemura không hề chùn bước mà lại gần Mizuki đang đi xuống cầu thang. Ta đã định ngăn Kanemura lại. Nhưng khi nhìn bên mặt đang không hề chùn bước tiến lên của Kanemura, ta lại nuốt lại linh ngôn đang định phát ra lại. Trên mặt của Kanemura hoàn toàn không mang theo một biểu cảm nào cả.

Tuy Kanemura tiến tới gần Mizuki, nhưng ông ta vẫn dừng lại ở phạm vi mà mã tấu không vươn tới được.

“Đã lâu không gặp, Suzuki. Mày còn nhớ tao không?”

Kanemura nói mà gần như không cử động tí cơ mặt nào.

“À, Kanemura đó hả? Khi nghe thấy tên mày tao còn không tin vào tai mình nữa. Nếu không phải có máy nghe trộm thì tao còn tưởng mình nghe lầm. Nhưng mày từ một gã béo ục ịch lại biến thành tướng mạo nghèo kiệt xác như vậy. Sao nào, muốn tao giết mày đầu tiên hả?...”

Nói đến đó, hai cánh môi dày cộp của Mizuki ngưng bật lại. Không biết là đau do xăng hay là tức giận mà hai mắt gã mở trừng lên, đỏ đậm như sắp chảy máu.

Thứ trong tay Kanemura lúc này, chính là công cụ đánh lửa mang tên “bật lửa”. Mizuki lùi về phía sau một bước.

“Gì, gì chứ? Cái thứ bật lửa trăm yên đó, mà mà ném thì lửa cũng tắt thôi. Nếu muốn đốt chết tao thì mày phải tới gần hơn nữa mới được. Mà mày nghĩ mày có thể làm được việc đó sao? Thử bước thêm một bước lại gần tao xem. Tao sẽ bỏ đôi cái đầu mày ra.”

Mizuki gào to lên, rồi khua mã tấu trên đầu. Nhưng dường như Kanemura hoàn toàn không hề cảm giác được sự đe dọa toát ra từ toàn thân của Mizuki. Ông hơi híp mắt lại và đuổi thẳng thắt lưng.

Sau vài giây giằng co, Kanemura đột nhiên dùng cả hai tay ôm lấy cái xô và đổ hết chất lỏng bên trong ra. Lên chính người mình.

Mùi xăng gay mũi càng đậm hơn trên hành lang. Thứ mùi đó xộc thẳng vào mũi làm ta trào nước mắt, tầm mắt cũng mờ đi.

Trước hành động không ngờ được của Kanemura, chớp mũi Mizuki nhả chặt lại.

“Ném cái mã tấu đó đi và nằm sấp xuống!”

Kanemura đưa ra mệnh lệnh với giọng cứng nhắc như một cỗ máy đang đọc, hoàn toàn không có biểu cảm gì.

“Đừng có đùa tao! Thẳng khốn!”

“Nếu mày không làm thì tao sẽ tự châm lửa lên người mình. Với số xăng thế này thì chỉ riêng tàn lửa bắn ra cũng đủ lây sang mày chứ?”

Nhận ra Kanemura định làm thật, từ trọng cổ họng Mizuki phát ra tiếng rên khẽ.

“Mày dám...! Mày mà làm vậy thì mày cũng sẽ chết.”

Vừa cẩn thận lùi về sau từng bước, Mizuki vừa hét lên.

“Vậy thì sao?” Mizuki lùi bao nhiêu, Kanemura tiến lên bấy nhiêu, vẻ mặt thản nhiên nói.

“Vậy thì sao...” Mizuki lặp lại lời Kanemura nói.

“Mày không biết sao? Dù không làm gì thì vài tuần nữa tao cũng sẽ chết. Nếu có chết ở đây thì cũng không khác mấy đúng không? Hơn nữa...”

Trên khuôn mặt không cảm xúc tựa như mặt nạ kịch Nô cuối cùng cũng có biểu cảm.

“Nếu có thể kéo theo kẻ đã làm cho cuộc đời tao thê thảm đến thế này theo, vậy thì tao cũng mãn nguyện rồi.”

Ngón cái của Kanemura đặt lên nút đánh lửa. Chỉ cần ngón tay đó trượt xuống dưới, ngọn lửa sẽ ngay lập tức bốc lên, bao trùm cả hai người.

“Dừng tay!!”

Mizuki vừa hét lên vừa ném mã tấu đi. Kanemura tỏ ra buồn chán mà dừng động tác của ngón cái lại.

“... Nằm sấp xuống, vòng hai tay ra sau người. Nếu mày để tao thấy mày có hành động gì thì tao sẽ lập tức châm lửa.”

Kanemura vẫn nói bằng giọng bình thản. Trước những lời đó, Mizuki không hề dám kháng nghị dù chỉ một chút.

“Tao biết rồi. Tao biết rồi, mày bình tĩnh.”

Thắng bại đã rõ. Mizuki phủ phục cơ thể đồ con của mình xuống sàn nhà đầy xăng và vòng hai tay ra sau lưng.

Utsumi cưỡng ép bản thân cử động, cầm lấy cuộn băng dính rơi trên sàn nhà và trói hai tay đang vòng ra sau của Mizuki lại. Tiếp đó, Nashiro lại lấy ra một mũi tiêm, đâm mũi tiêm vào mông Mizuki.

Ngay cả khi mũi tiêm đâm vào da thịt thì Mizuki cũng không hề nhúc nhích một chút nào mà chỉ dám rên khẽ.

“Hành động dũng cảm lắm.” Ta phát ra linh ngôn với Kanemura đang cật cái bật lửa đi.

“Dũng cảm sao?” Vừa vuốt khuôn mặt ướt đầm xăng, Kanemura vừa lẩm bẩm với ý tứ sâu xa.

“... Không, không có gì.” Ông ta... là định làm thật?

“Mọi người không sao cả chứ?”

Naho nhìn tình hình bên dưới rồi cùng y tá trưởng đi xuống. Tất cả những người hiện ở trong bệnh viện này đều đang bao quanh Mizuki nhìn gã bị thuốc an thần làm cho hai mí mắt dần sụp xuống. Tuy vẻ mặt mỗi hiện rõ nhưng trên mặt ai nấy đều nở nụ cười.

Như vậy là chỉ còn một người thôi. Chỉ còn lại kẻ đứng đầu Kondo.

Chỉ cần có thể giữ chân được Kondo nữa là chúng ta có thể vượt qua đêm nay mà không có một ai chết cả.

Chỉ còn lại một tên thôi. Khi ta vừa mới vực dậy tinh thần của mình thì đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau. Giây phút theo bản năng quay đầu lại, đầu óc ta tức thời ngưng trệ.

“Thật là một màn hành động theo nhóm tuyệt vời.”

Đứng giữa cửa hành lang và chìa súng về phía này, kẻ còn lại ấy đang vô cùng vui vẻ nói.

Chương 7
GIÁNG SINH CỦA TỬ THẦN

1.

“Mọi người, đừng cử động nhé. Nhìn thế này thôi chứ tôi khá có lòng tin vào tài bắn súng của mình đó.”

Vừa đảo qua đảo lại giữa mấy kẻ đang cứng đờ người vì bất ngờ là chúng ta, Kondo vừa nói bằng giọng như đang đùa cợt. Khẩu súng mà gã cầm trên tay dưới ánh sáng mờ ảo của đèn khẩn cấp càng thêm lạnh lẽo.

“Từ lúc nào...” Nashiro khẽ rên lên một tiếng.

Chắc chắn là lúc mà chúng ta vừa trối được Mizuki rồi. Chắc chắn là Kondo đã luôn giấu mình trong bóng của cánh cửa thêm nhà, đợi tất cả mọi người đã tập trung lại rồi mới thoải mái đi vào. Và tới gần lúc chúng ta còn đang vui mừng vì đã trối được Mizuki.

Chúng ta hoàn toàn không biết nên làm gì, chỉ đứng đực ra như trời trồng. Trong lúc đó, Kanemura thận trọng dịch lên phía trước. Vài bước phía trước chính là khẩu súng mà Sayama đã đánh rơi. Kanemura nhào người lên định tóm lấy khẩu súng.

Giây tiếp theo, một tiếng nổ vang rung động cả bức tường.

Kanemura hét lên không thành lời, ngã nhào ngay tại chỗ, ôm lấy chân mình lăn lộn.

“Chậc, vẫn ổn như ngày nào.” Kondo vừa thu lại khẩu súng vẫn còn đang bốc khói, vừa nói bằng giọng vui đùa.

“Xương không sao! Nhưng có vẻ bị đứt động mạch rồi!”

“Cần cầm máu gấp! Khăn tay!”

Viện trưởng và Nashiro lao về phía Kanemura và bắt đầu xử lý cho cái chân bị bắn trúng.

“Hãy cảm ơn tao đi, Kanemura. Cho dù mày có nhặt được khẩu súng, với cái cơ thể nhúng đầy xăng đó mà bắn tao thì mày sẽ kéo theo tất cả mọi người làm đệm lưng đó.”

Trước vẻ mặt mỉm cười nhếch cao hai bên cánh môi mỏng, Kanemura nhìn trừng trừng gã với ánh mắt tràn ngập sát khí.

Nhả ra một câu bốn cột “Ôi sợ quá”, rồi Kondo chuyển tầm nhìn về phía viện trưởng đang tập trung xử lý cái chân bị thương cho Kanemura.

“Ngài viện trưởng, là lỗi của ngài đó. Nếu ngài ngoan ngoãn bán căn nhà này thì tôi đã không cần dùng đến thủ đoạn bạo lực thế này rồi.”

Kondo nói bằng giọng buồn bã như gã đang thật sự tiếc nuối, rồi chuyển tầm mắt về phía Naho.

“Tiểu thư, rất xin lỗi nhưng có thể nhờ cô dùng cuộn băng dính ở đó trói tay mọi người lại được không? Những người còn lại thì cảm phiền dịch về bên mép tường và ngồi xuống giúp tôi.”

Kondo vừa dùng khẩu súng ra hiệu vừa ân cần nói.

“Trong ba phút hãy trói tất cả lại cho tôi. Sau ba phút ai còn chưa bị trói thì tôi rất tiếc sẽ phải bắn người đó.”

Kondo nói với giọng điệu nhẹ nhàng cứ như phủ bụi bám trên vai vậy. Naho mở trừng mắt, nhặt cuộn băng dính lên, vừa nói “xin lỗi” với mọi người vừa đi trói tay từng người lại một.

“Cả tay của các vị bác sĩ nữa nhé.”

Theo mệnh lệnh của Kondo, Naho ngấp ngừng tiến lại gần bố và người yêu. Cả hai người đều gật đầu và giơ hai tay ra. Naho chỉ còn cách trói tay cả hai người lại.

“Lại nói, nếu đã tóm được hai tên này thì ít nhất hãy giải quyết dứt điểm vào chứ. Như vậy thì tôi sẽ lấy được nhiều hơn rồi.”

Vừa nhìn Naho thực hiện theo yêu cầu của mình, Kondo vừa nhặt lên khẩu súng rơi dưới sàn cùng khẩu súng nằm trong túi của Mizuki, nhét vào cái túi sau lưng mình và nói. Tuy giọng nói nghe như đang đùa cợt nhưng tầm mắt lạnh lẽo không gợn chút cảm xúc nào lại cho người ta biết gã đang nói thật lòng. Nếu nói sự điên cuồng của Mizuki tựa như một ngọn lửa dấy lên từ toàn thân gã, thì sự điên cuồng của Kondo lại cô đặc tựa như băng.

Ta đã dự định sẽ chạm mắt với Kondo. Chỉ cần “thôi miên” được gã này, khống chế hành động của gã thì mọi thứ đều được giải quyết.

Chắc chắc linh hồn của gã đàn ông này sẽ còn mạnh mẽ, cứng cỏi hơn nhiều so với Sayama, nhưng nếu ta đủ quyết tâm...

“Gâu!” Ta thử sửa lên một tiếng nhỏ để ít nhất không bị bắn. Khuôn mặt của Kondo hướng về phía ta, hai tầm mắt chạm nhau.

Chính là lúc này! Không thể để cơ hội có một không hai vụt mất được. Ta dùng toàn thân toàn tâm để thử can thiệp vào linh hồn của Kondo.

“Oảng....”

Một tiếng rên đau đớn tràn ra từ cổ họng ta. Chân ta nhũn ra như bị chấn động não, ngã quỵ ngay tại chỗ. Vấn đề ở đây không phải là có cứng cõi hay không. Gã đàn ông này, linh hồn gã... quá dơ bẩn. Giây phút ta thử tiếp xúc với linh hồn gã đàn ông này cũng giống như ta đang cố lội ngược dòng dòng chất độc. Không thể nào tiếp xúc được với một linh hồn như vậy. Nếu như có sơ sẩy gì thì chính ta sẽ bị cuốn vào mất.

“Tên này thật chẳng có ích gì cả.”

Rời tầm nhìn khỏi ta, Kondo nhếch cao hai bên môi mỏng dính như lưỡi dao của mình lên, hướng nòng súng vào đầu Sayama đang thở đều đều. Mắt bất cứ ai cũng có thể thấy rõ, gã thật sự muốn nổ súng. Sự điên cuồng đó làm không khí đông cứng lại.

“Tôi làm xong rồi!”

Trước khi gã kịp kéo cò súng, Naho hô lên thật to sau khi trối xong tay của Kanemura vẫn đang cắn răng nhịn đau.

Nghe thấy tiếng nói, Kondo ngẩng mặt lên. Dường như đã hoàn toàn bỏ Sayama đang nằm sõng soài dưới đất ra khỏi đầu. Dáng vẻ đó y hệt như một đứa trẻ mất đi hứng thú với một thứ đồ chơi đã hỏng.

“Cô vất vả rồi, tiểu thư. Vậy tiếp theo, tôi có chút chuyện muốn hỏi...” Trong mắt Kondo tràn ngập sự thèm khát. “Cô đã tìm thấy kim cương chưa?”

Naho nhìn ta cầu cứu. Ta cũng rất hoang mang. Nên làm thế nào đây? Nên trả lời thế nào? Lúc này, dù có nói là không có đá quý thì Kondo chắc chắn sẽ không tin.

“... Ông đang nói chuyện gì vậy?” Naho hỏi lại, nhỏ đến mức khó mà nghe được, trong khi mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng.

“Có giả vờ không biết cũng vô dụng thôi. Tôi đã nghe thấy cô nói trong máy nghe trộm rồi. Tuy tính năng không tốt lắm làm tôi không nghe được rõ chi tiết, nhưng tôi có nghe mấy người nói chuyện về kim cương. Thêm

nữa, còn nói cái gì “thổ địa” mà tôi không hiểu lắm. Mấy người còn theo tôn giáo kỳ quái gì đó hả?”

Kondo vừa nói với giọng vui đùa, vừa đung đưa khẩu súng.

“Đúng là chúng tôi đã tìm kiếm kim cương. Nhưng... không tìm thấy gì cả. ở đây không có kim cương gì cả.”

“Không, không thể có chuyện đó. Tôi đã điều tra rất kỹ. Nhà phú hộ đã sống ở căn nhà này ngay trước khi chiến tranh kết thúc đã đổi hết tài sản thành kim cương và định trốn ra nước ngoài. Nhưng ngay trước đó thì căn nhà này đã gặp phải không kích, nhà phú hộ đã chết, còn số kim cương thì bị cho rằng đã bị thiêu rụi. Nhưng thật ra lại không phải vậy. Chúng đã được đứa trẻ tìm ra. Không phải một viên, mà là rất nhiều.”

Kondo nói đầy tin tưởng. Đúng là gã đã điều tra rất kỹ. Để biết được đến vậy hẳn là đã vất vả lắm. Chấp niệm của Kondo đối với tiền tài khiến ta thật lú lẫm.

“Mày... nhầm rồi.”

Kanemura vừa dùng hai tay bị trói ấn áo khoác lên chân bị thương để cầm máu vừa cố bật ra một câu từ trong họng.

“Ông nói gì thế Kanemura?” Kondo chuyển tầm mắt lạnh đến đóng băng về phía Kanemura.

“Kim cương thật sự chỉ có một viên thôi. Những viên khác đều đã bị thiêu rụi rồi. Mà viên duy nhất đó tao đã bán đi ở Hồng Kông rồi. Kế hoạch lớn được bày ra suốt bảy năm của mày cũng kết thúc thảm hại.”

Dù Kanemura có đang nhin đau đến nỗi khuôn mặt đều nhăn hết lại, nhưng từ cổ họng vẫn thoát ra tiếng cười “khùng khục”.

“Thay vì kim cương thì mày chỉ có thể nhận viên đạn chì mà mày đã bắn tao thôi.”

“Kanemura, thằng khốn mày cạn dầu rồi nhưng cái lưỡi vẫn còn trơn lắm. vẫn nói năng nhanh nhẹn vậy mà.”

Hai mắt sắc lẹm của Kondo híp lại, thông thả bước tới gần Kanemura rồi đá mũi giày da vào một bên khoe miệng của ông. Một thanh âm trầm đục vang lên, đầu Kanemura đập vào bức tường phía sau. Lưng Kanemura dựa sát vào tường và từ từ trượt xuống.

“Cảm ơn mày nhiều. Nhờ có mày mà tao mới nhớ ra. Chỗ vai này đã bị kẻ nào đó bắn cho một phát. Cho đến giờ, cứ mỗi ngày trời lạnh là lại đau nhức.” Kondo giơ súng về phía Kanemura và gạt lầy.

“Dừng tay!” Nashiro đang ngồi bên cạnh Kanemura định đứng dậy.

“Ai cho mày đứng dậy!”

Cùng lúc hét lên, Kondo di chuyển nòng súng và kéo cò. Viên đạn sượt qua cánh tay Nashiro làm bức tường đằng sau vỡ vụn. Naho hét lên, còn phần cánh tay của áo trắng mà Nashiro đang mặc bị nhuộm đỏ.

“Ngồi xuống. Mày muốn đầu nổ bay không!”

Kondo ấn nòng súng vào giữa trán Nashiro và ngón tay lại lần nữa đặt lên cò súng.

“Tôi sẽ dẫn ông đến chỗ kim cương!” Đột nhiên Naho hét lên thật lớn.

“... Cô vừa nói gì?”

Kondo chỉ quay có phần mặt về phía Naho, trở lại thái độ ân cần lúc nãy. Nhưng trong đôi mắt đó lại là những mạch máu đỏ giăng kín như mạng nhện.

“Tôi biết chỗ có kim cương. Tôi sẽ dẫn ông tới đó... Vậy nên xin hãy dừng tay.”

Naho cúi đầu xuống, cắn răng nói. Đương nhiên Naho không biết chỗ có đá quý. Cô ấy chỉ liều mạng kéo dài thời gian mà thôi.

“Chúng ở đâu vậy?” Mặt Kondo đỏ bừng lên vì thèm khát.

“... Trong phòng dưới lòng đất.” Naho nói ra câu trả lời mà Kondo muốn nghe.

“Quả nhiên! Tao cũng đã đoán vậy!” Kondo nghiêng rằng, cuối cùng cũng xé rách da mặt. “Mau đưa kim cương cho tao ngay, ngay lập tức!”

Naho lại nhìn ta cầu cứu.

“Xin hãy yên tâm, thưa tiểu thư. Mục đích của tôi chỉ là kim cương thôi. Chỉ cần lấy được chúng thì tôi cũng không có hứng thú với mấy người. Tôi sẽ biến mất mà không gây thêm bất kì tổn thương gì cho mọi người. Đương nhiên là mọi người chịu khó vẫn bị trói nhé, đến sáng mai là sẽ được phát hiện thôi. Như vậy thì sẽ chẳng có ai phải chết cả.”

Có vẻ Kondo đã hiểu nhầm ý nghĩa ánh mắt bất an của Naho, gã nói bằng giọng nhẹ nhõm. Một tên phản diện láu lỉnh. Gã làm như vậy, đặt

trước mắt cho đối phương thấy được kì vọng xa vời, rồi khéo léo thúc đẩy hành động đó. Một kì vọng quá tuyệt vời mà người ta khó có thể từ chối. Nhưng đương nhiên người ta cũng biết nó là mồi câu có chứa chất độc.

Kondo đã dự định dù thế nào cũng sẽ giết tất cả mọi người. E rằng là kẻ cả đồng bọn của gã nữa.

Ta cố gắng chặt lọc trí tuệ của mình đến mức đầu như muốn sôi lên. Giờ mà không dùng thì đầu não sáng suốt của ta còn dùng vào lúc nào được nữa. Ta lại thấy làn sương phát ra ánh sáng mờ nhạt trôi nổi trên hành lang. Là cấp trên và tên đồng nghiệp của ta.

Hai người họ vừa rồi biến mất giờ lại xuất hiện để làm gì?

Nhìn kỹ lại thì những tồn tại tâm linh đang lơ lửng ở đó không chỉ có các đồng nghiệp tử thần của ta. Bên cạnh cấp trên của còn dẫn theo ba linh hồn đang trôi lơ lửng. Linh hồn của gia đình đã bị Kondo giết hại trước kia.

Ta vẫn mãi không thể hiểu được cấp trên của ta định làm gì. Không, hiện giờ ta không có hơi sức đâu để suy nghĩ về chuyện đó. Nếu không giải quyết được tình trạng hiện tại thì...

Làm cách nào để cứu được mấy người Naho đây? Cách tốt nhất hiện giờ là gì?

Giây tiếp theo, trong não ta nổ tung một tia sáng. Chính là nó! Chỉ có nó thôi!

“Naho, dẫn Kondo xuống phòng dưới tầng hầm đi!”

Ta phát ra linh ngôn. Naho ngạc nhiên nhìn lại ta.

“Không sao đâu, ta có ý này. Thêm nữa... Hãy dẫn ta xuống cùng. Cô cứ yên tâm mà thực hiện, còn lại cứ để ta.”

“Leo...” Cơ mặt căng cứng của Naho hơi thả lỏng.

“Mấy người, nghe kỹ ta nói này...”

Ta phát ra linh ngôn, truyền đạt kế hoạch tác chiến cuối cùng không chỉ cho Naho mà còn cho ba bệnh nhân.

“Sao cô lại ngây người ra thế?”

Naho đang tập trung tinh thần vào linh ngôn của ta thì bị giọng nói sắc bén của Kondo cắt ngang.

“A, xin lỗi...” Naho vội vàng đứng thẳng lưng lên.

“Mau đưa kim cương cho tôi nào, tiểu thư. Sau đó thì bọn tôi sẽ biến mất khỏi đây. Cả hai bên chúng ta đều có lợi.”

Gã ta thật đáng ghê tởm... Trước lời nói hèn hạ của Kondo, ta chỉ cảm thấy buồn nôn.

“... Tôi biết rồi. Tôi sẽ dẫn ông xuống phòng dưới tầng hầm. Có một cái cầu thang ngay phía sau bức tranh đằng đó. Từ đó có thể xuống dưới được. Tôi sẽ đi trước dẫn đường, ông hãy theo tôi.”

Naho giải thích với Kondo bằng giọng ngắc ngứ. Kondo rời tầm mắt sắc bén về phía bức tranh.

“Cô đi vào trong và lấy chúng cho tôi đi.”

Nói như vậy xong, Kondo giơ súng về phía mấy người viện trưởng và ra lệnh, “Rời bức tranh phiền phức đó đi cho tôi.”

Chết tiệt, gã này, gã không định đi vào sao? Như vậy thì kế hoạch không thể bắt đầu được. E là Kondo lo sợ khi gã ta đi xuống đó thì những người đang ở trên hành lang sẽ chạy trốn mất.

Naho nhìn ta như lên án. Không vấn đề, ta vẫn có cách.

“Hãy nói với gã là bên dưới tầng hầm có một lối đi bí mật dẫn ra bên ngoài.”

Naho khẽ lẩm bẩm nhỏ một tiếng ‘ơ’ như không hiểu tại sao.

“Cứ nhanh nói đi!”

“Chuyện đó, thật ra, trong căn phòng dưới tầng hầm... có một con đường dẫn ra bên ngoài.”

Naho nói lại đúng chỉ định của ta với giọng nói không hề có ngữ điệu, hoàn toàn giống như một cái máy đang đọc. Không phải vậy, ít nhất thì cô cũng nên gạt mấy thứ linh tinh ra khỏi đầu chứ... Mà thôi, trong tình trạng bây giờ thì sao cũng được.

Đúng như dự đoán, Kondo ngay lập tức phản ứng lại. vẻ ngập ngừng ngày càng in đậm trên khuôn mặt gã. Gã đàn ông này đang nghĩ gì trong đầu, ta hoàn toàn có thể đoán được. Chắc chắn gã đang sợ nếu để Naho đi xuống tầng hầm thì cô ấy sẽ cứ vậy cầm theo chỗ đá quý và chạy trốn ra ngoài mất.

Trong tình cảnh thế này thì có lý nào Naho lại hành động chỉ tự cứu lấy thân mình như thế chứ.

Nhưng, Kondo thì chắc chắn sẽ không nghĩ giống vậy. Vì con người sẽ nghĩ người khác cũng sẽ hành động giống như mình.

Vừa bị Kondo chĩa súng vào người, mấy người viện trưởng vừa dùng hai tay đang bị trói bằng băng dính cố gắng chuyển được bức tranh dịch qua một bên. Cái đồng hồ cây lập tức lộ ra.

“Đi xuống phòng dưới tầng hầm đi.”

“Hả?” Nghe thấy chỉ thị của ta, Naho bối rối bật lên.

“Hãy tin ta. Ngay lập tức, đi xuống phòng dưới tầng hầm đi!”

Naho nhìn qua lại giữa ta và cái đồng hồ cây, rồi dường như đã quyết định mà cắn chặt môi, cô đẩy cái đồng hồ cây từ bên ngang. Cái đồng hồ cực đại liền trượt sang ngang, để lộ ra cầu thang dẫn xuống phòng dưới tầng hầm.

Nhìn Naho đang bước xuống cầu thang, Kondo khẽ “A” lên một tiếng.

“Đừng quay lại nhìn phía sau. Cứ đi thẳng xuống dưới.”

Ta lướt qua bên chân Kondo, đi tới bên cạnh Naho. Lần này Naho đã không còn bị sợ hãi nữa mà làm đúng theo chỉ thị của ta, dần dần bước xuống cầu thang.

Nào, mau lên tiếng đi. Không là chậm mất đó. Naho sẽ cầm theo chỗ đá quý và trốn mất đó. Ta vừa tập trung thần kinh cảm giác để cảm nhận từng cử động của Kondo ở phía sau, nhưng vẫn cùng Naho đi xuống dưới.

Một bậc, hai bậc, ba bậc... Nhưng từ phía sau vẫn không có tiếng nói vang lên. Không được sao? Ta thất bại rồi? Ta thở khó khăn như trái tim đang bị bóp chặt.

Vào lúc mà ta đã suýt nữa từ bỏ thì từ phía sau vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn của Kondo, “Đợi, đợi đã.”

“Oảng!” Được rồi. Ta vui mừng khẽ sửa lên một tiếng thật nhẹ. Cả ta và Naho đều ngừng bước và quay người lại.

“... Tôi cũng sẽ đi cùng.”

Kondo nhìn chăm chú vào chúng ta bằng vẻ mặt như ăn phải bọ. Có vẻ gã không mấy vui vẻ gì khi mọi người không đi theo đúng như những gì gã đã nghĩ. Thái độ thoải mái cho đến vừa rồi đã biến mất không còn.

Viện trưởng vừa định đứng dậy thì bị Kondo chĩa súng vào. Con gái ông sẽ cùng một tên cướp đi xuống căn phòng dưới tầng hầm. Là một người bố,

ông đương nhiên sẽ lo lắng đến muốn vỡ tim rồi. Viện trưởng nghiêng chặt răng.

“Đừng có ý định chạy trốn. Nếu như lúc tôi trở lên mà thấy có ai đó chạy mất thì tôi sẽ giết vị tiểu thư này đó. Thế nên, ngài viện trưởng, hãy trông coi mọi người cho tốt vào.”

Kondo uy hiếp mấy người viện trưởng như đang giận cá chém thớt. Chuyện như vậy, cho dù không cần gã cố ý nói, thì cũng sẽ không có ai bỏ lại Naho để chạy trốn một mình. Hơn nữa, từ giờ bọn họ có nhiệm vụ quan trọng hơn nhiều.

Tiếp đó Kondo nhìn về phía ta. “Con chó đó là sao?”

Gì thế, định giận cá chém thớt lên cả ta hả?

“Nó lúc nào cũng theo bên cạnh tôi. Là... người bạn rất quan trọng của tôi.”

Naho chen vào đứng giữa ta và Kondo như là muốn bảo vệ ta.

Không hiểu vì sao, giây phút được cô ấy gọi là “bạn”, có một ngọn lửa ấm áp bùng lên trong lồng ngực ta. Tầm mắt của ta và Naho chạm nhau. Cả hai chúng ta đều không hện mà cùng gật đầu một cái thật mạnh.

“Không được. Dẫn nó theo chỉ tổ phiền phức, cho nó chờ ở hành lang...”

“Ta đi trước chờ cô dưới đó, Naho.”

Trước khi Kondo kịp nói xong thì ta đã để lại linh ngôn cho Naho và chạy vụt xuống dưới cầu thang tối đen. Sau khi chạy một mạch xuống bậc cuối cùng, ta lách người vào trong phòng từ khe hở rất nhỏ của cánh cửa.

Tác chiến tiếp theo không thể thiếu sự tham gia của ta được. Hơn thế nữa...

Đã được cô ấy coi là “bạn” thì nào có lý gì lại bỏ rơi cô ấy chứ? Nỗi bất an giống như bụi bị gió cuốn đi, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất.

2.

Không khí của căn phòng dưới tầng hầm lạnh lẽo dần cướp đi nhiệt độ cơ thể. Ta có cảm giác lạnh căm tới từng tế bào não. Ta cố gắng hít thở từ từ từng hơi một. Và ta lấy lại được sự bình tĩnh mà đến chính bản thân ta cũng bất ngờ.

Trong căn phòng dưới tầng hầm chìm trong bóng tối, ta nhìn lên trần nhà. Có người đã đến căn phòng dưới tầng hầm này trước cả Naho và Kondo. Ánh sáng mỏng manh như sương mù như thấm qua bức tường. Là cấp trên và tên đồng nghiệp.

Bên cạnh họ vẫn là linh hồn của ba người đang lơ lửng.

Rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì? Cho đến giờ ta vẫn không hiểu được mục đích của mấy người cấp trên, nhưng giờ ta đã không còn có cảm giác tội tệ như lúc nãy nữa.

“Nếu như mấy người muốn xem kết cục cuối cùng thì hãy ở đó chờ đi. Tôi biết là sau đây tôi sẽ bị ‘chủ nhân của chúng ta’ trách phạt. Nhưng giờ thì đừng làm phiền tôi. Hãy im lặng mà nhìn cho tới cuối.”

Ta cho thấy cả quyết tâm của mình trong linh ngôn. Không biết là vì bị cảm động bởi quyết tâm của ta, hay là họ vốn không có hứng thú mà mấy người đó đều không hề phản ứng gì.

Ta bỏ qua bọn họ và tập trung tinh thần vào phía bên ngoài. Từ giờ, ta cùng với Naho sẽ phải tiến hành tác chiến đánh cược cả mạng sống đúng như ý nghĩa của nó.

Tiếng giày da nện trên cầu thang tới gần. Cánh cửa kẽo kẹt vang lên rồi mở ra.

Thời gian đến rồi. Naho vừa vào phòng thì vươn tay định bật bóng đèn lên.

“Đừng bật hết. Hãy để đèn tối một chút.”

Nhận ra ý đồ của ta, Naho chỉ ấn xuống cái nút dưới cùng trong ba nút của nguồn điện. Chỉ có bóng đèn trong cùng của căn phòng là được bật lên, chiếu sáng bên trong căn phòng. Ánh sáng còn yếu hơn so với ta tưởng tượng.

“Thật tối...” Kondo lẩm bầm

“Bởi vì đang dùng nguồn điện dự phòng.”

Naho bước vào trong căn phòng. Kondo cũng bước vào trong cứ như bị câu theo. Đến giờ thì mọi chuyện đều đúng kế hoạch.

“Cái căn phòng này là chỗ quái gì vậy?”

Kondo vừa sờ cái giường ngủ của trẻ con, vừa lẩm bầm nói một mình.

“Đây là... căn phòng của đứa trẻ.” Naho nói bằng giọng cứng nhắc “Là căn phòng của đứa trẻ đã bị ông giết chết. Đứa trẻ đó đã chết trong căn phòng này.”

“Căn phòng của đứa nhóc đáng ghê tởm ấy hả? Ra vậy, ra là nó trốn ở chỗ này.”

“Ông... đã bắn đứa trẻ sao?” Naho hỏi bằng giọng mang theo chút tức giận.

“Không phải là tôi muốn bắn nó đâu. Chỉ vì nó nhìn thấy chúng tôi định đột nhập vào từ cửa sổ rồi chạy trốn cùng mẹ mình nên tôi mới buộc phải nổ súng thôi. Kết quả là lại trúng đúng vào nó. Nhưng tôi thật sự không nghĩ là nó sẽ trốn ở trong phòng dưới tầng hầm thế này. À, lại nói, lúc bà mẹ chết đã bám lấy cái đồng hồ.”

Hóa ra đứa trẻ đã bị bắn trúng từ bên ngoài, rồi người mẹ vội vàng để cho con mình trốn vào căn phòng bí mật này à? Nhưng đứa trẻ bị thương nặng do phát đạn đó đã cô độc trút hơi thở cuối cùng ở đây. Còn người mẹ bị bắn ngay trước cái đồng hồ, nên đã có những vết đạn lưu lại ở đó.

“Tại sao... Không phải ông chỉ cần có kim cương thôi sao?” Giọng Naho run rẩy.

“Tại vì lúc đó tôi nhìn thấy đứa trẻ đang cầm kim cương trên tay. Đứa trẻ sau khi bị bắn thì đã đánh rơi viên kim cương rồi chạy trốn, nên xét về kết quả thì tôi đã quyết định đúng mà.”

“Quyết định đúng?” Sự tức giận trong giọng nói của Naho càng rõ ràng hơn. “Ông đang nói giết một đứa trẻ là quyết định đúng sao?”

“Dừng lại đi! Có nói gì với gã ta cũng vô dụng thôi!”

Ta cố gắng làm Naho bình tĩnh lại. Hiện giờ mà kích thích Kondo thì chẳng có lợi ích gì cả.

“Tôi không tới đây để lý luận với cô.”

Kondo tặc lưỡi một cái, giơ khẩu súng nhắm vào giữa trán Naho.

“Giờ thì, kim cương ở chỗ nào?”

Naho còn không thềm nhìn vào khẩu súng. Cho đến giờ, trước thứ vũ khí đã làm tất cả những kẻ đối đầu khuất phục, một cô gái yếu ớt lại không hề lui một bước nào, mỗi Kondo mím lại tàn độc.

“Kim cương ở đâu?!” Giọng nói giận dữ làm bức tường gạch cũng rung động theo.

“Naho...”

Thời gian như đóng băng lại. Ta thậm chí còn quên cả hít thở, chỉ cẩn thận theo dõi tình hình. Ngón trỏ đặt trên cò súng của Kondo dần tăng thêm lực. Không được rồi...Ta không nhịn được mà nhắm hai mắt lại, nhưng lại không hề nghe thấy tiếng súng. Sợ sệt mở từ từ hai mắt lên. Kondo đã hạ khẩu súng xuống.

Ta thở ra một hơi, còn Kondo lại cười tươi.

“Tiểu thư, làm như thế này thì cả hai chúng ta đều không có lợi gì cả. Chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ là bảo vệ tính mạng của những người trong bệnh viện này. Thế nên nhanh giao kim cương ra đi. Như vậy thì tôi sẽ không làm bị thương một ai nữa và biến mất khỏi bệnh viện này.”

Kondo nói, nghe như đang cưng nựng một con mèo.

“... Tôi hiểu rồi. Bây giờ tôi sẽ đi lấy. Ông hãy đợi ở đây.”

Nói bằng giọng cứng ngắt, Naho lại gần chỗ có kết sắt bí mật ngay gần cửa ra vào.

Naho khụy gối xuống, gỡ những viên gạch đang che cái kết sắt ra. Kondo khẽ “Ồ” một tiếng mang theo cả mong đợi.

“Oảng.” Ta chạy tới bên Naho và kêu lên khe khẽ.

“Không sao đâu, Leo. Đừng lo. Mọi chuyện sẽ kết thúc ngay thôi.”

Naho vòng hai tay ôm cổ ta và khẽ nói bên tai. Hơi ấm từ cơ thể Naho truyền sang ta. Đúng vậy, không sao đâu. Tất cả sẽ ổn thỏa thôi.

“Mau lên nào.” Kondo mất bình tĩnh thúc giục Naho.

“... Được.” Naho thả hai tay đang ôm cổ ta ra và nhìn vào mắt ta.

“Làm thôi. Chúng ta sẽ làm được.”

Nghe linh ngôn của ta, Naho đáp lại bằng một cái gật đầu thật mạnh.

Hai tay của Naho chui hẳn vào trong kẽ hở của những viên gạch. Cô ấy cử động hai tay như đang tìm gì đó bên trong, vài chục giây sau mới rút tay ra và chụm hai bàn tay lại với nhau.

“Nó đây.”

Naho mở hai tay đang chụm lại ngay trước mắt Kondo. Trong đôi bàn tay mở bung ra như nụ hoa bung cánh ấy là mười mấy viên đá trong suốt phản xạ lại nhẹ nhàng ánh sáng bóng đèn. Kondo cầm lấy những viên đá đó từ trong lòng bàn tay của Naho.

“Chính là nó! Chính là nó! Cuối cùng cũng tìm ra rồi. Bảy năm... Cuối cùng!”

Vừa nhìn ngắm viên đá trong suốt đó, Kondo vừa hiện lên vẻ mặt chìm đắm. Chính lúc này! Chỉ có lúc này thôi!

“Chạy mau!”

Nghe hiệu lệnh linh ngôn của ta, Naho quay người chạy về phía cầu thang. Ta cũng nhanh chóng đuổi theo ngay sau đó.

Kondo còn đang đắm chìm với viên kim cương đang nằm trong tay bất ngờ ngẩng đầu. Nhưng đã muộn rồi. Lúc này bọn ta đã bắt đầu leo lên các bậc thang rồi. Khi gã định đuổi theo bọn ta thì từ trong tay gã, một viên đá rơi xuống. Kondo liền vội vàng nhặt lên.

“Đứng lại!”

Từ sau lưng truyền đến tiếng gọi với theo, nhưng có kẻ ngu ngốc nào bị kêu “đứng lại” sẽ đứng lại chứ.

“Đóng cửa lại!”

“Chuẩn bị đóng cửa đi!”

Chạy lên tới một nửa cầu thang, cả Naho và ta đều hét lên cùng một lúc. Cùng với đó, chiếc đồng hồ cây ở lối vào cũng bắt đầu chuyển động. Là do những người đang ở hành lang đóng lại.

Cứ thế này thì chỉ có ta và Naho thoát ra còn Kondo sẽ bị nhốt lại bên trong. Đây chính là kế hoạch tác chiến của ta. Căn phòng dưới tầng hầm này vốn đã là một kho bí mật. Nếu chặn đứng ở bên ngoài thì chắc chắn có

thể nhốt gã bên trong được. Ta và Naho cầm đầu chạy lên cầu thang. Chỉ còn chút nữa thôi.

“A, ư.”

Ngay chỗ chỉ còn vài bậc thang nữa, Naho đột nhiên ôm ngực ngã khuỵu xuống. Sự đau đớn làm khuôn mặt cô ấy nhăn nhúm lại. Ta vội vàng dừng lại, chạy sát tới bên cạnh Naho. Là tim cô ấy sao? Tại sao lại là lúc này?

Đúng lúc đó, tiếng sắt thép va vào nhau vang lên trên hành lang chật hẹp. Bức tường bên cạnh bị bắn trúng. Kondo vừa mới nổ súng. Cứ thế này thì lời tiên đoán của tên đồng nghiệp sẽ trở thành hiện thực mất. Nỗi tuyệt vọng gặm nhấm thân thể ta.

“Bọn mày dám không chờ à!” Tiếng rống giận cùng tiếng giày da nện mạnh trên cầu thang vang lên phía sau.

Không được sao? Thất bại rồi? Ngay lúc ta sắp sửa bị tuyệt vọng nuốt chửng, từ khe hở chỗ lối ra đã bị đóng một nửa có một bóng người chen vào.

“Naho!”

Người lao xuống cầu thang là Nashiro. Nashiro luôn hai tay đang bị băng dính trói lại xuống dưới người Naho và nhẹ nhàng bế cô lên. Khác hẳn với vẻ bề ngoài cao gầy, cậu ta cũng khá là khỏe đó. Đây là thứ mà người ta hay gọi là sức mạnh tiềm tàng lúc nguy cấp hả?

Ta cũng đuổi theo ngay phía sau Nashiro đang đỡ bụng mặt leo lên cầu thang. Tiếng giày da của Kondo đã vang lên ngay phía sau rồi. Chúng ta không còn dư thời gian mà quay lại kiểm tra nữa. Nashiro ôm lấy Naho lao nhanh về phía cửa ra. Ta bám ngay sau đó. Cái đồng hồ cây từ từ chuyển động, đóng lại cửa ra.

Ta trượt người vào khe hở vừa đủ cho cơ thể lách qua đó. Tầm nhìn liền trở nên rộng mở. Sau khi nhìn thấy ta đã thoát ra, viện trưởng, Minami, Utsumi đều đang giữ tay trên cái đồng hồ đã định đẩy mạnh một cú cuối cùng.

Được rồi. Ta làm được rồi. Ngay lúc mà ta đang định kêu lên sung sướng thì đột nhiên cơ thể ta dừng khựng lại như bị va vào một bức tường vô hình, sau đó bị kéo lại phía sau. Naho mở trừng mắt, vươn tay về phía ta. Nhưng những ngón tay đó lại không thể chạm vào ta được.

A... Trước mắt ta, một tiếng động nặng nề vang lên rồi cái đồng hồ cây đóng lại lối ra.

“Súc sinh!” Kondo thét lên bằng giọng giận dữ. Gã đang nắm chặt lấy đuôi ta.

A, ra vậy. Ngay trước khi kịp thoát ra thì ta bị Kondo nắm được đuôi và kéo lại à? Kondo thả cái đuôi của ta ra và nhảy đến chỗ cửa ra. Ta dùng cặp mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Kondo đang không ngừng cào lên cánh cửa đã đóng lại, muốn mở nó ra. Tuy bên trong này có một cái tay cầm nhỏ, nhưng phía bên ngoài mấy người viện trưởng còn đang liều chết chặn cửa lại, nên không thể nào mở cánh cửa nặng nề này mở theo kiểu đó được. Bàn tay nắm lấy tay nắm cửa của Kondo cũng bắt đầu rỉ máu.... Chắc, đây cũng không phải là kết cục quá tồi? Ta vừa khẽ phe phẩy cái đuôi đau nhức vừa nghĩ. Đúng là như thế này thì ta cũng không thể thoát ra ngoài được, nhưng ít nhất cũng đã đạt được mục đích là cứu được mấy người Naho. Kế hoạch tác chiến có thể nói là đã thành công đến chín mươi phần trăm rồi. Đúng là chỉ có kế hoạch chuẩn xác do ta nghĩ ra mới được như vậy. Quá tuyệt. Không phải mọi thứ đều được giải quyết rồi sao?

Hừm, ta ấy hả? Ta thì... chắc là sẽ bị giết.

Chỉ lơ là có một giây mà đã đánh mất tất cả, Kondo hẳn là sẽ tìm chỗ trút giận. Mà đáng tiếc là ta lại chẳng có cách nào để chống lại được chuyện đó. Nếu bảo ta cắn gã thì kiểu một cú phản kích bất ngờ còn được, nhưng sau đó thì cũng vô ích thôi. Thế nên thay vì làm ra hành động hoang dại như cắn người đó thì kẻ cao quý như ta thà chọn cái chết còn hơn.

“Súc sinh! Súc sinh! Súc sinh!”

Kondo như phát điên mà đâm liên tục vào cánh cửa đang đóng kín. Nhưng cánh cửa không xê dịch một chút nào. Căn phòng dưới tầng hầm này từng là phòng kho được dùng để bảo vệ tài sản. Nó sẽ không dễ dàng bị phá vỡ như vậy đâu.

Tiếp đó, Kondo giơ súng hướng về chỗ cánh cửa, rồi liên tục bóp cò súng.

Trong không gian nhỏ hẹp, tiếng súng vang lên cùng mùi khói thuốc tràn ngập. Nhưng dù những viên đạn có ghim vào cánh cửa thì cũng không xuyên qua được nó. Một cánh cửa kiên cố hơn cả ta tưởng tượng.

Cho dù đã bắn hết đạn, Kondo vẫn tiếp tục bóp cò súng không ngừng. Từng tiếng cạch cạch vang lên và chẳng có gì bắn ra cả.

Cạch, cạch, cạch, cạch...

Từng tiếng vang lên trống rỗng cứ tiếp tục rồi cuối cùng Kondo mới tháo chỗ tay cầm súng xuống.

“Súc sinh, tao đã lấy được kim cương rồi mà...”

Băng đạn vốn đã trống rỗng bằng một cử động chậm chạp lại được nạp đầy, Kondo cho một tay vào trong túi và lấy ra một viên đá trong suốt. Nhìn vào viên đá phản xạ lại ánh sáng mờ mờ hắt ra từ căn phòng bên dưới, vẻ mặt Kondo dần giãn ra. Viên đá đó có vẻ có tác dụng ổn định tinh thần cho Kondo.

Có tác dụng tốt đó. Ta bật cười. Không, nếu ta có thanh tuyền của con người thì chắc hẳn đã cười ra tiếng rồi. Viên đá trong suốt mà Kondo nhìn đây yêu thương đó, không phải là đá quý.

Đó là viên đá thủy tinh được gắn trên vòng cổ của ta. Đúng, chính là thứ gắn trên cái vòng cổ lờ lợc mà Naho đã mua cho ta.

Lúc Naho vòng hai tay ôm cổ ta đã tháo nó ra, cầm nguyên cái vòng cổ cho vào trong chỗ kết sắt rồi tháo viên đá thủy tinh ra, giả vờ là mình tìm thấy bên trong kết sắt và lấy nó ra.

Nếu nhìn kỹ thì hẳn Kondo cũng sẽ nhận ra đó chỉ là một viên thủy tinh rẻ tiền mà thôi. Nhưng với ánh sáng tối mờ của căn phòng dưới tầng hầm, cộng thêm niềm hưng phấn khi tìm thấy báu vật suốt bao năm vẫn mong chờ đỏ mắt, gã đã bị che mắt.

“Chỉ cần có cái này thì chắc hẳn tao muốn làm gì cũng được... Tao đã sắp có được rồi...”

Nhắm mắt lại, nghiêng chặt răng, Kondo giơ viên thủy tinh lên yêu thương mà cọ cọ vào má.

“Phù.” Cuối cùng thì ta cũng không nhận được mà bật cười thành tiếng. Hóa ra chó sẽ phát ra tiếng cười như vậy.

Kondo dùng đôi mắt chứa đầy sát khí trừng ta. Tuy tiếng cười khác với con người, nhưng vẫn truyền đạt được ý là ta đang coi gã như kẻ ngốc. Giây tiếp theo, mũi giày da đá vào một bên sườn của ta. Âm thanh ghê rợn của tiếng xương sườn gãy truyền khắp cơ thể. Hơi thở nghẹn lại, dịch dạ dày trào ngược lên miệng. Ta vừa ngã xuống thì bên mép lại bị đá một cú nữa.

Mùi sắt lan rộng trong khoang miệng, từng cái răng bị gãy lún lông lốc xuống cầu thang.

“Uông!” Trong miệng ta trào ra tiếng kêu không rõ nghĩa.

Không thể được, không thể được. Một kẻ cao quý như ta không thể nào phát ra một tiếng kêu như thế. Ta cố gắng dồn sức vào hai bên khóe miệng. Kondo nhìn thấy vậy liền tiếp tục đá vào người ta. Hết lần này đến lần khác...

Cứ mỗi lần bị mũi giày nện vào người, ta lại phải đấu tranh với sự thống khổ khó mà chịu đựng được. Dần dần ta cũng không còn biết là từ miệng mình có vang lên những tiếng kêu thảm thiết hay không. Không biết có phải máu chảy vào mắt không mà tầm nhìn vốn tối mờ bắt đầu nhuộm thành màu đỏ.

Với đôi mắt đã gần như mất đi thị lực, ta nhìn thấy một làn sương sáng mờ. Là mấy người cấp trên.

Gì vậy? Mấy người đang làm gì ở cái chỗ này? Vừa tiếp tục bị đánh, ta vừa nghĩ.

... Ra vậy. Ta cuối cùng cũng đoán ra được lý do vì sao cấp trên lại cố tình xuống mặt đất rồi.

Chắc chắn cấp trên đến để làm công việc “dẫn đường”. Nhưng không phải cho con người, mà là cho ta.

Cơ thể của sinh vật mà tử thần được phong ấn bên trong chết đi, chắc từ trước đến giờ cũng chưa từng có. Và để xử lý tình huống chưa có tiền lệ đó nên cấp trên của ta mới cố ý tới tận nơi, đúng không?

Chắc chắn, việc ta phải chết ở đây là không thay đổi được rồi. Khi thân xác của chú chó này kiệt quệ, cấp trên sẽ dẫn ta đã được giải phóng khỏi thân xác đó đến chỗ “chủ nhân của chúng ta”. Để nhận hình phạt.

Ta sẽ bị xử phạt như thế nào nhỉ? Bị làm cho tan biến? Hay là chỉ bị trách mắng nhẹ nhàng liền xong? Ta hoàn toàn không cảm thấy lo sợ hay bất an.

Nói gì thì nói ta cũng đã hoàn thành hết rồi. Kể cả công việc mà “chủ nhân của chúng ta” đã giao cho ta là phòng chống những linh hồn ở đây biến thành ám linh, lẩn sứ mệnh mà ta lần đầu quyết định gánh vác bằng chính ý chí của mình, đó là cứu mấy người Naho khỏi tay Kondo.

Sự thỏa mãn ấm áp dâng lên từ lồng ngực đang gãy xương, xoa dịu đi cơn đau toàn thân ta.

Nếu như chỉ bị mắng nhẹ nhàng thôi và lại được trở về với công việc “kẻ dẫn đường” thì ta sẽ xin được dẫn đường cho linh hồn của Naho vài tháng sau. Cô gái đó đã cứu mạng ta, chăm sóc cho ta, còn gọi ta là “bạn”. Lần này ta sẽ không dẫn đường một cách máy móc như từ trước đến giờ nữa, mà sẽ dùng thái độ tôn trọng nhất để dẫn đường.

Đúng rồi, hay là ta cũng dẫn đường cho ba người kia nữa nhỉ?

“Bọn mày có nghe thấy không!” Sau khi ngược đãi ta xong, Kondo vừa thở hổn hển vừa hướng về phía cánh cửa gào lên. “Mau mở cửa ra! Nếu không tao sẽ xẻ con chó này ra từng khúc!”

Gã đang nói chuyện ngu ngốc gì thế? Ta là một con chó đó. Vì cứu ta mà đổi lại là đe dọa tính mạng của bảy con người, một giao dịch ngu ngốc như vậy kẻ nào sẽ làm chứ. Chỉ cần suy luận logic là thấy câu trả lời hiển nhiên rồi.

Có vẻ là bị chọc tức vì không hề có phản ứng gì, Kondo rút từ trong túi ra một con dao nhỏ. Ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ căn phòng dưới hầm, chiếu lên lưỡi dao thành một màu sắc đáng sợ.

Ồ, ta sẽ bị chém bằng thứ đó à? Tuy là ta chưa từng có kinh nghiệm bị dao kiếm chém bao giờ, nhưng nhìn có vẻ đau đó.

“Trong vòng mười giây, mở cửa ra. Tao sẽ cắt đuôi con chó này xuống. Sau đuôi sẽ là chân. Tiếp đó nữa tao sẽ mổ bụng nó.”

Kondo đưa lưỡi dao lại gần chỗ đuôi của ta. Mà ta chỉ chẳng còn tí sức nào để tránh cả. Ta có thể cảm giác được sự lạnh lẽo của kim loại đang cướp dần hơi ấm trong nội tạng.

“Một, hai, ba...” Kondo bắt đầu đếm ngược cho đến lúc bắt đầu cuộc tra tấn.

A, không biết là bị cắt xẻ đến mức nào thì ta mới chết nhỉ. Cho đến lúc đó liệu ta có nhịn được mà không hét lên không nhỉ? Dẫu sao thì ta cũng muốn chết một cách yên lặng để những người đang ở ngoài kia sẽ đỡ cảm thấy tội lỗi không cần thiết.

“... bảy, tám, chín, mười. Hết giờ.”

Người không cần hét lên như vậy đâu. Chẳng có lý do gì để mở cửa ra cả. Cuộc đời còn lại của người cũng giống như căn phòng dưới tầng hầm

này, chìm trong bóng tối không có lối thoát. Thế nên cứ dùng cơ thể ta mà xoa dịu sự phẫn uất đó đi. Ta đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Kondo tặc lưỡi một cái rồi ấn mũi dao xuống. Da phần đuôi bị cửa rách, cảm giác đau đốn sắc bén khác hẳn với lúc bị đá đánh thẳng vào não ta. Ta cắn chặt đến mức cả hàm răng đều lung lay. Để không phát ra tiếng kêu đau đốn nào thì ta cần có những cơn đau truyền tín hiệu tới não rằng cơ thể đang gặp nguy hiểm. Một kẻ cao quý như ta chắc chắn có thể chịu đựng được. Chắc chắn có thể chịu đựng được...

Cả người cứng lại, ta chờ đợi cơn đau ập tới. Nhưng ta cứ đợi mãi mà sự đau đốn như bị điện giật vẫn không truyền tới não. Ta mở hai mắt đang nhắm chặt ra. Ta chớp mắt không tin được cảnh tượng đang hiện lên trên võng mạc.

Ta đã nghĩ đó là ảo giác. Ta đã hy vọng nó chỉ là ảo giác ta nhìn thấy lúc đang cận kề cái chết. Nhưng nguyện vọng đó đã vỡ tan khi ta nhìn thấy hai khóe môi Kondo đang nhếch cao sắc lẹm như lưỡi dao.

Cánh cửa có chút e dè, nhưng thực sự là đang mở ra. Một người đang làm cái gì!

“Gâu!” Sự kinh ngạc biến thành tiếng sủa thoát ra khỏi cổ họng.

“Được lắm, được lắm...” Kondo vừa lăm bầm vừa cật con dao vào túi và lấy khẩu súng ra.

“Dừng lại, không được mở!” Ta vội vàng phát ra linh ngôn kêu họ dừng lại. “Chẳng phải ta đã từng nói ta chỉ là một tồn tại tâm linh sao? Dù thân xác chó này có chết thì ta cũng chỉ là trở về dạng tồn tại ban đầu thôi. Thế nên, mau đóng lại! Không cần lo cho ta!”

Những linh ngôn ta nói lúc này chắc chắn có thể truyền đến Naho và những bệnh nhân. Nhưng cánh cửa lại không có vẻ gì là dừng lại cả.

“Một người không nghe thấy ta bảo dừng lại à! Một người nghĩ vì sao ta lại liều chết thực hiện cho bằng được kế hoạch tác chiến này hả!” Ta tiếp tục cố sống cố chết gào lên bằng linh ngôn.

”Không được...” Một giọng nói thật khê truyền vào từ khe hở, là giọng nói của Kanemura. “Nếu như rút bỏ nhóc ở đây thì chính tao sẽ không tha thứ được cho mình.”

“Ông... nói cái gì?”

Ta ngốc lảng hời lại. Chuyện này không logic một chút nào. Ta đã nói được là được...

“Trong phần còn lại ít ỏi của cuộc đời này, tao không muốn phải hối hận thêm nữa. Hơn nữa, Leo. Tao vẫn chưa trả ơn cho nhóc mà?” Tiếp đó là giọng nói của Minami.

“Không cần mang ơn ta. Đó là ‘công việc’ của ta thôi.”

“Nếu cứ trơ mắt nhìn nhóc bị giết thì ta sẽ lại không tạo ra được ‘màu sắc’ nữa mất. Nên việc như vậy chắc chắn ta không thể làm được.” Lần này lại là giọng nói của Utsumi.

“Mấy người đang nói cái gì thế? Chuyện mấy người nói hoàn toàn không có tí logic nào cả!”

Sau cùng là giọng nói lạnh lạnh của Naho vang vọng xuống cầu thang.

“Bọn chị chỉ là muốn cứu bạn của mình thôi. Cứu bạn mình thì không cần logic gì cả.”

Cánh cửa hoàn toàn mở ra. Naho đứng đó với gương mặt nở nụ cười hiền hòa.

Ta chẳng thể nói gì. Đâu thể nói là lời giải thích của mấy người Naho có tính thuyết phục. Nhưng không hiểu sao ta lại không thể phản bác lại. Hành động của họ hiện giờ là sai. Ta vẫn luôn kiêng kị mấy hành động bất hợp lý như này mà không biết bao con người đã làm cho ta xem rồi. Nhưng, dẫu vậy, tại sao ta lại vì hành động đó của mấy người Naho mà vui đến run rẩy?

“Bọn mày đang lảm bảm gì thế. Sao cũng được, mau lùi lại.”

Kondo uy hiếp giơ súng về phía Naho. Có vẻ như gã e ngại sẽ bị nhốt lại một lần nữa nên không nổ súng. Naho đúng như lời gã bảo mà lùi lại phía sau. Giơ nguyên khẩu súng như vậy, Kondo bước lên cầu thang và biến mất phía ngoài cánh cửa.

Ta nâng cơ thể đau nhức dậy, cố gắng leo lên cầu thang.

Kondo đang giơ súng về phía sáu người Naho, Minami, Kanemura, Utsumi, viện trưởng, Nashiro đang đứng cứng nhắc tại chỗ. Không nhìn thấy bóng dáng của y tá trưởng đâu cả. Bằng trời tay của mọi người thì đều đã được tháo ra.

“Bà y tá kia đi đâu rồi?”

Kondo nhìn vòng quanh hành lang. Cái mặt nạ thân sĩ đã rơi vỡ, để lộ ra bản chất hung dữ.

“Trước khi mở cửa bọn tôi đã để một mình bà ấy chạy trốn.”

Viện trưởng trả lời bằng giọng bình tĩnh. Kondo tắc lưỡi khó chịu nhìn viện trưởng.

“... Viện trưởng. Sao ngài lại mở cửa thế? Lẽ nào ngài không nghĩ là sẽ mở cho cả tôi ra à?”

“Bởi vì Naho và các bệnh nhân muốn vậy.” Viện trưởng ngay lập tức đáp lại bằng giọng bình thản như mọi khi.

“Ông là bác sĩ cơ mà? Không phải công việc của ông là bảo vệ an toàn của các bệnh nhân sao? Dù bọn họ có muốn nhưng đáng lý ông phải xử lý chuyên nghiệp là không mở ra chứ.”

Đúng, đúng vậy đó. Đáng lẽ viện trưởng nên ngăn Naho lại.

“Nơi này không phải là một bệnh viện bình thường. Mà là bệnh viện để các bệnh nhân trải qua quãng thời gian sau cùng một cách yên bình. Mà theo chẩn đoán của tôi thì nếu nhìn chú chó đó bị giết, quãng thời gian còn lại của họ sẽ rất khổ sở.”

“Ha, thật là vĩ đại.”

Kondo lắc đầu thể hiện gã “không thể hiểu được”. Chuyện này thì ta cũng đồng tình với gã. Trước nay viện trưởng vẫn luôn đưa ra những quyết định lý trí, tại sao lần này lại...

“Hơn nữa...” Viện trưởng khẽ liếc nhìn về phía ta đang bò lên từ dưới cầu thang. “Chú chó đó dù sao cũng là một thành viên quan trọng của bệnh viện.”

Đến cả viện trưởng... Đến cả vị viện trưởng hầu như không thể hiện chút cảm xúc gì cũng nghĩ về ta như vậy ư? Cảm tình của con người thật là nguy hiểm và vô nghĩa. Thật sự vô nghĩa. Ta nghĩ vậy nhưng trong lồng ngực lại ầm ập lên.

“Tôi nghiệp cậu bị cuốn vào chuyện như thế này. Cậu cũng muốn đóng cửa vào lắm đúng không?”

Kondo tạt nước vào Nashiro.

“Tôi cũng là bác sĩ của bệnh viện này. Hơn nữa nếu đó là điều Naho mong muốn thì tôi cũng muốn thực hiện nó.”

“Gì vậy, hai người là loại quan hệ đó hả? Đẹp đôi lắm.”

Trước những lời non nớt của Nashiro, Kondo hừ mũi cười khẩy rồi đùng đưa khẩu súng trong tay như đang đùa cợt. Khi bị nòng súng chĩa vào, mọi người đều khẽ cứng người lại.

“Vật ông muốn đã có được rồi. Ở đây đã không còn gì ông cần nữa. Mau đi đi.”

Trước mặt Kondo vẫn tiếp tục đùng đưa khẩu súng, viện trưởng thẳng thừng đập những lời sắc bén vào mặt gã. Từ sâu trong cổ họng Kondo thoát ra một tiếng cười không rõ nghĩa như cổ rặn ra.

“Không đâu, ban đầu đúng là tôi đã định làm vậy... Nhưng giờ thì tôi đổi ý rồi. Bởi vì tôi đã bị nhốt ở một nơi tối tăm như thế. Nên tôi cũng phải đáp lễ lại chứ.” Kondo nở nụ cười thỏa mãn từ tận đáy lòng.

“Đám các người đi chết hết cả lũ đi!”

A, quả nhiên chuyện biến thành thế này sao? Tương lai mà tên đồng nghiệp ta nhìn thấy, hoàn toàn không thể thay đổi sao? Sự tuyệt vọng xâm chiếm từng tế bào toàn thân ta. Ta nhắm chặt mắt lại.

“Sao vậy, my friend? Cậu bỏ cuộc rồi sao?”

Những linh ngôn đột nhiên rơi xuống làm ta bất ngờ mà ngẩng mặt lên. Tên đồng nghiệp đang lo lắng ngay trước mặt ta.

“Tại sao giờ này cậu lại nói chuyện với tôi?”

“Đồng nghiệp nói chuyện với nhau thì có gì là lạ à?”

Lần này là linh ngôn của cấp trên đã di chuyển tới bên cạnh tên đồng nghiệp của ta.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải là cấp trên và tên đồng nghiệp tới đây để đợi ta cùng mấy người Naho chết rồi dẫn về nơi của “chủ nhân của chúng ta” à?

“Không phải vừa rồi dù tôi có gọi thế nào hay nói gì ngài cũng coi như không thấy à?”

“Ta đã cố tình xuống tận đây để xem kết cục công việc mới của cậu. Nếu từng cái ta đều nhắc nhở cậu thì đã chẳng còn thú vị nữa, thậm chí ta nghĩ cậu cũng sẽ cảm thấy khó chịu.”

Trước câu trả lời không thể ngờ đến được, trong một giây ta đã quên mất cả sự đau đớn của thân thể.

“Chứ không phải là ngài tới đây vì đợi sau khi cơ thể con chó này chết sẽ dẫn tôi về lại nơi của ‘chủ nhân của chúng ta’ à?”

“Cậu nói cái gì thế? Tại sao ta lại phải cố ý tới đón cậu thoát ra khỏi thân xác đó chứ? Tự mình về cho cẩn thận.”

Cấp trên của ta khẽ đung đưa. Nếu như ông ấy mà có cơ thể bằng xương bằng thịt thì chắc hẳn là vừa rồi đã làm ra một tiếng thở dài thườn thượt rồi.

“Vậy tại sao hiện giờ ngài lại nói chuyện với tôi?”

“Bởi vì nhìn cậu quá thảm hại đó, my friend. Nên là chúng tôi không thể nhìn tiếp được nữa.” Tên đồng nghiệp trả lời thay cho cấp trên của ta.

“Thật tình, là cấp dưới của ta mà cậu lại có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.” Cấp trên cũng đồng ý.

“Trong tình huống như thế này tôi còn có thể làm gì được nữa? Chúng ta không hề có một khả năng gì có thể tấn công trực tiếp con người, đúng không?”

Ta mất bình tĩnh mà ném ra linh ngôn có chút thô bạo.

“Chuyện đó thì cậu cần tự mình nghĩ. Ta cũng không tới đây để cứu con người. Chúng ta không liên quan gì đến việc sống chết của con người.”

Cấp trên nói. Đúng như vậy. Đó là vị trí mà một tử thần nên đứng. Nhưng ta...

“Nhưng cậu thì khác. Cậu muốn cứu những người đó. Nếu vậy thì hãy thử làm đến cùng đi.”

Sau khi để lại những lời đó, cấp trên của ta rời đi như những quả bóng bay bị tuột khỏi tay con người.

Việc mà ta có thể làm? Ta nhìn về phía trước. Tập trung mở to mắt nhìn.

”Bắt đầu từ người đã lừa tôi đi? Thưa tiểu thư.”

Nòng súng chĩa vào ngực Naho. Trong mắt Kondo lấp lánh dự vọng đen tối, ngón tay đặt lên cò súng. Trong khi đó, Naho đang cố gắng ngăn hai người viện trưởng và Nashiro đứng lên trước để chặn cho cô.

Việc mà ta có thể làm bây giờ... Chính thế!

Ta từ từ rón rén lại gần bên chân của Kondo. Gã đang bị nhấn chìm trong thứ dự vọng đen tối của mình nên không hề nhận ra hành động đó.

Ta dồn lực vào bốn chân, khụy thấp người xuống. Cơn đau nhức đánh úp nhưng ta cố cắn răng nín nhịn. Giây tiếp theo, ta dùng toàn lực bật người lên, tấn công vào tay của Kondo.

Hãy nghĩ cái tay đó là bánh su kem đi! Ta tự nói cho bản thân mình nghe và hướng mũi vào cánh tay cầm súng của Kondo.

“Aaaaaa!”

Ta lạnh lùng cắn thật mạnh. Gần như cùng lúc đó Kondo kéo cò súng. Có lẽ do ta lao tới mà đường ngắm bị trật đi, bay về phía chấu cây cảnh đặt trên hành lang.

“Yaaaa?!” Bị cắn, Kondo gào lên như một con thú.

A, ta làm được rồi. Một kẻ cao quý như ta nhưng lại làm ra cú tấn công hạ đẳng đến như vậy... Nhưng không còn cách nào. Nếu không làm vậy thì Naho sẽ bị gã giết mất.

Nếu đã làm rồi thì cứ làm cho trót. Ta dồn sức lực toàn thân vào quai hàm. Răng nanh sắc bén đâm thủng cánh tay găm vào tới thịt. Trong miệng ta mùi gỉ sắt tanh nồng lan rộng.

Ta vừa cố gắng gấn xuống cơn buồn nôn vừa liều chết đâm răng xuống sâu hơn cho đến lúc răng nanh của ta chạm vào cái gì đó cứng cứng. Có vẻ như ta đã chạm tới xương. Không biết là do quá đau đớn không chịu nổi nữa hay là răng nanh của ta đã cắt đứt dây thần kinh của gã mà Kondo đánh rơi khẩu súng xuống.

“Buông tao ra!”

Kondo nắm tay trái thành nắm đấm rồi đâm vào mắt ta. Trong một giây, mắt ta như nổ đom đóm rồi ngay lập tức tầm nhìn bị bao phủ bởi một màu trắng. Lực nghiêng của hai hàm răng cũng giảm đi, ta không tự chủ được mà ngã lún xuống đất. Bên dưới người ta liên vang lên một tiếng “bẹp”.

Bẹp? Tiếng gì vậy? Bên dưới người ta bị ướm? Trong tình trạng ý thức mờ mịt, ta khịt mũi, ngửi thử thứ chất lỏng dính vào người mình. Một thứ mùi hăng kích thích tựa như một mũi dao đâm thẳng lên não. May phước, nhờ nó mà đầu óc đang mơ hồ của ta tỉnh táo lại. Là số xăng lúc này Kanemura đã dội xuống. Sau đó ta nhận ra khẩu súng đang rơi ngay trước mặt mình. Ta vội vàng chống người đứng dậy, định ngắm khẩu súng vào miệng.

Chỉ cần cướp được thứ này thì Kondo sẽ không thể giết người được nữa. Không, Kondo liệu có mang hai khẩu súng không? Mà thôi, dù sao thì việc cướp được súng cũng sẽ có ích gì đó.

Ta lại gần khẩu súng. Chỉ còn một chút nữa, ngay lúc ta đang nghĩ vậy thì trước mắt lại nhoáng lên, cả cơ thể lại bay lên.

“Chơi tao này, đồ chó chết!”

Nghe thấy giọng nói đó rồi ta mới nhận ra mình lại bị Kondo đá. Bị Kondo đá văng đi, ta lăn đến ba bậc cầu thang dẫn xuống hầm mới dừng lại, ta đã không còn biết vị máu trong miệng là của Kondo hay là của chính ta nữa?

Ta lại lần nữa dồn lực vào bốn chân muốn tấn công Kondo. Nhưng cả bốn chân đều đã không còn cử động theo lệnh của ta nữa rồi. Ta bước từng bước, đến bậc cuối cùng tới hành lang thì chân cũng đến giới hạn. Ta ngã quỵ ngay chỗ nối liền của cầu thang và hành lang.

“Leo!”

Naho chạy nhào về hướng ta. Còn những người khác thì chỉ đứng ngốc như trời trồng. Này này, thấy ta cần gã như vậy mà mấy người không biết dồn vào tấn công Kondo hả?

“Cấm động đây!”

Kondo khuyụ người xuống nhặt khẩu súng lên rồi cứ nửa quỳ như vậy gào lên giận dữ. Naho đành dừng bước chân lại.

“Bọn mày dám chơi tao. Tao giết chúng mày. Giết hết chúng mày!” Kondo ngắm súng về phía Naho và kéo cò súng không chút do dự.

“Naho!”

“Naho!”

Cùng lúc linh ngôn của ta như biến thành lời nói được gào lên, Nashiro đã nhào đến chắn trước người Naho.

Cò súng đã kéo. Tiếng đạn bắn vang vọng trên hành lang. Cơ thể Nashiro bay về phía sau.

Ánh lên vồng mặc ta là khung cảnh tàn lửa từ nòng súng lộp độp rơi xuống giữa biển xăng trải rộng dưới chân Kondo, tựa như một thước phim quay chậm.

Và... cả thế giới đều tràn ngập màu đỏ. Ta chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn một màn trước mắt mà không nói được lời nào.

Thân hình Kondo không thể nhìn ra được nữa, thay vào đó là một cột lửa khổng lồ. Xăng chạm tới tàn lửa vẫn đang rơi xuống tiếp tục bùng lên thành những ngọn lửa đỏ rực với nhiệt lượng khủng khiếp.

Giữa cột lửa có thể mơ hồ nhìn thấy hình người. Hình người đó mở miệng như muốn hét lên gì đó, nhưng những ngọn lửa tựa như rắn không buông tha mà xâm nhập vào đó. Kondo đã bị biến thành một phần cột lửa đang bước liêu xiêu về phía này. Ta vội vàng lách người tránh. Bởi trên người ta cũng dính phải một chút xăng. Không thể để bị bắt lửa được. Kondo đi sượt qua bên người ta và bước hụt xuống bậc đầu tiên của cầu thang. Một quả cầu lửa to lớn lăn xuống bên dưới.

Kondo sau khi lăn xuống cuối cầu thang và dừng lại thì đã không còn động đậy. Thứ đó đã chẳng thể nhìn ra hình hài một con người được nữa. Hiện giờ Kondo giống như một bó củi để thắp sáng cho căn phòng dưới tầng hầm. Thắp sáng cho căn phòng dưới tầng hầm tối tăm mà bao năm thi thể của cậu bé đã nằm đó.

“Bác sĩ Nashiro, anh không sao chứ!”

Ta nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Naho. Nhìn lại thì Naho đang vòng cả hai tay ôm cổ Nashiro bị ngã và đỡ nửa người trên của anh ta dậy. Thật không thú vị... Ta cũng bị thương rất nặng này. Còn hơn tên đó nhiều.

“Ừ, chắc không sao.”

Đúng như ta dự đoán, Nashiro nói rồi cởi cái áo trắng khoác ngoài, để lộ ra một thứ như tạp dề màu xanh bên trong. Là quần áo phòng hộ bên trong có chứa chì, chuyên được dùng để mặc khi chụp “X quang”. Ở phần ngực của cái áo đó có một viên đạn đang cắm vào. Đây cũng là ý kiến của ta. Mau cảm ơn ta đi.

“Cái áo phòng hộ này còn chắc chắn hơn anh tưởng tượng nữa. Không chỉ tia X quang mà đạn bắn cũng có thể chặn được.”

Nashiro vừa nói đùa vừa cười, ngay sau đó lại giơ tay che ngực khẽ rên một tiếng. Cho người vênh váo. Cú vừa rồi xương sườn mà có gãy cũng không lạ đâu. Chắc, nhưng cứ hưởng thụ vết thương danh dự đó đi.

Minami cầm lấy bình cứu hỏa đặt trên hành lang và đi dập lửa những chỗ thảm đang cháy. Đến cuối cùng, người đàn ông này vẫn là người bình

thản nhất...

Những người khác ngoài Naho và Nashiro thì đều chạy về phía ta sau khi lửa được dập tắt, và nhìn về phía Kondo vẫn đang bốc cháy. Trên mặt mỗi người đều pha trộn giữa an tâm, chán ghét, thương xót. Tuy đúng là một cái chết thảm khốc, nhưng ta thật không tài nào hiểu nổi việc con người vẫn có thể dành sự thương xót, cho dù một chút thôi, cho kẻ xấu xa vô đạo như vậy.

Mà thôi, nói tóm lại thì mọi chuyện đến đây là kết thúc rồi. Ta nhìn lên trần nhà, thở ra một hơi thật sâu. Ở đó, tên đồng nghiệp của ta còn đang trôi lơ lửng. Bên cạnh là ba linh hồn.

“Linh hồn của gã đàn ông tên Kondo đó, cậu sẽ dẫn về chỗ của ‘chủ nhân của chúng ta’ chứ?”

“Cậu nghĩ có thể làm được chuyện như vậy sao? My friend?” Tên đồng nghiệp đang đưa người.

Ta khẽ liếc về phía Kondo vẫn còn đang bốc cháy, lắc đầu.

“Không... Hẳn là không rồi.”

“Đúng vậy đó. Chúng ta không thể làm gì được.”

Ngọn lửa dần dần yếu đi rồi tắt hẳn. Từ thân thể đã cháy thành than của Kondo bay ra một thể tâm linh hình cầu. Ta khẽ nhăn mặt lại.

Linh hồn của Kondo... quá xấu xí. Bề mặt bên ngoài thường sẽ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng đây lại đầy những đốm đen, hiện lên màu sắc xấu xí như bị dính thứ dung dịch niêm hồ. Mà bên trong là những đường vân chẳng chịt như nội tạng. Trong mấy chục năm cuộc đời gã đã làm bao nhiêu việc ác mới khiến cho linh hồn vậy bẩn đến mức này?

Linh hồn của Kondo sau khi rời khỏi cơ thể, không biết có phải còn hoang mang vì mình đang ở ngoài cái xác thịt đã gắn bó bao năm hay không mà cứ lơ lửng ở đó. Bình thường thì các linh hồn đều sẽ ở ngay gần chỗ thi thể của mình, và chúng ta sẽ dẫn những linh hồn đó về chỗ “chủ nhân của chúng ta”. Đúng, bình thường là vậy...

Linh hồn của Kondo khẽ run lên rồi bay lên cao như muốn chạy trốn cái gì đó.

Nó nhận ra rồi à... Ta dồn sức để không kêu ra tiếng. Thật sự nếu được thì ta muốn nhắm mắt lại. Từ khi nhận chức làm “kẻ dẫn đường” cho đến nay, ta vẫn luôn tránh không muốn nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc sắp

xảy ra này. Nhưng lần này thì ta không thể tha thứ cho gã. Cho dù không phải trực tiếp, nhưng cái “chết” của Kondo vẫn liên quan tới ta.

Linh hồn của Kondo đã bay đến giữa cầu thang rồi, nhưng đến đó liền dừng lại. Không, nói chính xác thì là nó bị buộc dừng lại. Nó lung lay tại đó như đang bị thứ gì kéo lại, và từng chút một linh hồn của Kondo bị kéo xuống dưới. Có thể thấy việc đó không phải là do ý chí của nó thông qua việc thỉnh thoảng nó lại ngoi ngóp cố bay lên trên. Nhưng, sức mạnh hút lấy nó lại mạnh hơn rất nhiều. Chỉ chớp mắt, linh hồn đã bị kéo trở về gần chỗ thi thể ban đầu... “Bọn họ” xuất hiện.

Từ bên dưới thi thể của Kondo trôi ra những xúc tu như của động vật thân mềm, vô số những cái bóng dài mảnh xuất hiện. Nhìn chúng vừa giống như dây thừng xoắn, vừa giống lưới của loài bò sát, cũng vừa giống tay của những đứa bé. Ta dồn lực vào cần cổ của mình. Nếu không làm vậy thì mắt ta sẽ quay đi hướng khác mất.

Những linh hồn thoát ra khỏi xác thịt sau khi mất đi sinh mệnh sẽ được những tử thần dẫn đường đưa về chỗ “chủ nhân của chúng ta”. Nhưng thi thoảng cũng có những linh hồn mà chúng ta không thể làm vậy được. Đó là linh hồn của những kẻ khi còn sống đã làm quá nhiều chuyện xấu, nên tích tụ trọc khí và không thể lại gần những tồn tại cao quý như chúng ta. Chúng ta không thể chạm vào chúng. Nếu như cứ cố tình tiếp xúc thì chính những tử thần chúng ta sẽ bị chất độc của linh hồn đó lây nhiễm. Giống như tình huống lúc này, khi ta định can thiệp vào linh hồn của Kondo.

Vậy kết cục của những linh hồn đã vấy bẩn đến mức mà kẻ dẫn đường như chúng ta không thể chạm vào sẽ như thế nào? Chúng sẽ bị “bọn họ” tới xử lý. Đúng, là “xử lý”.

Những cái bóng lung lay kéo dài bao vây quanh linh hồn của Kondo tạm dừng trong giây lát, ngay sau đó, những cử động vốn chậm chạp đột nhiên biến nhanh, chúng tấn công linh hồn Kondo... nhai nuốt nó.

Những bộ phận vốn trông như lá cây hay cánh tay chớp mắt đã chỉ nhìn ra những cái miệng. “Bọn họ” đang vui sướng, những cái miệng nho nhỏ đó đang cắn lấy linh hồn Kondo, giằng xé, kéo nó thành nghìn mảnh, dần dần biến mất.

Ta không biết linh hồn thì có cảm nhận được nỗi đau không. Chắc là không. Nhưng ta có thể cảm nhận được sự thống khổ kịch liệt từ linh hồn

Kondo. Nó đã rất nhiều lần muốn vùng ra chạy trốn, nhưng mỗi lần lại bị “bọn họ” cản lấy, kéo về.

“Bọn họ” là ai ta cũng không biết. Không phải không có hứng thú, mà là không muốn biết. Bản thân ta không hề muốn đặt sự tôn tại của “bọn họ” trong nhận thức của mình một chút nào.

Linh hồn bị ăn dần dần nhỏ đi, cho đến khi chỉ còn lại một phần ba kích cỡ ban đầu. Lúc này, mười mấy cái xúc tu ban đầu bắt đầu gộp lại với nhau. “Bọn họ” nhập lại thành một thể. Và cuối cùng “bọn họ” biến thành hình một con rắn khổng lồ. Con rắn mở miệng rộng gần một trăm tám mươi độ, từ từ đưa cái miệng lại gần linh hồn của Kondo. Ta có cảm giác như nghe thấy được tiếng hét trước khi chết của gã. Một tiếng hét tràn ngập thống khổ mà người nghe thấy đều muốn bịt chặt tai lại.

“Bọn họ” nuốt trọn linh hồn của Kondo và bắt đầu thỏa mãn nhai nuốt.

Vài chục giây sau, khi đã thưởng thức xong linh hồn của Kondo, bóng dáng của “bọn họ” cũng biến mất như một làn sương. Thứ còn lại chỉ là một đồng than nằm đó.

Kết thúc rồi. Đến đây thì tất cả đã kết thúc. Sức lực toàn thân biến mất, ta nằm rạp ngay tại chỗ. Sự đau đớn này giờ bị lãng quên do hưng phấn đã quay trở lại.

“Một dáng vẻ thảm hại, my friend. Thế nhưng cái lúc cậu nhảy lên cắn tay gã đó thì oai phong lắm.”

Linh ngôn của tên đồng nghiệp bay lại đây. Được khen ngợi vì hành động xuống giá như vậy ta thật chẳng vui nổi.

“Cậu đã biết trước kết cục sẽ như thế này?”

Nếu là tử thần thì chắc chắn ở một mức độ nhất định có thể nhìn thấy tương lai. Dù hẳn ta có biết trước kết cục này thì cũng không lạ. Không, theo lẽ thường thì hẳn ta biết mới là hợp lý.

“Đương nhiên là tôi biết rồi. My friend. Lúc nói với cậu về việc những người ở đây sẽ bị giết, thì hiture mà tôi nhìn thấy đã dần dần thay đổi. Lúc đó tôi đã bất ngờ lắm.”

Ra vậy, lúc đó tên đồng nghiệp vội vàng chạy biến đi là vì thế. Chỉ vừa tán gẫu với ta thôi mà tương lai nhìn thấy đã có sự thay đổi lớn, bất ngờ là chuyện đương nhiên.

“Vậy vì sao hôm nay cậu lại cố tình tới đây? Nếu như những người ở bệnh viện này không chết thì cậu tới đây có ý nghĩa gì? Linh hồn của gã đàn ông đó thì cũng đã bị ăn mất rồi.”

Trước sự châm chọc của ta, tên đồng nghiệp lại đung đưa người một cách vui vẻ.

“Cậu đang nói gì thế. Không phải có những soul cần được dẫn đường ở đây à? Ngay bên cạnh cậu đó.”

Lúc này ta mới nhận ra, không biết từ lúc nào ba linh hồn đã bao quanh ta. Sự yếu ớt khi lần đầu ta nhìn thấy họ đã biến mất, giờ họ đều đang tỏa sáng lấp lánh. Ta không kìm được mà thả lỏng cơ mặt. Vậy à, hung thủ giết hại bản thân đã nhận trừng phạt, vậy nên cuối cùng họ đã được giải thoát khỏi “lưu luyến” rồi à?

“Nào, giờ thì tôi phải quay lại công việc của mình đây. Vậy nhé my friend, so long.”

Tên đồng nghiệp vẫn không thay đổi gì, chào bằng những từ ngữ mà không ai hiểu rồi lặn vào trên trần nhà, biến mất tăm. Ba linh hồn cũng đuổi theo tên đồng nghiệp, bay lên. Đung đưa như đang nhảy múa.

Ta nhìn theo bóng dáng họ biến mất lên trần nhà, tiễn họ với cảm giác tràn ngập thỏa mãn.

“Leo!”

Ta còn đang nhìn lên trần nhà thì bị tập kích từ ngang hông. Cơ đau chạy khắp toàn thân làm ta như muốn rụng rời, không nhận được mà “Oảng” lên một tiếng.

“Leo! Nhóc có sao không? Có đau không? Bị thương ở đâu?”

Naho vừa tóm lấy hai bên cổ ta vừa hỏi. Sau khi lo lắng cho Nashiro giảm bớt thì giờ mới đến phần ta.

“Đau! Naho tay cô nắm đau quá! Mau buông ra!”

“A, xin lỗi.” Nghe thấy tiếng kêu thống khổ bằng linh ngôn của ta, Naho vội vàng buông hai tay đang nắm ta ra.

Sau khi thoát khỏi được cú tấn công đáng sợ, ta an tâm thở phào một hơi và lại lần nữa nhìn lên trần nhà. Ở đó đã không còn nhìn thấy bóng dáng của tên đồng nghiệp cũng như ba linh hồn kia nữa. Nhìn dáng vẻ của

ta, vẻ mặt cố giữ bình thần của Naho sụp đổ. Từ đôi mắt hai mí to tròn nước mắt bắt đầu chảy ra.

“Cảm ơn... Thật sự cảm ơn nhóc.”

Hai tay Naho lại lần nữa vòng lấy người ta. Nhớ lại cơn đau vừa trải qua mấy giây trước, cả cơ thể ta cứng lại, nhưng lần này hai cánh tay cô lại không có dùng lực, chỉ nhẹ nhàng ôm cô ta thôi. Cảm giác tiếp xúc với làn da láng mịn như lụa thật là tốt. Ta đã định kêu với cô ấy là “cô sẽ bị dính chỗ xương đang bám trên người ta đó”, nhưng lại nghĩ nói như vậy có hơi thô lỗ, nên cứ để cô ấy ôm vậy.

Ta vừa nghe tiếng thút thít mà Naho vẫn cố nhịn, vừa đón chờ công việc của mình dưới mặt đất này kết thúc.

3.

Ánh đèn đỏ nhuộm kín tầm mắt. Ta bước đi tập tễnh trong khu vườn được chiếu sáng một màu đỏ như chất độc. Mỗi lần bước chân lại có cơn đau nhói lên, nhưng cũng chưa tới mức không chịu đựng được.

Đã vài tiếng trôi qua. Ngay sau khi vụ việc kết thúc, chúng ta đã lập tức tắt thiết bị gây nhiễu sóng đi và liên lạc với cảnh sát, nên hiện tại xung quanh căn nhà đang có rất nhiều xe cảnh sát.

Ngoài ta ra thì tất cả mọi người đều đang bị cảnh sát hỏi chuyện. Mà hai tên đồng bọn của Kondo thì đã bị dẫn đi rồi.

Ta nhìn lên cây hoa anh đào nằm ở giữa vườn. Ở đó có một ánh sáng đang lung lay khác hẳn ánh đèn đỏ này giờ.

“Câu văt vả rồi.” Cấp trên lên tiếng hỏi thăm ta.

“Đúng là mệt thật.” Đó là cảm giác chân thật.

“Vậy sao, đó là một kinh nghiệm quý báu. Vì ta cũng không hiểu cảm giác ‘mệt’ mà con người hay nói là thế nào.”

“Vậy thì ngài có thể biến thành chó để nếm thử xem. Ngay lập tức có thể trải nghiệm đó.”

“Nếu có cơ hội thì ta sẽ xem xét.” Cấp trên trả lời với giọng điệu ta biết thừa ông ấy sẽ chẳng làm đâu.

Cứ nói mấy chuyện vô thưởng vô phạt này thì hết ngày mất.

“Vậy xử lý giành cho tôi là gì vậy?”

“Xử lý gì?”

“Ngài không cần phải giả vờ như không biết đâu. Tôi đã phá luật. Đã động tay động chân vào số mệnh của bọn họ mà. Tôi sẽ thành thật nhận xử phạt cho điều đó.”

“À, là chuyện đó hả?”

Nghe lời cấp trên nói cứ như ông đã quên luôn vụ phải xử phạt vậy.

“Nếu là chuyện đó thì thay vì nói là luật, nó càng giống thói quen của chúng ta hơn. Bởi vì chúng ta vốn cũng chỉ có thể tiếp xúc với con người bằng cách hiện lên trong giấc mơ của họ, hoặc là nói chuyện với họ bằng linh ngôn, và cho dù chúng ta có làm vậy thì hầu hết trường hợp bọn họ đều cho rằng mình “thần hồn nát thần tính” và không nghĩ nhiều đến đó. Hơn nữa là cũng chả mấy ai thích làm cái chuyện phiền phức đi tiếp xúc với con người như thế cả.”

Thói quen? Hai mắt ta trợn trừng.

“Vào thời điểm tiếp thu ý kiến của cậu và quyết định cho cậu tiếp xúc với con người từ lúc họ vẫn còn sống, ta đã nghĩ là nó sẽ có ảnh hưởng nhất định đến tương lai rồi. Thêm vào đó, hiện tại cậu còn đang có thân xác thật trên mặt đất này, nên có gây chút ảnh hưởng tới số mệnh con người cũng không có vấn đề gì đâu, đúng không?”

Cấp trên nói không chút áp lực. Còn ta thì cảm thấy sức lực toàn thân biến mất. Cái cảm giác bị kịch đó rốt cuộc là gì vậy hả?

“Vậy thì vì sao ngài lại cố tình xuống đây vậy?”

Không lẽ là vì... rảnh?

“Không có chuyện đó đâu. Chỉ là cấp dưới của ta đang nỗ lực như vậy, nên ta cũng có chút để ý.”

Có vẻ đúng là ông ấy rảnh thật. Nhưng ta thật sự làm vậy được hả? “Chủ nhân của chúng ta” quả thật không tức giận? Ngay lúc ta định hỏi thêm nữa thì cấp trên của ta bắn ra linh ngôn “Đợi một chút.” Rồi dừng động tác lại. Ông ấy đang nhận linh ngôn từ “chủ nhân của chúng ta”. Sự căng thẳng bao phủ toàn thân ta.

Quả nhiên, “chủ nhân của chúng ta” đang tức giận vì hành động của ta. Và hiện giờ ngài đang ra chỉ thị về việc xử lý ta cho cấp trên. Hết cách rồi. Đây cũng là chuyện mà ta đã quyết định. Ta đã có thể cứu được mấy người Naho. Ta không hối hận.

“Quả đúng là chủ nhân của chúng ta.”

Cấp trên khẽ nói rồi nhìn ta. Bầu không khí vốn nhẹ nhàng trước đó đã hoàn toàn biến mất.

“Ta vừa nhận được yêu cầu xử lý cậu từ ‘chủ nhân của chúng ta’. Cậu đã làm ra những hành động vượt quyền hạn. Nên giờ cậu phải chịu trách nhiệm vì việc làm đó. Thế nên...”

Ta cúi đầu chờ nghe phán quyết. Cấp trên tiếp tục truyền linh ngôn.

“Câu sẽ tiếp tục bị phong ấn lại trong cơ thể con vật như bây giờ, cùng con người sinh hoạt và phải cứu rồi những người có thể biến thành ám linh.”

Ô hô, phương thức xử lý thật nghiêm khắc. Một kẻ cao quý như ta lại bị phong ấn trong thân xác loài vật, còn bị đày xuống mặt đất này. Quá tàn ác... Hừm?

“Xin lỗi, nhưng mà không phải tôi vẫn đang nhận xử lý như vậy rồi ạ?”

Ta vừa nghiêng đầu vừa hỏi.

“Đúng vậy. Nói đơn giản thì có nghĩa là cậu cứ như bây giờ, tiếp tục cố gắng đi. Cậu có gì bất mãn sao?”

“Vậy... vậy có được thật không ạ?”

“Được hay không thì đó là mệnh lệnh từ “chủ nhân của chúng ta” đó. Là mệnh lệnh, cậu nhận hay không?”

Ta thở ra một hơi và nhìn lên bầu trời đang bị màn đêm đen bao phủ. A, quả nhiên là “chủ nhân của chúng ta”, một người từ bi vô cùng và cũng có chút tùy hứng... Đương nhiên là theo nghĩa tốt.

Đó là mệnh lệnh được ban xuống từ “chủ nhân của chúng ta”. Ta không có quyền lựa chọn. Ta lại phải tiếp tục trải qua những ngày ở đây như hiện tại à? Thật tình, cảm giác thật nặng nề. Nhưng không hiểu vì sao cái đuôi của ta lại vẫy qua vẫy lại không ngừng được.

“Quả đúng là chủ nhân của chúng ta!”

“Nỗ lực lên.”

Trong lúc ta còn đang đứng đưa một cách thỏa mãn thì bóng dáng cấp trên đã dần dần nhạt đi rồi biến mất hẳn.

Tiền cấp trên xong, ta quay người lại. Số lượng cảnh sát vẫn nhiều như vậy, nhưng mấy người Naho thì đang quay vào trong nhà. Bởi vì họ đều rất mệt rồi nên việc lấy lời khai hẳn là được lùi đến ngày hôm sau. Ta cũng mệt rồi. Cơ thể bị Kondo đá cũng đang đau nhức vô cùng. Giờ ta chỉ muốn quên hết mọi thứ và đi nghỉ thôi.

“Leo... Nhóc đâu rồi? Mau tới đây chữa thương đi.”

Ta nghe thấy tiếng Naho gọi mình từ cửa vào căn nhà. Ta chịu đựng cơn đau hành hạ để bước nhanh hơn. Nào, trở lại thôi.

Nhà của ta.

4.

“Merry Christmas!”

Cùng với tiếng hô mà ta không rõ nghĩa của Naho là từng tiếng pháo kiểu tây được gọi là cracker vang lên.

Bên dưới cái cây được trang trí đèn lồng lầy, mùi thuốc pháo kích thích lúc có lúc không, không khí náo nhiệt của lễ hội, đồ ăn được bày đầy trên bàn cùng với một đồng bánh su kem xếp cao như núi làm ta hưng phấn.

Hơn mười ngày kể từ lần tấn công của bọn Kondo, hôm nay chính là một lễ hội phương Tây mà người ta gọi là “Giáng sinh”.

Sự thật là vụ việc lần trước vẫn còn đang tiếp tục. Cho rằng cái chết của Kondo sẽ kết thúc vụ việc này là một sai lầm to lớn của ta. Ngày hôm sau, ta được Naho dẫn theo, đi tới địa ngục.

Địa ngục mang tên “bệnh viện thú ý”.

Ngay thời khắc vừa đến cái nơi mà cô ấy bảo dẫn ta tới để kiểm tra vết thương, trên ghế phía sau ô tô do Nashiro cầm lái, ta đang gối lên đùi Naho bắt đầu run người lẩy bẩy. Bản năng của một con chó đang reo chuông cảnh báo với âm lượng lớn nhất trong đầu ta, cảnh báo nguy hiểm. Ta chắc chắn đã có lựa chọn là “chạy trốn”. Nhưng lòng tự tôn của một tử thần cùng với sự quen thuộc với nơi được gọi là “bệnh viện” đã làm ta đánh mất đi khả năng phán đoán chính xác.

Đi vào trong bệnh viện đầy mùi hỗn loạn của những con chó khác, lúc ta nhận ra phán đoán của mình sai thì đã muộn rồi. Ác ma có tên gọi “bác sĩ thú y” đó lật người ta lại, trói chân ta vào cái máy không biết để làm thì, rồi lại bọc người ta lại bằng đoạn vải băng gì đó, và cái kim tiêm... kẻ đó còn làm hành vi vô nhân đạo là đâm mũi kim vào người ta.

Lúc trở về, người ta vẫn run lên bần bật ở trong xe khiến Naho phải quay ra hỏi, “Đáng sợ đến vậy à?” Nhưng ta run lên là vì lạnh. Chứ hoàn toàn không phải đang phát run vì sợ. Đúng, tuyệt đối không.

Mà thôi, trải qua rất nhiều việc thì hiện giờ, mười ngày sau vụ việc, những vết thương của ta hầu như đã hồi phục hết, chỉ cần không hoạt động mạnh thì sẽ không cảm thấy đau. Thay vì nói là nhờ sự mát tay của bác sự thú ý, thì nên nói là nỗi sợ hãi sẽ phải trở lại nơi địa ngục kia lần nữa đã giúp ta chóng lành thương.

Ta nhìn quanh căn phòng. Naho, Minami, Kanemura, Utsumi, viện trưởng Nashiro, các y tá khác. Gần mười con người khoác lên mình những bộ trang phục khác nhau cùng vui vẻ, hào hứng tận hưởng lễ Giáng sinh bên trong căn phòng sinh hoạt chung.

Đặc biệt, ta có thể thấy ba bệnh nhân và cả Naho đang tận hưởng khoảng thời gian này bằng cả tấm lòng. Chuyện đó chắc hẳn có liên quan đến việc đây sẽ là Giáng sinh cuối cùng đối với cả bốn người. Một năm sau, khi trên toàn thế giới tổ chức Giáng sinh lần tới, bọn họ đã không còn ở trên thế giới này nữa.

Minami và Kanemura sau vụ việc tình trạng bệnh ngày càng xấu đi. Ngay cả bây giờ, hai người họ cũng hầu như không động đũa đến chỗ đồ ăn đã giảm khẩu phần khá nhiều bày trên bàn, đồ uống cũng chỉ hơi chạm môi mà thôi. Nhưng ta hoàn toàn không cảm thấy sự thống khổ của hai người. Có lẽ hai người họ đã an tâm rồi. Họ đã làm hết tất cả những việc mình nên làm trên thế giới này. Và giờ đây họ chỉ từ tốn, chuẩn bị đón chờ thời khắc sau cùng của mình một cách yên bình.

Lại nói, Mizuki và Sayama đã bị cảnh sát bắt lại không hề nhắc đến chuyện của Kanemura với cảnh sát. Có thể bọn chúng sợ rằng nếu khai ra không cẩn thận thì sẽ để lộ ra việc chúng có liên quan đến vụ án giết người cướp của bảy năm về trước. Nhưng ta lại biết rằng, Kanemura đã viết lại một tài liệu kể rõ chân tướng bảy năm trước và giao cho luật sư, để sau khi ông chết nó sẽ tới được tay cảnh sát.

Ngược lại với Minami và Kanemura, từ trước khi xảy ra vụ việc, Utsumi đã có sức sống hơn nhiều. Hiện giờ anh ta đang nhét cả đồng đồ ăn chất núi trên đĩa vào miệng, Utsumi vẫn còn công việc dang dở. Đó là vẽ nên bức tranh tuyệt nhất.

“Leooo!”

Trong lúc ta còn đang bồi hồi, một giọng nói vang lên từ phía sau. Quay người lại thì thấy Naho đang vòng hai tay ra phía sau, mỉm cười nhìn

xuống ta.

“Cô cầm cái gì sau lưng thế?”

Ta vừa dăng lên sự cảnh giác vừa lùi về sau. Từ sau khi tới bệnh viện thú y, Naho đã lấy về loại thuốc gì đó vừa đắng vừa kinh khủng và bắt ta uống.

“Không cần phải sợ sệt vậy đâu. Chị chỉ tặng nhóc quà Giáng sinh thôi.”

“Quà Giáng sinh?”

“Đúng vậy, vào Giáng sinh người ta thường hay tặng quà cho nhau. Cái vòng cổ trước kia đã mất rồi nên chị mua tặng cho em cái mới.”

Naho vòng hai tay quanh cô ta rồi vui vẻ nói: “Trông hợp lắm!” Ta nhìn dáng vẻ của mình phản chiếu trên gương ở một góc phòng. Khác với chiếc vòng lòe loẹt lần trước, chiếc vòng cổ lần này được làm bằng da màu nâu, phía trên chỉ đính duy nhất một đồ trang trí kim loại được chạm bằng tay có biểu tượng hình hoa súng.

Thế này là sao? Nhìn hợp với ta quá chứ? Cái vòng cổ kì quái trước kia cứ như đùa vậy.

“Bác sĩ Nashiro đã đi mua cùng chị, anh ấy nói là cái này sẽ hợp với Leo.”

Nashiro, làm tốt lắm. Ta nhìn dáng vẻ đeo vòng cổ của mình từ nhiều góc độ được phản chiếu trong gương.

Ra vậy, mọi người cùng tặng quà cho nhau. Một tập tục khá tình cảm đó. Nhưng vấn đề rắc rối là vì ta không hề biết chuyện đó nên đã không chuẩn bị gì cho Naho cả. Nghĩ tới đó, cái đuôi đang vẫy nhiệt tình của ta ỉu xìu xuống.

“Nhóc không thích sao?”

“Không, ta rất thích. Chỉ là... ta chẳng chuẩn bị gì để tặng cho Naho cả.”

“Nhóc nói gì thế, không cần để ý chuyện đó đâu. Leo đã cứu bọn chị cơ mà.”

Naho xoa đầu ta như mọi khi.

“Naho có muốn được nhận thứ gì không?” Tuy biết rằng một con chó như ta gần như chẳng chuẩn bị được thứ gì đâu, nhưng ta không nhin được

muốn hỏi.

“Để xem nào. Chị không đặc biệt muốn thứ gì, nhưng nếu được chị mong muốn bệnh viện này sẽ vẫn hoạt động mãi.”

“... Quả nhiên là bệnh viện này sẽ bị dỡ bỏ sao?”

“Chị cũng không hỏi bố. Nhưng có lẽ sẽ thế thật. Sau vụ việc, tuy là trông bố chị rất có vẻ muốn tiếp tục duy trì bệnh viện này, nhưng mà tiền thì... Chuyện này không thể nào mà giải quyết được.”

Naho buồn bã nhìn khắp căn phòng. Đối với Naho, đây chính là nơi cô thực hiện được ước mơ trở thành một y tá, là chiến trường cô đã cùng chiến đấu với đồng bạn, cũng là nơi cô đã sống cho tới cuối cuộc đời.

Thời gian Naho còn có thể ở lại đây, dài nhất cũng chỉ có mấy tháng. Sau khi mình mất đi, nơi này sẽ biến thành bộ dạng khác, có lẽ với Naho mà nói điều đó rất khổ sở.

Ta muốn làm điều gì đó. Nếu được thì ta muốn giữ nơi này mãi như trong trí nhớ của Naho, giữ nó nguyên vẹn như hiện tại. Nhưng kẻ vốn dĩ là một tồn tại tâm linh cao quý như tử thần ta, thì ở mặt đất này cũng chỉ là một con vật mà thôi. Cách để một con chó kiếm ra tiền trên thế giới tàn độc này còn chưa có đâu. Ta lại lần nữa nếm trải sự vô lực của bản thân.

“A, xin lỗi. Tự nhiên lại kể chuyện linh tinh. Chị đã chuẩn bị rất nhiều bánh su kem đó. Chỉ ngày hôm nay thôi, nhóc muốn ăn bao nhiêu cái cũng được.”

Naho sau cùng khẽ vỗ nhẹ lên đầu ta rồi cầm chiếc giỏ đựng những cái hộp nhỏ rời đi. Cô ấy đi tặng quà cho những người khác nữa. Nhìn theo bóng lưng đó từ phía sau, ta thở dài một tiếng. Dù có là bánh su kem thì giờ con sâu trong bụng ta cũng không thêm cựa quậy.

Có ánh sáng lấp lánh ánh vào khóe mắt ta. Quay đầu về hướng đó, ta nhìn thấy những ngọn đèn trang trí mắc trên cây thông đang tỏa sáng lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời. Đó là cây thông được đặt trong phòng chứa đồ trên tầng ba. Nó được vận chuyển xuống đây để phục vụ cho buổi lễ này.

Ta nhìn lên cây thông và có cảm giác như trái tim đang mệt mỏi được xoa dịu. Thật là kỳ lạ. Rõ ràng chỉ đơn giản là treo một đồng hồ trang trí lên một cái cây mà thôi.

Ta lại nhìn chăm chăm vào cây thông.

Đột nhiên ta cảm thấy có gì đó thật khó chịu toát ra từ trong lòng. Cảm giác này là gì vậy? Ta quyết định tìm cho ra chân tướng của cảm giác sai sai đó. Mà nó thì càng mạnh lên nếu ta càng nhìn cây thông lâu.

... A! Miệng ta há hốc ra.

“Naho!”

Ta vẫn nhìn chăm chăm vào cây thông nhưng lại phát ra linh ngôn thật mạnh.

Không biết có phải bị giật mình không mà cơ thể Naho còn đang đưa tặng cây bút lông cho viện trưởng run lên. Viện trưởng không nghe được linh ngôn nên khi thấy Naho đang đứng trước mặt tự nhiên lại giật nảy mình thì liền nhìn cô một cách kì lạ.

“Sao thế Leo? Đột nhiên lên tiếng to như vậy làm chị giật cả mình.” Naho đi tới phía này.

“Không phải lên tiếng, mà là linh ngôn.”

“Là gì cũng được mà. Thật là, đang là một cảnh tượng cảm động như vậy. Bố lúc nào cũng mặt lạnh đang cười rồi, đợi thêm chút nữa có khi còn sắp khóc ấy chứ.”

Cười? Sắp khóc? Ông ấy ý hả? Ta khẽ liếc nhìn viện trưởng nhưng chỉ thấy vẫn là khuôn mặt không cảm xúc thường trực. Không lẽ là mắt quan sát của con gái mới thấy được sự thay đổi về mặt của bố mình?

“Chuyện đó cho ta xin lỗi. Nhưng ta đã tìm ra thứ còn quý hiếm hơn cả nụ cười của viện trưởng đó.”

“Thứ còn quý hiếm hơn nụ cười của bố chị ấy hả? Nhóc tìm thấy tsuchi-no-ko^[14] à?”

Nụ cười của ông ấy quý hiếm đến vậy thật hả?

“Không, có lẽ là không bằng được tsuchi-no-ko... Nhưng so sánh ra thì có tác dụng hơn tsuchi-no-ko đấy.”

Ta thu lại suy nghĩ của mình, hất cằm về phía cây thông.

“Nhìn nó đi.”

“Nhìn cái gì, trên cây thông Giáng sinh có thứ gì à?”

“Quà của ta... Thứ được gọi là ‘quà Giáng sinh’.”

“Ơ? Quà?” Naho khẽ nhăn mày, nghi hoặc hỏi lại.

“Cây thông này là thứ đã có từ khi gia đình bị Kondo sát hại còn sống ở đây đúng không?”

“Đúng vậy, thì sao...?”

“Nó được trang trí nhiều đồ quá ha.”

“Ừm, cây thông Giáng sinh đều như vậy mà...”

Naho khẽ gật đầu khi ta không trả lời lại cô mà chỉ tiếp tục linh ngôn.

“Nhưng có vài món trông trẻ con quá, không phải sao?”

Trên những cành cây được trang trí bằng đèn nháy còn có cả thú bông và các loại đồ chơi.

“Bởi vì nó là cây thông Giáng sinh cho trẻ con mà. Trẻ con sẽ treo những thứ mình thích lên cây thông. Chị ngày xưa cũng hay treo búp bê lên...”

“Chính nó đó!” Ta khẳng định bằng linh ngôn.

“Sao thế? Làm chị giết mình...” Naho giờ hai tay ôm ngực mình.

“A, xin lỗi. Mà cũng phải nói, tới cuối cùng chúng ta vẫn không tìm thấy đá quý đâu ha.”

Ta lại lần nữa đổi chủ đề.

“Ừ, đúng vậy. Leo, nhóc không sao chứ? Từ nãy tới giờ cứ nhảy hết chuyện này sang chuyện khác. Nhóc có đau đầu hay gì đó không? Hay là đang chạm mạch?”

Thật bất lịch sự. Với một kẻ có đầu óc sáng suốt như ta mà nói vậy. Ta không thèm để ý mà tiếp tục.

“Những viên đá quý ngẫu nhiên tìm thấy dưới căn phòng dưới đất chắc chắn là một bảo vật đối với cậu bé. Cậu bé luôn mang theo một viên trong số đó sát bên người bởi vì không thể lúc nào cũng mang tất cả chúng theo được. Vậy thì số đá quý còn lại cậu bé đã làm thế nào?”

“Ơ...?” Naho nghiêng đầu híp mắt lại suy nghĩ, rồi như đã hiểu được lời ta nói, đôi mắt vốn đã to của cô ấy trũng lớn như muốn rách cả khóe mắt. Rồi tựa như một con búp bê chì đã hết dầu, cô ấy cứng ngắc cử động, quay về phía cây thông.

Trên những cành của cây thông đang ở ngay trước mặt Naho, có rất nhiều ánh sáng lấp lánh.

“Cô không thấy, nếu chỉ là những viên thủy tinh thì chúng hơi xinh đẹp quá mức rồi à?”

“Đùa sao... Không thể nào...”

Naho cứ đứng như trời trồng. Giờ là lúc cần đến chuyên gia này.

“Kanemura.” Ta quay ra gọi Kanemura đang chậm rãi uống nước táo.

Kanemura quay đầu lại, rồi khó khăn đứng lên, lại gần đây.

“Có chuyện gì thế?”

Giọng nói của Kanemura khi tới gần ta và cố không để người khác nghe thấy ôn hòa hơn hẳn so với lúc ban đầu ta gặp ông ấy, cứ như hai người khác vậy. Bỏ đi sự độc mồm độc miệng thì cũng tốt, nhưng xét về mặt đồng bọn đã bao lần tỏ thái độ xấu thì ta thấy có hơi hụt hẫng.

“Hãy nhìn cây thông ở kia đi.”

“Hửm? Nó làm sao?” Kanemura đưa tay tùy tiện sờ những cành cây.

“Hãy nhìn cho cẩn thận vào. Mắt ông bị quáng hả?”

Trước lời nói của ta, Kanemura tỏ ra không mấy thoải mái mà hơi nheo mắt lại. Đúng thế, đúng thế, nếu không tỏ thái độ như thế thì cảm giác không giống ông ta chút nào.

“Rốt cuộc thì cái cây có vấn đề gì? Tôi không thấy có gì lạ cả...”

Nói tới đó, đột nhiên Kanemura dừng bật. Ông không tin được mà đi đầu lại cần cái cây. Hai mí mắt vốn lơ dờ của Kanemura ngày càng càng trùng to.

“Aaaaaa!” Rồi từ cái miệng há to đến nhét vừa cả nắm đấm của ông bật ra một tiếng kêu to, thu hút tầm nhìn của tất cả mọi người trong phòng sinh hoạt chung.

“Có chuyện gì vậy?” Nashiro đang ở gần đó vội vàng chạy tới.

“Ki, kim, kim...” Kanemura vừa chỉ vào cây thông, nói đúng hơn là chỉ vào những vật trang trí được treo trên cành cây, vừa lắp bắp không thành tiếng.

“Kanemura. Ông bình tĩnh đã. Đầu tiên nằm xuống đã. Y tá trưởng xin mau đo huyết áp...”

“Không phải, bác sĩ, không phải.” Kanemura nói bằng giọng yếu ớt rồi run rẩy vươn tay về phía cây thông. “Là kim cương. Kim cương ở đây!”

Kanemura vừa hét lên vừa vươn tay tới những đốm sáng được mắc trên cành cây. Chạm vào những viên đá lấp lánh như muôn vàn con đom đóm và chứa cả mộng ảo xa vời như thể chỉ cần khẽ động tới sẽ lập tức tan vỡ.

“Ngài viện trưởng, là chúng, là những viên kim cương mà đám người đó vẫn đồ mắt tìm kiếm. Sao lại có thể ở chỗ này chứ, làm sao có thể tìm ra được. Hãy nhìn xem những kẻ đó đã thất bại thế nào!” Kanemura cười sảng khoái.

“Kim cương...”

Naho đang đứng ngốc ra lắm bấm cùng vươn ngón tay trắng nõn thon dài về phía những kết tinh ánh sáng ấy. Giây phút đầu ngón tay cô chạm tới, ánh sáng bảy màu lan rộng ra hơn. Sự xinh đẹp đó làm Naho nín thở.

“Ở đây, còn đây nữa cũng đều có. Đây thành một cái cây kho báu rồi.”

Kanemura tìm thấy ngày càng nhiều viên đá quý được mắc trên cành cây. Bấu không khí như đã giác ngộ yên bình trước đó hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sức sống từ giọng nói đầy sinh lực. Chắc, như thế này đúng là hợp với ông ấy hơn nhiều.

“Những viên đá quý đó không phải đồ của ông đâu. Đó là quà Giáng sinh ta tặng Naho đó.”

Nhìn ông ta cứ như sắp sửa nhét hết chúng vào túi mình vậy, nên là ta cứ chằm trước một kim cho chắc.

“Chuyện đó tao biết chứ. Giờ còn mong nó thành đồ của mình gì nữa. Mà nghĩ tao còn sống được bao nhiêu nữa hả?” Kanemura nhìn sang ta.

“Nhìn ông vui như vậy mà.”

“Sao mà không vui được? Dẫu sao thì tao vẫn là một nhà kinh doanh đá quý mà. Hơn nữa đây còn là những viên kim cương duyên nợ nữa.”

“Ai biết được? Nào, nhanh đưa chúng cho Naho đi.”

“Tao biết rồi.”

Kanemura miễn cưỡng đưa những viên đá quý đang xếp đầy một tay mình cho Naho. Mà Naho thì hình như không biết làm sao với những viên kết tinh đang tỏa sáng lấp lánh trên tay mình, nhìn xung quanh cầu cứu.

“Có cái gì đáng ngờ ở đây à?”

Trước thái độ vẫn chưa bình tĩnh lại được và trở nên bất an của Naho, ta lại phát ra linh ngôn, sau đó Naho liền đi tới bên người ta, khụy xuống

thì thăm.

“Chị phải làm gì với chúng đây?”

“Làm gì với chúng á? Đây là quà ta tặng cô. Naho chỉ cần nhận lấy là được rồi?”

“Nhận được thứ quý giá thế này chị cũng khó nghĩ lắm.”

“Ta cũng không bảo cô cho vào túi riêng của mình. Những viên đá quý này có thể làm được việc gì đó đúng không?”

“Những viên đá đó rất có giá trị đúng không? ít nhất thì vẫn đủ để vực dậy một bệnh viện nhỏ đang có vấn đề về tài chính.”

Vẻ mặt Naho căng cứng lại, nhìn chăm chăm vào khả năng xảy ra của tương lai đang nằm trong lòng bàn tay mình.

“Nhưng, chuyện này... Đây đâu phải đồ của chúng ta...”

“Viện trưởng đã mua lại nguyên bệnh viện này bao gồm cả các gia cụ đúng không? Tuy ta không rõ quy định của con người thế nào, nhưng hẳn là viện trưởng cũng có những quyền hạn nhất định chứ? Hơn nữa, người đàn ông là chủ nhân thật sự của chúng thì chắc chắn đã chết trong chiến tranh rồi. Nên là giờ không có một ai phàn nàn cả đâu.”

“Thật sự làm vậy được chứ...”

“Được. Cô hãy dùng chúng để giải quyết ưu tư cuối cùng của mình đi.”

Naho nghe vậy nhưng trong chốc lát vẫn không ngừng đảo mắt qua lại, cuối cùng cô nhắm hai mắt lại, mím chặt môi. Dáng vẻ đó giống như cô đang suy tư nghiền ngẫm. Và khi lần nữa hai mí mắt nâng lên, để lộ ra đôi mắt phía sau thì đã không còn sự bối rối nữa, trên những viên đá tỏa ra ánh sáng càng thêm lấp lánh.

“Bố ơi!”

Đứng dậy, Naho nhanh chân bước đến trước người viện trưởng.

“Sao, sao vậy?” Đột nhiên nghe thấy con gái gọi mình với một giọng điệu đầy quyết tâm, viện trưởng khẽ giật mình.

“Xin bố. Con, không hề muốn bệnh viện này biến mất. Bố hãy dùng số kim cương này để tiếp tục bệnh viện đi.”

Naho xòe những viên đá quý ra.

“Tiếp tục bệnh viện sao...?” Trên mặt viện trưởng hiếm khi hiện lên một biểu tình rõ nét như thế. Đó là vẻ mặt bối rối.

“Bố vốn là một bác sĩ ngoại khoa, nhưng lại đi học chăm sóc giảm nhẹ rồi bắt đầu bệnh viện này, con biết đó là vì con. Nhưng hiện giờ bố đã trở thành một bác sĩ chăm sóc giảm nhẹ tuyệt vời, nơi đây cũng trở thành một bệnh viện rất tốt. Con không hề muốn bệnh viện này biến mất. Cho dù đó có là việc xảy ra sau khi con ra đi chẳng nữa...”

Naho nhìn thẳng vào mắt bố mình. Viện trưởng mím chặt môi, không nói gì.

“Nếu là vấn đề tiền bạc thì những viên kim cương này hẳn có thể giải quyết được. Còn lại chỉ là mong muốn của bố nữa thôi. Con biết việc quyết định dỡ bỏ bệnh viện không phải là một chuyện đơn giản... Con cũng biết con... sau khi con ra đi, phải làm việc ở đây là một chuyện rất khổ sở. Con thật sự cũng muốn được làm việc mãi ở đây. Nhưng vì con không thể làm được điều đó, nên ít nhất bệnh viện này, nơi đây ắp những kỷ niệm này... nếu có thể giữ lại...”

Naho gấp gáp nói tiếp. Xen giữa những câu nói ngắt quãng còn lẫn cả tiếng nấc nghẹn ngào, và từ đôi mắt không ngừng chảy xuống những giọt nước mắt xinh đẹp, những viên đá quý trên tay cô cũng phải cúi đầu trước chúng.

“Bố, xin bố...” Naho đặt bàn tay ướt nước mắt lên tay bố mình.

Im lặng vài giây, Minami tiến lên một bước từ vòng người vây xung quanh viện trưởng, đến bên cạnh Naho và cúi đầu thật sâu.

“Bác sĩ, tôi biết là tôi không có quyền nói điều này, nhưng tôi cũng muốn xin ông như vậy. Bệnh viện này là một bệnh viện tuyệt vời. Chính nơi này đã cứu vớt tôi.”

Kanemura, rồi đến Utsumi, họ cũng giống như Minami. Hai người bước lên đứng bên cạnh Minami và đồng thời cúi đầu.

“Tôi cũng vậy, bác sĩ. Vì không có nguyện vọng gì, tôi đã tự phá hủy mình. Vì phải chết quá đáng sợ nên tôi gây sự với tất cả mọi người. Nhưng khi đến bệnh viện này, tôi đã thay đổi. Tôi đã không phải đón những giây phút sau cùng với một cơ thể đầy oán than nữa.”

“Tôi cũng vậy. Ở bệnh viện này tôi lại có thể vẽ trở lại. Nếu không tới nơi này, tôi sẽ cứ thế chết đi mà không thể vẽ được nữa. Tôi dự định sẽ tặng bức tranh tôi vẽ xong cho bệnh viện này. Bác sĩ, xin ông hãy tiếp tục cho bệnh viện này hoạt động và treo tranh của tôi ở đây.”

Kanemura và Utsumi vừa cúi đầu nói với viện trưởng, vừa khẽ liếc nhìn ta.

Nhìn ta làm gì. Ta chỉ là tạo cho mấy người một chút cơ hội thôi. Chính mấy người đã tự cứu mình. Thế nên cảm ơn gì đó thì không vấn đề, nhưng đừng có nhìn ta thẳng thừng như vậy. Nếu mấy người viện trưởng mà nhận ra cái gì thì dù bệnh viện có tiếp tục hoạt động đi nữa, ta cũng khó làm việc lắm.

Trong lúc ta lo lắng quần quanh thì viện trưởng đang nhúu chặt hai đầu lông mày và suy nghĩ. Sự im lặng đầy căng thẳng bao trùm cả căn phòng rục rở. Viện trưởng vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm khắc như mọi khi, phá tan sự im lặng.

“Như thế này là hèn nhát...”

“Hèn nhát?” Naho sợ sệt hỏi lại bằng giọng run run.

“Bố vẫn luôn nói với nhân viên là cần đáp ứng lại những mong muốn của bệnh nhân, và tất cả bệnh nhân nhập viện giờ lại đang bảo bố hãy tiếp tục hoạt động bệnh viện đi.”

Viện trưởng thở ra một hơi, rồi hai bên khóe miệng ông rất khẽ, cực kì, cực kì khẽ, cong lên.

“Nếu đã vậy... Thì không có lý nào ta lại vẫn quyết định đóng cửa bệnh viện cả?”

Một tiếng hô khe khẽ không biết phát ra từ ai, nó như một còi báo hiệu cho những tiếng hoan hô vui mừng vang lên khắp căn phòng. Naho lao tới ôm lấy viện trưởng. Ngài viện trưởng lung lay suýt ngã. Các bệnh nhân, nhân viên bệnh viện đều bắt tay vui mừng với khuôn mặt tươi cười.

Ta nhìn những con người đang vui mừng đó một cách thỏa mãn. Đến đây thì công việc của ta thực sự hoàn thành. Ta đã hoàn toàn xóa bỏ được những “lưu luyến” của bốn người bệnh nhân ở bệnh viện này, bao gồm cả Naho rồi. Và bệnh viện vẫn tiếp tục hoạt động thì ta vẫn sẽ như hiện tại, ở lại đây và làm việc cho “chủ nhân của chúng ta”. Sau khi yên tâm vì thoát khỏi nguy cơ thất nghiệp, ta dời tầm mắt từ chỗ Naho đang vui mừng nắm tay Nashiro sang chỗ cây thông.

Bên dưới cái cây có một viên đá mà Kanemura đã không tìm thấy. Ta vô thức mà chạm đầu mũi vào nó. Viên đá được giấu bên trong những sợi tơ khẽ rung lên, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Ta hít mắt lại. Trải qua rất nhiều khó khăn, rắc rối thì cuối cùng mọi chuyện đều đã êm đẹp. Naho, Minami, Kanemura, Utsumi và cả ta, trong đây nếu chỉ thiếu một người (hoặc một con) thì đều không thể thuận lợi trải qua được.

Ta khẽ nghiêng đầu. Ngẫm lại thì, không phải mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi rồi sao? Trong quá trình đi giải quyết những lưu luyến của ba người đàn ông, ta tìm ra được sự thật được móc nối phức tạp, làm sáng tỏ được chân tướng của vụ việc bảy năm về trước. Kết quả là ba bệnh nhân, Naho và còn cả ba linh hồn kia đều được cứu vớt. Giống như có một ý chí nào đó đứng phía sau, làm cho tất cả chúng ta cùng tập trung về đây?

Nhưng, nếu thật sự có chuyện như vậy xảy ra...

Ta ngửa đầu nhìn lên trời và cười khổ. Nếu tưởng tượng của ta đúng thì rốt cuộc là kế hoạch đã được bắt đầu từ bao giờ chứ...?

Quả nhiên là một người vĩ đại mà.

Cho dù thế nào, ngày hôm nay hãy cứ tận hưởng lễ hội này đã. Ta nghĩ rồi hít sâu một hơi. Một mùi hương thư thái, thoải mái tựa như hoa hướng dương tràn đầy trong cánh mũi.

Ra vậy, tuy là ta không thích mấy nơi quá ồn ào cho lắm, nhưng những lễ hội kiểu phương Tây này cũng không tệ. Hoặc có thể là do ta đã hơi hơi bị bọn họ đồng hóa. Tuy không bị lậm giống như tên đồng nghiệp của ta, nhưng nếu tiếp nhận nó một cách mềm dẻo, văn hóa ngoại lai cũng có hương vị riêng lắm.

Khi ta còn đang nhìn chăm chăm viên đá quý, một bàn tay đã đặt lên đỉnh đầu ta. Không biết từ lúc nào, Naho đã tới ngồi bên cạnh ta, cùng ngắm viên đá quý từ góc nhìn của ta.

“Bỏ mình Nashiro vậy có ổn không?”

“Gì thế? Nhóc ghen à?” Naho nở nụ cười như tiểu ác ma.

“Đừng có nói mấy chuyện ngu ngốc đó.” Ta khó chịu quay mặt đi.

“Phụ phư, đáng yêu quá.”

Ta và Naho lại cùng quay ra nhìn chăm chăm viên đá.

“Đẹp thật đó.”

“Ừ, đẹp lắm.”

Đáp lại lời lầm bầm khe khẽ của Naho, ta cũng trả lời bằng linh ngôn nhẹ nhàng. Naho vòng hai tay ôm lấy cái cổ đầy lông mượt mà của ta và lầm bầm bên tai ta.

“Merry Christmas. Leo.”

Ta học theo tên đồng nghiệp, thử trả lời bằng cách phát âm có chút ngượng ngịu.

“Merry christmas, Naho.”

Kết cục

Tiếng hót líu lo của những chú chim đập vào tai. Trên bãi cỏ giữa khu vườn, ta ngược nhìn lên cây anh đào đang nở kín hoa. Toàn bộ tầm mắt được bao trùm bởi màu hồng nhàn nhạt.

Đến cuối năm, Minami rời Kanemura lần lượt ra đi. Cả hai người trước khi kết thúc sinh mệnh mình hai, ba ngày đều rơi vào trạng thái ngủ sâu, ra đi khi đang chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt của hai người lúc đó đều rất yên bình.

Khoảng hai tháng sau sự ra đi của họ, đến lượt Utsumi. Tuy anh ta ra đi với ý thức mơ hồ do phải dùng thuốc mê giảm đau, nhưng cho đến giây phút cuối cùng, anh ta vẫn đang thỏa mãn chiêm ngưỡng kiệt tác sau cùng của mình.

Di tác vẽ lại khu vườn trong khuôn viên bệnh viện xinh đẹp dưới ánh nắng sớm mai đã được treo ở ngay hành lang tầng một căn nhà, đúng như di nguyện của Utsumi, và vẫn luôn mang lại một làn gió xoa dịu trái tim của những người nhìn nó. Trong bức tranh đó, bên dưới cây hoa anh đào đang nở đầy hoa là hình ảnh ba người bệnh nhân, ta và cả Naho khoác áo blue đang ngẩng đầu nhìn lên.

Ta rời tầm mắt khỏi cây hoa anh đào và nhìn toàn cảnh khu vườn. Khu vườn vài tháng trước vẫn chìm trong giá rét hiện giờ đang tự hào mà khoe sắc với đủ các loại hoa nhiều màu. Đây cũng là nhờ công sức chăm bón mỗi ngày của Naho. Nhưng... Naho của khi đó đã không còn nữa...

Vài ngày trước, hoạt động của tim cô ấy trở nên bất ổn định, Naho đã được đưa vào phòng bệnh, phải đeo bình oxy và không thể cử động được. Viện trưởng, Nashiro và các y tá thay phiên nhau ra vào thực hiện các biện pháp điều trị. Vì ta không biết cách dùng máy thở máy móc điều trị của con người nên chỉ có thể ngồi bên cạnh giường bệnh và bảo vệ cho Naho vẫn cố gắng nở nụ cười dù đang rất đau đớn.

Ta đã rất muốn cố vũ Naho. Muốn truyền đạt cho cô ấy biết “chết” không phải là kết thúc. Nhưng Naho với ống truyền oxy gắn vào miệng và

đang nằm trên giường bệnh lại động viên ta rằng “Không sao đâu. Chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”.

Cho đến những khoảnh khắc sau cuối, ta cũng chỉ có thể nói với Naho lời cảm ơn.

Và ngày hôm nay, khi trời còn chưa kịp sáng, Naho trong sự chăm sóc bảo vệ của rất nhiều người đã trút hơi thở cuối cùng như đang say ngủ. Sau khi tháo mặt nạ ôxy ra, trên đôi má vốn luôn hồng hào của Naho hiện lên màu xanh trắng, nhưng ngoại trừ điều đó ra thì nhìn cô ấy cứ như đang ngủ.

Từ cơ thể Naho hẳn sẽ bay ra một linh hồn rất xinh đẹp. Nhưng tầm mắt ta lại bị che kín bởi nước mắt, rồi phải hít đồng nước mũi đang chảy xuống họng nên đã không thể nhìn thấy linh hồn đó.

Chắc chắn là ta bị mắc chứng “dị ứng phấn hoa” rồi. Nếu không thì sao ta lại chảy nhiều nước mắt như vậy.

Nashiro vừa xoa hai má Naho vừa khóc, đầu tiên là y tá trưởng rồi tất cả y tá đều ôm lấy người Naho, cơ mặt ngài viện trưởng vừa giãn giãn, vừa cố nén tiếng rên rĩ, ta hít hít nước mũi rồi nhẹ nhàng để căn phòng bệnh đang đứng đầy người lại phía sau.

Di thể của Naho đúng là rất xinh đẹp. Nhưng Naho đã không còn ở đó nữa rồi. Ta không bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Naho, mà là bị hấp dẫn bởi sự xinh đẹp của linh hồn đó. Cho nên ta không thấy còn ý nghĩa gì để ở lại trong phòng bệnh đó. Vì Naho đã ra đi rồi.

Tầm nhìn đầy hoa khoe sắc cũng ảm đạm đi.

“Cậu khóc đấy à? My friend.” Linh ngôn từ giữa những cánh hoa rơi xuống.

“... Cậu vẫn còn ở đây à?”

Ta nâng mặt lên. Từ lúc ta rời khỏi phòng bệnh đến ngôi ở đây thì cũng đã mấy tiếng trôi qua rồi. Ta cứ nghĩ tên đồng nghiệp hẳn là đã đưa linh hồn của cô ấy về chỗ “chủ nhân của chúng ta” rồi chứ.

“Tôi cho linh hồn của lady đó thêm thời gian được ở cùng với những người thân yêu. Tuy họ không nghe thấy giọng cô ấy nói nhưng nếu là những người mẫn cảm thì hẳn sẽ cảm giác được gì đó.”

“... Cậu lúc nào cũng làm những việc như thế sao?”

Ta nghiêng đầu thắc mắc. Việc dẫn các linh hồn về bên “chủ nhân của chúng ta” một cách nhanh nhất chính là công việc của chúng ta. Ta chưa từng nghe thấy chuyện ai đó lại đợi các linh hồn cả.

“Sao có thể. Lần này là đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

“Tôi đã nghe boss bảo rằng lady này là một người rất quan trọng với cậu. Nếu đã là người quan trọng với my friend thì đương nhiên là cũng quan trọng với tôi rồi. Thế nên tôi sẽ dẫn đường cho cô ấy một cách lịch sự nhất.”

Tên đồng nghiệp nói như thế đương nhiên. Thế cho nên ta mới không hợp với cái tên này. Cái kiểu nói như mọi chuyện không có gì đó là dành cho ý thức thiện mỹ “wabi-sabi” mà thôi.

“Sao đuôi cậu lại vậy hưng phấn thế, my friend? Cử động của cái đuôi đó có ý nghĩa gì à?”

“Cơ thể của loài chó khi ngạc nhiên thì sẽ vẫy đuôi sang trái phải như vậy.”

“Thật thế à?”

“Thật đó. Cậu có thể thử biến thành chó một lần là biết ngay. Sau này tôi sẽ tiến cử cậu với cấp trên nhé.”

“Chuyện đó thì cho tôi xin đi.”

Không không, cứ làm thử đi rồi sẽ thấy nó cũng không tệ như vẫn nghĩ đâu. Trong lòng ta nhủ thầm, sau này khi gặp cấp trên, ta phải nhiệt tình đề cử cho tên đồng nghiệp xuống dưới này.

Một cơn gió mùa xuân lướt qua bộ lông vàng óng của ta.

“Này, tôi có một chuyện muốn hỏi cậu, được không?” ta vừa bối rối vừa phát ra linh ngôn.

“Chuyện muốn hỏi? Là chuyện gì?”

“Những linh hồn tới chỗ ‘chủ nhân của chúng ta’... sau đó thì như thế nào?”

Tên đồng nghiệp sau khi nghe câu hỏi của ta như bị bất ngờ mà khẽ đung đưa.

“Gì vậy my friend? Ngay cả chuyện đó cậu cũng không biết hả?”

“... Bởi vì tôi không có hứng thú.”

“My friend. Những soul đó đều là guest quan trọng của chúng ta đó. Tuy sympathy với họ quá thì không tốt, nhưng cậu cũng nên có hứng thú với họ nhiều hơn chứ?”

“... Tôi đang tự kiểm điểm rồi.”

Nghe thấy linh ngôn ỉu xiu của ta, tên đồng nghiệp nghi hoặc nhìn ta.

“Sao vậy?”

“Cậu thay đổi rồi.”

“Thay đổi gì? Tôi ấy hả? Đương nhiên thôi. Vì tôi đang bị phong ấn trong thân thể một con chó mà.”

“No no. Không phải là bề ngoài. Mà là bên trong. Một kẻ cứng đầu cứng cổ, ngoại trừ thực hiện nhiệm vụ thì không có hứng thú với chuyện gì khác như cậu mà giờ lại quan tâm đến những soul sẽ ra sao, còn tự kiểm điểm mình nữa... Đối với tôi là một bất ngờ lớn, surprise đó.”

Vậy sao? Ta đã thay đổi đến mức làm mọi người đều phải bất ngờ? Bản thân ta không biết. Nhưng mặc kệ có thay đổi thế nào thì ta vẫn là ta.

“Chuyện của tôi thì sao cũng được. Vậy các linh hồn... Nào sẽ như thế nào?”

Trái tim nằm sâu bên trong thân thể được bao phủ một lớp lông vàng của ta nảy lên đau đớn.

Tên đồng nghiệp lại gần ta, phát ra linh ngôn như đang thì thầm. Ta thậm chí còn quên cả thở, lắng tai nghe... à không, dùng tim cảm nhận nội dung.

“Những soul đi tới nơi của my master...”

Tên đồng nghiệp bắt đầu giải thích. Mà ta thì tập trung toàn bộ tinh thần để không bỏ sót một chữ nào. Càng nghe giải thích, khóe miệng ta càng giãn ra. Cái đuôi phía sau có thể nghe rõ từng tiếng bộp bộp.

“... Chính là như vậy đó.”

“Ra vậy... Tôi hiểu rồi.”

Tên đồng nghiệp giải thích xong. Ta cố gắng giữ nguyên vẻ mặt bình thản và đáp lại bằng linh ngôn.

“Sao cậu lại ngạc nhiên vậy? My friend. Không phải đó là chuyện rất tốt với cậu sao? Hẳn là cậu mong muốn lady đó được hạnh phúc đúng không?”

Tên đồng nghiệp nhìn đầy nghi hoặc vào cái đuôi đến giờ vẫn đang vẩy loạn của ta.

“Đừng để ý tới nó. Cơ thể của chó rất phức tạp. Nếu muốn hiểu rõ thì chỉ có cách thử biến thành một con chó mà thôi.”

Có lẽ đúng là ta đã thay đổi thật. Giờ ta có thể nói dối một cách đơn giản như thế này mà.

Trải qua một thời gian dài kể từ lúc được sinh ra là một tử thần, một kẻ hầu như chỉ biết hoàn thành công việc của mình mà không hề có thay đổi gì như ta, thật không ngờ lại đổi khác nhiều như vậy chỉ trong vòng vài tháng. Mà còn là một sự thay đổi theo chiều hướng tốt.

Ký ức gần nửa năm kể từ khi bước xuống mặt đất này sống lại trong đầu ta tựa như một cái kính vạn hoa. Đó là những kinh nghiệm quý báu, tỏa sáng lấp lánh y như những viên đá quý được treo trên cây thông nọ.

“My friend.” Tên đồng nghiệp gọi ta bằng linh ngôn. “Xin lỗi khi cắt ngang khi cậu chìm đắm trong thế giới của mình, nhưng cậu có guest kìa.”

“Guest?”

“Có vẻ cô ấy đã chào tạm biệt mọi người rồi. Cô ấy bảo muốn nói chuyện với cậu sau cùng. Đúng ra thì không được phép đâu, nhưng vì cô ấy là người đặc biệt, mà đối phương còn là cậu nữa, nên tôi không thể không đồng ý.”

Nhận ra người mà tên đồng nghiệp đang nói tới là ai, ta khẽ run người.

“Cô ấy ở đâu...?”

“Cậu ngẩng mặt lên sẽ thấy.”

Ta nhìn thẳng lên trên. Giữa những cánh hoa anh đào đang rơi xuống là một linh hồn phát ra ánh sáng màu hồng nhàn nhạt.

“Naho!” Ta hét lên bằng linh ngôn.

Linh hồn của Naho nhìn dưới ánh mặt trời xinh đẹp hơn bất kì linh hồn nào mà ta đã từng thấy. Ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu trên bề mặt những viên đá quý trang trí cây thông giờ đang tỏa sáng lấp lánh nơi bề mặt linh hồn đó.

Linh hồn Naho sà xuống, từ từ bay xung quanh người ta. Và phát ra linh ngôn, tuy yếu ớt, nhưng thật sự có.

“C-Á-M-Ơ-N-L-E-O”

Tầm mắt ta mờ đi, không nhìn thấy được gì nữa. Chắc chắn là ta bị bệnh dị ứng phấn hoa ác tính rồi.

“Cô đang nói cái gì thế. Người cần cảm ơn là ta. Naho là... người bạn tuyệt nhất của ta.”

Ta liều mạng nói cảm ơn tới cô ấy. Cho dù có phát ra bao nhiêu linh ngôn đi nữa thì cũng không thể diễn tả được một phần cảm xúc của ta. Linh hồn Naho khẽ đung đưa. Ta có cảm giác như mình nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô ấy.

“Giờ thì chúng ta đi thôi nhé.”

Tên đồng nghiệp khẽ thúc giục linh hồn Naho. Kết tinh ánh sáng xinh đẹp đó từ từ bay lên trên.

“Naho nhờ cậu đó. Đây là lời hứa giữa các tử thần.”

Ta nói với theo nhờ cậy tên đồng nghiệp. Nhưng nghe vậy hẳn ta liền nhìn ta nghi hoặc.

“Tử thần? Cậu đang nói gì thế? My friend.”

“Nói cái gì?... Không phải con người gọi chúng ta như vậy sao?”

“Tử thần à? Không, tuy rằng hiếm lắm cũng có người gọi chúng ta bằng cái tên không may đó, nhưng bình thường họ hay gọi chúng ta bằng cái tên khác cơ.”

“Tên khác?”

Nghe câu hỏi của ta, tên đồng nghiệp không biết lấy tự tin từ đâu mà ưỡn ngực phát ra linh ngôn.

“Angel. Là ‘thiên sứ’.”

Thiên sứ... Sứ giả của trời. Hai mắt ta mở tròn.

A, ta nhớ ra rồi! Đúng vậy, là “thiên sứ”! Chúng ta được gọi là “thiên sứ”.

“Vậy nhé, my friend. Hẹn gặp lại.”

“Ừm, hẹn gặp lại.”

Đáp lại lời tên đồng nghiệp xong, ta nhìn theo linh hồn của Naho đang dần dần bay lên cao từ trên đỉnh cây hoa anh đào, phát ra linh ngôn.

“Naho. Hẹn ngày gặp lại... Cô hãy hạnh phúc nhé.”

Linh hồn của Naho vui mừng mà đứng đưa, để lại phía sau ánh sáng lấp lánh bảy màu tựa cầu vồng. Không biết từ lúc nào bóng dáng tên đồng nghiệp cũng đã biến mất.

Còn ta vẫn tiếp tục nhìn lên bầu trời xanh mà Naho đã biến mất hẳn.

Mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi...

...

Lượng đồ ăn của ta đã tăng lên nhiều so với mấy tháng trước, các y tá thì thay phiên nhau chăm sóc ta. Có vẻ ta khá là được yêu thích, và việc chăm lo suất ăn cho ta trở thành một việc làm danh dự của mấy cô ấy.

Dạo gần đây ta cũng bắt đầu đọc hiểu được vẻ mặt của ngài viện trưởng có cơ mặt cứng nhắc đó rồi. Sau khi đã quen thuộc thì hóa ra ông ấy cũng không phải người khó làm thân như ta vẫn nghĩ. Những lúc ông ý vui vẻ xuống thị trấn thì còn mua cả bánh su kem về cho ta nữa.

Ta đang nằm dài tắm nắng thu ấm áp ngay bên dưới gốc anh đào mùa thay lá, nghĩ lại chuyện xưa. Cũng đã gần một năm kể từ khi hạ xuống mặt đất này, ta vẫn luôn quan sát con người, và gần đây ta cảm thấy ta đã hiểu vì sao mà ở thời đại này, ở đất nước này lại có nhiều người trở thành ám linh đến vậy.

Chắc chắn là bởi vì đất nước này quá giàu có. Bởi vì giàu có nên bắt đầu để ý đến “cái chết”. Sự đói khổ biến mất, môi trường sống được cải thiện, hơn nữa y học còn tiến bộ vượt bậc, nên ở đất nước này việc con người, dù là bất kỳ ai, một lúc nào đó sẽ đón nhận “cái chết” là một điều đặc biệt. “Cái chết” bị coi như là một thứ xấu xa, không may mắn, bị làm cho cách xa cuộc sống thường ngày nhất có thể.

Trong cuộc sống hằng ngày họ có quá ít cơ hội tiếp xúc với “cái chết”, và không biết từ bao giờ họ dần bắt đầu quên đi sự tồn tại của vận mệnh, quên mất rằng một lúc nào đó bản thân sẽ đón nhận “cái chết”.

Những người không có nhận thức về “cái chết”, mỗi ngày đều tiêu phí thời gian một cách không có mục đích, khi thời gian dần đi đến điểm kết mới bắt đầu nhận ra cuộc đời của mình là hữu hạn và rồi hối tiếc về những tháng ngày mà mình đã hoài phí. Đó chính là lúc mà “lưu luyến” sinh ra.

Tại sao con người ở đất nước này lại cố né tránh “cái chết” chứ? Chính vì biết thời gian mà mình có thể sống là hữu hạn, nên con người mới có thể càng thiêu đốt sinh mệnh, làm cho quỹ thời gian được ban cho đó càng thêm có ý nghĩa.

Thế nhưng, giờ có nhận ra điều đó cũng chưa phải là muộn. Cho dù khi cận kề cái chết, con người vẫn có thể nhận ra sự tồn tại của bản thân mình và làm tỏa sáng sinh mệnh ít ỏi còn lại.

Minami, Kanemura, Utsumi và cả Naho nữa, tất cả đều như vậy khi đến đoạn đường cuối cùng.

Ài chà... Đang nằm dài ra ngủ, ta bỗng ngẩng mặt lên. Một chiếc ô tô được gọi là “taxi” vừa tiến vào bãi đỗ xe. Cánh cửa phía sau của chiếc taxi mở ra.

Ta khẽ khịt mũi. Lẫn trong mùi gay mũi trộn với cả bụi mà chiếc ô tô thải ra, có cả thứ mùi ngọt ngào khó chịu tràn vào xoang mũi. “Hàng khủng” tới rồi.

Bước ra khỏi taxi là một bà lão. Mái tóc mỏng dính cùng làn da đầy nếp nhăn đều đang nói lên bà ấy đã phải chiến đấu lâu dài với căn bệnh không trị được là ung thư.

Và thứ phá hủy bà ấy không chỉ có căn bệnh. Thứ “mùi thối” của “lưu luyến” cực sâu, của hối hận về một đời người dài đằng đẳng đã bị hao phí đang tỏa ra nồng đến mức ta muốn chảy nước mắt. Cứ như thế này thì trong một tương lai không xa, bà ấy sẽ biến thành một ám linh, cứ mãi vẫn lơ trên thế gian này. Đúng, sẽ như vậy nếu chừng nào ta không làm “công việc” của mình.

Lại bắt đầu bận rộn rồi đây. Ta vươn người một cái, lững thững bước từ bãi cỏ về lại bệnh viện. Đầu tiên phải lấy được thông tin về bà ấy, sau đó là xác định phòng bệnh, và chờ tới đêm... Trình tự công việc dần hiện lên trong đầu ta.

Đã sắp một năm kể từ khi ta tới bệnh viện này. Ta đã giải quyết được lưu luyến của mười mấy người rồi. Lần này cũng hãy để ta giải quyết êm đẹp cho mọi người xem.

Giờ để ta giới thiệu lại một lần nữa.

Ta là thiên sứ trong lột một chú chó.

Tên của ta là Leo.

Một cái tên quan trọng, do cô gái vô cùng xinh đẹp với trái tim dịu dàng trước kia đã từng sống ở bệnh viện này đặt cho ta.

HẾT

[1] Leonardo DiCaprio: Diễn viên nam chính trong bộ phim nổi tiếng Titanic.

[2] Những linh hồn không biết mình đã chết, hoặc những linh hồn không chấp nhận được việc mình đã chết mà cứ bám vào vùng đất, tòa nhà mà trước khi chết mình đang sống.

[3] Một nét đẹp tiêu biểu trong tâm hồn người Nhật, yêu thích những vẻ đẹp giản đơn, mộc mạc, tự nhiên, không hào nhoáng ở vẻ ngoài.

[4] Kazoku: Giai cấp quý tộc cận đại Nhật Bản.

[5] Tên tiếng Anh: Antlion, là một loài côn trùng thuộc họ chuồn chuồn, có tập tính săn mồi bằng cách đào hố bẫy cho con mồi của chúng rơi xuống.

[6] “Tơ nhện”: Truyện ngắn nổi tiếng của Akutagawa Ryu-no-suke, kể về việc Phật tử nhìn xuống địa ngục và phát hiện một kẻ tên là Kandata trong số các phạm nhân đang bị lưu đày, hẳn vốn là một kẻ cùng hung cực ác khi còn sống, cả đời chỉ làm một việc thiện duy nhất là đã không giẫm chết một con nhện nhỏ. Phật tử lúc này đã thả xuống một sợi tơ nhện để nhằm dẫn dắt Kandata về con đường đúng đắn. Khi Kandata nắm lấy sợi tơ trèo lên rồi nhìn xuống dưới thì thấy rất nhiều phạm nhân khác cũng bám theo hẳn trèo lên sợi tơ. Hẳn đã nghĩ cứ thế này không được và hô lên, “Bọn khốn mau buông ra”, đúng lúc đó sợi tơ đứt và tất cả phạm nhân đều rơi lại xuống địa ngục.

[7] Loại chuông cửa có kèm camera và điện thoại liên lạc.

[8] Hannya còn có tên gọi khác là Bát Nhã, một yêu quái trong quan niệm dân gian của người Nhật Bản. Mặt nạ Hannya có biểu cảm chất chứa đầy oán hận ghen tuông, thường được sử dụng trong một loại kịch của Nhật Bản.

[9] Một loại ung thư xương.

[10] Một hội chứng rối loạn nhiễm sắc thể do di truyền, khiến cho khả năng bảo vệ cơ thể và chữa lành những tổn thương gây ra do tia cực tím mất đi. Bệnh ảnh hưởng nghiêm trọng tới mắt và các vùng da tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, ở một số trường hợp, bệnh còn gây ra những tổn thương tới hệ thần kinh gây chậm phát triển trí tuệ, điếc, chứng co cứng hoặc động kinh.

[11] Câu chào trong tiếng Pháp, trong trường hợp này có nghĩa là sẽ còn lâu nữa mới gặp lại.

[12] Kendo: Bộ môn kiếm thuật của Nhật.

[13] Tên hai loại thuốc an thần.

[14] Tsuchi-no-ko: Một loài động vật được lưu truyền ở Nhật nhưng chưa được xác nhận có thực, mang hình dạng của một con rắn hình vuông.

Table of Contents

1. Start
2. Mikito Chinen
3. Mở đầu
4. Chương 1 TỬ THẦN BẮT TAY VÀO CÔNG VIỆC ĐẦU TIÊN
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
 5. 5.
5. Chương 2 TỬ THẦN ĐIỀU TRA VỤ ÁN GIẾT NGƯỜI
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
 5. 5.
6. Chương 3 TỬ THẦN NÓI CHUYỆN NGHỆ THUẬT
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
 5. 5.
7. Chương 4 TỬ THẦN NÓI CHUYỆN YÊU ĐƯƠNG
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
8. Chương 5 TỬ THẦN XUỐNG PHỐ
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.

4. 4.

9. Chương 6 TỬ THẦN TIẾN THOÁI LƯỖNG NAN (bước đường cùng)

1. 1.

2. 2.

3. 3.

4. 4.

10. Chương 7 GIÁNG SINH CỦA TỬ THẦN

1. 1.

2. 2.

3. 3.

4. 4.

11. Kết cục